

The following book includes:

Wikisource Talmud Bavli

License: CC-BY

D\%6C%D\%36 VA%D7%9C%D7%9E%D7%95%D7%93_%D7%91%D7%91% Source: http://he.wikisource.org/wiki/%D7%◆ Source: http://he.wikisource.org/wiki/%D7%

• Chiddushei HaRamban, Jerusalem 1928–29

• License: Public Domain

library/libweb/action/dlDisplay.do?vid= _omirq\li.gro.iln.omirq\\:qttd • Source:

NLI&docid=NNL_ALEPH001294828

(x" DWn'r n'n"). It was typeset and formatted by Ktavi. 7077 retrieved from Sefaria on October 2,

1	גוי יוד	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	35
٩L٧	ד כל	110	1																										35
1	ے، با																												30
1	גי יוד																												97
1	، با																•	•	•										77
1	בף מ																•	•	•								•		17
1	rr ก	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	LI
1	16.1		•										•	•	•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•		14
1	ا بال	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	٠	•	•	•	•	•	•		15
1	בוי ב	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	٠	•	•	•	•	•	•		6
1	ון ד	•	•										•	•	•	•	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•		9
Į	וף ג	•	•	•	•	•		•	•	•	•	•	•	٠	•	•	٠	٠	٠	•	٠	•	•	•	•	•	•		ε
GL۷	n mu	×	٤ ٢	81	٦L	•																							7
1	ւե ⊏																												7
GL۷	n ac	×	٤ ٤	8 L(IJ٤	•																							7
ピエロ																													7

תוכן העניינים

τρ ζί	<i>L</i> 6													
τρ ব΄ς	7 6													
פרק ד בנות כותים	7 6													
τρ τ'χ														
τρ Υχ	06													
τρ ζ · · · · · · · · · · · · · · · · · ·	98													
דף כט	83													
דף כח	08													
TP C1	LL													
TP CI	ħL													
דף כה	IL													
דף כד	<i>L</i> 9													
TP CL	7 9													
TP CC	19													
פרק ג המפלת חתיכה	69													
TP C%	LS													
TP C	53													
τρ 'α	95													
τρ 'π	87													
TP (1	57													
דף מז	77													
דף מו	07													
TP 'T	98													
פרק ב כל היד	34													

باك	[[.	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	ssi
باك	ĽΧ.		•		•	•						•	•	•		•	•	•		•	•		•	•	•	•	•	ISI
باك	ζ.		•		•	•								•		•	•	•		•	•				•		•	6†I
بال	QQ		•	•	•	•								•	•	•	•	•		•	•				•			LtI
وردا د ر	ים או	Ų!	_																									StI
	ďП	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	143
باك	Δ1 .	•	•	•	٠	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	٠	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	140
باك	QL .	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	137
باك	QĽ	٠	•	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	133
باك	αL	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	130
باك	۵۲ .		•	•	•	•								•	•	•	•	•		•	•				•			171
باك	ロロ	•	•	•	•	•	•			•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	154
باك	αχ		•											•			•	•			•				•			171
erq n	これが	11	.GL																									171
بال	₵.	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	٠	٠	•	٠	•	•	•	•	•	•	•	611
erq n	(LXX	71	.GL	•																								611
.1			_																									
	ત્ વ			•										•			•	•		•	•							911
	ረሀ	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	113
باك	۲1 .	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	110
بال	ζι.	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	٠	٠	•	٠	•	•	•	•	•	•	•	<i>L</i> 01
باك	<u>۲</u> ۲	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	103
بال	۲۲.	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	100

TP 01	007
τρ σι	<i>L</i> 61
דף סה	\$6I
פרק י תינוקת	\$61
דף סד	761
τρ σ	68 I
דף סב	187
דף סא	184
Tf 0	181
פרק ט האשה שהיא עושה	180
פרק ט האשה שהיא עושה	6 L I
TP LO	87 I
τρ <u>ι</u> π	7/I
פרק ה הרואה כתם	† /I
פרק ה הרואה כתם	7/1
TP L1	ILI
TP Ll	<i>L</i> 91
דף נה	†9I
פרק ז דם הנדה	†9I
TP LT	191
τρ ι	158

	גי יוד	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	253
	דף מז			٠	•	•	•	•	•		•	•	•	٠				•						٠	•	•			720
	דף מו	•		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•			•	•			•		•	•	•	•			877
	דף יד	•	•	•	•	٠	•	•	٠	•	•	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	٠	•	•	•	744
	גוי יוד	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	243
٩L٤	ל ב כל	110	1																										743
	רף יב				•	•																				•			887
	גי יוד				•	•			•		•	•														•			235
	דף מ				•	•	•		•		•	•													•	•			187
	דף ו				•	•			•		•	•														•			730
	דף ה			•	•	•	•	•	•		•	•		•				•						•	•	•			977
	דף ד	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	572
	זף ג			•	•	•	•		•		•	•		•										•	•	•			777
	דף ב	•		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•			•	•			•		•	•	•	•			220
GL	i n ma	×	٤ ٤	ŞL(ZL	•																							770
זויו	רשי ו	L, C	4 T	66	L	E.	4 !	<u>.</u> 7	<u>.</u>																				770
	דף עג					•	•																						<i>L</i> 17
	דף עב														•			•											717
	20 41		•	•																									
	דף עא					•	•				•			•			•									•	•	•	117
																											•		
	רף עא																												117
	רף ע רף עא			•	•	•		•	•	•	•	•	•												•	•	•	•	117 507

פרק ה יוצא דופן

דף לם . . .

דף לח

דף לו				 967
דף לו				 \$67
דף לה				 567
דף לג				 784
דף לב				 787
פרק ד בנות כותים				787
العرب				 6L7
דף כט				LLT
דף כח				927
דף כז				 273
דף כו				 172
דף כה				 770
דף כד				 897
דף כג				 997
דף כב				 593
פרק ג המפלת חתים	in.			197
.1				
דף כא				 097
דף יט				 522
<u>iii</u> ν	מסכת נדי	מם פירוע	וג במייג ובמביינ	

302

302

300

667

דף סו		145
רף סה		948
פרקי תינוקת		9†8
TP OT	• •	148
דף סב		340
TP 0		332
פרק ט האשה שהיא עושה		332
TP £1	• •	333
τρ <u>ι</u> π		332
פרק ז דם הנדה		337
TP LT	• •	328
τρις		372
דף מט		351
פרק ו בא סימן		318
τρ απ	• •	715
τρ αι		115
τια τ		312
דף מה		312
דף מד		313
TP ax		315
גף מב		308
TP (28		٤0٤

TG GM																											558
דף סח	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	758
TP 01 .	٠	•	٠		•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	058

として

חסר ואתא חסר ואתא - ואיתרע לה לחוקה מקמי הכי טובא ולא ידעינן מאימת הלכך ריע טפי לא טבל - טבילה הוגנת הלכך טומאה ודאית יש:

דאילו מעת לעת - טהרות דמטמאין להו משום ספקא דמעת לעת לרבנן וה"ה מפקידה לפקידה

לשמאי קשיא למפרע - דהא מטמאינן טהרוח למפרע ולא אמרינן העמד מקוה על חזקחו: ומאי שנא ממקוה - לתרוייהו פריך:

במגרות אלו:

לה דם מקודם לכן ספק לא הוה הלכך העמד אשה על חזקתה שהיתה קודם ראייה כשנתעסקה גמ' העמד אשה על חזקתה - שהרי מספק אתה בא לטמאותה לענין מהרות דקודם ראייה ספק הוה אף על פי שאמרו כו' - אשאין לה וסת קאי:

כל אשה שיש לה וסת - קבוע ג' פעמים ובדקה בשעת וסתה ומצאתה ממאה:

לא כדברי זה - שהחמיר יותר מדאי דודאי כולי האי ימים רבים לא מוקמי ליה כוחלי בית הרחם:

לשמאי קשיא למפרע להלל קשיא גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י טמאות שנמדר ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על אחזקתה ומאי שנא ממקוה דתנן מקוה כיון דמגופה קחזיא לא אמרינן אוקמה מקוה על הוקתו ואימא לא חסר הרי חסר אל הוקתו ואימא לא טבל אדרבה העמד ודאי התם משום דאיכא למימר העמד טמא אוכלין ולא שורפין ואילו הכא טומאה ודאי דאילו מעת לעת שבנדה תולין לא

GLY N MUNI NICL

על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה וממעטת מעת לעת כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעטת על יד זה אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה にてにに וחכ"א לא כדברי זה ולא כדברי בלל אומר מפקידה לפקידה ואפילו לימים מעני שמאל אומר כל הנשים דיין שעתן

ליה ריעותא מגופיה אבל איתתא כי אמר העמד דבר על חזקתו היכא דלית חזקתה ואשה בחזקת טהורה עומדת והלל מאי טעמיה דשמאי קסבר העמד אשה על לעת אינה מונה אלא משעה שראחה גמי את, כ האתרו מטמאה מעת מבורות בטהרות ופרשה וראתה היא טמאה והן כיצד דיה שעתה היתה יושבת במטה ועסוקה

7 to =

GLY X WAX! XIAL

מאי אומר צ

סוטה ברשות הרבים טהורה - אין רשות הרבים מקום סתירה:

ועשאוה כודאי - שאסורה לבעלה עד שתשתה:

ברה"י תולין - טעמא מפרש לקמן:

ורמי חבית אמקוה - דהא תרוייהו איכא תרתי לריעותא:

ומאי שנא מחבית - לב"ש פריך:

על הוקתם בחוקת טהרתם הם:

תרתי לריעותא - העמד טמא על חזקת טומאה ובחזקת טהרה דמקוה איכא ריעותא שהרי חסר לפניך. אבל באשה בדידה הוא דאיכא ריעותא שהורע חזקת טהרתה קצת שהרי דם לפניך ומשום הך ריעותא לחודה לא מרעינן לה הואיל ובטהרות לא משכחת ריעותא אחריתא דכי אמרת העמידם

מאשה:

רעניהם לא למדוה אלא מסוטה רבנן סברי כי סוטה מה סוטה ספק היא ועשאוה כודאי הכא נמי ספק ועשאוה כודאי אי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"ר טהור הכא נמי ברה"ר טהור הכי השתא התם משום סתירה הוא וסתירה ברה"ר ליכא הכא משום חסר הוא מה לי חסר ברה"ר מה לי חסר ברה"י וכי תימא הא

٢ يا ٢

הוא דהואי הכא נמי השתא הוא דחסר
הכי השתא החם איכא למימר חסר ואתא
הכי השתא החם איכא למימר חסר ואתא
הכי השתא החם איכא למימר חסר ואתא
הואי ואתא המאי קושיא דלמא הגס הגס
הואי ואתא המאי קושיא דלמא הגס הגס
איכא חדא לריעותא ומאי שנא מחבית דתנן
היה בודק את החבית להיות מפריש עליה
הימין למימר הביר למימר העמד
העמד יין על הוקתו ואימר לא החמיץ הרי

הנא דחואי החם איכא למימר החמיץ ואחא הכי השחא החם איכא למימר החמיץ ואחא המא הוא דוא החמיץ ואחא המא חואי ואחא הוא ואחא הכא מי איכא למימר הואי ואחא חואי ואחא הכא מי איכא למימר הואי הגס חויחיה. החם איכא חרתי לריעוחא הכא איכא חדא לריעוחא ורמי חביח אמקוה הכא איכא חדא לריעוחא ורמי חביח אמקוה הניע איכא חדא לריעוחא ורמי חביח אמקוה הניע מסורא מאן חנא חביח ר"ש היא הנינא מסורא מאן חנא חביח ר"ש היא היא הכא יעוא הכא ודאי ומצא חסר כל הטהרוח דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה היון מקוה שנעשו על גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י ממאוח ר"ש אומר בר"ה מהורוח ברה"י חולין

אלא בשעת הצורך ושמא מוך העמיד את הדם. ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומניקה:

לאפוקי מדר' אליעזר - במחני' היא לקמן (נדה דף ז.): והא איכא כחמים - הרואה כתם דקיימא לן לקמן (נדה דף נו.) מטמאה למפרע עד שתאמר בדקתי חלוק זה ולא היה בו כתם או עד שעת כבוס ולא אמרינן אי נפיק מגופה הוה מרגשת:

והא איכא שוטה - שאינה מבינה להרגיש:

וראי השתא בבריקת עד נפק:

ומאי שנא ממבוי - לשמאי פריך: מרגשת - שנט"ר בלע"ז. כלומר יודעת בעצמה כשיוצא דם ממנה והא מדלא ארגשה מאחמול

ברה":

רגלים לדבר - סימן טומאה איכא: דתחלת טומאה איתקש לסוטה גמרי רבנן הוה להו למימר ברה"ר טהור אלא לאו מסוטה מצינן למגמר דתחלת טומאה איתקש לסוטה סוף טומאה לא איתקש ואם כן מאי טעמא דרבי שמעון דמטהר

עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בענן השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע מפקינן ליה מטומאתו ומאי שנא ממבוי בכא גברא בחוקת טומאה קאי מספקא לא מהרה קאי מספקא לא מחתינן ליה לטומאה טהור ורבנן הכי השתא התם גברא בחזקת סוף טומאה ספק טבל ספק לא טבל ברה"ר ספל נגע ספק לא נגע ברה"ר מהור אף טומאה מתחלת טומאה מה תחלת טומאה אימא היינו טעמא דרבי שמעון גמר סוף הכא מאי רגלים לדבר איכא ואי בעית יש רגלים לדבר שהרי קינא לה ונסתרה נמי ברה"י טמאה ודאי הכי השתא התם סוטה מה סוטה ברה"י ממאה ודאי הכא בכא נמי ברה"ר טהור אי מסוטה אימא כי שמעון סבר כי סומה מה סומה ברה"ר מהור ערתי לריעותא כודאי טומאה דמי ורבי כל ספק טומאה ברה"ר טהור כיון דאיכא

העמידוהו ושמאי כותלי בית הרחם לא מעיקרא הוה אתי והלל כותלי בית הרחם היינו טעמיה דשמאי דאם איתא דהוה דם עברה האי דם מהיכא אתי אי בעית אימא בצפור לא נתעסקה בשוק של טבחים לא כשמאי אמר אביי מודה שמאי בכתמים מ"ט והאיכא כתמים לימא חנן כתמים דלא אליעזר ארבע נשים ותו לא קמ"ל כל הנשים וליחני נשים לאפוקי מדרבי אליעור דא"ר הא כל הנשים קתני כל הנשים פקחות רגלים והאיכא שומה מודה שמאי בשומה אגרה מיתערא מידי דהוה אהרגשת מי היא ולשמאי האיכא ישנה ישנה נמי אגב בעצמה והלל כסבורה הרגשת מי רגלים היינו טעמא דשמאי הואיל ואשה מרגשת מתלמא כערתי לריעותא דמי ואב"א כיון דאיכא שרצים דגופיה ושרצים דאתו בו שרץ או עד שעת הכיבוד התם נמי

מפריה ורביה

רמאי איכא

ומאן דתני האי לישנא

מקשת לי קופה זו יש לה שולים כו^י: שמאי טעמא דידי משום העמד אשה על חזקחה אי משום אשה מרגשת ולמאי דקא טעית נמי דקא ולחרוצי כי האי גוונא הלל טעי וסבר טעמא דשמאי אם איתא כו' וקשיא ליה קופה וקאמר ליה סייג - חזוק וגדר מדרבנן לטמא למפרע. וה"ה דמצי למיפרך הני מחני" אהנך לישנא דלעיל כשעירה את הקופה:

וקא מקשי ליה קופה - הרי קופה דלא אמר אם איתא דהוה שרץ מעיקרא הוה נפיק עם הטהרות

מפריה ורביה - דכיון דחיישינן לדם בבית החיצון לבו נוקפו ופורש מן האשה:

ומה הפרש בין זו לזו - והא טומאה דלמפרע הוא:

ונמצא בה שרץ בזוית אחרת - לאחר שניטלו טהרות מן הקופה:

בוב אתי משמשת במוך מטמאה למפרע:

משום בטול פריה ורביה תניא נמי הכי אמר

אין לה שולים - רבא אמר מעמא דשמאי

הפרש בין זו לזו לזו יש לה שולים לזו

בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת שטהרות

אטע מודה בקופה שנשתמשו בה טהרות

מעיקרא הוה אתי אמר לו הלל לשמאי אי

תניא כי האי לישנא דאם איתא דהוה דם

ומאי איכא בין האי לישנא להאיך לישנא

איכא למרמינהו להני לישני ליכא למרמי

למרמי חבית ומקוה ומבוי להאיך לישנא

בין הני לישני להאיך לישנא איכא בינייהו

במוך רבא אמר מוך נמי אגב זיעה מכויץ

למימר אמר אביי מודה שמאי במשמשת

משמשת במוך מאי איכא

כויץ ומודה רבא במוך דחוק

מוקמי דם

לאביי איכא מוך לרבא איכא מוך דחוק

בראשונות ממאות אמר לו אבל

לאביי איכא מוך - ללישנא דאשה מרגשת אפי' משמשת במוך נמי דיה שעתה וללישנא דמעיקרא

בין הני לישני - אשה מרגשת ומעיקרא הוה אתי: מכויץ כויץ - ויש מקומות לדם לצאת: לו שמאי להלל א"כ בטלת בנות ישראל

נעני

(שולי"ם בדוקי"ן מכוסי"ן בזוי"ת סימ"ן) לטהרות נמי לא דאם כן לבו נוקפו ופורש מי קאמינא לטהרות הוא דקאמינא ושמאי ישראל מפריה ורביה והלל מפריה ורביה דעבדינן סייג אמר ליה א"כ בטלח בנוח סייג לדבריך דמאי שנא מכל התורה כולה איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי ומיהו עשה ליה הלל לשמאי אין טעמא קאמרת דאם לישנא משום בטול פריה ורביה הכי קאמר ולמאן דחני האי לישנא הא חניא כי האיך קופה לזו יש לה שולים ולזו אין לה שולים פריה ורביה ולמאי דקטעית נמי דקמקשית נאמר ליה שמאי טעמא דידי משום בטול דם מעיקרא הוה אתי וקא מקשי ליה קופה הוא סבר מעמא דשמאי דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי התם הלל הוא דקטעי הא חניא כי האיך לישנא דאם איתא דהוה בזוית בית - כדמפרש ואזיל שטלטלה לקופה בזוית אחרת לאחר שניטלו טהרות ממנה:

מכוסה היא - דלא נפיל בה דם מעלמא וקופה דכוותה במכוסה עסקי' ואפ"ה טמאה וקשיא לחזקיה: למימר עם סילוק ידיו נפלו וחזקיה במכוסה מש"ה מטהר:

ואיבעית אימא - הא והא בבדוקה אלא דשמאי והלל כשאינה מכוסה ופיה מלמעלה הלכך איכא

והא דומיא דאשה קתני - בההיא דהלל ושמאי דקתני מה הפרש בין זו לזו:

בקופה שאינה בדוקה - שלא בדקה בשעה שנתן מהרות לתוכה הלכך אין להעמידה על חזקת לעכובי שרץ:

לא קפיד עלייהו - אי משייר מינייהו לחוך הדלי הלכך אינו שופך כל הדלי על פניו ומצו אוגנים לישרק ולצאת הלכך אי הוה שרץ עם הטהרות הוה שריק ונפיל בהדייהו:

לשרץ אבל פירי לא שרקי וכשעירה מהרות ממנה הפכה כולה על פניה לפי שאין פירות נוחין מיא שרקי - ואין צריך להפוך הדלי על פניו כשהוא מערה הלכך איכא למימר אוגנים עכבוהו

עשרה דליים - י' פעמים בדלי אחד ומערה בכלי גדול:

מאי טעמא דר' יוחנן - הא ודאי אילו הוה התם בשעת טהרות הוה נפיק בהדייהו: שיש לה שולים - והוא הוציאן דרך הפה הלכך אם שרץ היה בה לא ראהו ולא יצא:

אימא כי מודו שמאי והלל בקופה שאינה דמים כשאינה בדוקה דמיא ראיבעית קתני ואשה בדוקה היא כיון דשכיחי בה סילוק ידו נפל והא דומיא דאשה מר סבר הא בדקה ומר סבר אימור עם כי פליגי חזקיה ור' יוחנן בקופה בדוקה שמאי והלל בזוית קופה כי פליגי חזקיה מכוסה דמיא ואיבעית אימא כי מודו מכוסה היא כיון דשכיחי בה דמים כשאין עייי כסוי והא דומיא דאשה קתני ואשה מכוסה מכוסה היכי נפל כגון שתשמישה מכוסה כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה

112 1

לה שולים ויש לה אוגנים - והתניא המדלה שולים אין לה שולים מ"ט דר" יוחנן אין כי פליגי הוקיה ורבי יוחנן בקופה שאין לה פירי קפיד עלייהו ואי בעית אימא כי מודו כי מודו שמאי והלל בקופה שיש לה שולים מודו בקופה דטהרות הראשונות ממאות הראשונות ממאות והא (בית) שמאי והלל הראשונות מהורות רבי יוחנן אמר מהרות ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה אמר טהרות איתמר קופה שנשתמשו בה מהרות בזוית זו

שמאי והלל בקופה שאינה בדוקה קירי לא שרקי אי נמי מיא לא קפיד עלייהו לימא חזקיה לית ליה דר' ינאי מיא שרקי אוגנים אבל יש לה אוגנים כולן טמאין לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא שאין לה באחד מהן הוא ממא וכוקן טהורין ואמר ריש עשרה דליים מים בזה אחר זה ונמצא שרץ

הוא דהעלה חלודה ועוד תנן מצא שרץ האי מעיקרא מחט מעלייתא היא והשתא שכל הממאות כשעת מציאתן ואמאי לימא שנמצאת מלאה חלודה או שבורה טהורה לחלות תלינן ומי תלינן והתנן מחט מציאחן וכי תימא הני מילי לשרוף אבל מציאחן וחני עלה כשעת מציאחן ובמקום מטהר וחכמים מטמאין שכל הטמאות כשעת אם הי אם מת ולמחר השכים ומצאו מת ר"מ מחוקינן והתנן נגע באחד בלילה ואינו יודע ממלום למקום ורבי יוחנן סבר מחזקינן ומי בזוית אחרת חזקיה סבר לא מחזקינן טומאה בית זו וטלטלוה בזוית אחרת ונמצא שרץ ה"ק קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית ורבי יוחנן בזוית בית והא קופה קאמר

שהור שכל הממאות כשעת מציאתן – וכי מהור שכל הממאות כשעת מציאתן – וכי הימא כשעת מציאתן – וכי המהומהם מימא כשעת מציאתן – וכי המקום מציאתן אבל שלא במקום מציאתן ובמקום מציאתן אבל שלא במקום מציאתן במשרף לא שרפינן מתלא תלינן – והתנן ככר ע"ג הדף ומדף טמא מונח תחתיו אע"פ משרף לא שרפינן מתלא מינח תחתיו אע"פ משר אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה הימ בעד שיאמר ברי לי שלא נכנס אדם שם שאני אומר אדם טהור וא"ר אלעזר לא נצרכה אלא למקום מדרון המם כרקתני טעמא שאני אומר אדם טהור התם כרקתני טעמא שאני אומר אדם טהור בכנס לשם ונטלה – הכא נמי נימא עורב אתא ושדא אדם דבכונה אמרינן עורב דשלא בכונה לא אמרינן – מכדי האי ככר ספק

מומאה ברה"י הוא וכל ספק טומאה ברה"י

ממקום למקום - דלא אמרינן מאידך זוית הוה בה שרץ עם המהרות אלא אמרינן לאחר שהביאה בייי נכל בד.

כאן נפל בה:

ובמקום מציאתן - אם מצאו שחרית מת באותו מקום שנגע בו בלילה טמא אבל מצאו במקום אחר מת טהור ולא אמרינן כי היכי דהכא מת התם נמי הוה מת במקומו הראשון:

לשרוף - דלא מחזקינן טומאה ודאית ממקום למקום לשרוף עליה תרומה:

חלודה - רדוליר"א:

דבחר שעת מציאתן אזלינן בין לקולא בין לחומרא בין לקולא כי הכא גבי מחט ומטלית לאחזוקי רביר שעת מציאתן אזלינן בין לקולא בין לחומרא בין לקולא כי הכא גבי מחט ומטלית לאחזוקי

בטהורה ודאי בין לחומרא כגון נגע באחד בלילה לאחזוקי בטומאה ודאית: הדף - קרש מונח על גבי יתדות בכותל:

לא נצרכה - האי שאני אומר:

עורב אייתי ושדא - לאחר שטלטל הקופה לזוית אחרת ובזוית הראשונה לא היה: מכדי האי ככר ספק טומאה הוא - ספק נגע ספק לא נגע אבל אקופה לא פריך דהא לא איח

מכרי האי ככר ספק טומאה הוא - ספק נגע ספק לא נגע אבל אקופה לא פריך דהא לא איתחזיק טומאה בזוית של בית הראשון. וכי היכי דפריך אככר מצי למיפרך אמחט ואמטלית ולשנויי כדמשני:

בטומאה דרבנן - כגון הנך מעלות דחומר בקדש (חגיגה כ:) בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה

(שם יח:) ומש"ה אפילו ברה"י ספקו טהור:

8

ראשונה ומצאת טהורה וישבה לה שניה על יד מעת לעת כיצד בדקה עצמה בשעה אלא מעת לעת ומפקידה לפקידה ממעטת טמאה אין אומרים תטמא מפקידה לפקידה ושלישי ולא בדקה ולרביעי בדקה ומצאה באחד בשבת ומצאת טהורה וישבה שני על יד מפקידה לפקידה כיצד בדקה עצמה ממעטת על יד מעת לעת מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה שהפריו על מדותיו אלא מעת לעת ממעטת שלא עשה סייג לדבריו ולא כדברי הלל כדברי זה ולא כדברי זה לא כדברי שמאי וחכ"א לא כדברי זה כו' ת"ר וחכ"א לא מדף כדכתיב (ויקרא כו:לו) עלה נדף ואב"א הכא בטומאה דרבון דיקא נמי דקתני ברה"ר בין ברשות היחיד ספקו מהור לישאל וכל דבר שאין בו דעת לישאל בין ספקה ממא משום דהוי דבר שאין בו דעת

הפסידה עונה מאי עונה עונה יתירה מהרות של יום - וזו הואיל ולא בדקה להכשיר טהרות של לילה וערבית להכשיר שיהו בודקות עצמן שחרית וערבית שחרית אמר שמואל הכמים תקנו להן לבנות ישראל מעמייהו דרבנן כי הא דאמר רב יהודה ורבה לחדודי לאביי הוא דבעי אלא מאי בעצמה א"ל אביי אם כן תהא דיה שעתה אמר רבה מאי טעמייהו דרבנן אשה מרגשת מפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה תנא נמי מטמינן לה מעת לעת איידי דתנא מעלי'ע עצמה בשעה ראשונה ומצאת טהורה לא מפקידה לפקידה פשיטא כיון דבדקה טמאה אין אומרים הטמא מעה לעה אלא ושלישית ולא בדקה ולרביעית בדקה ומצאה

ג' עונות במעת לעת השוו חכמים מדותיהן

א"ל רב פפא לרבא והא זימנין משכחת לה

איידי דחנא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה - דאיצטריך למיתניה דלא תימא עם סילוק שהפריו - שהגדיל והרחיב מדחו שטמאה למפרע מפקידה לפקידה:

מאי טעמא דרבון - מאי האי שיעורא דמעת לעת דבשלמא מפקידה לפקידה דהלל ניהא דשמא עם ידיה ראתה באחד בשבת תנא נמי כו":

סילוק ידיה ראתה אלא מעת לעת מאי שיעורא הוא:

חכמים חקנו להן וכו' - מחני' היא (לקמן נדה יא.) פעמים היא צריכה להיות בודקת כו':

עונות היום אמש ואחמול למפרע עד צהרים והשתא קנסינן לה שתי עונות ורבנן חדא הוא דקנסו ג' עונות - כגון אם לא בדקה ימים רבים ובדקה בצהרים דמטמאין לה מעת לעת דהוה להו ג' ווו - שברקה עכשיו ומצאה טמאה והרי ימים רבים שלא ברקה:

ומפני שאיחרה עד הצהרים והוסיפה לחטוא לא תפסיד אלא לילה וחצי יום: נשכר דאילו זו שלא בדקה עצמה ימים רבים ובדקה לה היום שחרית היתה נקנסת מעת לעת שלם אב"א - להכי מטמינן לה מצהרים דאתמול דאי אמרת לא נקנס אלא עונה יתירה נמצא חוטא נענ גא:

כעמן כראייתן - מכאן ואילך טמאות:

כעמן נמי אינו שמא למפרע:

קתני שאם תראה - כמו אמר מר: הא שאר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן - כגון ארבע נשים דלא אשכחן בהו ראייה ממא' למפרע

וסתה ד"ה מטמאה למפרע:

וברייתא רבנן: לקולא ולחומרא - מעיקרא אוקימנא לקולא דבשעת וסתה דברי הכל דיה שעתה ובשלא בשעת וסתה פליגי והשתא אוקימנא פלוגתא בשעת וסתה ואיכא דמחמיר ומטמא לה למפרע ושלא בשעת

רלוקמא איפכא - כדאוקמיה מעיקרא ומ"ט הדרי בה הא שפיר מצי לאוקמי מחני' דברי הכל

דהא אשכחינן בראייה טומאה למפרע שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה למפרע:

בבא אווינדונו בכאנה מומאה למפרע וואס מראה ווולא רווועם וממה ממאה למפרע.

למימר אורה בזמנו בא: כתמה טמא למפרע - עד שעת הכבוס. אף על גב דבראייתה דיה שעתה מטמאינן כתמה למפרע

ד' נשים דיין שעתן - מפני שדמיהן מסולקים ואין דם מצוי בהן: אלא שלא בשעת וסתה - דכיון דראתה שלא בזמנה איכא למיחש דלמא מקמי הכי הוה דהא ליכא

תחלוק איכא:

ראיחניסה - שנאנסה שחרית ולא בדקה ללישנא דחוטא נשכר ליכא דהא נאנסה ללישנא דלא

רברייתא דברי הכל ולוקמא איפכא כיון דאיכא לאוקומי לקולא ולחומרא לחומרא מוקמינן קחני שאם חראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת לעת טעמא דאשה

שיש לה וסת הוא דפליגי רבנן בין כחמה לראייתה הא שאר נשים שאמרו הכמים דיין שעתן כתמן כראייתן מני רבי הנינא בן אנטיגנוס היא דאמר רב יהודה אמר

يا باي

שלא החלוק במעת לעת איבעית אימא שלא החלוק במעת לעת איבעית אימא שלא יהא חומא נשכר מאי בינייהו איכא בינייהו דאתניסה ולא בדקה כל אשה שיש לה וסת [וכו'] לימא מתני' ר' דוסא היא ולא רבנן דתניא ר''א אומר ארבע נשים ר" דוסא אומר כל אשה שיש לה וסת דיה ר' דוסא אומר כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דר' דוסא אלא שלא בשעת וסתה אבל בשעת וסתה מודו ליה ומתניתין

בשעת וסתה ודברי הכל – מכלל דר' דוסא אפילו שלא בשעת וסתה אמר מאן תנא להא דת"ר אשה שיש לה וסת כתמה ממא למפרע שאם תראה שלא בשעת וסתה מממאה מעת לעת – נימא רבנן היא ולא רבי דוסא ... אפילו תימא רבי דוסא ע"כ לא פליג רבי אפילו תימא רבי דוסא ע"כ לא פליג רבי דוסא עלייהו דרבנן אלא בשעת וסתה אבל שלא בשעת וסתה מודי להו ומתניתין בשעת וסתה ור' דוסא היא

שמואל משום רבי הנינא בן אנטיגנוס כל

הנשים כחמן טמא למפרע ונשים שאמרו

חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן חוץ

מתינוקת שלא הגיע זמנה לראות שאפילו

סדינין שלה מלוכלכין בדם אין חוששין לה

ומי אית ליה לרבי הנינא כתם כלל והתניא

כל הנשים כתמן טמא ונשים שאמרו הכמים

דיין שעתן כתמן טמא ר' חנינא בן אנטיגנוס

אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן אין

להן כתם מאי לאו אין להן כתם כלל לא אין

להן כתם למפרע אבל יש להן כתם מכאן

ולהבא מכלל דתנא קמא סבר אפי' למפרע

אין ר"מ היא דמחמיר גבי כחמים דתניא

כל הנשים כתמן טמא למפרע ונשים שאמרו

חכמים דיין שעתן כתמן טמא למפרע דר"מ

רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו

חכמים דיין שעתן כחמן כראייתן ותינוקת

שהגיע זמנה לראות יש לה כתם ושלא הגיע

ומי אית ליה לרבי חנינא כתם כלל - בארבע נשים ואפילו מכאן ולהבא: דמחמיר בכתמים - טפי מבראייתה דראיית ארבע נשים הואיל ואין דם מצוי בהן אמרינן השתא

אתי ומכי אתי חזיתיה אבל בכחם איכא למימר אי בדקה לחלוק מעיקרא הוה אישחכח: רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים דיין שעתן כחמן כראייתן - כלומר נשים

שאמרו חכמים דיין שעתן כחמן כראייתן לטמאה מכאן ולהבא:

אינו ממעט - על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה:

שמהומה לביתה - ממהרת לשמש

אחד לו - שמקנח בו בעצמו:

ותחפנה שכבת זרע - ואפי' דלאחר תשמיש נמי לא ליהוי כפקידה קמ"ל:

ואי בעית אימא - לעולם חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש ואפ"ה הרי זו כפקידה אלאחר תשמיש קאי. וא"ת עד שלפני תשמיש למה הוזכר מחניתין תרתי קתני ואשמועינן תנא דמחניתין

דשני בדיקות אצרכוה רבנן וה"ק משמשת בעדים כלומר מצוה עליה לשמש בעדים ואע"פ שיש

לה וסת הרי זו כפקידה ההוא דלאחר תשמיש:

ידה קמ"ל: ש ואפ"ה הרי זו כפקידה אלאחר

ותחפנה שכבת זרע קמ"ל ואיבעית אימא

מהר דתימא שמא תראה טפת דם כחרדל

אמרת אידי ואידי לאחר תשמיש פשיטא

ברקה שפיר קמ"ל הרי זו כפקידה אלא אי

איצטריך סד"א מתוך שמהומה לביתה לא

בשלמא חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש

עדים אחד לו ואחד לה האי מאי אי אמרת

לה כדתנן דרך בנות ישראל משמשות בשני

אידי ואידי לאחר תשמיש ואחד לו ואחד

חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש לא

המשמשת בעדים הרי זו כפקידה מאי לאו

לביתה אינה מכנסת לחורין ולסדקין – תנן

וכי מהומה לביתה מאי הוי מתוך שמהומה

מ"ט אמר רב קטינא מתוך שמהומה לביתה

בעדים כו' אמר רב יהודה אמר שמואל

לראות משהגיעו ימי הנעורים והמשמשת

זמנה לראות אין לה כתם ואימתי הגיע זמנה

עד שלפני תשמיש אינו ממעט כפקידה

בטומאה: כמגעה - בכלי שנגעה בו נדה שאינו מטמא אדם שהרי ראשון הוא ואינו מטמא אדם אלא אב שנה - פעם אחרת אם יגע עכשיו בידוע שנגע בתחלה:

ספק לא נגע או טמאות בצדו כגון שרץ והוא טהור ספק נטמא טליתו ספק לא נטמא: היה מתעטף בטליתו וטהרות בצדו - והוא היה טמא ספק טימא טהרות בטלית כשהגביהו על כתפו

נגעה הטומאה בכלי ספק לא נגעה השבינן לה כמו שיש בה דעת לישאל וברה"י ספקו טמא:

קרקע ספק לא גגע ואע"פ שאדם לא היה עסוק בכלי המיטמא הואיל והטומאה באה ע"י אדם ספק הבאה בידי אדם - כגון זו דטומאה על ידה באה וכגון נושא שרץ בידו ספק נגע בכלי המונח ע"ג

מומאה לטמא מסוטה גמרינן לה וסוטה יש בה דעת לישאל:

והיא יש בה דעת לישאל אלא מטה כיון דע"ג קרקע מונחת דלאו בידה הוא וספקו טהור דכל ספק לישאל כו' דבשלמא אטהרות בלא מטה ניהא דכיון דהיא עסוקה בהן ואוהזתן בידה הוו להו כידה מכדי הך מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא - ומעת לעת ספק טומאה הוא וכל שאין בו דעת מ"ו:כ"א) וכל (אשר יגע) במשכבה יכבס בגדיו:

טמאה כמשכב נדה עצמה שמטמא אדם הנוגע בו טומאה חמורה לטמא בגדים שעליו דכתיב (ויקרא טעמא משום דיה שעתה - משום דיש לה וסת הא אם אין לה וסת דמטמיא מעת לעת מטה נמי השתא מעת לעת - דאתמול דומן ארוך הוא ממעטת פקידה זו דעדים:

בו דעת לישאל ספקו טהור תרגמה זעירי שאין בו דעת לישאל הוא וכל דבר שאין אדם לטמא בגדים מכדי האי מטה דבר לעת שבנדה עושה משכב ומושב לטמא מטמיא מסייע ליה לועירי דאמר זעירי מעת מעמא דריה שעתה הא מעת לעת מטה נמי אסולה בטהרות ופרשה וראתה הא קמ"ל יושבת במטה ועסקה בטהרות ליתני היתה כיצד דיה שעתה וכו' למה לי למיתני היתה דטהרות אבל מפקידה לפקידה לא קמ"ל מהו דתימא מעת לעת השו בה רבנן לפסידא מעת לעת ממעטת מפקידה לפקידה מיבעיא ומשמשת ממעטת על יד מעת לעת השתא אלאחר תשמיש והא המשמשת קתני תני וחד לאחר תשמיש וכי קתני הרי זו כפקיד' שתי בדיקות אצרכוה רבון חד לפני תשמיש

הושעיא ברשות היחיד ספקו ממא ברשות בידי אדם הוא בר מיניה דההיא דתני רב שונים בטהרות אמאי הא ספק טומאה הבאה אומר אומרים לו שנה ושונה אמרו לו אין נאם אי אפשר אא"כ נגע ממא רשב"ג למעלה מראשו ספק נגע ספק לא נגע טהור ומברות וטומאות בצדו וטהרות וטומאות לישאל מיחיבי היה מחעטף בטליחו המונח על גבי קרקע כמי שיש בו דעת בבאה בידי אדם נשאלים עליה אפי' בכלי אותה במטה גופא א"ר יוחנן ספק טומאה דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה נושאות אפי' בכלי מונח ע"ג קרקע כמי שיש בו ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה ליה יד חברותיה והשתא דא"ר יוחנן כשחברותיה נושאות אותה במטה דהויא

לא מטמא אדם אמר רבא ותסברא קל לאו מה מגעה לא מטמא אדם אף משכבה לעת שבנדה משכבה ומושבה כמגעה מאי מבי חוואי אתא ואייתי מתניתא בידיה מעת לטמא בגדים איני והא כי אתא אבימי שבנדה עושה משכב ומושב לטמא אדם ברבים טהור גופא אמר זעירי מעת לעת

לאמר אימא משכבה ומושבה לעת שבנדה והא אבימי מבי חוואי מתניתא באהל המת אינו דין שאין ניצולין במעת שבנדה משכבות ומושבות שאינן ניצולין בניצול באוהל המת אינו ניצול במעת לעת וחומר הוא ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל

112 1

ואגנע מונע אלא משעה שראתה ピレレンド למפרע ר' עקיבא אומר מטמאה את בועלה מקולקלת למנינה ואינה מטמאה את בועלה ומשקין וכלי חרס המוקף צמיד פתיל ואינה היא מטמאה משכבות ומושבות אוכלין דרבא הרואה דם מטמאה מעת לעת ומה אדם לטמא בגדים הניא כוותיה לטמא בגדים אף משכבה ומושבה מטמא כמצת תאמני מני מצת תאמני מממא אנם

ואי ממחניתא הוה אמינא או אדם או בגדים וטומר מנא ליה - לעולם שמיע ליה מתניתא לימא מחניתא ואי לא שמיע ליה מתניתא קל שורפין ורבא אי שמיע ליה מתניתא שראתה וזה וזה תולין לא אוכלין ולא ומטמאה את בועלה ואינה מונה אלא משעה חרס המוקף צמיד פתיל ומקולקלת למנינה אוכלין ומשקין משכבות ומושבות וכלי כתם מטמאה למפרע ומה היא מטמאה

בא יש צמיד פתיל עליו טהור:

כלי חרס - ניצול באהל המת דכתיב (במדבר יט) וכל כלי פתוח אשר אין צמיד פתיל עליו טמא

אשר יגע בו והלא אויר כלי חרס טמא בלא נגיעה כדקיימא לן בהכל שוחטין (חולין כד:) תוכו בו ונאמר להלן וכלי חרס אשר חבושל בו ישבר מה להלן מאוירו אף כאן מאוירו אם כן מה ת"ל אשר יגע בו הזב ישבר וחניא בחורת כהנים יכול יטמא הזב כלי חרס מאחוריו במגע נאמר כאן בהיסט שהזב והנדה מטמאין כלי חרס בהיסט מה שאין כן בשאר טמאין דכתיב (שם) וכלי חרס וכלי הרס המוקף כו' - כלומר אפילו הוא מוקף צמיד פתיל שאי אפשר ליגע בתוכו מטמאה אותו

ורבא - דפשיטא ליה בכלי חרס לעיל וגמר משכבות מכלי חרס מאי שנא דפשיטא ליה בכלי חרס הרואה כתם מטמאה למפרע - עד שעת כיבוסו של חלוק זה שכבסה קודם לבישה זו: אע"פ שלא גגע בו אלא איזהו מגעו שהוא ככולו הוי אומר זה היסטו:

אי ממחניתא הוי אמינא - למשכבות דקתני לטמא אדם או בגדים: מפי ממשכב:

גבי מעלות - בפרק חומר בקדש (חגיגה כ:):

חרומת לחמי תודה - ארבע חלות מד' מינין שבתודה נותנין לכהן דכתיב (ויקרא ז':י"ד) והקריב כולן ממאות - משום מעת לעת שבנדה:

בימיהם ולעול' קדש הוו. כך שמעתי בחומר בקדש וכך היא שנויה:

חבריא מדכן בגלילא - חבירים שבגליל מטהרים יינם לנסכים ושמנן למנחו' שמא יבנה בהמ"ק קדש בימי רבי מי הוה - כמה שנים היה אחר החורבן בסוף התנאים:

אלא רבים פליגי עליה - ובטלין דברי היחיד והתחיל להתחרט ואמר כדי הוא כו':

לאחר שנוכר - שלא יפה עשה:

רבנן עליה דאין דיה שעתה אלא שעברו עליה ג' עונות מחמת זקנה סמוך לזקנתה:

ואמר רבי אליעזר במתניתין (לקמן נדה ז:) כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה ופליגי

מעשה ועשה רבי כר' אליעזר - באשה ילדה שעברו עליה שלש עונות של שלשים יום שלא ראתה ממאה תשרפם וכגון שבודקת עצמה לאחר עברתה לאלתר:

ומשנינן רב הוגא מחני - להא דרבי יהודה שבדיקה זו באה לשרוף שירים שבידיה אם תמצא טומאה דמפרע שהרי בדקה לאחר העברתה. אלמא טומאת מפרע לתרומה נמי גוור:

ערבית כמשפטה ותמצא טמאה לא תטמא למפרע אלא עד שעת בדיקתה ולא תהא התרומה בכלל

לתקן שירים שבפניה - שנגעה בהם ומהניא לה הך בדיקה שאם תמצא עכשיו טהורה לכשתבדוק תרומה צריכות לבדוק:

אף בשעת עברתן - מתניתין היא (לקמן נדה ד' יא.) אף בשעה שהם מסתלקות ומסיימות לאכול מה היא מטמאה - היינו ברייתא דלעיל:

והוינן בה מאי לאחר שנוכר אילימא לאחר אמר כדי הוא ר"א לסמוך עליו בשעת הדחק מגשה וצשה רבי כר"א לאחר שנוכר שבידיה שבדקה עצמה כשיעור וסת - ת"ש

רב הונא מתני לישרוף שירים

אמר רב חסדא לא נצרכה אלא לתקן שירים

מלאכול בתרומה והוינן בה מאי דהוה הוה

תא שמע רבי יהודה אומר אף בשעת עברתן

מיתיבי מה היא מטמאה אוכלין ומשקין מאי

קתני היכא דאית ליה דררא דטומאה אבל

לא לתרומה אי הכי ליתני גבי מעלות כי

אמר רב הווא מעת לעת שבנדה לקדש אבל

אבל אדם ובגדים לא משום הכי קאמר ק"ו

היכא דלית ליה דררא דטומאה לא קתני

לאו בין דקדש בין דתרומה לא דקדש

MEGELL

ואמר לה כולן טמאות אמרה לו רבי והלא ומצאה טמאה ובאת ושאלה את רבן גמליאל מדיחה ידה במים ובודקת באחרונה בדקה אופה ככרות של תרומה ובין כל אחת ואחת מעשה בשפחתו של רבן גמליאל שהיחה מדכן בגלילא הכא נמי בימי רבי U_{α} רבי מי הואי בדעולא דאמר עולא חבריא דימי רבי אלא אי אמרת לקדש קדש בימי אמרת בשלמא לתרומה היינו דהואי תרומה אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק אלא רבים פליגי עליה אמר כדי הוא רבי כמר וכיון שנזכר דלאו יחיד פליג עליה (לאו) דלא איתמר הלכתא לא כמר ולא בשעת הדחק היכי עביד כותיה XZX שנוכר דאין הלכה כרבי אליעור אלא כרבנן

חעשה בטומאה - אם ירצה יטמאנה ביד דסוף סוף הלח ספק היא ולא תאכל: תעשה בטהרה - בכלים טהורים ואל יטמאנה ביד ואע"פ דסוף סוף הלחה אסורה אסור לטמאה ביד הואיל ונגמרה מלאכחה להלה אסור לגרום לה טומאה ודאית דכתיב ואני נתתי לך את משמרת תרומותי ודרשינן בבכורות (דף לד.) שתי תרומות במשמע טהורה ותלויה ואמר קרא שומרנה:

בכי קאמר בחולין שנעשו על טהרת קדש כו' אבל בתרומה ממש נהגא:

גפה - סותמת בטיט בידיה ומדיחה ידיה מן הטיט: קבלה מיניה רב שמואל - להך תיובתא מרב נחמן ואוקמא להא דקתני לקדש אבל לא לתרומה

ובא בעי אפרושי הרומה - אחת מכל מין דהיינו א' מעשר וכיון דליכא עשר היאך יפריש:

ממנו אחד מכל קרבן תרומה וגו': ומשני דאפרשינהו בלישייהו - לעולם מאי תרומה תרומת לחמי תודה ודקאמר באפיה מאי בעיא כגון שהפריש לד' מהארבעים חלות בעיסתן ולאחר אפיית כולן שחט תודה עליהן:

11-1

היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה אם כן לה כולן טמאות אמרה לו והלא בדיקה ממאה ובאת ושאלה לרבן גמליאל ואמר ידיה במים ובודקת ובאחרונה בדקה ומצאה חביות של יין ובין כל אחת ואחת מדיחה מעשה בשפחה של רבן גמליאל שהיתה גפה ומי דאפרשיוהו בלישייהו ע״ש שוב פרוסה ואמרינן דאפרשינהו בלישייהו הכא מכל חד וחד אחד אמר רחמנא שלא יטול תרומה מינייהו וכי תימא דמפריש פרוסה ארבעים למצוה והא בעינן אפרושי שאפאן ד' חלות יצא והוינן בה והא בעינן דאמר רב טובי בר רב קטינא לחמי תודה ロスいと באפרשינהו בלישייהו וכי הא לחמי תודה תרומת לחמי תודה באפיה מאי מיהת ככרות של תרומה מאי תרומה תרומת לה א"כ היא טמאה וכולן טהורות - קתני בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמר

ואסור לגרום טומאה לחלה תנא בטהרה חולין הטבולין לחלה כחלה דמו לחולין שבארץ ישראל משגלגלה תעשה בטומאה חולין נינהו ומותר לגרום טומאה עאשה בטהרה עד שלא גלגלה תעשה ער שלא גלגלה חעשה בטומאה משגלגלה ערומה תנן התם נולד לה ספק טומאה מהרת קדש ולא בחולין שנעשו על מהרת רב שמואל בר רב יצחק בחולין שנעשו על לקדש אבל לא לתרומה קבלה מיניה לה גבי מעלות א"ל רב נחמן והא תני תנא בין לקדש ובין לתרומה ממאי מדלא קתני אמר רב הווא מעת לעת שבודה מטמאה בשתי שפחות היה לישוא אחריוא אמרי לה למה לה למהדר ולשייליה מעשה שהיה ושיילה אלא אי אמרת אידי ואידי דקדש חדא דקדש וחדא דתרומה היא היינו דהדרה היא טמאה וכולן טהורות אי אמרת בשלמא גזרו עליו משום חולין הטבולין לחלה טבול יום כיון דלא מטמא ודאי חולין לא על ספקו משום חולין הטבולין לחלה והאי אמר אביי כל שודאי מטמא חולין גזרו חולין הטבולין לחלה כחלה דמו הא טמיתנהו מלישי ושלישי מהור בחולין ואי אמרת באנטועא ומלפת וקורא לה שם מפני שהוא וקוצה הימנה חלתה ומניחתה בכפישה או אשה שהיא טבולת יום לשה את העיסה וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו והתניא מהורין לבני הכנסת וממאין לתרומה שמשאן כבד ממא משאן קל טהור וכולן שהיו פורקין מן החמור או טוענין בזמן נמג מממו אלא בנשען דתנן זב ומהור שנינו כמו שני שבילין דהתם חולין גרידא ורבא דאמרי תרוייהו שלא תאמר בהוכחות ספל אמרו בספק חלה מאי ספק חלה אביי וחלתה תלויה לא אוכלין ולא שורפין באיזה

עבי אליעזר אומר כל אשה שעברו עליה שעברו עליה שלש עונות סמוך לזקנתה איזוהי זקנה כל וחכ"א דיה שעתה צמלחו או מת ר"מ אומר מטמאה מעת לעת עד שתגמול את בנה נתנה בנה למניקה שנשואה מעוברת משיודע עוברה מניקה היא בתולה כל שלא ראתה דם מימיה אע"פ בתולה אבל הלכה כרבי אליעזר XLIL וולינה אמר רבי יהושע אני לא שמעתי אלא נשים דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה THEY WILL HER MANAGE WHEN בהו תרומה ואיבעית אימא הנה מעת לעת התם לא פתיכא בהו תרומה הכא פתיכא ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומה בר רב יצחק בחולין שנעשו על טהרת קדש לחלה דאמר מר קבלה מיניה רב שמואל ולא גזרו על ספקה משום חולין הטבולין והא מעת לעת שבנדה דודאי מטמא הולין

שלא תאמר בהוכחות שנינו - בספק טומאה מוכחת: אלא אפילו בנשען - דהוי ספק טומאה שאינה מוכחת הואיל ותנן לקמן דמהניא לתרומה מהניא נמו להנילו המהניג להלים.

נמי לחולין הטבולין לחלה:

וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו - דמהני בהו ספק נשען כחלה גמורה:

שוראי מטמא חולין - כמו משא הזב:

דודאי - נדה ממש: רלא בחולין שנעשו על טהרת תרומה - וקס"ר הוא הדין לחולין הטבולין לחלה דהם נמי נעשין בטהרת חלה המעורבת בהן:

ומאזגון טולין הטבולין לחלה חמירי מחולין שנעשו על טהרת תרומה דהכא עריבא בהו חלה

אבל התם נטירותא יתירתא קביל עליה: פתיכא - מעורבת:

מתני' וחכ"א דיה שעתה - עד כ"ד חדש שהוא זמן הנקת התינוק. ובגמרא מפרש טעמא:

שעברו עליה - שלא ראתה:

באחרנייתא ומשום כבודו דר"א לא מצינן אי עבדינן כוותיה בחדא עבדינן כוותיה לא משום דרבי אליעזר שמותי הוא וסבר את הדבר ליושנו ברבי אליעזר בחייו מ"ם פמירתו של רבי אליעור החזיר רבי יהושע עבי אליעזר היו עושין כרבי יהושע לאחר יבא ויעיד אלא למי שראהו כל ימיו של אין אומרים למי שלא ראה את החדש לא שמעת אלא אחת ואני שמעתי הרבה יהושע אחה לא שמעת אני שמעתי אחה ממטני דכן, עונא אמר לו רבי אליעור לרבי ואם ראתה הראשונה מאונס אף השניה דיה ראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת דיין שעתן ובמה אמר דיה שעתה בראייה מעוברת ומניקה שעברו עליהן שלש עונות שלש עונות דיה שעתה רבי יוסי אומר

אבל הלכה כר' אליעור ואידך דתנן מדברי רבי יהושע ודברי ר"ע מדברי כולן ורבי יוסי אומרים נראין דברי רבי אליעזר אין להם אלא יום שביעי בלבד וחניא ר"ש ווום השביעי בלבד רבי עקיבא אומר יהושע אומר אין להן אלא יום הראשון אליעזר אומר הרי אלו בחזקת טהרה רבי ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו רבי מצמן יום ראשון ומצאו טהור יום שביעי והלכה כדבריו ואידך הזב והזבה שבדקו כמה תשפה ותהא זבה מעת לעת דברי ר"א ואידך המקשה בארבע חדא דאמרן רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר מהינן בהו החזיר את הדבר ליושנו אמר מחינן בהו לאחר פטירתו של ר"א דמצינו

אחורי כלים שנטמאו במשקין ר' אליעזר

בראייה ראשונה - שראתה הבתולה או המעוברת או הזקנה לאחר שלש עונות:

גמ' אין אומרים למי שלא ראה את החדש שיבא ויעיד - שראה: שמותי - לשון שמתא שהרי ברכוהו כדאמרינן בהזהב (ב"מ דף נמ:) הלכך לא עבדינן כוותיה

באשרנייתא:

רמצינן מחינן בהו - אי עבדי כוותיה באחרנייתא: המקשה - מחמח ולד בתוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה וקשתה שלשה ימים רצופין ובכל יום ראתה דם וקי"ל דאינה זבה מחמת שלשה ימי קישוי לימען שבעה נקיים וקרבן דכתיב כי יזוב זוב דמה ודרשינן בבנות כותים דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ואם שפתה מן הצער שעמדה בלא צער לאחר השלשה ימים וילדה נתגלה הדבר למפרע שלא בא הדם מחמת הולד והרי היא יולדת בזוב וצריכה שבעה נקיים לבד ימי טומאת לידה וצריכה שני קרבנות אחד לזוב ואחד ללידה: שבדקו עצמן - כשפסקו מזובן הוצרכו לספור שבעה נקיים בלא ראייה כדכתיב וספר לו וגו' ובדקו עצמן ראשון ושביני ושאר חמשה ימים שבינתיים לא בדקו:

בעינן דכתיב ואחר תטהר אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת בינתיים: אחורי כלים - דאמרינן לקמן אחורים טמאין ותוכו טהור דטומאת משקין לטמא כלים דרבנן והכי הוא דגזור שלא יטמא תוכו בנגיעת אחוריו וטעמא מפרש בבכורות עבדו רבנן היכרא בהך טומאה דלידעו אינשי דמדרבנן היא ולא נשרוף עליה תרומה וקדשים:

אלא יום שביעי בלבד - דשמא ראתה ימים שבינתיים וסתרה את מהרת יום הראשון דכולהו נקיים

מסברת תלמוד שלהן נישנית ואין למידין הימנה: והדר ליסבר ואותה סברא היתה נקראת תלמוד בימי התנאים ומשנה ששנויה בה פסק הלכה

מעם לשמועתו זה נותן טעם לדבריו וזה נותן בה טעם אחר כדאמר (שבת דף סג.) ליגמר איניש מרבו מלמדה לתלמידו שמועה כמו שהיא והיא היתה נקרא משנה וברייתא והיה נותן לבו לתת והעמידו הלכה על בוריה אבל הראשונים לא דקדקו איש בדברי חבירו אלא כל אחד מה ששמע וברייתא ששנויה בהן הלכה כפלוני אין למידין מהן שהאמוראים האחרונים דקדקו בטעמי התנאים הא קמ"ל - מדאיצטריך למימר להו הלכה שמע מינה דאין למידין הלכה מפי תלמוד מתוך המשנה ומ"ש אחורי כלים דנקט - לינקוט תוכי כלים וכגון דנגעו משקין טמאין לתוכו והוו נמי דרבנן: הזב וגו":

מאי אולמיה דהאי - דחלה מההיא דמיאון דפשטת לה מינה דאמרת ה"נ מסתברא הא שמעינן הרודה ונותן לסל - כגון שהיה לש את עיסתו פחות פחות מחמשת רבעים לפוטרו מן החלה:

משום משקה זב וזבה - רוקו ומימי רגליו שהן אבות הטומאה כדכתיב (ויקרא ט"ו:הי) וכי ירוק נפלא לן ביבמות (דף עד:) ואפילו בנגיעה:

וטבול יום - לפסול אוכלי תרומה דאורייתא כדקיימא לן טבל ועלה אוכל במעשר כו' ומקרא תחלה חוץ מטבול יום וטעמא מפרש בפ"ק דשבת (דף יד:):

טבול יום שני הוא ואינו מטמא משקה חולין דקי"ל כל הפוסל את התרומה מטמא משקה להיות

יהודה אמר שמואל הלכה כר' אליעור כי מלמדין את הקטנה שתמאן בו ואמר רב טהרות אבל בשאר סדרים איכא טובא אמר שמואל הלכה כר' אליעזר בד' בסדר

11- 11

ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא דגזור וחומר דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי באורייתא ורבון מדאורייתא לא עבדינן קל ורבי אליעזר אחורי כלים דרבנן וטבול יום חולין אינו דין שפוסל אוכלי תרומה אוכלי תרומה אחורי כלים שמטמא משקה טבול יום שאין מטמא משקה חולין פוסל ופוסגול אנו באוכגול איר יהושע קייו ומה רבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ואין פוסלין את האוכלין ואפילו דתרומה האוכלין מטמאין את המשקין ואפילו דחולין אומר מטמאין את המשקין ואין פוסלין את

ליכא והאיכא דתנן ר"א אומר בא קמ"ל שאין למדין הלכה מפי תלמוד ותו תנן ולימא הלכה כר"א באחורי כלים אלא בלכתא וכי תימא אחורי כלים קמ"ל דלא כולו ממא מאי קמ"ל שמואל בכולהו חנן ממא תוכו אזנו אוגנו ידיו מהודין נממא תוכו דתנן כלי שנטמא מאחוריו במשקין אחוריו ומאי שנא אחורי כלים דנקט משום דקילי תגוגול גלבג מומאני גא זורו בהו רבנן לקבל טומאה גזרו בהו רבנן אוכלין דאין גורה משום משקין דוב וובה משקין דעלולין

שריתו קטפא - בשביעית:

הורד והכופר - מין בשמים הן:

ענא בוא והוא ר' אלעזר בן שמוע:

ליחני נשים - שמשיאין נשים ע"פ עד אחד: וכן אמר ר' אלעור - ארשמואל קאי. ואמורא הוא והוא ר' אלעור בן פרת ורבי אלעור דמיאון

לפנינו כי ההיא דר"א מלמדין אותן למאן:

קטנות דעלמא - ולעולם עדות בן בבא אדר' אלעזר קאי ולא אדר''א וה''ק כל קטנות שיבאו למאך

מדאיצטריך לשמואל למימר בתרווייהו הלכה: שממאנין את הקטנות - מבקשין מהן שימאנו כגון הנך דרבי אלעזר ור"א כדי לקיים מצות יבום:

מלמדין את הקטנה - במילתא אחריתי היא בפ' ב"ש: כר' אלעזר ואמרי' צריכא דאי אשמועינן כו' אלמא ר' אלעזר ור"א לאו חד טעמא קאמרי

מההיא דמיאון דבשאר סדרי איכא הלכה כר"א:

נשים ונימא נשים דעלמא אלא מדהכא קחני קטנות דעלמא אי הכי גבי אשה נמי נתני דר' אלעזר וחד דר' אליעזר לא מאי קטנות שקרב בד' שעות מאי קטנות לאו חדא יום שנתנסך ע"ג המזבח ועל תמיד של שחר בירושלים על שהרג את הנפש ועל יין בן מ' את האשה ע"פ עד אחד ושנסקל תרנגול דברים שממאנים את הקטנות - ושמשיאין כותיה - דתניא רבי יהודה בן בבא העיד ה' להדרי אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא קאי והא אצרכו מצרכינן להו ולא דמיין מלמדין את הקטנה שתמאן בו LQς אלעזר כותיה דתנן רבי אלעזר אומר ומאי אולמיה דהאי מהאי משום דקאי רבי ער יהודה אמר שמואל הלכה כר"א ש"מ הרודה ונותן לסל הסל מצרפן לחלה ואמר וה"ג מסתברא דתגן ר' אליעזר אומר אף

אלעזר אומר מלמדים את הקטנה שתמאן בו משום דקאי רבי אלעזר כותיה דתנן רבי אבל בשאר סדרי איכא אלא קשיא ההיא כי אמר אבא הלכה כר"א בד' בסדר טהרות אמר הלכה כר"א בד' ואם איתא לימא ליה אנו אמרת מאן תנא קטפא פירא ר"א ואבוך חזי דמינך ומאבוך קשריתו קטפא לעלמא מאן תנא קטפא פירא ר"א א וא"ר זירא יש להן ביעור ולדמיהן ביעור וא"ר פדת והקטף יש להן שביעית ולדמיהן שביעית ומי איכא והתנן הורד והכופר והלטום בד' בסדר מהרות אבל בשאר סדרי איכא כר"א וכי תימא כי א"ר אלעזר הלכה כר"א את הקטנה שתמאן בו וא"ר אלעזר הלכה ועו ליכא והתנן רבי אליעזר אומר מלמדין ש"מ וכן א"ר אלעזר הלכה כר"א בד" אשה והכא קתני קטנות ש"מ דוקא קתני

רבנן: לאו רבנן דפליגי עליה דר"א - בשאר אילנות וחזינן דבקטף סבירא להו כוותיה: בתולת דמים - דמי נדה ולא דמי בתולים דאפילו נבעלה עדיין היא בתולת דמים:

המעמיד - חלב בהמה לעשות גבינה: בקטפא דגוווא - בשרף הנוסף מן העץ דכעץ בעלמא הוי אבל קטף הוי שרף הפגין ומודו בהו

אור - ליל כניסתו:

אומרה ברכה רביעית - להבדלה במוצאי שבתות ואינו כוללה בחונן הדעת:

דמאן תנא קטפא פירא ר"א הוא והתנן ר"א אַנגַ עַ ירמיה לר' זירא ואת לא תסברא יצחק איהו אמר משום אבותיו וליה לא ס"ל שצ"ל הבדלה בחונן הדעת אמר ר"נ בר אבותיו אומר מתפלל שמנה עשרה מפני שמנה עשרה רבי חנינא בן גמליאל משום שבע ומחודה בערביח מחפלל שבע מעין מנחה מתפלל שבע ומתודה בנעילה מתפלל שבע ומתודה מוסף מתפלל שבע ומתודה יוה"כ מתפלל שבע ומתודה שחרית מתפלל ומליאל בשיטתיה ומי קאי והתניא אור מיניה טובא אלא משום דקאי רבי הנינא בן למליאל אומר אומרה בהודאה והא קשיש ברכה רביעית בפני עצמה רבי חנינא בן בן גמליאל דתניא רבי עקיבא אומר אומרה א"ר אבא ההוא דאמר משום רבי חנינא אומרה בהודאה וא"ר אלעזר הלכה כר"א ברכה רביעית בפני עצמה ר' אליעזר אומר כוותיה ותו ליכא והתנן ר"ע אומר אומרה להדרי אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא ומי קאי והא אצרוכי מצרכינן להו ולא דמיין

כל שלא ראתה כו' ת"ר נשאת וראתה דם ורבון אמרי ליה לא שנא איזו היא בתולה באילן שאינו עושה פירות דקטפו זהו פריו נמי קטפו זהו פריו לדידכו אודו לי מיהת לאמר להו לדידי אפי' אילן העושה פירות העושה פרי קטפו זהו פריו לדבריהם דרבנן איריא אילן שאינו עושה פרי אפילו אילן ב"א דאמר קטפו זהו פריו אי ר"א מאי א"ל ההוא סבא הכי א"ר יוחנן מאן חכמים מאן חכמים לאו רבון דפליגי עליה דר"א לקטף שביעית מפני שקטפו זהו פריו ר"ש אומר אין לקטף שביעית וחכ"א יש עושה פירות מודו דקטפו זהו פריו דתנן באילן העושה פירות אבל באילן שאינו ואיבעית אימא כי פליגי רבנן עליה דר"א מותר בשרף הפגין אסור מפני שהוא פרי שהמעמיד בשרף העלין בשרף העיקרין מודו ליה דתנן א"ר יהושע שמעתי בפירוש אלא בקטפא דגוווא אבל בקטפא דפירא עימא רבנן ע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"א אומר המעמיד בשרף ערלה אסור אפילו

עדיין אני קורא לה בתולה שהרי בתולה

מחמת נישואין ילדה וראתה דם מחמת לידה

איני והאמר רב כהנא תנא ג' בתולות הן

בתולת אדם בתולת קרקע בתולת שקמה

בתולת אדם כל זמן שלא נבעלה נפקא מינה

לכ"ג א"נ לכתובתה מאתים בתולת קרקע

כ"ו שלא נעבדה נפקא מינה לנחל איתן

א"נ למקח וממכר בתולת שקמה כ"ו

שלא נקצצה נפקא מינה למקח וממכר אי

נמי למקצצה בשביעית כדתנן אין קוצצין

בתולת שקמה בשביעית מפני שהיא עבודה

ואם איתא ליתני נמי הא אמר ר"נ בר

יצחק כי קתני מידי דלית ליה שם לווי

אבל מידי דאית ליה שם לווי לא קתני רב

ששת בריה דרב אידי אמר כי קתני מידי

בעלי במעשה מידי דלא חלי במעשה לא

לכהן גדול - שמצווה ליקח בתולה:

פירות מרובין ושמנים: למקח וממכר - שאם אמר לו קרקע בתולה אני מוכר לך נותן לו קרקע שלא נעבדה לפי שעושה

ויהי כמשלש חדשים וגומר זכר לדבר

לדבר זכר לדבר שנאמר (בראשית לח, כד)

רבי מאיר שלשה חדשים ואע"פ שאין ראיה

וכמה הכרת העובר סומכוס אומר משום

זו בתולת קרקע מעוברת משיודע עוברה

נמגא בה חרס בידוע שנעבדה צונמא הרי

קרקע כל שמעלה רשושין ואין עפרה תיחוח

עליה זבינא לא קתני – ת"ר איזוהי בתולת

מידי דקפיץ עליה זבינא מידי דלא קפיץ

שדמיה מרובין בניה מרובין אלא כי קתני

דמים יפין לאשה וחניא משום ר"מ כל אשה

הייא אומר כשם שהשאור יפה לעיסה כך

זבינא לא קתני ולא קפדי והתניא רבי

דקפיד עליה זבינא מידי דלא קפיד עליה

לברייתו לא קתני רבינא אמר כי קתני מידי

כי קתני מידי דלא הדר לברייתו מידי דהדר

רבי חנינא בריה דרב איקא אמר

שלא נקצצה - כן מנהג לקוצצה כדי שירבה עוביו ויוציא ענפים הרבה במקום החתך ונקרא סדן

שם לווי - כגון בתולה דמתניתין לאו בתולה סתם מיקריא אלא בתולת דמים דסתם בתולה בנשים שקמה:

היינו בתולת בתולים וכן קרקע בתולה וכן שקמה בתולה לא בעי שם לווי:

דקפיץ עליה - שנוחה בתולה ללקוחות כגון בתולת בתולים וקרקע ושקמה אבל בתולת דמים כל דהדר לברייתו - כגון זקנה שמסחלקין דמיה:

כמה דחויא ניחא ליה טפי כדאמרינן:

LXLL:

דילדה לז" - שמא ניכר עוברה לשליש ימיה דהיינו שני חדשים ושליש קמ"ל דאזלינן בתר רוב רשושין - אבנים דקין שקורין פרדוי"א. לשון אחר רגבי אדמה קשין שאין עפרם מתפזר:

דיה שעתה - לא אמרינן איגלאי מילתא למפרע דלאו הריון הוא ונטמאו טהרות דמעת לעת של

07

كالازر

היד (נדה דף מז.) וקא מבעיא לן אם לא בדקה ביום וסתה בימי עיבורה מהו:

למשה מסיני דאורה בזמנו בא ואם בא יום וסתה ולא בדקה מחזקינן לה טמאה לקמן בפרק כל וסחות דאורייתא - אותה בדיקה שהצריכוה לאשה להבדק בשעת וסתה דבר תורה הוא הלכה

משום דראשה ואבריה כבדין מחמת חולי ולפיכך דמיה מסולקין הלכך בהריון של רוח נמי ראשה רב פפא אמר - אף על גב דלאו ולד הוא אפילו הכי דיה שעתה דטעמא דמעוברת דיה שעתה

שפתה מן הצער הרי לידה זו בזוב וצריכה שבעה נקיים וקרבן לזיבתה דכיון דלאו ולד הוא הויא

קשתה שני ימים - בתוך אחד עשר ימי זוב ולשלישי נמי ראתה ואח"כ הפילה רוח בו ביום ולא זכר לדבר - דהריון רוח שמיה הריון:

משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדין

ואח"כ הוכר עוברה - סמוך לראייתה מיד:

ואבריה כבדין:

זיבה מעליא:

היא בחוקתה ודיה שעתה ואע"ג שאין בפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא הרי שהיתה בחזקת מעוברת וראתה דם ואח"כ בילדה לט' ואיכא דילדה לשבעה - ת"ר הרי קרא כתיב וראיה גדולה היא משום דאיכא

קיימא הרי זו יולדת בזוב ואי אמרת לידה ולשלישי הפילה רוח או כל דבר שאינו של קרא בזכרים כתיב - ורמינהי קשתה שנים לדבר הרי ראיה גדולה היא כי כתיב האי יח) הרינו חלנו כמו ילדנו רוח מאי זכר

ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר (ישעיהו כו,

עואי לא מטמיא א"ל מידי הוא טעמא אלא וסתה ולא בדקה מהורה שחרדה מסלקת את עוברה מטמיא או דלמא כיון דסמוך לה מאיר אומר אם היתה במחבא והגיע שעת עוברה מהו כיון דבעידנא דחואי לא הוכר מסולקין לא בעיא בדיקה א"ל תניתוה רבי רבי ירמיה מרבי זירא ראתה ואח"כ הוכר דאורייתא בעיא בדיקה או דלמא כיון דדמיה ראשה ואבריה כבדין עליה בעא מיניה דמ"ד וסתות דאורייתא מאי כיון דוסתות כבד עליה ואבריה כבדין עליה הכא נמי עבורה ולא בדקה מהו קא מיבעיא לי אליבא אמר מידי הוא טעמא אלא משום דראשה ההוא סבא מר' יוחנן הגיע עת וסתה בימי פפי הנה מעת לעת דרבנן רב פפא ואון אבריה כבדין עליה בעא מיניה קושי סמוך ללידה רחמנא טהריה אמר רב עליה בעידנא דחואי אין ראשה כבד עליה

הדמים טעמא דאיכא חרדה הא ליכא חרדה

7년 교

מעלייתא היא

ולפיכך דרבי יוסי למה לי מהו דתימא רבי לפיכך דר"מ למה לי משום לפיכך דרבי יוסי ואין נפשה חוזרת עד עשרים וארבע חדש ורבי יהודה ורבי שמעון אבריה מתפרקין ר"מ דם נעכר ונעשה חלב לדברי רבי יוסי ומפקידה לפקידה בשתמצא לומר לדברי מניקתו ארבע וחמש שנים מטמאה מעת לעת כל עשרים וארבע חדש לפיכך אם היתה ורבי יוסי ורבי שמעון אומרים דיין שעתן שנים דיה שעתה דברי ר"מ רבי יהודה אם היתה מניקתו והולכת ארבע או חמש ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה לפיכך עשרים וארבע חדש הרי היא ככל הנשים שתגמול וכו' ת"ר מניקה שמת בנה בתוך מסוגלון ולא בעיא בדיקה מניקה עד מסולקין ולא בעיא בדיקה הכא נמי דמיה וסתות דאורייתא וכיון דאיכא חרדה דמיה והגיע וסתה ולא בדקה טמאה メレロメ בהן כדי הואה כדי שיטבול ראשי גבעולין בעינא שיעור כדתנן כמה יהיו במים ויהא צריכה שיעור ה"מ אגבא דגברא אבל במנא מאי איכא למימר אפילו למ"ד אינה אריכה שיעור אלא למ"ד אין צריכה שיעור דעד דדרי כשיעור הזאה הניחא למ"ד הזאה מאי מזה נושא וליכתוב נושא קמ"ל ועוד מזה בעי כבוס נוגע לא בעי כבוס אלא מאי מזה נוגע והכתיב מזה והכתיב נוגע (במדבר יט, כא) ומזה מי הנדה יכבס בגדיו עליו טהור ונוגע טמא ומזה טהור והכתיב טהור ור"א אומר אלו מי הנדה שהמזה ומזין זו שכבת זרע שהוא ממא ואדם הנוצר ממנו יתן טהור מטמא לא אחד ורבנן א"ר יוחנן מאי טעמא דר"מ דכתיב (איוב יד, ד) מי מליה עד עשרים וארבע חדש א"ר אלעאי אומר אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת דם נעכר ונעשה חלב דברי ר"מ רבי יוסי

יוסי תרחי אית ליה קמ"ל – תניא נמי הכי – ויזה – והיינו דאמר שלמה (קהלת ו, ג) ומטמאה מעת לעת - שאין הדבר תלוי אלא בהנקת התינוק לפי שהדם נעכר ונעשה חלב וכיון שמת חוזר הדם לקדמותו: לפיכך - כיון דלאו בתינוק תליא מילתא אם היתה מניקתו כו' שהרי לסוף כ"ד חדש חוזר הדם:

למה לי - כיון דאמר הרי היא ככל הנשים אלמא בחינוק חליא מילחא פשימא דאם מניקחו לעולם

דריה שעתה: מ"ט דר"מ - כלומר מנ"ל לר"מ דדם נעכר ונעשה חלב:

ורבנן אמר רבי יוחנן - כלומר ורבנן האי קרא מאי עבדי ליה לכדרבי יוחנן כו':

ועוד נוגע לא בעי כבוס - דכתיב ומוה מי הנדה יכבס בגדיו והנוגע במי הנדה יטמא עד הערב: הניחא למאן דאמר כו' - פלוגתא היא במסכת ובחים בפ' כל הזבחים שנתערבו (זבחים דף פ.):

כדי שיטבול ראשי גבעולין - של אזוב ולא שיספוק בקינוח: אמרתי אחכמה - בטעם זה למה מזה ומזין עליו טהור ונוגע טמא והיא רחוקה ממני: אלא אפי' פיחתה (ואפילו) והותירה אפי' ומפקידה לפקידה ולא (מיבעיא) שכוונה הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה ומוד עברו עליה שלש עונות וראחה דיה מעברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה טהרה ומר לא חשיב ימי טומאה - ת"ר זקנה יום ולא פליגי מר קחשיב ימי טומאה וימי שלשים יום ורבא אמר רב חסדא עשרים לקיש משום רבי יהודה נשיאה עונה בינונית בושה ואינה מקפדת - וכמה עונה אמר ריש כל שאינה בושה מאי בינייהו איכא בינייהו יצחק חד אמר כל שאינה מקפדת וחד אמר אמא ואינה בושה ר' זירא ור' שמואל בר רב היא ורבי שמעון אומר כל שקורין לה אמא יהודה כל שחברותיה אומרות עליה זקנה לוקנתה] היכי דמי סמוך לוקנתה אמר רב זקנה כל שעברו עליה שלש עונות [סמוך אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני איזו היא

ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק מאי רבי כר' אליעזר לאחר שנזכר אמר כדי הוא רבנן להפסד דמהרות - ת"ר מעשה ועשה איכא דאמרי טהרות אפיש לעבידא וחשו שעת הדחק איכא דאמרי שני בצורת הוו שעתה אמרו לו אין שעת הדחק ראיה מאי עונות ובא מעשה לפני הכמים ואמרו דיה מעשה בריבה אחת בהיתלו שהפסיקה שלש וכו' תניא אמר להם רבי אליעזר לחכמים ר"א אומר כל אשה שעברו עליה にと קבעה לה וסת ודיה שעתה ומני רבי דוסא שכוונה אלא שפיחתה והותירה אבל כוונה אלא אפי' כוונה ואיבעית אימא ה"ק ולא אפי' כוונה תני לא שפיחתה והותירה מבעי ליה ולימא ולא שפיחתה והותירה אלא אשה שיש לה וסת מטמאה מעת לעת איפכא רבנן היא דפליגי עליה דרבי דוסא דאמרי קבעה לה וסתה ודיה שעתה וכי תימא פיחתה ולא מבעיא כוונה אדרבה כי כוונה

לזיבה ועשרים ימי טהרה: ימי טומאה וימי טהרה - מראייה ועד ראייה שלשים יום ימי טומאה עשרה שבעה לנדה ושלשה

לא אחמור רבנן כולי האי במעת לעת: חימא חיגלי מלחא למפרע שאף בראשונה מחוך שדמים מצויין בה ראחה ונטמא טהרות למפרע הרי היא ככל הנשים - דכיון דעשתה כך שלש פעמים אין זה סילוק דמים אלא שינוי וסח. וכי

בשכיונה - שראתה שלש ראיות הללו בתשעים יום או ביום תשעים ואחד:

איפכא מיבעי ליה - ולא כשפיחתה או הותירה בלבד אמרו חכמים שתטמא מעת לעת:

ודיה שעתה אלא שפיחתה והותירה: ואיבעית אימא - סמי מכאן אפילו ורבי דוסא היא והכי קאמר ולא כשכיונה דאי כיונה קבעה וסת

כביתלו - שם מקום:

שני בצורת הוו - ואיכא הפסד מרובה חששו:

לאחר שנוכר - שלא יפה הורה:

מני רבי היא - דהא בין רישא בין סיפא כרבי שנינן לה:

דלא תימא כל ראיה שלאחר הפסקה תהא דיה שעתה:

עונה מטמאה מעח לעת. והא דחנא הפסקה שלישיח גבי מעח לעח לרבוחא הוא דנקט כדפרישית היא הראיה הסמוכה להפסקה שניה דעלה קיימינן דיה שעתה ושניה היא הראיה שתראה לסוף אמר רב גידל אמר רב - ראשונה לסדר ראיות הללו שאנו עסוקין בהן לישאל קא חזיא בעונות מאי ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה הדר קחזיא בעונות - אחר ראיה זו:

עונות וראתה דיה שעתה:

אמר מר - גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה שלש פעמים ואחר כך עברו עליה שלש דתנן בה במה אמרו דיה שעתה בראייה ראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת:

וכשהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת - דהיינו בתולה דמחניתין שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה כדלקמן:

תנא דעברו עליה שלש עונות דיה שעתה כדקתני סיפא ור' אליעזר היא דאמר במתניתין כל אשה עברו עליה שלש עונות וראתה - סילוק דמים הוא זה ואפילו בהגיע זמנה לראות אית ליה להאי

כשאר הזקות:

שניה דיה שעתה - שבראייה ראשונה לא הוחזקה בדמים הואיל ולא הגיע זמנה לראות עד שתתחזק

לחזיא בעונות מאי אמר רב כהנא אמר מכנו מליה ג' עונות וראתה דיה שעתה הדר מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ועוד רב פעם ראשונה ושניה דיה שעתה שלישית הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב גידל אמר

מני רבי היא דאמר בתרי זימני הוי חזקה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה רב גידל אמר רב פעם ראשונה דיה שעתה

، باد

ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה שעתה שניה דיה שעתה שלישית הרי היא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה דיה עליו בשעת הדחק ת"ר תנוקת שלא פליגי עליה אמר כדי הוא ד' אליעזר לסמוך שנוכר דלאו יחיד פליג עליה אלא רבים לא כמר ולא כמר ומאי לאחר שנוכר לאחר היכי עביד כוותיה אלא דלא איתמר הילכתא הלכה כר' אליעזר אלא כרבנן בשעת הדחק לאחר שנוכר אילימא לאחר שנוכר דאין

מר עברו עליה שלש עונות דיה שעתה אליה שלש עונות וראתה דיה שעתה אמר מממאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מעת לעת ומפקידה לפקידה וכשהגיע עונות וראתה הרי היא ככל הנשים ומטמאה וראחה דיה שעחה ועוד עברו עליה שלש דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה

בחזקת טומאה - כלומר בחזקת דמים מצוים בהם: שמעוותות אותן - כלומר מסרטין לה בצפורן ומייתו לה לידי ראיה:

מדלפת - טיף אחר טיף:

י ושופעת כל שבעה - סמי מכאן אפילו:

כר' יוחגן: אינה אלא ראיה אחת - לאחזוקה כרואה ודיה שעתה עד שתפסוק ותחזור ותראה שתי ראיות:

כו": רוקה ומדרסה בשוק טהור - כגון שנמצא רוקה בשוק וקים לן שקודם לכן ראתה ב" פעמים ואין אנו יודעים אם נדה היא אם לאו מספיקא לא מחזקינן לה כספק הרוקין הואיל ולא הוחזקה רואה: דבריו של אחד במקום שנים - אי אמר להא וכתמה נמי טהור משמיה דרביה הוי חזקיה דאמר לעיל טמא אחד במקום שנים דהא פליג עליה ר" יוחנן לעיל מלביה וחזינן דקאי ר"ש כוותיה: ה"ג אמרו כר"ש בן יהוצדק - בשמו של ר"ש בן יהוצדק וה"ל חזקיה אחד במקום ב" וש"מ הלכה

ובעונות סבר לה כרבי אליעזר - בהפסקת שלש עונות סבר לה כרבי אליעזר: כתם שבין ראשונה לשניה - שנמצא בבגדה של תינוקת שלא הגיע זמנה ודאי מהור דאכתי לאו בחזקת דמים היא ואמרינן לעיל (נדה דף ה.) תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אפילו סדינין שלה

דחוזרת לקדמותה היא:

אימא סיפא - דהגיע זמנה לראות אתאן לר"א דאמר כל אשה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה. ומרישא דאיירי בלא הגיע זמנה לא מצי למיפרך ליה דאיכא למימר בההיא אפילו רבנן מודו

וראתה פעם ראשונה ושניה רוקה ומדרסה בן יהוצדק תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אמר עולא א"ר יוחנן משום ר"ש ロエに א"ל ר" זירא זו שירפה מצוי וזו אין שירפה אלעאי וכי מה בין זו לבתולה שדמיה טהורין כתמה נמי לא מטמינן לה מתקיף לה ר' יוחנן אמר טהור כיון דלא אתחוקה בדם דאילו חזיא מטמאה כתמה נמי טמא ורבי רבי יוחנן אמר טהור חזקיה אמר טמא כיון טהור שבין שניה ושלישית חוקיה אמר ממא סבר לה כרבי - כתם שבין ראשונה ושניה לאחר שנזכר קאמר אלא ר"א היא ובוסתות ביא ובעונות סבר לה כר"א ומי סבר לה והא דיה שעתה אתאן לר"א וכי תימא רבי אימא סיפא עברו עליה ג' עונות וראתה

ישראל עד שלא הגיעו לפרקן הרי הן בחזקת אינה אלא כשופעת - תנו רבנן חזקה בנות מכלל דשופעת (נמי) כי נהרא אלא אימא לעוגא אימא אינה כשופעת אלא כפוסקת שימי בר הייא מדלפת אינה כרואה והא כל ז' אינה אלא ראיה אחת XUL LT תינוקת שלא הגיע זמנה לראות ושופעת אדרבה פוסקת הויא לה כשתי ראיות אלא ראיה אחת אפילו שופעת ולא מבעיא פוסקת זמנה לראות אפילו שופעת כל ז' אינה אלא אמר רב הלקיה בר טובי תינוקת שלא הגיע וכל נחותי ימא אמרוה כר"ש בן יהוצדק דבריו של אחד במקום שנים - כי אתא רבין דידיה אם דרביה - למאי נפקא מינה למיהוי בשוק טהור כתמה נמי טהור ולא ידענא אם

חרי זימני אחר ג' עונות אישתכח דלאו סילוק דמים הוא אלא דילוג וסת:

אכולהו - ד' נשים כולהו קתני לה דבשניה מטמאה מעל"ע: בתולה וזקנה - בתולה כיון דראתה פעם ראשונה ושניה הוחזקה רואה. זקנה נמי כיון דאיתחזקא

תני הדא - ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה ולא תיתני ימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה:

בתוך הפסקת העונות הללן: אלא ימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה - דילדה ולא חזאי הא ראתה דם בלידתה

פתחת בתרתי - מעוברת ומניקה: מעוברת והיא מניקה - שנולד עוברה ומניקתו א"נ מניקה ונתעברה והוא הדין למעוברת גרידתא והא דנקט מעוברת והיא מניקה לומר לך שמצטרפין ימי מניקה לימי עיבורה לג' עונות כגוך שהפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה או חלוף דהכי משמע מעוברת והיא מניקה

لا، بال

עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים בימי לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתים בימי לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לה לימי עיבורה כדתניא ימי עיבורה עולין מוגול ג<u>יי</u> גימי מניקותה וימי מניקותה עולין ומילתא אגב אורחיה קמ"ל דימי עיבורה בחדא דלמא מעוברת והיא מניקה קאמרת עונות דיה שעתה א"ל פתחת בתרי וסיימת יוסי אומר מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' מעוברת וכו' תני תנא קמיה דר' אלעזר רבי והן גבדקות מאיליהן רבי יוסי אומר אוטן בשמן מבפנים ומקנחות אותן מבחוץ אותן ביד מפני שמעוותות אותן אלא סכות אותן רבי יהודה אומר אין בודקין לפרקן הרי הן בחזקת טומאה ונשים בודקות. מהרה ואין הנשים בודקות אותן משהגיעו

ביין כל ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן שנו אלא בתולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה ממהול בל לקיש אכולהו ורבי יוחנן אמר לא ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן וכן אמר ר' בעולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה דיין כל אער רב אכולהו ושמואל אמר ל"ש אלא תני חדא במה אמרו דיה שעתה וכו' דם נדה לחוד ודם לידה לחוד ואיבעית אימא איבעית אימא בלידה יבשתא ואיבעית אימא עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה דקמניקה ואזלא ומיעברה אלא ימי מניקותה עיבורה עולין לה לימי מניקותה משכחת לה מאמבפוט בי, אוווט באבמא ימי בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת ומחצה

כתנאי מעוברת ומניקה שהיו

מצו דתימא איגלאי מילתא למפרע דיומא חואי] ולחד בשבת חואי בלא קפיצה וקפיץ בחד בשבת וחזאי [ובשבת קפצה ולא אמר רב אשי כגון דקפיץ בחד בשבת וחואי לימים ולקפיצות לימים לחודייהו פשיטא ולקפיצות לחודייהו אבל קבעה לה וסת כלל לא לא קבעה וסת לימים לחודייהו לא קבעה וסת מאי לאו לא קבעה וסת שחקבענה מחמת אונס אפילו כמה פעמים 78 TT8° אלא לקפיצות והתניא כל למאי אילימא לימים הא כל יומא דלא קפיץ לפצה וראתה קפצה וראתה קבעה לה וסת ראתה ראשונה וכו^{*} א^{"ר} הונא קפצה וראתה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ואם שעתן אלא בראייה ראשונה אבל בשניה יהודה ורבי שמעון אומרים לא אמרו דיין כל ימי מניקותן דברי ר"מ רבי יוסי ור" שופעות דם ובאות דיין כל ימי עיבורן ודיין

יהודה אומר אף בשעת עברתן מלאכול כהנות בשעה שהן אוכלות בתרומה רבי עוברת לשמש את ביתה יתירות עליהן בודקת שחרית ובין השמשות ובשעה שהיא שדמיה טהורים ופעמים צריכה להיות בערים חוץ מיושבת על דם טוהר ובתולה הנדה והיושבת על דם טוהר Lawawn דיה שעתה צריכה להיות בודקת חוץ מן בוא דקא גרים מעוני אה עם האמרו בלא קפיצה דהתם איגלאי מילתא דיומא ולא חואי) ולחד בשבת (אחרינא) חואי וקפיץ בחד בשבת וחואי (ובשבת קפצה היכי דמי א"ר אשי דקפיץ בחד בשבת וחזאי וראתה קבעה לה וסת לימים ולא לקפיצות צונא לפגע ונאטע לפגע ונאטע לפגע לא מטא זמן קפיצה לישנא אחרינא א"ר דאתמול גרמא והאי דלא חזאי משום דאכתי בוא דקגרים ולא קפיצה קמ"ל דקפיצה נמי

אלא לקפיצות - כיון דראתה שלש פעמים על ידי קפיצה הורגלה לראיית קפיצה ובכל יום שתקפוץ לפצה - הוי אונס:

מחזקינן לה ברואה ואם לא בדקה טמאה ואפילו שאר ימות שבת:

על ידי קפיצה: לימים ולקפיצות - כל אחד בשבת שתקפוץ מחזקינן לה ברואה דומנה הוא לראות באחד בשבת

דיומא הוא דקא גרים - ויהא באחד בשבת וסתה אפילו בלא קפיצה:

ומשמשת בעדים - אע"פ שיש לה וסת צריכה לשמש בעדים ולבדוק לפני תשמיש ולאחר תשמיש: מתני' אע"פ שאמרו דיה שעתה - באשה שיש לה וסת:

תרתי ראיות דימי זיבה להך ראייה לקביעות וסת: וראתה בט"ו לחודש ולא ראתה בראש חודש שלפניו שקבעה לה וסת לט"ו בחודש ומצטרפין ראויה לזיבה דהיינו י"א יום שבין גדה לנדה וחזרה וראחה בראש חודש ובט"ו לחודש וחזרה גמ' מתוך ימי זיבתה - כגון ראתה בראש חודש וחזרה וראתה בט"ו לחודש כשעומדת בימים שהיא ופעמים צריכה להיות בודקת - כל אשה:

ללוי דאמר שני מעינות הם תבדוק דילמא בתורה טמאתו והתורה טהרתו שפיר אלא alĽL הניחא לרב דאמר מעין אחד הוא על דם טוהר קס"ד מבקשת לישב על דם חזיתיה ממעין פתוח לא אמרי והיושבת אמינא אנא היכא דחזיתיה ממעין סתום אבל דילמא קבעה לה וסת אמר לך רבי יוחנן כי אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה תבדוק ימי נדתה שפיר אלא לרבי יוחנן דאמר ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך לקיש דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך לא בעי בדיקה הניחא לרבי שמעון בן בתרומה גמ' חוץ מן הנדה דבתוך ימי נדתה

אפילו אינה רואה היא טמאה:

מומאה לא קבעה ומשמשת בעדים וכו' קבעה לה וסת אפילו הכי מימי טהרה לימי לרב דאמר מעין אחד הוא חבדוק דילמא הניחא ללוי דאמר שני מעינות הם אלא למ"ל דמעין טהור למעין טמא לא קבעה מהו דתימא תיבדוק דדילמא קבעה לה וסת לישב יושבת קתני אי יושבת מאי למימרא הלכה כסתם ואבע"א מי קתני מבקשת מחלוקת הוא וכל סתם ואח"כ מחלוקת אין הוא וסתם לן תנא כב"ש סתם ואחר כך הא מני בית שמאי היא דאמרי מעין אחד אכתי לא פסק ההוא מעין טמא אמר לך לוי

תנן התם תינוקת שלא הגיע זמנה לראות

ומטניחין במעיין פתוח וראשון ישר בעיני: וראחה פעם שניה בד' בחודש וכן שלישית לא מהניא ראייה דרביעי בחודש דנדות קמא למיקבע וראחה ברביעי או בחמישי לנדחה אבל ממעין פתוח כגון שלא פסקה וראחה א' ב' ג' ד' לחודש מעינה ואפילו היא רואה לא חקבע וסח. לישנא אחרינא ממעין סחום שראחה היום ופסקה וחזרה מפליג בה מידי אלא סתמא קתני חוץ מן הנדה) הילכך לא בעיא בדיקה בימי נדות שהרי נפתח כגון שהראיות הראשונות של וסת יהו בתוך ימי נדה כי מתניתין (דלא מיירי בתחלת נדה דהא לא אחרונה חשבינן לה כמעין סתום כדאמר הא דאקרים וחואי תוספת דמים הוא אבל ממעין פתוח דמים יחירי איתוספו בה דהא ודאי קבעה משום דתחילת הוסת הוחזק ממעין סתום וגם ראייה הוה קביעות וסת בריש ירחא כדמפרש התם דאמר וסתה בריש ירחא קבעה והא דאקדים וחזאי ריש ירחא וריש ירחא ועשרים וחמשה וריש ירחא דהוה ראייה בתרייתא בימי נדותה דאפילו הכי ממעין סחום - כדמפרש אליבא דר' יוחנן בשילהי פ' בנות כותים (לקמן נדה דף לט:) כגון דחואי

אלא ללוי דאמר שני מעיינות הן - נפתח הטמא כל ימי הלידה ונסתם הטהור ולסוף שבעה לזכר הניהא לרב דאמר - בפרק בנות כותים (לקמן נדה דף לה:):

מבקשת לישב - כשכלין ימי לידה כגון בשביעי לזכר או יום י"ד לנקבה לא בעיא בדיקה דהא

لإلال: ללוי דאפילו בשמיני לעולם היא טמאה עד שתפסוק דהא לא נסתם הטמא תבדוק בשביעי דילמא וי"ד לנקבה נסתם הטמא ונפתח הטהור ואוקימנא התם דשופעת מתוך שבעה לאחר שבעה ס"ל

משלשים לשלשים שכשיכלו ימי טוהר ה"ל וסת לעשרים: דילמא קבעה לה וסת - תוך שמונים דנקבה ג' ראיות מעשרים לעשרים לרשב"ג ולרבי ב' ראיות יושבת קתני - שכבר נכנסו ימי טוהר:

המכה - מכת בעילה דכל זמן שתהא רואה דם מחמת תשמיש דם בתולים הוא:

מברות:

והאמר שמואל חדא זימנא - דאפילו אין לה וסת לא בעיא בדיקה לבעלה אלא אם כן רגילה לעשות לה וסת ועלה מיירי שמואל ואמר אבל לבעלה מותרת אבל אין לה וסת לא קאמר:

והא מחני' דהכא ביש לה וסת עסקינן - דקתני ואע"פ שאמרו דיה שעתה וכו' והא ודאי בשיש הא נמי תנינא - במתני' פ"ב (לקמן נדה טו.):

מגו דבעיא בדיקה לטהרות - לאחר תשמיש שמא ראתה לאחר תשמיש מחמת תשמיש:

לא שנו - הא דתנן שחרית וערבית בודקת:

תשמיש ונשתנו מראה הדם טהורין:

כאן ששמשה - הא דקתני שאינה משמשת בעדים משום דשמשה עכשיו דאי נמי חזיא לאחר נשתנו מראה דמים - ממראה דם בעילה ראשונה:

לא שנו - אבית הלל קאי:

מראה דמים שלה טמאה פעמים היא אחת בלא תשמיש וראתה טמאה נשתנו מחמת תשמיש וראתה טמאה עבר לילה וראחה שלא מחמת תשמיש אבל פסקה נמי הכי בד"א שלא פסקה מחמת תשמיש דאימא שמש עכרן כאן שלא שמשה תניא בריקה אלא קשיין אהדרי כאן ששמשה בדיקה אבל בתולה שדמיה טהורין בעיא הנדה והיושבת על דם טוהר הוא דלא בעיא דמים שלה אמר רבא אימא רישא חוץ מן אמאי תשמש בעדים דדילמא נשתנו מראה ממאה מתיב ר' יונה ובתולה שדמיה מהורים וראתה טמאה נשתנו מראה דמים שלה עבר לילה אחת בלא תשמיש ממאני תשמיש אבל פסקה מחמת תשמיש וראתה פסקה מחמת תשמיש וראתה שלא מחמת עב גידל אמר שמואל לא שנו אלא שלא וב"ה אומרים עד שתחיה המכה XUL ונשאת ב"ש אומרים נותנין לה ארבע לילות

וסת אסורה לשמש עד שתבדוק ואוקימוא אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה שמואל חדא זימנא דאמר רבי זירא אמר רבי בעיא נמי בדיקה לבעלה והא אמרה דיש לה וסת מגו דבעיא בדיקה לטהרות וסת בין אין לה וסת והא קמ"ל דאע"ג שיש לה וסת עסקינן מתני' בין שיש לה וסת בעיא בדיקה והא מתני' באשה באשה שיש לה וסת אבל אשה שאין לה לבעליהן אי ממחני הוה אמינא הני מילי מאי קמ"ל תנינא כל הנשים בחזקת טהרה אבל אינה עסוקה בטהרות לא בעיא בדיקה בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה אלא באשה עסוקה בטהרות דמגו דבעיא דנעני אניר יהודה אמר שמואל לא שנו אעמר ובשעה שהיא עוברת לשמש את שחרית תנן אלא אי אתמר אסיפא אלא לטהרות אבל לבעלה מותרת פשיטא צריכה וכו' א"ר יהודה אמר שמואל לא שנו

ے، باک

בעסוקה בטהרות חדא מכלל חברתה אתמר

הניחה בחוקת טמאה לעולם היא בטומאתה

אשם תלוי אמר לו לא תבדוק ותבדוק ומה

איכפת להן . גופא אמר רבי זירא אמר רבי

תשמיש אחר ושאינן צנועות בודקות ולא

מותרת בד"א שהניחה בחזקת טהורה אבל

בעא מיניה רבי זירא מרב יהודה אשה

עניא נמי הכי בד"א לטהרות אבל לבעלה

עד שתאמר לו טהורה אני

וסת שאמרו לקנוח ולא לבדיקה אלא מהו עצמן לפני תשמיש זה אין בודקות בו לפני המשקוף ביציאות השמש נכנס עד מקרי אלא אמר רבא צנועות עד שבדקו בו ۲۲۲ שיעור וסת משל לשמש ועד שעומדים בצד חכמים צנוע הוא דלא מקרי הא רשע לא לה לבדיקה כשיעור וסת והתניא איזהו נלבא אנות אמר רבא ושאינו מקיים דברי לחייב בעלה חטאת א"ל מי משכחת ליה שאני אומר כל המקיים דברי חכמים אשה מהו שתבדוק עצמה כשיעור וסת כדי אמי תנא תני צריכות ואת תני צנועות אמר בעא מיניה רבי אבא מרב הווא גדן של צנועות א"ל רבי אבא בר ממל לר" LGLL/A עבצול ועבצול ומני בכך אם כן לבו נוקפו מובבע וכו, אמב ב, אמי אמר רבי ינאי וזהו מהו שתבדוק עצמה לבעלה אמר ליה לא דכL אַנכ לבו נוקפו ופורש ובשעה שהיא

כשיעור וסת - מיד לאחר בעילה בחמאת דאמרינן לקמן בפ"ב (נדה דף יד.) נמצא על סדין שלה במה דברים אמורים - דבעיא בדיקה:

אותיום כלומר מיד לאחר בעילה חייבין בקרבן דודאי דם הוה בשעת ביאה:

אפילו אין לה וסת לא בעיא בדיקה לבעלה הואיל ואינה עסוקה בטהרות:

ארך השיעור שהרי לא בצד המשקוף עומד אלא בידה אוחותו ויש כאן שיעור עודף כדי הבאה לקינוח - מבחוץ. אם בקינוח מצאה דם בכשיעור הזה חייבין חטאת אבל אם בבדיקתה מצאה כבר לבדיקה - לחורין ולסדקין הילכך כשיעור וסת לא משכחת לה:

מידה למשקוף ואשם חלוי איכא ולא חטאח:

אשה מהו שתבדוק עצמה כדי לחייב בעלה

איכא דאמרי הכי בעא מיניה

שתקנח

ווהו עדן של צנועות - כלומר מדת הסידות שנו כאן ולאו היובא הוא דאמרינן בפרק שני (שם.) מצו שתבדוק - בדיקה ממש:

אין בודקת בו לפני תשמיש אחר - לפי שמטונף וכהה מראית ליבונו בבדיקה ראשונה ושוב אין הצנועות מתקנות להן שלישי לתקן את הבית. זהו עדן אלפני תשמיש קאי:

וסת קשיא בין ערה בין ישנה לעולם בשיש בשיש לה וסת קשיא ערה ואי בשאין לה טהורה אני והא שמואל במאי מוקי לה אי מומאה לעולם היא טמאה עד שתאמר לו שהניחן בחוקת טהרה אבל הניחן בחוקת ושוהין עמהם בין ישנות בין ערות בד"א המשתה נשיהם להם בחזקת טהרה ובאין חמרין ופועלין והבאין מבית האבל ומבית שמואל כל לבעלה לא בעיא בדיקה ת"ר בעיא בדיקה ומדלא א"ל הכי ש"מ קסבר בעיא בדיקה אין לה וסת אפילו לבעלה נמי יש לה וסת למהרות בעיא בדיקה לבעלה לא ישנה בעיא בדיקה אמר רבא ולימא ליה לא בעיא בדיקה אין לה וסת בין ערה בין א"ל יש לה וסת ערה בעיא בדיקה ישנה בעיא בדיקה יש לה וסת לא בעיא בדיקה ר' זירא לרבי אבא בר ירמיה אין לה וסת וסת אסורה לשמש עד שתבדוק אמר ליה אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה

ולא יהזיר עולמית פשיטא לא צריכא דהדרה ולא בלאות תנאי כתובה ככתובה דמו ויוציא לית לה כתובה ולא פירות ולא מזונות ליה ואין לה כתובה כיון דלא חזיא לביאה לו לבעלה אסורה לשמש דילמא מקלקלת עותוה הן תקנוה משום אבא חנן אמרו אוי בן אנטיגנוס אומר משמשת בשני עדים הן מטוגר עולמית דברי ר"מ רבי חנינא קירות ולא מזונות ולא בלאות ויוציא ולא וסת אסורה לשמש ואין לה לא כתובה ולא מטמירי אנפשייהו ת"ר אשה שאין לה לי לא ולישיילינהו לדידהו דילמא אינהו קא אתו רבנן מבי רב מצרכי לכו בדיקה ואמרו דרב פפא ודרב הונא בריה דרב יהושע כי אמר רב כהנא שאלתינהו לאינשי ביתיה בא מתניתא א"ל סודני לא דמגניא באפיה מזו אמר ליה רב פפא לרבא מהו למעבד כי לה וסת וכיון שתבעה אין לך בדיקה גדולה

ואחקנה מהו דחימא ליהדרה קמ"ל דוימנין

ててくてに: ערה - דחזיא לעסוקי בטהרות בעיא בדיקה לבעלה אי נמי דליכא טירחא לצעורה אבל ישנה איכא

צערא ולא אטרחוה רבון אי נמי ישנה דלא חזיא לטהרות אפילו רגילה לעסוק בטהרות לא בעיא

לטהרות בעיא בדיקה - כלומר העסוקה בטהרות בעיא בדיקה אפילו לבעלה:

ולא פירות - שאוכל בעלה מנכסי מלוג שלה ולא אמרינן כיון דאין לה כחובה הימנו אישתכח כיון שתבעה - לתשמיש:

דלאו אשתו היא וליהדר לה פירי דאכל:

ששמו לה מה שהיא מכנסת והוא מקבלן עליו לשלם לכשימות או לכשיגרשנה כמו שאנו כוחבין מזונות - תנאי כתובה הן את תהא יתבא בביתי ומיתזנא מנכסי ובלאות נמי משומת כתובה הן בשני עדים - סדינין:

ובניה ממזרים - הילכך אומרים לו הוי יודע שהמגרש את אשתו משום וסת לא יחזיר ואפילו היא ודין נדוניא דהנעלת ליה וכו':

לענין זיבה - שיצא זוב ממנו ורוצה לבדוק כדי למנות ראיותיו שתים לטומאה ושלש לקרבן. זוב אנשים - משובחת דקתני קאי מרבה אבל אתקצץ דבאנשים אפילו חדא זימנא:

דאזלא ומנסבא ומחקנא - ואמר אילו הייתי

רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' חנינא בן

בן אנטיגנוס קא"ל דמקלקלת ליה אמר

לאגבויה כתובתה איכא דאמרי לרבי חנינא לבעלה איכא דאמרי לר"מ אמר ליה דבעי ממזרין משום אבא חנן אמרו אוי לו

מנה לא הייתי מגרשה ונמצא גט בטל ובניה יודע שכך היה אפילו הייתם נותנין לי מאה בעיא בדיקה דא"ר זירא א"ר אבא בר ירמיה מסולני בטהרות הא אמר כל לבעלה לא אמרה שמואל הדא זימנא ואי בשאינה

אנטיגנוס ובמאי אי בעסוקה בטהרות הא

אמר שמואל אשה שאין לה וסת אסורה

לשמש עד שתבדוק ואוקימנא לה בעסוקה

בטהרות מאן דמתני הא לא מתני הא

עעבן הגל שמאי אומר

פרק ב כל היד

۲، با۲

מתניי כל היד המרבה לבדוק בנשים משובחת ובאנשים תקצץ גמ' מ"ש נשים

שנחסר ממונו דודאי יש לה כתובה: דבעי לאגבויה כתובתה - והכי קאמר ליה את אמרת אין לה כתובה ואנא סבירא לי אוי לו לבעלה

והכי נמי אמרינן גבי מוציא את אשתו משום שם רע או משום נדר במס' גיטין (דף מו.): חוזרת וקובעת ותו לא מצי למימר אילו הייתי יודע שכך כו^י שהרי התרו בו וגמר בדעתו וגרשה

הא אמר שמואל חדא זימנא - כדמותיב ואזיל מדר' אבא בר ירמיה ומינה שמעינן דס"ל לשמואל

דעסוקה בטהרות בעיא בדיקה לבעלה ושאינה עסוקה בטהרות לא בעיא בדיקה:

למימר ואשמועינן משמיה דשמואל דשאינה עסוקה לא בעיא בדיקה והכא אשמועינן דהלכה כר"ה אשמועינן התם בעסוקה מידי דממחני' הוה שמעינן בין עסוקה בין אינה עסוקה ואתא רב יהודה ביתה ואמר רב יהודה אמר שמואל לא שנו אלא בעסוקה כו' לאו פירכא היא דרב יהודה לא יהודה נמי אמרה דאמר רב יהודה לעיל גבי מחני" דקחני לעיל ובשעה שהיא עוברת לשמש את משמיה דשמואל לא מתני הא דר' אבא ורבי אבא לא מתני הא דרב יהודה. ואי קשיא הא רב מאן דמחני הא לא מחני הא - לעולם בעסוקה ודקשיא לך חרתי למה לי רב יהודה דמחני הא

וכאותה משנה דעסוקה בטהרות בעיא בדיקה והכא עיקר. ואית דמפרשי כי האי לישנא והאמר

הא כו' לעולם בשאינה עסוקה ודקשיא לך דרבי אבא בר ירמיה אהא דרב יהודה לא תקשי אמוראי שמואל חדא זימנא לעיל דאוקימנא למחני? דקחני משמשת בעדים בעסוקה בטהרות מאן דמתני

בשאינה עסוקה לא בעיא בדיקה: נינהו אליבא דשמואל וטועין בדבר דא"כ קשיא דרב יהודה אדרב יהודה דהא איהו גופיה אמר

גמ' הרגשה - שמזדעזעין אבריו כשמתחמם ורואה קרי:

פרק ב כל היד

לעו כול: איסורא - אסור לאחוז ואפילו אי אפשר לו בענין אחר אע"פ שמוציא לעז כדקחני מוטב שיוציא ניצוצות ניתזין - שאינו אוחז ואינו מטיל למרחוק:

מוסיף:

אלא כשהוא ממשמש יוצא מעט מעט והולך אבל היכא דיצא מהרגשה ונעקר כולו כאחד תו לא לא שכיח - וכי קתני למה זה דומה דתחילתו לא יצא אלא ע"י משמוש האבר שאינו נעקר יחד כיון דעקר עקר - ומשום חמום דהשתא לא נפיק מידי:

ברותחין קלקלו:

כאילו מביא מבול - שעבירה זו היתה בידם דכתיב (בראשית וי:י"ב) כי השחית כל בשר ואמרו שנודעועו אבריו - שנעקר ורע מגופו:

במטלית עבה - קשה היא ואינה מחממת:

בצרור - דבר קשה אינו מחמם:

שאינה מחרת:

דומה למי בצק של שעורים ובא מבשר המת ושכבת זרע בא מבשר החי וקשורה כלובן ביצה

ואביי הייש דלמא אתי לאוסופי ורבא לא אפילו תימא במטלית רכה כיון דעקר עקר לעולם אמר אביי במטלית עבה רבא אמר כל האוחז באמתו ומשתין כאילו מביא מבול בתרומה אוחז והתניא רבי אליעזר אומר שנזרעזעו איבריו אוחז באמתו ובולע את דאביי אהא דתנן היה אוכל בתרומה והרגיש עבה הכא נמי במטלית עבה - והיכא איתמר ובכל דבר שרוצה כדאמר אביי במטלית ובמטלית לא והתניא בודק עצמו במטלית זרע אם בא לבדוק בצרור או בחרס בודק הוא משובה כנשים ואפי' לענין שכבת בד"א לענין שכבת זרע אבל לענין זוב אף מרבה נמי כי קתני מרבה אנשים 다십포시 אי הכי מאי איריא מרבה כי לא נינהו משובחות אנשים דבני הרגשה נינהו ומאי שנא אנשים נשים לאו בנות הרגשה

איסורא הדר אמר להו תקנתא אלא הא אמר קמייתא אמר להו ברישא בתר דאמר להו לפני המקום הי אמר להו ברישא אילימא עיהוח ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת אדם במקום גבוה וישתין או ישתין בעפר אמר להן רבי אליעזר לחכמים אפשר יעמוד רשע שעה אחת לפני המקום - תניא אידך לעז על בניו שהן ממזרים ואל יעשה עצמו בניו שהן ממזרים אמר להן מוטב שיוציא ונראה ככרות שפכה ונמצא מוציא לעו על לרבי אליעור והלא נצוצות נתזין על רגליו ומשתין כאילו מביא מבול לעולם אמרו לו לא שכיה גופא ר"א אומר כל האוחז באמה ורבא כל אחמומי והדר אחמומי בשעתיה שאצבע בעין עין מדמעת וחוזרת ומדמעת למה זה דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן הייש דלמא אתי לאוסופי ולא והתניא הא שיננא אחוו באמחך והשחן לחוץ لاد⊂د רב יהודה לשמואל צריך אני להשתין א"ל דבי כנישתא דשף ויתיב בנהרדעא אמר ליה רענן רב יהודה ושמואל הוו קיימי אאיגרא יב, ב) על ההרים הרמים ותחת כל עץ הכא תחת כל עץ רענן וכתיב התם (דברים אסי אמר כאילו עובד עבודת כוכבים כתיב הסלעים אל תקרי שוחטי אלא סוחטי רב רענן שוחטי הילדים בנחלים תחת סעיפי (ישעיהו נז, ה) הנחמים באלים תחת כל עץ ורבי אמי אמרי כאילו שופך דמים שנאמר (את) אשר עשה וימת גם אותו רבי יצחק שנאמר (בראשית לה, י) וירע בעיני ה' כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב מיתה שמוציא שכבת זרע לבטלה דא"ר יוחנן אחת לפני המקום וכל כך למה מפני לעו על בניו ואל יעשה עצמו רשע שעה ועפר תיהוה מאי אמר להן מוטב שיוציא להו ברישא ואמרו ליה אין לו מקום גבוה

ליה דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן גבול בביצים מלמטה ואיבעית אימא כי הא אורי אבא בריה דרבי בנימין בר חייא אבל מסייע מותר ואיבעית אימא כי הא אורי ליה דתני נשוי הוה דאמר רב נחמן אם היה נשוי עליה אין זה ילוד אשה ואיבעית אימא אימא אימתא דמריה עליה דקרי שמואל דרביה ואב"א ביעתותא דשכינה ואיבעית בליליא ודאיגרא ואיבעית אימא ביעתותא מאי ביעתותא איכא איבעית אימא ביעתותא נמי כיון דבעיתי לא אתי להרהורי והכא אלמא דכיון דבעיתי לא אתי לנסוכי הכא ואלו מותרות לפי שאין להן פנאי לנסך אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה אלו שנכנס לעיר בשעת שלום חביות פתוחות אמר אביי עשאו כבולשת דתנן בולשת באמתו ומשתין כאילו מביא מבול לעולם עביד הכי והתניא ר"א אומר כל האוחו

יש לו מעטרה ולמטה מותר

פרק ב כל היד

הנחמים באלים - שמתחממים בעצי אילנות במדורות גדולים כלומר בעלי הנאות: דשף ויחיב - שם מקום המובלע במלכות נהרדעא מפי מורי הזקן: עשאוהו - להא דרב יהודה: דליליא - ומתיירא שמא יפול:

עטרה - שפה גבוהה המקפת את ראש הגיד:

מעני' מחקנות אותן - בודקות אותו ומטבילין אותן:

וצלא כריסו נבקעת - מפני הקוץ:

את ידו:

חקצץ ידו על טבורו - קס"ד טבורו ממש והיינו דאמרי ליה והלא כריסו נבקעת כשקוצצין שם לא ידא אלמא תקצץ דינא הוא:

קץ ידא - דאמרינן בסנהדרין כל המרים ידו על חבירו תקצץ דכתיב וזרוע רמה תשבר. רב הונא

דנסיבי קטנות - והוא ראוי להוליד נמצא בטל מפריה ורביה כל ימי קטנותה:

בני סקילה נינהו - ואת אמרת מעכבים את המשיח ותו לא הלא במיתה הן נידונים:

בריתות שכולן נתערבו זה בזה אלמא לא נתערבו על הגרים:

דאמרינן במס' סוטה (דף לו:) נמצא לכל אחד מישראל שש מאות אלף ושלשת אלפים ותק"ן מורי הזקן. ויש אומר שכל ישראל ערבים זה בזה ולאו מילחא היא שלא נתערבו בשביל הגרים לישראל כספחת שאין בקיאים במצות ומביאין פורענות ועוד שמא למדים ישראל ממעשיהן מפי כספחת - דכתיב בגרים (ישעיהו יד) ונלוה הגר עליהם ונספחו על בית יעקב לשון ספחת שקשים

ביד - מוציא זרע לבטלה: וירע - אלמא מיקרי רע:

את המשיח בשלמא גרים כדר' חלבו דא"ר ת"ר הגרים והמשחקין בתינוקות מעכבין תנאף לא תהא בך ניאוף בין ביד בין ברגל ענא דבי רבי ישמעאל (שמוח כ, יג) לא א, טו) ידיכם דמים מלאו אלו המנאפים ביד רע ואמר ר' אלעזר מאי דכתיב (ישעיהו ה, ה) כי לא אל הפץ רשע אתה לא יגורך לח, י) וירע בעיני ה' וכחיב התם (תהלים במחיצתו של הקב"ה כתיב הכא (בראשית המביא עצמו לידי הרהור אין מכניסין אותו ועובד איכא דאמרי אמר רבי אמי כל אומר לו לך עבוד עבודת כוכבים והולך עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך ולמחר שכך אומנתו של יצר הרע היום אומר לו יצה"ר אנפשיה ורבי אמי אמר נקרא עבריין עצמו לדעת יהא בנדוי ולימא אסור דקמגרי

מעטרה ולמעלה אסור אמר רב המקשה

מאי דינא תנן לא סגי דלאו על טבורו אמרת לטותא תנן מאי כריסו נבקעת אלא תנן היינו דאמרי והלא כריסו נבקעת אלא אי ואל ירד לבאר שחת אי אמרת בשלמא דינא יטלנו א"ל לא אמר להן מוטב תבקע כריסו מבונו אמנו לו ישב לו קוץ בכריסו לא רבי טרפון אומר יד לאמה תקצץ ידו על הונא קץ ידא או לטוחא תנן - ת"ש דתניא תנן או לטותא תנן דינא תנן כי הא דרב באנשים תקצץ איבעיא להו דינא נז, טו) כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני שיכלו כל הנשמות שבגוף שנאמר (ישעיהו אולודי נינהו דא"ר יוסי אין בן דוד בא עד מבול נינהו אלא דנסיבי קטנות דלאו בנות זכור בני סקילה נינהו אלא דרך אברים בני משחקין בתנוקות מאי היא אילימא משכב חלבו קשין גרים לישראל כספחת אלא ענו רבנן כהן שומה מטבילין אותו ומאכילין היינו שוטה שנטרפה דעתה מחמת חולי חנינא סומא אינה משנה - ושנטרפה דעתה לנפשה ותיחזי לחבירתה א"ר יוסי ברבי שומע ואינו מדבר הסומא איהי תבדוק כדתנן חרש שדברו חכמים בכל מקום אינו שומעת הכא בשאינה מדברת ואינה שומעת רואות ומראות לה התם במדברת ואינה לא דיה שבודקת לעצמה אלא שחברותיה דתניא אמר רבי חרשת היתה בשכונתינו בתרומה גמ' חרשת איהי תבדוק לנפשה אם יש להן פקחות מתקנות אותן והן אוכלות בחרשת והשומה והסומא ושנטרפה דעתה כריסו ואל ירד לבאר שחת QUIC והלא כריסו נבקעת אמר להן מוטב תבקע לו קוץ בכריסו לא יטלנו אמר להן לא ממכונו עלצץ אמרו לו לרבי מרפון ישב אלא ה"ק רבי טרפון כל המכניס ידו למטה

למטה עד ירכים ויש להם שנצים ואין להם כמין פמלניא של פרשים למעלה עד מתנים ההוא כדתניא מכנסי כהנים למה הן דומין מב) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה מינה מכנסים אסורים והכתיב (שמות כה, כאילו הן של נחשת אמר רב פפא שמע יהודה אומר רואין אותן גבעולין של אזוב מתכת אמר אביי ושל נחשת כדתניא רבי משום רבי אלעזר אמרו עושין לו כיס של שמא יראה טפה כחרדל ותבלע בכיס הנא לדברינו ישן ממא לא ישן טהור לדבריך להן לדבריכם שוטה אין לו תקנה אמרו לו אמרו לו כל שכן שמביא לידי חימום אמר ברבי צדוק אומר עושין לו כיס של עור ישן ממא לא ישן מהור רבי אליעור אותו תרומה לערב ומשמרין אותו שלא יישן

לא בית הנקב ולא בית הערוה אמר אביי

112 .1

גמ' ומראות לה - שהיתה בקיאה במראה דם טמא ודם טהור: מדברת ואינה שומעת - כבר שמעה ולמדה לדבר ואחר כן נתחרשה:

שלא יישן - כדי שלא יתחמם ויראה:

כיס של עור - וכשירצו להאכילו יבדקו בכיס: וחבלע בכיס - וקאכיל תרומה בטומאת הגוף והוי במיתה דכתיב (ויקרא כ״ב:טי) ומתו בו כי

יחללוהר: רואין אותן - לענין מי חטאת קאמר לטמא במשא דבעי' עד דדרי כשיעור הזאה כדאמר בפ"ק (לעיל נדה ט.) כמה יהו במים ויהיה בהם כדי הזאה כדי שיטבול ראשי גבעולין ויזה כלומר כדי שיהא בהם כדי להזות לבד מה שהאזוב בולע:

שמע מינה - מרקחני כל שכן שאתה מביאו לידי חימום אלמא מכנסים אסורין: פמלניא - סינר פורצינ"ט. חללו תלוי למטה ברוחב שלא יתעטף האבר ויתחמם: ולמחר מצאה עליה דם - על הירך: טמאה גדה - טומאה ודאית דכיון דהעד בדוק לה שלא היה בו דם קודם בדיקה ודאי מגופה אתאי

מעכה השמש בשעת תשמיש:

נדבק בר: רצופה - מעוכה על העד רחוק מן הדם קצת. ללישנא דבדוק כיון דקים להו לרבנן דאין שם מאכולת ודאי דם מגופה הוא שהרי העד היה בדוק לה קודם הקינוח ומאכולת (מעלמא הואי התם בעד שהיא רצופה) וללישנא דדחוק איכא לספוקי שמא האי דם ממאכולת ומתוך שדחוק הוא

את פניה - פניה שלמטה: גמ' מאכולת - כינה. ואמאי טמאין ודאי לשרוף תרומה ולהתחייב בקרבן ודאי להוי ספק לתלות תרומה ולהביא אשם תלוי ולא חטאת דדלמא דם מאכולת הוא שהיה באותו מקום באשה וכשבעל

בשעת תשמיש:

נמצא דם על שלו - ואפילו לאחר זמן ששהה לאחר בעילה זמן ארוך קודם קינוח בידוע שהיה דם

מאלי - מוטה מעט על צדו:

לו על אברו ומתחמם:

אוכף מתחמם בבשר החמור אבל דרך גמלים לרכוב בלא אוכף אלא במרדעת ומתחמם: אפרקיד - פניו למעלה וגנות הוא שפעמים שיתקשה אבר תוך שינתו ויתגלה ועוד שידיו מונחות

דמכף - לשון אוכף של חמור. אם יש לו אוכף האבר אינו מתחמם שהעץ קשה הוא ואם אין לו

קרבן נמצא על שלה אותיום טמאין וחייבין את הבית נמצא על שלו טמאין וחייבין לו ואחד לה והצנועות מתקנות שלישי לתקן דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים אחד שאני רבי יוחנן דבעל בשר הוה QUIL כי מצלי אסור והא ר' יוחנן מצלי וקרי ק"ש לענין מגנא כי מצלי שפיר דמי לענין ק"ש שמע הוא דלא יקרא הא מגנא שפיר דמי רב יוסף פרקדן לא יקרא קרית שמע קרית ריב"ל לייט אמאן דגני אפרקיד איני והאמר ואיכא דאמרי הא דמטרטין הא דלא מטרטין צדיקים איכא דאמרי הא דמכף הא דלא מכף כולם צדיקים החמרים מהן רשעים מהן נמי הכי רוכבי גמלים כולם רשעים הספנים רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה תניא

ולמחר מצאה עליה דם אמר רב טמאה נדה אתמר בדקה בעד הבדוק לה וטחתו בירכה באמר דחוק הוא אימא שמש רצפה ברוק הוא הא מעלמא אתאי להך לישנא דאשתכה מאכולת רצופה להך לישנא דאמר などこれに מאי בינייהו איכא בינייהו אצל מאכולת ואיכא דאמרי דחוק הוא אצל צוא אמר רבי זירא אותו מקום בדוק הוא את בועלה גמ' וניחוש דלמא דם מאכולת חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם שמטמאה ר"ע אומר אף מטמאה את בועלה מודים מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה ואח"כ מספל ופמונים מן צלנכן XULL XIL בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן טמאין

אעא מאי לאו בוקנותו קאי הא בילדותו וכיון דנפק לה מדם מאכולת ודאי מגופה בעינן כגריס ועוד לאפוקי מדם מאכולת (אתה) אף אתה עשיתו כתם ורבי סבר שצריכה כגריס ועוד א"ל אבל אמר לו א"כ משום כתם אמר לו ר' הייא אי אתה מודה ממאה משום נדה ורבי הייא אמר טמאה בקופסא ולמחר מצאה עליו דם רבי אומר דתניא בדקה בעד שאינו בדוק לה והניחתו כתם ולעת זקנתו מיהר מולא כלום תא שמע משום כתם או דלמא כל ימיו טימא משום נדה ולעת זקנתו טיהר משום נדה וטימא איבעיא להו היכי קאמר כל ימיו טימא משום של ר' הייא טימא ולעת זקנתו טיהר ולמחר מצאה עליו דם א"ר יוסף כל ימיו בדקה בעד שאינו בדוק לה והניחתו בקופסא וכן מורין בי מדרשא טמאה נדה XUUL ۷١ איתמר נמי אמר שמואל טמאה נדה א"ל רב שימי בר חייא והא חוששת אמרת

דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה אם יושבת דתניא האשה שהיתה עושה צרכיה וראתה רבי כר"מ וכשטיהר רבי יוסי לעצמו טיהר ורבי יוסי מטהר ואמר רבי זירא כשטימא יוסי אמר רב אדא בר מתנא תנא רבי מטמא למיה ומחדדי שמעתתיה מאי רבי ומאי רבי סבר רבי ריש מתיבתא הוא ושכיחי רבון ושומעין דברי התלמיד ור' חמא בר ביסא דאדם גדול הוא היאך מניחין דברי הרב ני אמר רבי ישמעאל זהו שאומרין עליו כדברי רבי אימא לך א"ל כדברי רבי אימא אמר לו כדברי אבא אימא לך או ロビし לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו דם מילחא בעא מיניה בדקה בעד שאינו בדוק לידך הביאהו לידי בי אתא א"ל בעי מינאי בר ביסא דאדם גדול הוא אמר לו לכשיבא רבי לרבי ישמעאל ברבי יוסי ברבי חמא מימא משום נדה שמע מינה משתבח ליה

מהורה רבי יוסי אומר בין כך ובין כך מהורה

על העד ומשם הוטח בירכה ולא אמרינן דלמא מעלמא אתא על ירכה וספק טומאה היא: ולמחר מצאה עליו דם - על העד ואיכא לספוקי דלמא מקמי הכי הוה ביה. להכי לא נקט הכא טחחו בירכה דא"כ הוו להו תרי ספיקי לקולא חדא דלמא לאו מן העד הוטח על ירכה ואפילו אמ"ל מו העד אמא דלמא כינו דאינו כדופ מפתי הכי הוה.

אתי"ל מן העד אתא דלמא כיון דאינו בדוק מקמי הכי הוה: משום נדה - טומאה ודאית דכיון דחזקת דמים שם לא מספקינן במקמי הכי: ליידים יידים ביידים ביידים

לאפוקי מדם מאכולת - דכיון דאינו בדוק לה כל כמה דליכא כגריס ועוד הוה לה לספוקי בדם מאכולת קודם בדיקה:

מאי לאו בזקנותו קאי - מדפליג עליה דרבי רביה:

אמר ליה - רבי ישמעאל לרבי חמא בעי מינאי מילתא:

כדברי אבא - רבי יוסי או כדברי רבי ולקמן תני פלוגתייהו בשמעתין:

לעצמו טיהר - לטעמיה אזיל דאמר נמי הכי בדוכתא אחריתי (לקמן נדה דף נט:):

צרכיה - מטילה מים:

כל מעת לעת: והא אח"כ קתני - דקתני במתני' ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה כו' אלמא כששהתה יותר מכדי שתרד הוא דפליגי אבל בכדי שתרד טומאה אפילו לרבה וקשיא ברייתא דכדי שתושיט: עד בידה - שאינה צריכה להושיט ידה תחת הכר הוי שיעורא בכדי שתרד ותדיח באותו עד:

שתרד כו': ברי שחרד מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את בועלה אפי' לרבנן: ברי שחרד מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה רבי עקיבא אומר מטמאה את בועלה ואפילו

מעת לעת: מאי אחר - דקתני במתני' איזהו אחר זמן כדי שתרד לאו אאחר אותיום קאי דטמאים מספק אלא איזהו אחר זמן שהוא אחר אותו שלאחר אותיום שאינה מטמאה את בועלה לרבנן אלא לר"יע כדי

סבר יש אם למסורת והכי פליגי במסכת כריתות (דף יו:): שתושיט - ועודה במטה הא כדי שתרד שיעורא רבה ואינה מטמאה את בועלה אלא כשאר מגע

תנא וחייבין באשם חלוי - אנמצא לאחר אותיום קאי דקתני במתניתין ופטורין מן הקרבן: בעינן חתיכה משתי חתיכות - דכתיב באשם חלוי (ויקרא ה':י"ז) אחת מכל מצות ה' וקסבר יש אם למקרא מצוות קרינן הילכך בעינן שתים אחת של איסור ואחת של היתר ואכל אחת ואינו יודע איזהו אכל אשתו ואחותו עמו בבית ובא על אחת מהן כסבור אשתו היא ונודע ששתיהן היו במטה ואינו יודע על איזהו מהן בא אבל הכא חדא חתיכה היא ספק שריא ספק אסורה ותנא ברא

הוי וסת שאמרו - לחייבה בחטאת:

משום כתם - טומאת ספק לתלות ואילו רבי לעיל טימא משום נדה דקתני רבי אומר טמאה נדה:

בו אמר רב הסדא מאי אחר אחר אחר

א"ל רב אחא בריה דרבא לרב אשי הא א"ר יוסי בר' הנינא כשטימא ר"מ לא טימא אלא משום כחם ואילו רבי משום נדה קאמר א"ל אנן הכי קאמרינן כי איחמר ההיא משום נדה איחמר נמצא על שלה אוחיום משים נכנס עד – היי וסח שאמרו לקינוח לשמש ועד שעומדין בצד המשקוף ביציאת משש נכנס עד – היי וסח שאמרו לקינוח אבל לא לבדיקה – נמצא על שלה לאחר אבל לא לבדיקה – נמצא על שלה לאחר אבל לא לבדיקה – נמצא על שלה לאחר מ"ט – בעינן חחיכה משחי חחיכות – איזהו אחר זמן וכו' ורמינהי איזהו אחר זמן פירש אחר זמן וכר' ורמינהי איזהו אחר זמן פירש אחר זמן הרבי צווק כדי שחישים ידה

והא קחני עלה נמצא על שלה לאחר זמן ממאין מספק ופטורין מן הקרבן איזהו אחר זמן כדי שחרד מן המטה וחדיח פניה ה"ק איזהו אחר זמן כדי שחרד מן המטה וחדיח פניה ה"ק איזהו אחר זמן כדי שחישיט ידה לחחת הכר או לתחת הכסת ותמיל עד ותבדוק בו וכדי שחרד מן המטה ותדיח את פניה מחליקת אח"כ שנחלקו ר"ע וחכמים רב אשי אח"כ קחני ה"ק וזהו אח"כ שנחלקו ר"ע וחכמים רב אשי בידה איזיר מידי מידי חד שיעורא הוא עד בידה כדי שחרד מן המטה ותדיח את פניה אין לחחת הכסת ותמיל עד ותבדוק בו מיתיבי איזהו אחר זמן דבר זה שאל רבי אלעזר אחר זמן דבר זה שאל רבי אלעזר ברבי צדוק לפני חכמים באושא ואמר להם

אין שור שחוט - דאחמול לא חזאי אלא סייג בעלמא הוא:

וכתמים דרבנן - אפי' מכאן ולהבא:

פשיטא - מאי מודי הא בלמפרע פליגי לגבי מעת לעת ולא במכאן ולהבא:

כי:ייח) את מקורה הערה אבל לענין קרי עד שיזריע: ור"מ היא - דמחמיר בכתמים כדאמר בפ"ק (לעיל נדה ה.) ולקמן בפרק בא סימן (נדה דף נב:):

לחודיה: בשלא גמר ביאחו - ואפילו הכי לר"ע מטמאה את בועלה דהעראה בנדה כגמר ביאה דכתיב (ויקרא

בשלמא לרב חסדא - דאמר כדי שתרד אחר אחר אחר הוא היינו דמטהרי רבנן: וכי תימא דאין עד בידה - דאחר שתרד הוצרכה להושיט דהוה להו תרי שיעורי א"כ איבעי ליה למיתני ולפלוגי בין עד בידה לאין עד בידה דלא תיפוק חורבה מיניה דהשתא משמע דאפילו עד בידה דלא שהתה אלא כדי שתרד מטהרי רבנן ומדלא מפליג ש"מ דודאי מטהרי רבנן בכדי שתרד

משום בועל נדה טומאת שבעה ואפילו לתלות:

שהחה כדי שחרד - דנפיש שיעוריה: וכך מעת לעת - כלומר כשיעור הזה ומכאן ולהלך כל מעת לעת של בעילה אם בדקה ומצאחה טמאה בועלה מטמאה משום נוגע במעת לעת בנדה טומאת ערב וספק מדרבנן לחלות ואינו מטמא

כרב הסדא:

לא שהתה כדי שתרד - אלא כדי שתשב ותבדוק ועודה במטה טמאין מספק דהיינו אחר אות יום

אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבון LC، בשלמא לרב הסדא היינו דמטהרי רבנן אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת בועל רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי בועל רבי עקיבא אומר אף מטמא משום בועלה מטמא משום מגע ואינו מטמא משום וכן כששהתה מעת לעת ומפקידה לפקידה המטה ותדיח את פניה אחר הומן הוא זה וחייבין באשם חלוי שהתה כדי שתרד מן זמן הוא זה וטמאין מספק ופטורין מקרבן כדי שתרד מן המטה ותדיה את פניה תוך להם כך פרשו הכמים ביבנה לא שהתה אנו כנתלה אמרו לו לא שמענו XUL שמא כרבי עקיבא אתם אומרים שמטמאה

עד בידה מיבעי ליה קשיא רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבנדה הוא דאמר כשמאי דאמר כל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בשלא גמר ביאתו ומינים הכמים לרבי עקיבא ברואה כתם אמר רב למפרע ורבי מאיר היא ושמואל אמר מכאן למפרע ורבנן היא מכאן ולהבא פשימא מהו דתימא הואיל ומעת לעת דרבנן וכתמים אף כתמים לא מטמאה את בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי התם אין שור שחוט

דף מו

שעת וסתה אסורה קסבר וסתות דאורייתא לייש אלא שלא הגיע שעת וסתה אבל הגיע אגא אי איחמר הכי איחמר אמר רב הונא אימא הואי יש לה וסת וסת קביע לה לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי ימי עונתה אמר רב הונא ל"ש אלא שאין רבי יהודה נשיאה והוא שבא ומצאה בתוך בא לא משמע לן אמר ריש לקיש משום אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה היכא דאיתיה במתא דרמיא אנפשה ובדקה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי בדרך נשיהן להן בחוקת טהרה גמ' למה כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן הבאין מן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא QUI. ביש לקיש למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן לפניך הכא יש שור שחום לפניך וכן אמר מתוקנין והא הכא ודאי טבל ספק מעושר פירות אפילו הן בני יומן הרי הן בחזקת ולא והתניא חבר שמת והניח מגורה מלאה ספל וודאי ואין ספק מוציא מידי ודאי אבל ודאי ראתה מי יימר דטבלה הוה ליה ראחה ואם תמצא לומר ראתה אימא טבלה אימר דאמר רבי יוחנן ספק ראתה ספק לא אמר ליה אטו ודאי ראתה מי אמר רבי יוחנן אמר רבי יוחנן אפילו ילדה דבזיוא למטבל אמר ליה רב שמואל בר ייבא לרבי אבא וסת בעלה מחשב ימי וסתה ובא עליה שמואל משמיה דרבי יוחנן אשה שיש לה מותרת קסבר וסתות דרבנן XUL LE בר בר הנה אמר אפילו יש לה וסת לימים אסורה לשמש קסבר וסתות דאורייתא רבה לא קפיץ ולא חזאי אבל יש לה וסת לימים ולקפיצות כיון דבמעשה תליא מילתא אימא שאין לה וסת לימים אלא יש לה וסת לימים אשי מחני הכי אמר רב הונא לא שנו אלא

מתני" כל הנשים בחזקת מהרה לבעליהן - בלא בדיקה שלא הוזכרה בדיקה אלא לעסוקה בטהרות:

גמ' בחוך ימי עונחה - ל' יום לראייה אבל לאחר ל' בעיא בדיקה הואיל וסחם נשים חזיין לסוף

וסחות דרבנן - הצריכוה הכמים לבדוק ביום וסתה שמא תראה ומיהו היכא דלא הוה בעיר ולא לא שנו - דכי מצאה תוך ימי עונתה לא בעיא בדיקה: עונה:

מחשב ימי וסתה - אם שהה בדרך שבעה ימים אחר וסתה דעכשיו עומדת בימים שיכולה להטהר ידעינן אי בדקה אי לא בדקה לא מספקינן לה בטומאה:

אפילו הגיע וסתה אמרינן טבלה ואין צריך לשואלה:

דבזיזא - בושה היא לטבול עד שיפייסנה:

וסתה נמי מותרת קסבר וסתות דרבנן רב

רבה בר בר הנה אמר אפילו הגיע שעת

ודאי ראתה מי א"ר יוחנן - שלא יהא צריך לשואלה ואפילו היא וקנה:

הוי ספק - להיתר:

והא הכא דודאי טבל - דהא חזינן שנגמרה מלאכתן וממורחין הן:

טעמא דראחה - דכיון דבבדיקה ראשונה מצאחה טמאה אם בדקה נמי בשעת וסחה הוה משכחא: ולבסוף ראתה - בבדיקה ראשונה שבדקה עצמה לאחר זמן ומצאתה טמאה: דרבנן הוא דאצרכוה ואם לא בדקה טהורה:

ברקה טמאה ואפילו בדקה אחר זמן ומצאתה טהורה דאורה בזמנו בא ודם הזאי ונפל לקרקע או וסחות דאורייתא או דרבנן - הא דקיימא לן דבעי בדיקה בשעת וסתה דאורייתא היא דאם לא ודאי גררוהו - הלכך ודאי וודאי הוא:

ומצרוגו - מאגל המת:

כהן עם הארץ היה או קטן ושגרתו אשה להציץ ולראות:

לשון ראשון אינו נראה דאי חכם הוא כלום הוא בא להאהיל ולעבור על לאו דטומאת מת אלא משמרה לא עייל האי כהן נפשיה להכי ועוד שהרי היא יכולה לאחר קרבנה כל זמן שתרצה וגם זמן הבאת קרבנה אם יארע במשמרתו אם לאו. ולא סבירא לי דבשביל תור עולה אחת לכולה שגורה אצלו בבית ונוגעת בתרומתו ורוצה להזהר ממנה כל ימי טומאתה. וי"א לידע אימתי יהא אם זכר הוא כו' - כהן חכם היה ומורה הוראות ומתכוין להורות לה ימי טומאה וטהרה. אי נמי באטב את הפתח:

פירות דרך גגו וקרפיפו לבית אפילו היא ממורחת דקיימא לן דפטורה מן המעשר הואיל ולא מלאכתו למעשר תו לא מיחייבא אע"פ שהוא דשה וממרחה לאחר שהכניסה מידי דהוה אמכניס במעשר אלא בראיית פני הבית כשרואה את הפתח וכיון דבשעת ראיית פני הבית לא נגמרה טביל ולא איחייב במעשר דאימא כרבי אושעיא עיילה ומכניסה במוץ שלה דאין טבל מתחייב איבעית אימא ספק וספק הוא - דכי היכי דמספקא לן אי מעשרי אי לא ה"נ מספקא לן דלמא לא

הפילה לידע אם זכר אם נקבה ואיבעית

הונא חברין משמיה דרב אשה שיש לה נפל הפילה אם רוח הפילה ואת"ל נפל - דאורייתא או דרבנן - אמר להו מדאמר קתני ה"ק ובא כהן והציץ בו לידע אם - גררוהו - בעו מיניה מרב נחמן וסתות כמין נפל והא לידע אם זכר אם נקבה אימא כיון דחולדה וברדלס מצויים שם ודאי

דף פוד

בהמתו אוכלת ופטורה מן המעשר ואכתי על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא וכדרבי אושעיא דא"ר אושעיא מערים אדם מטוצל ואיבעית אימא ספק וספק הוא חבר שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו חוואה דאמר רב חנינא חוואה חוקה על וראי התם ודאי וודאי הוא כדרב הנינא ספל אינו מעושר וקאתי ספק ומוציא מידי

תימא הטילה נפל לבור אלא אימא אררוהו וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי לא דודאי הטילה נפל ספק גררוהו ספק לא מפני שחולדה וברדלס מצויים שם והא הכא אם נקבה - ובא מעשה לפני חכמים וטהרוהו נפל לבור ובא כהן והציץ בו לידע אם זכר בשפחתו של מסיק אחד ברימון שהטילה אין ספק מוציא מידי ודאי והתניא מעשה

מתני' שני עדים - חדשים על כל תשמיש אחד לפניו ואחד לאחריו ולמחר תעיין בהם: ואינך הושש לכך שהרי אתה אומר טהורה משום נדה שוב אין לה טומאה:

אם אתה אומר לטמאה מפני וסתה חוששת לוסתה כלומר יש לך לטמאה טומאת שבעה והואיל ואם נגעה בטהרות ממאים. וקאמר ליה רבי כו' ולהקל על דבריו בא וה"ק אם יש לה וסת כלומר מקומו ממא - וכל דם הבא דרך שם ואפילו אינו דם נדה הוי אב הטומאה לטמא אדם טומאת ערב מיפת נדה מעורבת בו:

עונתה תולה במכה אבל אם יש לה וסת קבוע וראתה ביום וסתה אפי? מחמת מכה חיישינן שמא אם יש לה וסח הוששת לוסתה - כלומר כשאין לה וסח קבוע מודינא לך שאף על פי שעברה

הרואה דם מחמת מכה - שיש לה במעיה:

אף אנן נמי חנינא - דלרבי מאיר וסחות דאורייתא:

חברק - לאחר וסתה מצאתה טמאה טמאה משעת וסתה טהורה טהורה:

ממאה נדה - אם הגיע וסתה ולא בדקה. קסבר וסתות דאורייתא:

הואיל ולא בדקה בשעת וסת ממש:

וסת של וסתה דודאי אי הוה דם הוה משכחא ושמואל סבר אפי? הכי טמאה דאורה בזמנו בא דכ"ע - אפי" רב מודה דוסתות דאורייתא והא דקאמר דבמצאתה טהורה טהורה כשבדקה בשיעור

כתנאי ר' אליעזר אומר טמאה נדה ורבי ומר סבר וסתות דרבנן אמר רב ששת גופייהו קמיפלגי דמ"ס וסתות דאורייתא כשיעור וסת ר"נ בר יצחק אמר בוסתות עצמה כשיעור וסת כאן שלא בדקה עצמה זירא דכ"ע וסתות דאורייתא כאן שבדקה דמ"ס דאורייתא ומ"ס דרבנן NOL L שאורה בזמנו בא לימא בוסתות קמיפלגי אפילו בדקה ומצאת טהורה נמי טמאה מפני ממאה ממאה מהורה מהורה ושמואל אמר ברקה ולבסוף בדקה אמר רב בדקה ומצאת אשה שיש לה וסת והגיע שעת וסתה ולא אין הוששין אלמא וסתות דרבנן איתמר הכי קא"ל מעמא דראתה הא לא ראתה אלמא וסתות דאורייתא איכא דאמרי ראתה הוששת לוסתה והוששת לראייתה

וסת והגיע שעת וסתה ולא בדקה ולבסוף

אשה נמי טמאה ואי לא היישת לוסת מקור דרך מקור ואמר ליה רבי אי חיישת לוסת רשב"ג סבר אשה מהורה ודם ממא דקאתי בעלו ובכא במקור מקומו טמא קמיפלגי אמר רבינא לא דכ"ע וסתות TLCIL דמר סבר וסתות דאורייתא ומר סבר וסתות וסת הוששת לוסתה מאי לאו בהא קמיפלגי דברי רשב"ג רבי אומר אם יש לה מחמת מכה אפילו בתוך ימי נדתה טהורה הני תנאי בהא נמי פליגי דתניא הרואה דם חרדה טמאה אלמא וסתות דאורייתא - לימא את הדמים טעמא דאיכא חרדה הא ליכא וסתה ולא בדקה טהורה שחרדה מסלקת ר"מ אומר אם היחה במחבא והגיע שעת חברק אמר אביי אף אנן נמי חנינא דתנן דתניא רבי מאיר אומר טמאה נדה וחכ"א יהושע אומר חבדק והני חנאי כי הני חנאי אמר להם מוטב שאאריך עליכם בעוה"ו אמרו לו תלמידיו רבי כמה הארכת עלינו עניא א"ר יהושע רואה אני את דברי ב"ש נימוק פעם אחת לנימוק שתי פעמים נימוק והולך לו אמרו להם לפי שאינו דומה לדבריכם ליחוש עד שהרוק בתוך הפה שמא שכבת זרע בביאה שניה א"ל ב"ה אף מיפת דם כחרדל בביאה ראשונה ותחפנה ב"ש לב"ה לדבריכם ליחוש שמא תראה בשני עדים כל הלילה תניא אמרו להם כל תשמיש או תשמש לאור הנר ובה"א דיה הרי זה מגונה בש"א צריכה שני עדים על עייר אעיפ שאמרו המשמש מטתו לאור הגר אומרים דיה בשני עדים כל הלילה: גמ' ועשמיש או תשמש לאור הגר בית הלל אומרים צריכה ב' עדים על כל תשמיש מלומו סבור בוא מעוני בית שמאי

גבר לילה ניתן להריון ויום לא ניתן להריון ג) יאבד יום אולד בו והלילה אמר הורה אמר רב המנונא מאי קרא שנאמר (איוב ג, א"ר יוחנן אסור לאדם שישמש מטתו ביום זו מוכיחה קיים וזו אין מוכיחה קיים דלא ידעה השתא נמי תשמש א"ל רבא ר' אילא אילו איחא מי לא משמשה ואע"ג ואבד אסורה לשמש עד שתבדוק מתקיף לה אבא א"ר חייא בר אשי אמר רב בדקה בעד בחוקתה עד שתאמר לו מהורה אני א"ר טהרה אבל הניחה בחזקת טמאה לעולם היא אבל לבעלה מותרת ובד"א שהניחה בחוקת למהרות תניא נמי הכי בד"א לטהרות וישנה רבא אמר בועל ושונה כי תניא ההיא זירא מדברי כולם נלמד בעל נפש לא יבעול כדי שיאריכו ימיכם לעוה"ב XUL L

ריש לקיש אמר מהכא (משלי ים, טו) בוזה

שמא תראה - בביאה ראשונה ויעמידוהו כותלי בית הרחם וכיון דלא מצריכיתו בדיקה בין תשמיש לתשמיש כי הדר משמש תחפנה שכבת זרע בביאה שניה וכי בדקה לאחר תשמיש אחרון לא מינכר למחר ונהי נמי דלדידן משמשא לאחר קינוח ואע"ג דלא ידעינן עד למחר מיהו בעינן מוכיחה קיים דאי לאו הכי מה הועילו חכמים בתקנתם:

י אי ז אבי בוו זו עילד ווכניים בתקורום. עד שהרוק בחוך הפה כו^ר - רוק דם. פה אותו מקום. כלומר אפילו כשהיתה בודקת לאחר תשמיש שמא ראתה טפה כחרדל וחפתה שכבת זרע באותה ביאה עצמה:

הארכת - החמרת:

בעל נפש - חסיד:

בד"א - דבעיא בדיקה:

בדקה בעד - בלילה לפני תשמיש: זו מוכיחה קיים - הרי העד לפנינו ולמחר תראה בו ומהני לה לטהרות דכי אצרכוה רבנן לשמש בעדים משום טהרות הוא וגם אם ימצא דם באותו שלפני תשמיש תביא חטאת כפרתה:

בוזה דרכיו - תשמיש כמו (משלי לי:י"ט) דרך גבר בעלמה. והמשמש ביום בא לידי בזיון שמא

יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו:

דמרגלים (יהושע ב׳:י״ט) חובת דמו יהא מוטל בראשנו:

דרכים: מקרקש זגי - פעמונים התלויים בכילה שסביב מטתו מקשקשן בעת תשמיש לסור בני ביתו משם: דמו בראשו - נענש על עצמו וחובת דמו נדרשת ממנו לאחר מיתתו וראיה לדבר ודמו בראשנו

מיבעי ליה כו' - והיינו בוזה דרכיו שמגנה עצמו שמלעיזין עליו בני המדינה במנהגו: והמושיב שבת - לתלמידים במרומי קרת אחת שנראה מגסי הרוח ועוד שמפסיקין אותן עוברי

קרא שמעינן לדר' יוחנן ומגופה דקרא שמעינן להא דר' חנינא בר פפא:

הכל בידי שמים - כל מדותיו וקורותיו של אדם באין לו בגזרת מלך חוץ מזו: מאי הורה גבר - מדסמך הריון ללילה ש"מ למדרש הכי לילה ניתן להריון ולא יום מדאסמכיה

ומשתין מים ערום לפני מטתו והמשמש מטתו בפני כל חי אמר ליה רב יהודה לשמואל ואפי' לפני עכברים א"ל שינוא לא אלא כגון של בית פלוני שמשמשין מטתיהן בפני עבדיהם ושפחותיהם ואינהו מאי דרוש (בראשית כב, ה) שבו לכם פה עם החמור עם הדומה לחמור רבה בר רב הונא מקרקש זגי דכילתא אביי באלי דידבי רבא באלי פרוחי אמר ר"ש בן יוחי ה' דברים הן שהעושה אותן מתחייב בנפשו ודמו בראשו האוכל שום קלוף ובצל קלוף וביצה קלופה והשותה משקין מזוגין

د، باد

דרכיו ימות ור"ל האי קרא דר" יוחנן מאי דריש ביה מבעי ליה לכדדריש רבי חנינא בר פפא דדריש ר" חנינא בר פפא אותו מלאך הממונה על ההריון לילה שמו ונוטל מלאך הממונה על ההריון לילה שמו ונוטל מבה ומעמידה לפני הקב"ה ואומר לפניו הבש"ע טפה זו מה תהא עליה גבור או הלש חכם או טיפש עשיר או עני ואילו רשע הכם או טיפש עשיר או עני ואילו רשע או צדיק לא קאמר כדר" חנינא דא"ר חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שנאמר הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים שנאמר (דברים י, יב) ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה וגו" ור" יוחנן א"כ נכתוב קרא גבר הורה מאי הורה גבר

ומשתין מים

מילתא היישינן ה"ר ג' דברים נאמרו מידי בתרייהו לית לן בה ולא היא לכולה אמרן אלא דלא גו מידי בתרייהו אבל גו ולא אמרן אלא דשקיל דידיה ודכרעיה ולא ומפגע ולא אמרן אלא דשקיל בגנוסטרי הרבים מפני שאשה מעוברת עוברת עליהן וצוומל צפרניו וזורקן לרשות 4,11 שתשרה עליו רוח טומאה זימנין דמסכנין ככלי מתכות דמו והלן בבית הקברות כדי רבי יוחנן והוא שלנו בכלי מתכות וכלי נתר פפא וכלי נתר ככלי מתכות דמו וכן אמר שמואל והוא שלנו בכלי מתכות אמר רב שעבר עליהן הלילה אמר רב יהודה אמר קליפתן לית לן בה והשותה משקין מזוגין הגלבן או לליפתן אבל שייר בהן עיקרן או שורה עליהן ולא אמרן אלא דלא שייר בהן דמנחי בסילתא ומציירי וחתימי רוח רעה ומשמש מטתו האוכל שום קלוף כו' ואע"ג והנוטל צפרניו וזורקן לרה"ר והמקיז דם שעבר עליהן הלילה והלן בבית הקברות

אותן לשבח היו משמשין מטותיהם ביום מונכז המלך היו עושין ג' דברים ומזכירין בנר הרי זה מגונה עא שמע ושל בית הגר הרי זה מגונה אימא הבודק מטתו לאור עיש אניפ שאמרו המשמש מטתו לאור עשמש לאור הנר אימא תבדוק לאור הנר מותר ות"ח מאפיל בכסותו ומשמש תנן או אמר רבא ואם היה בית אפל これロ ישראל קדושים הם ואין משמשין מטותיהן בה דבר מגונה ותתגנה עליו אמר רב הונא כמוך מאי משמע אמר אביי שמא יראה ביום שנאמר (ויקרא יט, יה) ואהבת לרעך רב חסדא אסור לו לאדם שישמש מטתו טעים מידי אבל טעים מידי ליח לן בה אמר בעלי ראתן אמר רב ולא אמרן אלא דלא ויתקין הקיזו שניהם ושמשו הויין לו בנים מר מקיז דם ומשמש מטחו הויין לו בנים והמקיז דם ומשמש מטתו דאמר LMIבצפרנים שורפן חסיד קוברן צדיק זורקן

ובודקין מטותיהם במילא פרהבא ונוהגין

בסילתא - סל: בחילתא - כמדת הלצים שקורין גרמנטי"ר האוחזים את העיניים:

בגנוסטרי - מספרים:

חסיד - עדיף מצדיק. כשקוברן איכא למיחש דהדרי ומגלו:

ויתקין - חלשים:

חלמיד חכם - דידע לאצטנועי נפשיה: אף על פי שאמרו המשמש מטחו כו' - כדאיתא בברייתא דלעיל בריש שמעתין ומסקנא או תשמש לאור הנר אלמא מגונה הוא דהוי אבל איסורא ליכא מדקחני או תשמש והשתא ליכא למימר חבדוק

רא"כ מאי אע"פ שאמרו כו": מילא פרהבא - קוטו"ן. מתוך שהוא לבן נראית בו טיפה כחרדל. לישנא אחרינא צמר נקי ורך:

בשחקי נוהגין טומאה וטהרה בשלגין תנן אימא הא והא במאני דכיתנא הא בחדתי הא הא בכיחנא הא במאני דכיחנא ואיבעית אלא בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא לא בעד אדום ולא בעד שחור ולא בפשתן והא תנא דבי מנשה אין בודקין את המטה רבא הני שחקי דכיתנא מעלי לבדיקה איני קלולי בנהמא ולא ידענא מאי קאמרי אמר בתם בערבי שבתות הוו אמרי מאן בעי או בצמר נקי ורך אמר רב היינו דכי הואי שמואל אין בודקין את המטה אלא בפקולין במילא פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר אונס שינה מגניא באפיה ובודקין מטותיהן מזכירין אותן לשבח אין ה"נ דאגב דאיכא ביום הכי נמי מסתברא דאי ס"ד משמשין מטותיהן ביום אימא בודקין מטותיהם טומאה וטהרה בשלגים קתני מיהא משמשין

ועלייה בנויה על שתיהן ולול פתוח בין וקאמרי החדר מבפנים והפרוזדור מבחוץ בונא אשכחינהו רבה בר רב הונא דיתבי יצחק בריה דרב יהודה תנו נדה בי רב מל המקור צמ, במי בר שמואל ורב נמצא בפרוודור ספקו ממא לפי שהוקתו והעלייה דם החדר ממא דם העלייה טהור משל משלו חכמים באשה החדר והפרוזדור על כלי חרס אפילו מלא חרדל QUII. שהעבירו על אויר תנור דהתורה העידה כולו למימרא דנטמא כולו אמר אביי כגון לא נממא כולו והדר חני נטהר מקצתו נטהר כובו עא יופא לשיא אמרת נטמא מקצתו מלאטו לא נטמא כולו נטהר מקצחו נטהר למשקה מטמא טומאת משקין משא עליו לאכילה אינו מטמא טומאת אוכלין התם שלג אינו לא אוכל ולא משקה חישב

לשבח ומה הוא שבחן: ומוכירין חכמים אותן לשבח - בתמיה. נהי אי הוה מותר בעלמא הוה תמיה לן וכ"ש שמזכירין

GULLA - עומונגן:

שחקי דכיתנא - בגדים בלויין של פשתן:

חישב עליו וכו' - דקרוב הוא להיות משקה יותר מאוכל:

שהעבירו - לשלג: לא נטמא כו' - דאינו חבור אלא כל קורט בפני עצמו חשוב ואינו טמא אלא מקום מגע טומאה:

מחני' החדר והפרוזדור - בגמ' מפרש היכי קיימי:

דם החדר ממא - והיינו מקור:

גמ' חדר מבפנים ופרוזדור מבחוץ - שניהם זה אצל זה בעובי גופה חדר לצד אחוריה ופרוזדור

לפרוזדור כלפי חוץ הוא יורד ויוצא דרך יציאה ואינו חוזר לצד אחוריה. ולקמן פריך ודאי טמא ספקו טמא - דאי מעלייה אתא מן הלול ולחוץ איבעי ליה לאשתכוחי דהא כי נחית מן הלול לפניה וכותלי רחם למטה באמצע פרוזדור ודרך שם דמים יוצאים:

ספקו טמא - ולא ודאי מדקתני מן הלול ולחוץ ספקו טהור: בוי ואמאי קתני ספקו ממא:

עלייה לפרוזדור נמצא מן הלול ולפנים ספקו ממא מן הלול ולחוץ ספקו מהור אתא ואמר ליה לאבוה ספקו ממא אמרת לן מר והא אנן שהזקתו מן המקור תנן א"ל אנא הכי קאמינא מן הלול ולפנים ודאי טמא מן הלול ולחוץ ספקו טמא אמר אביי מאי שנא מן הלול ולחוץ דספקו ממא דרילמא שחתה ומחדר אתא מן הלול ולפנים נמי אימא אזדקרה ומעלייה אתא אלא אמר אביי אי בתר הששא אזלת אידי ואידי ספק

הוא ואי בתר חזקה אזלת מן הלול ולפנים ודאי טמא מן הלול ולחוץ ודאי טהור חני על ביאת מקדש ושורפין עליו את התרומה מקדש ואין שורפין עליו את התרומה להך מקדש דאמר אביי אי בתר חששא אזלת מסייע ליה לרב קטינא ופליגא דרבי חייא להך לישנא דאמרת אי בתר חזקה אזלת

ال، بال

ופליגא דרב קטינא - לרב הונא לא פליגי כאן מן הלול ולפנים כאן מן הלול ולחוץ

דספקו ממא - ולא אמרינן ודאי טהור:

אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק בריה דרב יהודה דאמרי מן הלול ולחוץ ספקו טהור מן

מסייע ליה לרבי חייא

מן הלול ולפנים ודאי טמא - ומתניתין מן הלול ולפנים:

כגון שחתה: חייבין עליו - אם נכנסה למקדש דודאי טמאה. ולקמן מפרש אי מן הלול ולפנים אי לחוץ:

אי בתר הששא אולת - דלא מחוקת ליה לדם כמנהגו והילוכו אלא באת להוש לקורות הנולדות

הייבין עליו - אם נכנסה למקדש דוראי ממאה. ולקמן מפרש אי מן הלול ולפנים אי לחוץ: להך לישנא - דאי בתר הששא אידי ואידי ספקא הוא:

להך לישנא - דבתר חזקה מסייע ליה לר' חייא ומתוקמא במן הלול ולפנים:

לרב הונא - דאמר ליה לבריה מן הלול ולפנים ודאי מן הלול ולחוץ ספקא:

אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק – דאמרי מן הלול ולחוץ ספק טהור - על כרחך הני מחני' דר' חייא ודרב קטינא במאי מיתוקמי במן הלול ולפנים דהא מן הלול ולחוץ אפילו ספקא ליכא דהא טהור קאמרינן ודרב קטינא קיימא כווחייהו אלא רבי חייא דאמר טומאה ודאית לימא פליגא

עלייהן דלדידהן ליכא טומאה ודאית: משנינן לא פליגי הא דרבי חייא דאמר ודאי במן הלול ולפנים בקרקע פרוזדור דהיינו כדרך יציאחו מן החדר ודרמי ורב יצחק דאמרי ספק טמא בגג פרוזדור שקרוב לעלייה ולעולם בתר חוקה אזלי ומודו בקרקע פרוזדור במחני וכדרבי חייא אבל בגגו במן הלול ולפנים על כרחך יצא וה ממנהג הילוכו דהבא מן החדר היה לו לימצא בקרקע פרוזדור שהחדר נמוך ושוה לפרוזדור ואם מן העלייה בא הוה לו לימצא מן הלול ולחוץ הלכך איכא למיחליה בחרי ספיקי דילמא מעלייה אתא לפרוזדור ואזדקרה או מחדר אתא לפרוזדור וע"י שנודקרה עלה הדם מלמטה למעלה כיון דרמי ורב יצחק לא יהבי טעמא למילחייהו איכא לאוקמי בשינוי אבל לאביי ללישנא דבתר חששא

מגוף אטום באת ותו ליכא והאיכא תשע חתוכה אמו טמאה לידה ואין חוששין שמא יצא התיכה דתנן המפלת יד התוכה ורגל בלא ולד ר"ש אומר נמוק הולד עד שלא ממא ולא שהשליא ולד אלא שאין שליא אמרן שליא דתנן שליא בבית הבית ועשאום כודאי מקור שליא חתיכה מקור הא בשלשה מקומות הלכו בו הכמים אחר הרוב וכאן שנמצא בגג פרוזדור אמר רבי יוחנן לא קשיא כאן כשנמצא בקרקע פרוזדור מן הלול ולפנים לימא פליגא דרבי חייא צגוג וגפנים ספקו ממא הני במאי מתוקמא

מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח ספקו

בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבלה ולקח

חנויות דתניא תשע חנויות כולן מוכרות

מאי חיובחיה מאי לאו לא חיובתא אלא רבי יוסי בר רבי חנינא טועה ולא ידענא לא קאמרינן והא כי אתא רבין אמר מתיב מעליא ילדן מחניחין קאמרינן שמעחתא ונאכל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד בן לוי עברה בנהר והפילה מביאה קרבן א אמרינן והאיכא הא דאמר רבי יהושע הרוב טומאה דאשה קאמרינן טומאה בעלמא ברה"ר ספקו טהור ובנמצא הלך אחר ואינו יודע באיזה מהן נגע ברה"י ספקו ממא צפררעין ושרץ אחד ביניהם ונגע באחד מהן קאמרינן איסור לא קאמרינן והאיכא תשע ובנמצא הלך אחר הרוב טומאה XQLL

סייעתא לא דלמא לא חיובתא ולא סייעתא

ליכא לשנויי הכי ופליג דר' חייא עליה דכיון דאביי תלי טעמא בחששא וכל היכא דאיכא למיחש

Gלגג עליה: להאי ולהאי משוי ליה ספק אפילו בקרקע פרוזדור איכא לספוקי בחדר ולעלייה הילכך דרבי חייא

הבית טמא - אף אם אין ולד נראה הבית טמא משום אהל המת: ועשאום כודאי - משום דאזלינן בתר רובא:

ספקו אסור - דכל קבוע כמחצה על מחצה דמיא וכיון שלקחה ממקום הקביעות מחזקינן לה כמחצה יד חתוכה - מחותכת בצורתה בחיתוך אצבעות:

ובנמצא - בקרקע דה"ל מופרש מהן ולא לקחו ממקום הקביעות:

דלא קחשיב אלא תלת:

על מחצה:

ובנמצא - שפירש אחד מהן למקום אחר ונגע בו אדם שם טהור דהשתא לאו קבוע הוי ואמרינן ביניהם הוה ליה מחצה על מחצה:

ברשות היחיד כו" - דהוה ליה ספק ואע"ג דרובא צפרדעים ואין להם טומאה כיון דשרץ קבוע

שמעתתא - ר' יהושע בן לוי אמורא הוא ושלשה מקומות דאמר ר' יוחנן משנה או ברייתא הן: כל דפריש מרובא פריש וצפרדע הוא:

כרבי יהושע ואשכחן ארבעה מקומות בטומאת נשים במתני' שהלכו אחר הרוב וקשיא לר' יוחנן מאי לאו - ה"ק רבין דהא מחני" לאו חיובתא היא דרבי יהושע אלא סייעתא אלמא מתני" אמרה והא כי אחא רבין אמר - בפ' המפלח (לקמן נדה דף כט.):

אם אינו מטמא משום כתם כו' - מפרש בגמרא:

מעני' וכקרן כרכום - כזוית גן שכרכום גדל בו:

אין זה דם אלא בשר:

אדום הוא אלא שלקה דכיון דמראה דם טמא יש בה אמרינן כולו דם הוא וטמאה נדה ורבנן סברי של ארבע כו' - שהחתיכה מארבע מראות דם טמא השנויין במחני' ואע"ג דחמשה תנן שחור רבי יהודה לתלות קאמר ולא לשרוף:

אלא למעוטי רובא דרבי יהודה - דאע"ג דאמר זיל בתר רובא הכי גמר לה ר' יוחנן דטמא דקאמר כודאי ולשרוף עליה תרומה:

זו היא חזקה כו" - חזקה זו שאנו מחזיקין סתם רוב תינוקות מטפחין חזקה גמורה החזיקוה לעשותה סמוך מיעוטא לחזקה - והוה להו לטהר תרי ורובא לחודיה לטמא ואין א' עומד במקום שנים: למפה - בשרצים:

אילימא למעוטי רובא - בטומאת אשה:

נשוויה כודאי:

למעוטי מאי - ג' מקומות דקאמר רבי יוחנן דמשמע הני ותו לא למעוטי מאי דמשום רובא לא

ארבע מיני דמים הויין ורבנן סברי זיל זיל בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות של

וכקרן כרכום וכמימי אדמה וכמזוג בש"א חמשה דמים טמאים באשה האדום והשחור ואינה יודעת מה הפילה רבי יהודה סבר בתר רוב התיכות לא אמרינן QUI.

76 '0

כשהפילה

רבי אושעיא זו היא חוקה ששורפין עליה וחוקה רובא עדיף ואמר ריש לקיש משום ורבנן מיעוטא כמאן דליתיה דמי ורובא סמוך מיעוטא לחזקה ואיתרע ליה רובא אין מטפחין ועיסה זו בחזקת טהורה עומדת דר"מ קסבר רוב תינוקות מטפחין ומיעוט של תינוק לטפח ואמרינן מאי טעמא רבי מאיר מטהר וחכמים מטמאין שדרכו דתנן תינוק הנמצא בצד העיסה ובצק בידו התרומה והא אמרה ר' יוחנן חדא זימנא דאיכא חזקה בהדיה דלא שרפינן עליה את למאומי מאי אילימא למעוטי רובא

של ארבע מיני דמים דברי הכל טמאה ושל שאר מיני דמים טהורה ורבי יוחנן אמר אלא בחתיכה של ארבע מיני דמים אבל רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה יהודה אומר בין כך ובין כך ממאה - ואמר יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי רובא דרבי יהודה דתנן המפלת חתיכה אם

ששורפין עליה את התרומה אלא למעוטי

את התרומה ורבי יוחנן אמר אין זו חזקה

שאר דמים דברי הכל טהורה לא נחלקו אלא

כדם המכה - מפרש בגמ': לנגעי בתים ולנגעי בגדים וכולן טמאין הכא בוא ההוא בוהק מקרי אלא בין נגעי אדם עימא (ויקרא יג, יג) כולו הפך לבן טהור מהור וכי תימא ה"נ נגע מהור מי איכא וכי בין נגע לנגע הכי נמי בין נגע טמא לנגע לדם בין דם טהור לדם טמא אלא מעתה יו, ח) כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם יוסף אמר רבי אושעיא אמר קרא (דברים כל דם דאתי מינה טמא אמר רבי חמא בר גמ' מגלן דאיכא דם טהור באשה דלמא שני חלקים מים ואחד יין מן היין השרוני אדמה מבקעת בית כרם ומיצף מים וכמזוג מצור וכקרן כרכום כברור שבו במכה שחור כחרת עמוק מכן טמא דיהה מכן יוסי אומר לא כך ולא כך איזהו אדום כדם מממא משום כתם מממא משום משקה רבי וחכמים מטהרין אמר רבי מאיר אם אינו

מטהרים הירוק עקביא בן מהללאל מטמא

אף כמימי חלחן וכמימי בשר צלי וב"ה

בבגדים ונאמר קרחת וגבחת באדם מה להלך טהורה נאמר ויקרא י"ג:ל"ט קרחת וגבחת אבטולמוס אומר מנין לפריחת בגדים שהיא יונתן בן אבטולמוס ורבנן דתניא ר' יונתן בן לבן זוית בנגעי בגדים בפלוגתא דר' איזהו קיר שהוא כשני קירות הוי אומר זה בר"ש כתיב (ויקרא יד) קיר וכתיב קירות כשני גריסין ורחבו כגריס QUO LLUX שני אבנים בשני כותלים בקרן זוית ארכו אין הבית ממא עד שיראה כשני גריסין על ממהול ועכדל בעדל ב_{יי}א כב_{יי}ה אומר לעולם בעים כי הא פלוגתא דרבי אלעזר ברבי אומר כהה ואמר רבה כהה וטהור קודם לבהרת טהור ספק ממא ורבי יהושע בגרת קודם לשער לבן ממא ואם שער לבן ובפלוגתא דרבי יהושע ורבנן דתנן אם מאי בשלמא התם איכא לאפלוגי בנגעי אדם נמי בין דם נדה לדם זיבה וכולן טמאין האי

פרח בכולו טהור אף כאן נמי פרח בכולו

בית כרם - מקום ומשם מביא אדמה ונותנה בכלי:

יש, אלא מעתה כו' עד וכולן טמאין לשון קושיא הוא:

ובפלוגתא דרבי יהושע כו' דקאמר זקן ממרא כחד מינייהו וסנהדרין כחד מינייהו: וסנהדרין שבדורו דכתיב (דברים י"ו:י"ב) והאיש אשר יעשה בזדון כגון דמפלגי בנגעי אדם בשלמא החם - גבי נגעים אע"ג דכולהו לטמא איכא לאוקומי קרא דאיירי בפלוגתא דוקן ממרא

אם בהרת קודמת לשער לבן טמא - דשער לבן מסימני טומאה וכגון שקדמתו בהרת דכתיב (ויקרא

י"ג:כ"ה) והנה נהפך שער לבן בבהרת:

שיעור נגע כגריס לאורך ולרוחב:

כתיב קיר - ומראיהן שפל מן הקיר (שם):

פריחה - פרחה צרעת בכולהו:

GLLKL

יח דמיה הרי כאן ארבעה והא אנן חמשה אבהו אמר קרא ויקרא יב, ז דמיה ויקרא כ, דדם אדום הוא אימא אדום ותו לא א"ר ויראו מואב את המים אדומים כדם למימרא אמר רבי אבהו דאמר קרא (מלכים ב ג:כב)

וממאי דהני טהורין והני טמאין

מהור אלא הכא אי דם מהור ליכא במאי

תנן אמר רבי הנינא שחור אדום הוא אלא

ふくくしに תניא נמי הכי שחור כחרת עמוק

מכן ממא דיהה אפי' ככחול טהור ושחור

זה לא מתחלתו הוא משחיר אלא כשנעקר

משחיר בש"א אף כמימי תלתן ולית להו הוא משחיר משל לדם מכה לכשנעקר הוא

לב"ש דמיה דמיה הרי כאן ארבעה אב"א

לית להו ואב"א אית להו מי לא א"ר חנינא

שחור אדום הוא אלא שלקה ה"נ מלקא הוא

דלקי וב"ה מטהרין היינו תנא קמא איכא

בינייהו לתלות הירוק עקביא בן מהללאל

מטמא ולית ליה לעקביא דמיה דמיה הרי

דמיה דמיה - והיא גלתה את מקור דמיה (שם כ) וטהרה ממקור דמיה (שם יב) הרי ד' מיני למימרא דדם אדום הוא - ואלו כולם אדומין הן:

ארמומית טמאה בה אבל שלמטה מהן לאו דם הוא:

דיהה מכן אפילו - הוא שחור ככחול מהור הואיל ואינו שחור כחרת:

היינו ת"ק - דאמר ה' דמים ותו לא:

תטמא משום משקה - כרוקה וכמי רגליה אם נוגעין בו אדם וכלים וטהרות באותו דם ירוק שראתה ירד ר' מאיר כו' - ומטמא דם ירוק משום נדה:

להוי כמשקה להכשיר את הזרעים ורבנן

לאמרי ליה רבנן לר' מאיר אלא ה"ק להו

לאפוקי האי דאין מחעגל ויוצא אי הכי שפיר

רוק שמחעגל ויוצא אף כל שמחעגל ויוצא

ארום והדר חזיא דם ירוק תממא מידי דהוה

ירוק מעיקרא לא מטמאיתו היכא דחזיא דם

ליה אלא ה"ק להו נהי היכא דקא חזיא דם

מסמא משום משקה משום רואה מבעיא

תממא אי הכי אם אינו מטמא משום כתם

לא מטמאיתו היכא דקחזיא דם ירוק מגופה

נהי דהיכא דקא משכחת כתם ירוק אמנא

אלביא בן מהללאל וטימא וה"ק להו לרבנן

לתלות א"ר מאיר אם אינו מטמא משום

וחכמים מטהרין היינו ת"ק איכא בינייהו

ליה מי לא א"ר הנינא שחור אדום הוא

כאן ארבעה אב"א ליח ליה ואב"א איח

אלא שלקה הכא נמי מלקא הוא דלקי

א"ר יוחנן ירד ר"מ לשיטת

ורבנן דומיא דרוק מה

אמשקה זב חבה

כעם כנ

שמתעגל ויוצא - שמתאסף תחלה ואח"כ יוצא לאפוקי דם בין טמא בין טהור כשהוא בא נוטף בימי נדותה שהיתה נדה מדם אדום ואמאי מטהריתו לגמרי:

להוי כמשקה להכשיר זרעים - שאם יגע שרץ בהן יטמא ואמאי מטהריחו לגמרי: ויוצא ראשון ראשון:

ותלה רבי מאיר - כתם:

רב נחמן - אמתני' קאי:

עולה - כתמה:

ששמו ורדינא בעירובין (דף מט.):

בעי האי שיעור: אמי ורדינאה - נאה כורד ובגיטין (דף מא.) קרי ליה אמי שפיר נאה. ל"א ורדינאה מקום הוא

צפור חיה - דם היוצא מצפור חי ע"י מכה: הרגה מאכולת - אשה הרואה כתם בבגדה אם הרגה מאכולת תולה בה. ואי קשיא הא שיעור כתם כגריס ועוד ומאכולת כולי האי לא הוי כדאמר בפירקין בעינן כגריס ועוד לאפוקי מדם מאכולת לא קשיא ההיא לר' חנינא בן אנטיגנוס הא לרבנן בפרק הרואה כתם (לקמן נדה דף נח:) דלא

דם שחיטה משתנה והולך:

שור - דמו אדום כדאמר בסדר יומא (דף נו:) האי חיור והאי סומק:

אין ארם דן ג''ש מעצמו - אאייכ קבלה מרבו הל"מ דרלמא קרא למילתא אחריתי איצטריך:

אלפוה בג"ש - להכשיר את הזרעים:

74 6

הכי שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר
הכי שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר
אלא הכי קאמר להו אלפוה בג"ש כחיב הכא
(שיר השירים ד':י"ג) שלחיך פרדס רמונים
וכחיב החם (איוב ה, י) ושילח מים על פני
הוצות ורבנן אדם דן ק"י מעצמו ואין אדם
היינו ת"ק הא קמ"ל מאן ת"ק רבי יוסי וכל
האימר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם
האימר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם
איזהו אדום כדם המכה מאי כדם המכה
אמר רב יהודה אמר שמואל כדם שור שחיט
הוה אמינא ככולה שחיטה קמ"ל כדם המכה
הוה אמינא כבולה שחיטה קמ"ל כדם המכה

צפור היה איבעיא להו חיה לאפוקי שחוט או

דלמא לאפוקי כחוש חיקו - זעירי אמר רבי

חנינא כדם מאכולת של ראש מיחיבי הרגה

מאכולת הרי זה תולה בה מאי לאו דכוליה

גופה לא דראשה - אמי ורדינאה א"ר

אבהו כדם אצבע קטנה של יד שנגפה וחייתה

וחזרה ונגפה ולא של כל אדם אלא של בחור

שלא נשא אשה ועד כמה עד בן עשרים

מיחיבי חולה בבנה ובבעלה בשלמא בבנה

משכחת לה אלא בעלה היכי משכחת לה

אמר ר"נ בר יצחק כגון שנכנסה לחופה ולא

ורגלה ר"מ

דלבוש לבושא אוכמא אמר להו שחור דתנן עולא אקלע לפומבדיתא חזייה לההוא טייעא מכן מגור עולא אמר כלבושא סיואה כזית כופת וכעורב טהור וזוהי ששנינו דיהה ששנינו עמוק מכן טמאה אמר רבי אלעזר אמר שמואל כקיר כדיו וכעוב טמאה וזוהי קורטא דריותא ובדיק בה אמר רב יהודה בלחה או ביבשתא תא שמע דרבי אמי פלי קמ"ל כי הרותא דריותא איבעיא להו אמר דיו הוה אמינא כי פכחותא דדיותא כחרת ושחור שאמרו דיו ולימא דיו אי הונא חרת שאמרו דיו תניא נמי הכי שחור שחור כחרת אמר רבה בר רב LUX ידענא בין האי להאי לא מבעי לי למחזי להו אשתני אמר רב אשי כגון אנא דלא אדום דתנן כי האי שקלי ליה אחריתי אמר ליה קרנא קמייתא לאמימר חזייה אמר להר זוטרא ורב אשי הוו יתבי קמיה אומנא שקלי אארום לא אשאר דמים אמימר ומר בקילור ורבי תלה בשרף שקמה מאי לאו בי האי מרטו מיניה פורתא פורתא יהבו

כשחור ואלא מאי שנא שחור דנקט סד"א עולא כולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור רב אשי בשחור גופיה קמיפלגי XUL אי הכי לימא שמואל חוץ משחור אלא אמר בשחור הא בשאר דמים מתקיף לה רב אשי אבום אמר רב ירמיה מדפתי ולא פליגי הא אמר רב יצחק בר אבודימי ושחור על גבי וכולם אין בודקין אלא על גבי מטלית לבנה **EGUILX** אמר רב יהודה אמר שמואל לאו אוכמי נינהו לא קשיא הא בגלימא הא בכלים האוליירין הבאים ממדינת הים אלמא לא אוכה ואהיה כחתן בין האבלים אלא אזכה ואהיה כאבל בין החתנים לבנים שמא שחורים ולא בכלים לבנים שחורים שמא ינאי לבניו בני אל תקברוני לא בכלים למימרא דאוכמי נינהו והאמר להו רבי אלו כלים האוליירין הבאים ממדינת הים ביה ארבע מאה זוזי רבי יוחנן אמר

הואיל ואמר רבי הנינא שחור אדום הוא

אומוא - מלנו גם דלנו:

חרת שאמרו דיו - כלומר לא כשחרורית חרת הניתך במים אלא שחרורית חרת הניתך בדיו:

בלחה - בדיו לחה כדמפרש:

כקיר - שעוה שחורה:

עולא אשחור דמחניתין קאי דקתני טמא:

אוליירין - בלנים מחממי מרחצאות. לשון אחר שם מקום:

וכולן - חמשה דמים:

כולם - הדמים:

אפי' דיהה מכן ליטמא - דהאי אדום הוה וע"י לקותא הושחר:

דיהה דדיהה - שנדחה ממראיתו יותר מדאי:

מראיתה:

לאחר עכירה:

לא לרמיה בידיה - לא יתן העפר אל חוך ידו ויעכור המים בעפר שבידו אע"פ שחוזר ונוחנו בכלי

ואין שיעור למים - משום דאין שיעור לעפר - אלא יביא עפר כמו שירצה אם רב אם מעט ויציף

של מעלה הימנו הרי בא לחדא מהנך דמתני":

עצעא דרי - דעלין הוו זו למעלה מזו:

דרא מציעאה וטרפא מציעתא בידך

אביי תלתא דרי ותלתא טרפן הויין

ותניא אידך כעליון וכל שכן כתחתון ותניא

ולא כעליון ותניא אידך כעליון ולא כתחתון

כרכום תנא לח ולא יבש - תני חדא כתחתון

כמה נפיש גברא דלביה כמשמעתיה וכקרן

ליה ודכי אעמיקו ליה ודכי אמר רבי הנינא מכן מהור דיהה מכן מהור בר קפרא אדיהו

מכן ממא דיהה מכן טהור חוץ ממזג שעמוק

מיעוריה דרבנן בר קפרא אמר וכולן עמוק

דיהה מכן טהור חוץ משחור ולהכי מהני

במי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן טהור

דרבנן לאפוקי דיהה דדיהה ואיכא דאמרי

ממא חוץ משחור אלא מאי אהני שיעוריה

אמר וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן נמי

ליטמא קמשמע לן רבי אמי בר אבא

אלא שלקה הילכך אפילו דיהה מכן נמי

אידך כתחתון וכל שכן כעליון

כתחתון - עלה תחתון:

נקוט דרא מציעא - לבדוק בה את הדם:

עמוק מכן טהור - אם מאותו מראה הוא אבל אם האדים הרבה עד שבא לכלל אחד משאר המראות

בכוס עכירה במאי תיקו בי אתו לקמיה

בודקן אלא בכוס ועדיין חבעי לך בדיקה

בידיה אלא במנא - ת"ש כשהוא בודקן אין

ביריה שפיר דמי או דלמא דלא לעכרינהו

בידיה ולעכרינהו אבל במנא כי עכר ליה

אין עוכרין אותן ביד אלא בכלי דלא לרמיה

אין עוכרן ביד אלא בכלי איבעיא להו

מכונגל אַללו חוזר ועוכרן וכשהוא עוכרן

מיעור לעפר ואין בודקין אותן צלולין אלא

כקליפת השום ואין שיעור למים משום דאין

שמנה מבקעת בית כרם ומציף עליה מים

בהן תניא אידך וכמימי אדמה מביא אדמה

רבי שמעון אומר אף מבקעת גנוסר וכיוצא

מבקעת יודפת רבי יוסי אומר מבקעת סכני

עליה מים דברי רבי מאיר רבי עקיבא אומר

מביא אדמה שמנה מבקעת בית כרם ומציף

שנינו וכמימי אדמה תנו רבנן כמימי אדמה

אתו לקמיה דרבי אבהו אמר להו בגושייהו

 C_{ζ}

בלנם

XUL

בגושייהו שנינו - לבדוק בהן ולא לאחר תלישתן:

על מים כעובי קליפת השום למעלה מן העפר:

אמר להו במקומה שנינו - שאין האדמה דומה לדם אלא במקומה אבל הביאה במקום אחר נשתנה אלא בכוס - של זכוכית. אלמא לא לירמי עפר במים בכפו ויבדוק:

דישראל דההיא אתתא דאייתא דמא לקמיה MEM MIT ואמאי קרו ליה מרא דארעא כי מקלע לאתרא דר' יהודה לא חזי דמא ומה רבי אלעזר דמרא דארעא דישראל הוה לפומבדיתא אייתו לקמיה דמא ולא הזא אמר לא הוא דמא ואנא אחוי מולא אקלע בדמא כל שכן קאמר ומה רבה דידע בטבעא מלתא והא רבה הוא דידע בטבעא ולא ידע ידענא בדמא ידענא למימרא דבטבעא תליא גרמא לי דלא חואי דמא דאמינא בטבעא לא אנא לא אחזי אמר רבי זירא טבעא דבבל חנינא דענותן הוא מחית נפשיה לספק וחזי דרבי הנינא גרמא לי דהזאי דמא ומה רבי ממצונא מממא אמר רבי אלעזר ענוותנותא צרמא לי דלא אחזי דמא מטמינא מטהר הכי אמר רבי יוחנן חכמתא דרבי חנינא חנינא הוא דחכים כולי עלמא לאו חכימי עליה רבי ישמעאל ברבי יוסי באסכרה רבי חנינא פלי קורטא דגרגשתא ובדיק ביה לייט דרבה בר אבוה אמר להו במקומה שנינו רבי

בר בר חנה וטמי לה הדר אייתא לקמיה וראי חוינא ילתא אייתא דמא לקמיה דרבה דוהימא לא חזינא בין טמאה לטהורה קמייתא לא מייתינן לה קמייהו דרבנן משום באמרה לי אמיה דיצחק ברי האי טיפתא אמר רב יהודה מרישא הוה חזינא דמא כיון כלמי אמרה יהודאי בתווני דלבא יתביתו אסתייע מילתא ושדר לה סריקותא דמקטלא אמרינהו ההוא בתרא דם כנים הוה ולא ידע הדר שדרה ליה שתין מיני דמא וכולהו חכימי יהודאי א"ל דלמא כסומא בארובה חימוד הוא אמרה ליה לבריה תא חזי כמה רב עובדיה קמיה ארחיה אמר לה האי דם מלכא שדרה דמא לקמיה דרבא הוה יתיב סוד ה' ליראיו - אפרא הורמיז אמיה דשבור בדרך וחמדתיו קרי עליה (תהלים כה, יד) אמפל לה רבי אמי אמרה ליה בעלי היה אמר לה האי דם חימוד הוא בתר דנפקה דרבי אלעזר הוה יתיב רבי אמי קמיה ארחיה

דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי

דמרא דארעא דישראל - בקי במראות דם מכל חכמי ארץ ישראל כדמפרש לקמן: פומבדיתא אתריה דרב יהודה בשילהי פ"ק דסנהדרין (דף יו:) סבי דפומבדיתא רב יהודה ורב עינא:

ארחיה - הריח בו: איפרא הורמיז - נכרית היתה וכן שמה ואעפ"כ היתה משמרת עצמה מנדות וקרובה להתגייר ואף קרבנות היתה שולחת. ולשון יוני איפרא חן כמו אפריון נמטייה לרבי שמעון (ב"מ דף קיט.):

שלח לה - משום דורון: לא חזינא - דרילמא אשתני ואנייג דמראה דם טהור יש לה דלמא אי אייתא טיפתא קמייתא הוה מימנה ממעי

בין טמאה לטהורה - כשכלין ימי טוהר של זכר או של נקבה וראתה ביום ארבעים ואחד או ביום שמונים ואחד: בין העמודים - היכא דגרסי ואע"ג דליכא נהורא כולי האי:

לקמן רבי בדק לאור הנר:

מעיקרא אחזקיה בטומאה - כלומר אמש לא מספק טימא אלא שפיר חזייה ואחזיק בטומאה דאמרי? ראה ביום - לאותו דם עצמו:

אבל אי הוה מספקא ליה לא הוה סמיך עלה:

אגמריה סמך - דפשיטא ליה דטהור והאי דהוה מטמא מעיקרא משום כבודו דרבה בר בר חנה נאמנת אשה כו' - אלמא קים לה במראה דמים:

הראתי גם אני לפלוני חכם וטיהר:

כזה טיהר לי פלוני כו' מהו - שתסמוך עליה חברתה שהראתה דמה לזו ואמרה לה כדם זה שלך לא מספקינן ליה בטומאה משום דם האבוד דמהימנא למימר כזה ראיתי:

כזה ראיתי - מביאה דם אחר או שלה או של חברתה ואומרת כזה ראיתי ואבדתיו אם דם זה טהור מעיקרא טמויי טמי לה - רב יצחק משום כבודו דרבה בר בר חנה:

דף כא

הוא רחש בעיניה הדר דכי לה אלמא מהימנא ליה דכל יומא מדכי לה כי האי גונא והאידנא ואמרינן טמויי הוה מטמי לה כיון דאמרה חכם שטימא אין חבירו רשאי לטהר וכו' דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי והתניא בר בר חנה וטמי לה לקמיה דרב יצחק בריה תא שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה ראיתי ואבדתיו שאני התם דליתיה לקמה חכם מהו - תא שמע נאמנת אשה לומר כזה ואבדתיו איבעיא להו כזה טיהר איש פלוני אין והתניא נאמנת אשה לומר כזה ראיתי בוא דחש בעיניה דכי לה ומי מהימני דכל יומא הוה מדכי לי כי האי גונא והאידנא מעיקרא טמויי הוה מטמי לה כיון דא"ל רשאי למהר אסר אין חבירו רשאי להתיר עביד הכי והתניא חכם שטימא אין חברו

בודקין אותן אלא בין חמה לצל רב נחמן

אמר רבה בר אבוה בחמה ובצל ידו וכמזוג

שני חלקים כו' תנא

אמוני אמר רב אמי בר שמואל וכולן אין ישמעאל ברבי יוסף בדיק ביום המעונן ביני דקא מפכח ואזיל רבי בדיק לאור הנר רבי דהדר אשתני אמר האי טמא הוא ומפכח הוא ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דחוא לצפרא דאשתני אמר (ליה) ודאי טהור הוה רואות מעיקרא אחוקיה בטמא כיון דחוא אלא אמר אין לו לדיין אלא מה שעיניו לא יאמר חכם אילו היה לח היה ודאי טמא שמא טעיתי שמא טעיתי ודאי טעה דתניא המתין שעה אחת חזר ומימא אמר אוי לי רבי ראה דם בלילה ומימא ראה ביום ומיהר ۷Ľ רב יצחק בר יהודה אגמריה סמך

בודקין אותן אלא בכוס טבריא פשוט מאי ישן אמר רב יצחק בר אבודימי וכולן אין השרוני נידון ככרמלי חי ולא מזוג חדש ולא

לוג עושין אותו ממנה שני לוגין עושין אותו

ממאחים כוס טבריא פשוט אפי' מחזיק שני מעמא אמר אביי של כל העולם כולו מחזיק

ביה טפי לוגין עושין אותו ממנה ואיידי דקליש ידיע

עערן עלך כל היד

המפלת כמין קליפה ממאה ואם לאו טהורה ר' יהודה אומר בין

מתניי המפלת חתיכה אם יש עמה דם

תמיל למים אם נמוחו טמאה ואם לאו טהורה כמין שערה כמין עפר כמין יבחושין אדומים כך ובין כך ממאה

אם יש עמהם דם טמאה ואם לאו טהורה המפלת כמין דגים הגבים שקצים ורמשים

מתני' המפלת חתיכה אם יש עמה דם טמאה - משום נדה: בכוס טבריא של זכוכית פשוט - טנב"ש ואיידי דקליש נראה בו אדמומית היין:

מין דגים - נמי לאו ולד הוא וטעמא מפרש בגמרא הלכך אי איכא דם טמאה נדה ואם לאו טהורה: כמין שערה - שער:

מהורה רבי יהודה אומר בין כך ובין כך

ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו

בידיה המפלת חתיכה אדומה שחורה ירוקה

רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא

של ארבעת מיני דמים איני והא כי אתא

הויין ורבנן סברי לא אמרינן רוב חתיכות

ורוב חתיכות של (מיני) ארבעת מיני דמים

הפילה רבי יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות

לא נחלקו אלא שהפילה ואינה יודעת מה

אמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל טמאה

אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים אבל

רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה

מאין בו מצורת אדם אינו ולד גמ' אמר

ולנקבה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים כל

תשב לנקבה - ואם אין ידוע תשב לוכר

בין טהורין אם זכר תשב לזכר ואם נקבה

המפלת מין בהמה חיה ועוף בין טמאין

של שאר מיני דמים דברי הכל טהורה

של שאר מיני דמים טהורה

לזכר ולנקבה - לחומרא ימי טומאה דנקבה שבועים וימי טוהר כלים לסוף ארבעים יום כוכר ולא תשב לזכר - ימי טומאת שבעה וימי טהרה ל"ג וכל דמים שתראה בהן טהורין:

פ' כנקבה. ובגמרא מפרש מאי שנא דלחיה ועוף קרי ולד יותר מדגים:

גמ' של ד' מיני דמים - דקסבר היא גופה דם הלכך טמאה נדה אבל ולד לא הוי:

לא אמרינן כו' - דקסברי אין רוב חתיכות של ארבע מיני דמים דלא אתחזק לן האי רובא:

לא קא השיב דהיינו אדום אלא שלקה:

ירוקה ולבנה - לאו מארבע מיני דמים הן אלא אדום וכמימי אדמה וכקרן כרכום וכמזוג. ושחור

למאן קתני לה - כלומר להודיע דבריו של מי בא:

הואי:

פתיחת הקבר - הרחם: שאי אפשר - הלכך מה נפשך אם ולד הוא הרי כאן לידה ואם אינו ולד הרי כאן זיבה דבשלישי

אלא לאו רבון ופליגי :

הכי גרסינן וכי תימא כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה אלא אדומה ושחורה למאך קתני לה כו'.

אלא לר' יהודה - להודיע דאירוקה ולבנה נמי פליג: ותו לרבי יוחנן וכו' - כלומר הך קושיא דירוקה ולבנה לא איבעי לן לפרושי דכי היכי דקשיא ליה קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה ותו קשיא אחריתי לר' יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה ותו קשיא אחריתי לר' יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים

הרי זו ספק לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם לישנא אחרינא אמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעה מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה איני והא כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלח חתיכה אדומה ושחורה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה ורבי יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קתני אדומה ושחורה ירוקה ולבנה ופליג ר' יהודה וכי תימא כי פליג ר' יהודה אאדומה ושחורה אבל ירוקה ולבנה לא

פרק ג המפלת חתיכה

ממאה קשיא לשמואל בחדא ולרבי יוחנן בתרתי לשמואל בחדא דאמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים והא קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה וכי תימא כי פליג רבי יהודה אאדומה ושחורה ואירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה למאן קתני לה אילימא רבנן השתא אדומה ושחורה מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לרבי יהודה ופליג ותו לרבי יוחנן דאמר של ארבעת

מיני דמים דברי הכל טמאה הא קחני אדומה ושחורה ופליגי רבנן וכי חימא כי פליגי רבנן אירוקה ולבנה אבל אאדומה ושחורה לא אלא אדומה ושחורה למאן קחני לה אילימא רבי יהודה השתא ירוקה ולבנה טמאה אדומה ושחורה מיבעיא אלא לאר רבנן ופליגי אלא אמר רב נחמן בר יצחק באפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה arthr כסומכוס ועדיפא מסומכוס קורעה אם תוכה מאדים טמאה ואם לאו ותניא אידך המפלת חתיכה ר' אחא אומר בתוכה לא וסומכוס סבר אפילו בתוכה דם ועדיפא מדרבנן דאינהו סברי עמה אין כרבנן דאמרי אפשר לפתיחת הקבר בלא ואם לאו טהורה כרבנן ועדיפא מדרבנן כדבריו קורעה אם יש דם בתוכה ממאה מאיר וכן היה רבי שמעון בן מנסיא אומר המפלח חתיכה סומכוס אומר משום רבי שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם - ת"ר רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל לפי לידה ספק זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא יהודה ופליג אלא אמר רב יהודה באפשר רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא לאו לר' לרבנן השתא אדומה ושחורה קא מטהרי אלא ירוקה ולבנה מאן קתני לה אילימא

יש בה דם אגור ממאה ואם לאו טהורה שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם שמע מינה תרתי והא"ר יוחנן משום רבי כבחוץ א"כ נימא קרא (בבער) מאי בבערה ראי בבשרה מבעי ליה שמטמאה מבפנים ליה בבשרה אמר רחמנא ולא בשפופרת מיבעי ליה שמטמאה מבפנים כבחוץ אמר רחמנא ולא בשפופרת או דלמא האי בבשרה בשפופרת מהו (ויקרא טו:ז) בבשרה אמר מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הרואה דם לאו טהורה כסומכוס וקילא מכולהו בעא לורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם משום רבי שמעון בן יוחי המפלת חתיכה עצם אמו טמאה לידה אמר רבי יוחנן המפלת התיכה לבנה קורעה אם יש בה זוגא דמן חדייב אתא ואייתי מתניתא בידיה אמר רב חסדא ובחתיכה לבנה וכן כי אתא קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה ותניא אידך המפלת חתיכה רבי בנימין אומר

הכי השתא התם דרכה של אשה לראות דם

ועדיפא - חמירא:

אם תוכה מאדים - הבשר מאדים ואפי' אין שם דם ממש:

כסומכוס - דאמר תוכה כעמה ועדיפא מדסומכוס דאיהו בעי דם ממש:

טמאה לידה - ויש לה ימי טוהר ותשב לזכר ולנקבה ימי טומאה דנקבה וימי טוהר דזכר:

אנור - דם הרבה:

בשפופרת - הכניסה קנה חלול באותו מקום ונמצא בתוכו דם:

אם יש בה דם אגור כו' - ומאי שנא משפופרת:

דרכה של אשה לראות דם בחתיכה - הלכך בבשרה קרינא ביה דמין במינו לא חייץ:

שפיר - עור הולד קודם שנבראו בתוכו גידים ועצמות ובשר:

אלמה תניא זאת תורת הזב - הקיש הכתוב שכבת זרע לזיבה:

היא ולא בעיא שיעורא:

הוא עצמו - ואפילו בלא קיסם: למימרא דנוגע הוי - מדיהיב שיעורא מכלל דטומאת קרי לאו משום ראייה היא אלא משום דבשר האבר נוגע בשכבת זרע היוצא ממנו ומשום הכי בעי שיעורא כטומאת כל מגעות דבעי שיעורא כגון שרץ ונבלה ומת דאי ראייה חשיבא ליה בטומאת ראייה לא בעיא שיעורא דהא נדה רואה

הרואה קרי בקיסם - הכניס קיסם בפי אמה והוציא בו זרעו:

ערב משום דנגעה במקור דקרא מתורת ראייה מעטיה ולאו מטומאה:

כולי עלמא לא פליגי (דטהורה. דאין דרך הרואה בכך): אשה טהורה - דלאו ראייה היא ומיהו טיפת דם מטמאה טהרות אם נגעה בהן ואת האשה טומאת

גזרת הכתוב וה"ה לשפופרת כיון דטעמא משום הציצה הוא:

דפלי פלויי - שיש בה שורות שורות ביקועים מבחוץ והדם שם: דת''ק - לא מטהר לה אלא מגזרת הכתוב סבר האי דם טהור הוא ומשום חציצה היא טהורה ומשום

כי פליגי בחתיכה מר סבר דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ומר סבר אין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה רבא אמר דכולי עלמא אין דרכה של אשה לראות דם בחתיכה והכא באשה מהורה ומקור מקומו בחתיכה והכא באשה מהורה ומקור מקומו דם טמא דהא אתי דרך מקור ורבנן סברי ודם טמא דהא אתי דרך מקור ורבנן סברי אשה טהורה ומקור מקומו טהור בעא

מיניה רבה מרב הונא הרואה קרי בקיסם

מהו ויקרא טו ממנו אמר רחמנא עד דנפיק

מבשרו ולא בקיסם או דלמא האי ממנו עד

שחצא טומאחו לחוץ ואפי' בקיסם נמי

אמר ליה חיפוק ליה דהוא עצמו אינו מטמא

אלא בחחימת פי האמה למימרא דנוגע

14 6

בחחיכה הכא אין דרכה של אשה לראות דם בשפופרת לימא שפופרת תואי היא דתניא המפלח חתיכה אף על פי שמלאה דם אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי אליעזר אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ר' אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה וחכמים אומרים אין זה דם נדה אלא דם חתיכה תוא קמא נמי טהורי מטהר אלא

דפלי פלויי איכא בינייהו תוא קמא סבר בבשרה ולא בשפיר ולא בחחיכה והוא הדין לשפופרת והני מילי היכא דשיעא אבל פלי פלויי טמאה מאי טעמיה בבשרה קרינא ביה ואתו רבנן למימר אף על גב דפלי פלויי אין זה דם נדה אלא דם חחיכה הא דם נדה ודאי טמא ואפילו בשפופרת נמי אמר אביי בשפופרת כולי עלמא לא פליגי דטהורה במילתא היא ולעולם אפילו יבש נמי לא או דלמא האי כי יזוב זוב דמה אורהא רחמנא עד דמידב דייב ליה לח אין יבש מהו (ויקרא טו, כה) כי יזוב זוב דמה אמר ר' יוסי ברבי הנינא מרבי אלעזר דם יבש זרע לא סותרת אלא יום אחד בעא מיניה כל שבעה צחצוחי זיבה דערבה בה שכבת גמורה דלא ערבה בה שכבת זרע סותרת יום אחד אמר ליה גזירת הכתוב היא זיבה בה אין לך בה אלא מה שאמור בה סותרת סותר כל ז' ת"ל (ויקרא טו, לב) לטמאה מה זיבה סותרת כל ז' אף שכבת זרע נמי זיבה סומרת אף שכבת זרע סומר שבעה אלמה תניא זאת תורת הזב וגו' מה בלא צחצוחי זיבה אלא מעתה תסתור כל היינו טעמא דסותר לפי שאי אפשר לה שכבת זרע נמי סותר אמר ליה סתירה תצא ממנו שכבת זרע מה זיבה סותרת אף תניא (ויקרא טו, לב) זאת תורת הזב ואשר בוי אלא מעתה אל יסתור בזיבה אַעמני

לה בתוך מעיה שממנה מפלח כמין שערות וחכמים לרופאים ואמרו להם שומא יש ובאה ושאלה את אבא ואבא שאל לחכמים באשה שהיתה מפלח כמין שערות אדומות תטיל למים אם נמוחו טמאה ושוב מעשה לה בתוך מעיה שממנה מפלח כמין קליפות שאלו לרופאים ואמרו להם אשה זו מכה יש ושאלו את אבא ואבא שאל לחכמים וחכמים שהיתה מפלח כמין קליפות אדומות ובאו העלה אבא מטבעין ליבנה מעשה באשה והתניא א"ר אלעזר בר" צדוק שני מעשים ומי איכא כי האי גוונא אין אמע ביא נמי אמר רבה כי לא נמוחו בריה בפני למים אם נמוחו טמאה אי הכי בלא נמוחו שערה כמין עפר כמין יבחושין אדומין חטיל הא נמי תניתוה המפלת כמין קליפה כמין לא מובתוא לו כו מובעוא לו יבש מעוקרא לחים ויבשים אמר ליה לח ונעשה יבש לא א"ל תניתוה דם הנדה ובשר המת מטמאין

אדומות תטיל למים אם נמוחו טמאה

לפי שאי אפשר - לראות שכבת זרע הבאה מן הזב בלא טיפת צחצוחי זיבה דהשתא קצת זיבה דאית בה קא סתר:

כל ז' - אם ראה בשביעי סותר כל אותן ימים שספר:

דם יבש - כגון שיצא מגופה חתיכה של דם יבש: לח ונעשה יבש - דהא קתני מטמאין יבשין בנפל דם לח על הבגד ויבש ואחר כך נגע הדם בטהרות

דומיא דיבש בשר המת דיבש מעיקרא בשר המת ליכא:

כי האי גוונא - מפלח כמין שערות וקליפות:

קליפות - גלדי המכה: דרך שומא להיות בה שער: ובפושרין - דאי בדק בצונן ולא נימוח לא מטהרינן לה בהכי דדילמא אי היה בפושרין הוה נימוח: מופנה - גבי אדם דהא כתיב ויברא:

וייצר לאפנויי - לגזירה שוה ודנין ג"ש לחיה ולעוף דכתיב בהו יצירה דדמי מדדמי:

מבריאת אדם: ועוד - גבי אדם נמי כחיב בריאה דכחיב ויברא אלהים את האדם בצלמו ונילף בריאת דגים

תרוייהו ביאה מה שיבה חולץ וקוצה ומח כו':

זו היא שיבה זו היא ביאה - כלומר ילפינן גזרה שוה משיבה לביאה כמו דהוו תרוייהו שיבה או תנין - דג גדול. ואמאי תנן המפלח מין דגים טהורה:

עפר מן האדמה ורבנן לית להו גזירה שוה:

יצירה - ויצר ה' אלהים (את חית השדה ואת) עוף וגו' וכתיב באדם וייצר ה' אלהים את האדם ולהד לישנא כו' - כדאמרן לעיל בשמעתין:

במחלוקת שנויה - משנה זו שנויה במחלוקת דלאו סתמא ודברי הכל היא אלא ר' יהודה פליג: אפשר לפתיחת הקבר בלא דם:

וליפלוג נמי ר' יהודה בהא - ונימא בין כך ובין כך טמאה דהא טעמא דר' יהודה אוקמינן דאי

דאקושי - קשים:

להשרות ולחזור לכמות שהוא טמאין וכמה היא שרייתן כו':

כמה היא שרייתן - בפ' דם הגדה השרץ והגבלה מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין

בקבר בלא דם קמיפלגי לפלוג נמי ר' יהודה לישנא דא"ר יוחנן באי אפשר לפתיחת והוי חתיכה אבל בריה לא הוי LZĽL התם אלא גבי חתיכה דעביד דם דקריש רבי יהודה עד כאן לא קאמר רבי יהודה ורבנן היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא マルコ אמר ריש לקיש במחלוקת שנויה המפלת כמין דגים וליפלוג נמי רבי יהודה דם דרכיך לא או דלמא לא שנא תיקו שרץ ונבלה דאקושי בעינן מעת לעת אבל לעת הכא מאי מי בעינא מעת לעת או לא בתם תנן כמה היא שרייתן בפושרין מעת רבינא מעוך על ידי הדחק איכא בינייהו כרוק על גבי הצפורן מאי בינייהו אמר עמיל למים ובפושרין רשב"ג אומר ממעכתו

אמר ריש לקיש ובפושרין תניא נמי הכי

לאפנויי ודנין יצירה מיצירה אדרבה וייצר צארם בצלמו אמרי ויברא לגופיה וייצר דכתיב (בראשית א:כז) ויברא אלהים את ביאה ביאה ועוד נגמר בריאה מבריאה (ויקרא יד, מד) ובא הכהן זו היא שיבה זו דבי רבי ישמעאל (ויקרא יד:לט) ושב הכהן בריאה מיצירה מאי נפקא מינה הא תנא בגדולים אמרי דנין יצירה מיצירה ואין דנין (בראשית א, כא) ויברא אלהים את התנינים לידה הואיל ונאמר בו יצירה כאדם שנאמר מעחה המפלח דמוח חנין חהא אמו טמאה הואיל ונאמרה בו יצירה כאדם XLX אמר רב יהודה אמר שמואל מ"ם דר" מאיר שנויה ורבנן היא המפלת כמין בהמה [וכו'] יוחנן וריש לקיש דאמרי תרוייהו במחלוקת בהא מאן דמתני הך לישנא מתני הכי רבי

וכן אמר רבי הייא כו' - אדרב יהודה אמר שמואל קאי:

דמופנה מצד אחד הוא ומשיבין ומאי אית לך לאוחובי:

לקולא - דלא בעינן מופנה כולי האי: והכא מאי פירכא איכא - כלומר והכא בג"ש דחני אאדם מה תשובה איכא דקאמרת דניחא לך למיגמר מחיה דהוי מופנה משני צדרין משום דאין משיבין ולא נגמר בריאה בריאה מחנין משום

כל ג"ש שאינה מופנה כל עיקר אין למדין הימנה - ואפילו אין להשיב:

ומאי נפקא מינה - דניחא לך למילף משני צדדין טפי:

ופרכינן גבי חנין נמי מופנה הוא - דכחיב בקרא דויעש ואח כל רמש האדמה:

רחמנא לבהמה משני צדרין כי היכי דלא

גגמר מן מופנה מצד אחד רב אחא

בריה דרבא מחני לה משמיה דרבי אלעזר

לקולא כל גזרה שוה שאינה מופנה כל

ישמעאל למדין ומשיבין מופנה מצד אחד לרבי

ישמעאל למדין ואין משיבין לרבנן למדין

למדין ואין משיבין ולרבנן מאי איכא בין מופנה מצד אחד לשאינה מופנה כל עיקר נ"מ היכא דמשכחת לה מופנה מצד אחד ושאינה מופנה כל עיקר ולאו להאי אית ליה פירכא ולאו להאי אית ליה פירכא שבקינן שאינה מופנה כל עיקר וגמרינן ממופנה מצד

דף כג

XLL

אלא וייצר מופנה משני צדרין מופנה גבי אדם ומופנה גבי בהמה ויברא גבי אדם מופנה גבי המה ויברא גבי אדם ומופנה גבי בהמה ויברא גבי אדם מופנה גבי הומה ויברא גבי אדם מופנה גבי מרמה אילימא מדכחיב (בראשית א:כה) גבי בהמה אילימא מדכחיב (בראשית א:כה) גבי בהמה אילימא מדכחיב (בראשית האדמה כל חיח השדה גבי חנין נמי אפניי מופנה דכחיב השדה גבי חנין נמי אפניי מופנה דכחיב (בראשית א:כה) ואח כל רמש האדמה וכחיב (בראשית א:כא) ויברא אלהים אח התנינים הגדולים רמש דכחיב החם

אחד למופנה משני צדדין נפקא מינה דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל כל גזרה שוה שאינה מופנה כל עיקר אין למדין הימנה מופנה מצד אחד לרבי ישמעאל למדין ואין מישיבין לרבנן למדין ומשיבין מופנה משני צדדין דברי הכל למדין ואין משיבין ורבי ישמעאל מאי איכא בין מופנה מצד אחד למופנה משני צדדין נפקא מינה דהיכא דאיכא מופנה מצד אחד ומופנה משני צדדין שבקינן מופנה מצד והתניא - בניהותא:

צולכו' לפניו ואע"פ דפליגי רבנן עליה: חסורי מיחסרא והכי קתני נראין דברי ר"מ בבהמה ובחיה והוא הדין לקריא וקיפופא - דעיניו קריא וקיפופא - עוף הצועק בלילה ופניו דומה לחתול ועיניו לפניו:

לפניהם - לאפוקי דגים דעיניהם בצדיהם וכן נחש:

בבכורות (דף מ.) ושגלגל עינו הוי מום ומדחשיב ליה מום נמצא שאין דרך בהמה להיות עיניה והא גבי מומין חני לה - כלומר היכי אמרת דעין בהמה דומה לאדם והא גבי מומי הבכור קתני לה הואיל ועיניהן - של חיה ובהמה:

צר מי קמפלת - מי מפלת נפל גדול כהר:

וכי תימא הכי נמי ליתני נחש אי תוא נחש לידה הואיל וגלגל עינו עגולה כשל אדם מתטב המפלח דמוח נחש תהא אמו טמאה דר"מ הואיל ועיניהם דומות כשל אדם אלא בר בר חנה אמר רבי יוחנן היינו טעמא דברי תורה מדברי קבלה (אמר) רבה דנין דברי תורה מדברי תורה ואין דנין ורוח וכתיב ובורא רוח ש"מ לאפנויי א"ל לא מופנה מדהוה ליה למכתב יוצר הרים כאדם דכתיב עמוס ד ובורא רוח וכי תימא אמו טמאה לידה הואיל ונאמרה בו בריאה גוש איקרי אלא מעתה המפלת רוח תהא מי קא מפלת אבן היא דקא מפלת ההוא הנה יוצר הרים ובורא רוח אמר ליה הר אמו טמאה לידה שנאמר (עמוס ד:יג) כי אַנג עבי אמי אלא מעתה המפלת דמות הר דר"מ הואיל ונאמרה בו יצירה כאדם איר חייא בר אבא איר יוחנן היינו טעמא למיפרך מה לאדם שכן מטמא מחיים אחד והכא מאי פירכא איכא משום דאיכא

ר"מ לא נחלק עמהם אלא בקריא וקיפופא וקיפופא ודברי חכמים בשאר עופות שאף דברי ר"מ בבהמה וחיה והוא הדין לקריא קתני ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר נראין פליג בשאר עופות חסורי מיחסרא והכי נמי אלא פשיטא בשאר עופות מכלל דר"מ הולכות לפניהן כשל אדם קריא וקיפופא בקריא וקיפופא מ"ש בהמה וחיה דעיניהן חכמים בעופות מאי עופות אילימא אומר נראין דברי ר"מ בבהמה וחיה ודברי עופות לא מיתיבי ר' הנינא בן (אנטיגנוס) בממא אמר אביי בקריא וקיפופא ובשאר עוף דאין עיניו הולכות לפניו וקאמר ר"מ ועיניהם הולכות לפניהם כשל אדם והרי רבי ינאי אמר היינו טעמא דר"מ הואיל אדם לא קשיא הא באוכמא הא בציריא מומין קחני לה את שגלגל עינו עגול כשל לא פליגי דכתיבא ביה יצירה והא גבי דר"מ דלא כתיב ביה יצירה אבל בהמה וחיה הוה אמינא בנחש הוא דפליגי רבנן עליה

הואיל ובמינו מחקיים אמר רב ירמיה מדפתי יהודה אמר רב לא אמרה רבי מאיר אלא זירא לידי גיחוך ולא גחיך גופא אמר רב בר יעקב עד כאן הביאו רבי ירמיה לר' אלא הואיל ובמינו מחקיים אמר רב אחא והאמר רב יהודה אמר רב לא אמרה ר"מ מינה לאיתסורי באחותה למימרא דחיי קבל בה אביה קידושין מהו למאי נפקא באמר בהמה במעי אשה ולד מעליא הוא בעא מיניה רבי ירמיה מר' זירא לר"מ מבהמה וחיה הואיל ויש להן לסתות כאדם מאר עופות לא ומ"ש קריא וקיפופא עיבוק לרבנן דאמרי קריא וקיפופא אין לא אמר רב אחא בריה דרב איקא לא ר"מ דאמר קריא וקיפופא אין שאר עופות ובעופות תיבדק למאן תיבדק לאו לדברי לדברי ר"מ ולד ולדברי חכמים אינו ולד אלעזר בר' צדוק המפלת מין בהמה וחיה

אבל בשאר עופות מודי להו - והתניא א"ר -

נהי דפרסות ליכא פרסה מיהא איכא התם לא פרסות איכא ולא פרסה איכא הכא בה דמות יונה אסורה באכילה - הכי השתא יוחנן דא"ר יוחנן השוחט את הבהמה ומצא לאשתרויי באכילה ותפשוט ליה מהא דר' הוא אדם במעי בהמה מאי למאי נפקא מיניה מאיר דאמר בהמה במעי אשה ולד מעליא בעא מיניה רב אדא בר אהבה מאביי לרבי דוה עליו יצא זה שאין לבו דוה עליו דאמר קרא דברים כח ראשית אונו מי שלבו אמר רבא לעולם דחיי ושאני התם 214 ואי ס"ר דחיי הבא אחריו בכור לנחלה מי הבא אחריו בכור לנחלה ואינו בכור לכהן או שליא או שפיר מרוקם והיוצא מחותך עד שיהא בו מצורת אדם והמפלת סנדל ועוף (ולד מעליא הוא) דברי ר"מ וחכ"א אף אנן נמי תנינא המפלת כמין בהמה חיה

בר אבא אמר רב הכל מודים גופו תייש

וחכ"א כל שאין בו כו' אמר רב ירמיה

למימרא דחיי - הא אחותה לא מיתסרא אלא בחייה דאין איסור אחות אשה אלא בחייה: לפניהם הרי חיה ובהמה נמי דעיניהן הולכות לפניהם ופליגי רבנן: ומאי שנא קריא וקיפופא - דקאמר לרבנן דהוי ולד טפי משאר עופות אי משום דעיניהם הולכות

אין בכור לכהן - שהרי זה פטר את הרחם:

מי שלבו דוה עליו - לב אביו מתאבל על מותו הוא דחשיב לענין נחלה:

אדם במעי בהמה - שחטה ומצא בה דמות אדם מהו מי אמרינן כי היכי דאזיל ר"מ בתר אימיה

עוף אין לו פרסה - אבל אדם נהי דפרסות ליכא שאין פרסותיו סדוקות שאין לו שני עקבים כמו בכי נמי זיל בתר בהמה ושרי לאכילה:

גופו תייש ופניו אדם אדם הוא - דבתר צורת פנים אזלינן:

בעין אחד כבהמה - אחת מעיניו דומה לבהמה:

צורת הא כמ"ד מצורת - מיתיבי צורת פנים שיהו כולם כאחת ולא פליגי הא כמ"ד כל חסא מצח והגבן והעין והלסת וגבת הזקן עד וגבות הזקן עד שיהו כולם כאחד רבא אמר רבי יוחנן מצח והגבינים והעינים והלסתות עניא תניא אמר ר' ירמיה בר אבא אמר אומר כל צורת וחכ"א מצורת אמר להו אי לרב ירמיה בר אבא והא איפכא תניא ר"מ אדם וחכ"א כל צורת אדם אמג גו בעין אחת כבהמה שרבי מאיר אומר מצורת כלום - לא נחלקו אלא שפניו אדם ונברא ופניו אדם אדם גופו אדם ופניו תייש ולא

וכמה ינטל מן החי וימות רבי זכאי אומר אטום רבי אומר כדי שינטל מן החי וימות גוף אטום אין אמו טמאה לידה ואיזהו גוף ממאה ושטו אטום אמו טהורה ת"ר המפלת אמר רבא ושטו נקוב אמו אמו מצווב אחת ובירך אחד מן הצד אמו טמאה באמצע ומאי אחד אחד אחד אמר רבא נברא בעין צורת ואיבעית אימא לעולם כמ"ד מצורת אביי כי תניא ההיא לעכב תניא וכמ"ד כל מן האוזן למימרא דמחד נמי סגי XUL שאמרו אפילו פרצוף אחד מן הפרצופין חוץ

112 61

בינייהו טרפה חיה מר סבר טרפה חיה ומר מקום טבורו בין רבי זכאי לרבי ינאי איכא יוחנן אומר משום רבי יוסי בן יהושע עד עד הארכובה רבי ינאי אומר עד לנקביו ר' פפא מחלוקת מלמטה למעלה אבל מלמעלה ניטל ירך וחלל שלה נבלה אמר רב יוחנן איכא בינייהו דר"א דאמר רבי אלעזר סבר טרפה אינה חיה בין ר' ינאי לר'

שבו הוי ולד ואפילו כל פניו תייש אלא שנברא בעין אחת או בלסת אחת הדומה לאדם: והא איפכא חניא - שר"מ אומר כל צורת והאי כל צורת דר"מ הכי קאמר כל שהוא צורת אדם

הגבינים - גבות עינים שורצי"ל. וגבות הזקן סנטר שקורין מנטו"ן:

כבהמה מעכבא הוץ מן האוזן דלא מעכבא וכמ"ד לרבנן כל צורת מתוקמא ואע"ג דמצי לאוקמי אמר אביי כי תניא ההיא לעכב תניא - כלומר צורת פנים שאמרו הכמים דמעכבים אפילו אבר אחד אפילו פרצוף אחד - אבר אחד כגון עינו או מצחו או לסת אחד דדומה לאדם הוי ולד:

כדאיתא וכדר"מ דאמר כל דהו צורת ניחא ליה לאוקומי כרבון:

מן הצד - שעינו בצדו וירכו בצדו כשאר בני אדם:

ושטו נקוב אמו ממאה - קסבר טרפה חיה:

בין ר' ינאי לרבי יוחנן איכא בינייהו דר' אלעזר - ותרוייהו אית להו טרפה חיה:

מעמגעע - אנטעל מיועיעני:

כמין אפקתא דדיקלא - שהדקל למטה יחיד ומתפצל מלמעלה כך היו ידיו ורגליו על כתפו ומלמטה

ליא:) רב אקלע לבי רב שימי בר חייא בר בריה:

השסועה - רחמנא אסרה דכתים (דברים יד) את זה לא תאכלו וגו' השסועה: רב סבר - האי דאסר רחמנא כשנמצאת במעי בהמה אסורה דהא בריה בעלמא בפני עצמה ליתא: ר' חנינא בן אנטיגנוס - בבכור קאי וקאמר דהוי מום ומדפסל ליה לקרבן מכלל דלהדיוט שרי וקשיא לתרוייהו דהא אפי' יצא לאויר העולם שרי ושמואל לא שרי אלא במעי אמו. והא דאקשי רב שימי טפי לרב מדשמואל משום דגביה הוה קאי ובר בריה הוה כדאמר בפרק כל הבשר (חולין

ננבגע:

לחומרא - שטמאתם אותה שבועים משום ספק נקבה: בבהמה אסור באכילה - אם נשחטה אמו ונמצא במעיה וכל שכן יצא לאויר העולם דנפל הוא

דאטום היינו חסר לגמרי:

לוחביה ריש לקיש לר' יוחנן מהא - דאם איתא ליחני או ממי שפניו טוחות: היינו פניו טוחות - אבל בפניו מוסמסין ליכא לשנויי הכי דהא ניכרת בהן הצורה ולאו אטום הוא

כי פליגי בפניו טוחות - שאין צורה בהן ניכרת לגמרי:

מוסמסין - מעוכין קצת ולא כל כך כפניו טוחות:

בוא בלא צורה:

שפניו טוחות בני רבי חייא נפיק לקרייתא משום דשני ליה היינו גוף אטום היינו מי ולותביה ר"ל לרבי יוחנן מהא ממאני אמר אמו טהורה וריש לקיש אמר אמו פליגי בפניו טוחות ואיפכא איתמר רבי יוחנן מוסמסין כולי עלמא לא פליגי דטמאה כי שפניו מוסמסין NUL LE GG, EGILL ואם איתא ליתני שמא מגוף אטום או ממי לידה ואין הוששין שמא מגוף אטום באתה במפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו טמאה arthr איתיביה ר' יוחנן לריש לקיש רבי יוחנן אמר אמו טמאה ר"ל אמר אמו טהורה איתמר המפלת מי שפניו מוסמסים רבי יוחנן המפלח כמין אפקתא דריקלא אמו אטומה אמו טהורה ואמר רב גידל אמר גידל אמר רבי יוחנן המפלת את שגולגלתו למטה אפי' כל דהו טהורה וכן אמר רב בר חייא לרב רבי חנינא בן אנטיגנוס אומר אבל במעי אמה שריא איתיביה רב שימי וכי אגמריה רחמנא למשה בעלמא אגמריה אנמריה ושמואל אמר בריה בעלמא איתא ליחא וכי אגמריה רחמנא למשה במעי אמה וב' שדראות רב אמר בריה בעלמא בר אבא השסועה בריה שיש לה ב' גבין קמיפלגי בדרב חנין בר אבא דאמר רב חנין באשה ולד בבהמה מותר באכילה במאי ולד בבהמה אסור באכילה ושמואל אמר ב' גבים וב' שדראות אמר רב באשה אינו איתמר המפלת בריה שיש לה aluL באתיא לידי קולא היא דקיהביתו לה ימי מה שטמאתם מאי דעתייכו לחומרא חומרא לידינו וטימאנוה אמר להם צאו וטהרו מעשה לידכם אמרו לו פנים טוחות בא אתו לקמיה דאבוהון אמר להם כלום בא

לעבודה אלמא דחיי (וקשיא לרב) א"ל שימי כל שיש לו ב' גבין ושני שדראות פסול

את ששדרתו עקומה - מיתיבי יש בעוברין

שהן אסורין בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה

הימנו ולמטה אסור יצא מי שיש לו שני גבין

ושני שדראות מאי יצא לאו יצא מכלל

מוברין שאפילו במעי אמן אסורין して

מתרץ לטעמיה ושמואל מתרץ לטעמיה רב

מתרץ לטעמיה בן ארבעה לדקה בן ח' לגסה

הימנו ולמטה אסור במה דברים אמורים

כשיצא לאויר העולם אבל במעי אמו שרי

יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות

דאפילו במעי אמו נמי אסור ושמואל מתרץ

לטעמיה בן ארבעה לרקה בן שמנה לגסה

בשלא כלו לו חדשיו אבל כלו לו חדשיו הימנו ולמטה אסור במה דברים אמורים

מותר יצא מי שיש לו ב' גבין וב' שדראות

לאו יצא מכלל עוברין - דהני אע"ג דלא כלו חדשיהן כי נמצאו במעי אמן שרו אבל האי אפי" יש בעוברין - שיצאו לאויר העולם שאסורין משום נבלה:

במעי אמן אסור וקשיא לשמואל:

רב מתרץ לטעמיה - דרב לא צריך לתרוצי אלא משום היא גופה דלא משתמע שפיר דהא רישא

דמוחר ואי אפשר לומר כן הלכך צריך להוסיף עליה אבל במעי אמו שרי דכתיב כל בבהמה תאכלו כשיצאו לאויר העולם מיירי וסיפא דקחני יצא משמע דעלה קאי וכשיצא לאויר העולם משמע

בפרק בהמה המקשה (חולין סט.):

יצא מי שיש לו שני גבין וכו' - דכי כתב רחמנא השסועה למיסר במעי אמו אסרה דהא מין בפני

שאינו התוך - כולו שלם כעין דף ואין בו היתוך אברים וצורה אלא הלק כעין עיגול:

כוותיה דשמואל - בשני גבין דולד הוא וקאמר טמאה אפילו בלידה יבישתא דולד הוא:

ח' לגסה נפל הכא נמי יולדת לז' נפל או לאו נפל הוא ומותר:

בימנו ולמטה - בברייתא דלעיל תניא:

שאינו חחוך יכול תהא אמו טמאה לידה ת"ל המפלח בריית גוף שאינו חתוך ובריית ראש

אסור במעי אמו שרי חני הנא קמיה דרב

דאע"ג דכלו לו הדשיו אם יצא לאויר העולם

(ויקרא יב, ב) אשה כי תזריע וילדה זכר

וגו' וביום השמיני ימול וגו' מי שראוי

לברית שמנה יצאו אלו שאינן ראויין לברית

שמנה א"ל רב וסיים בה הכי ושיש לו שני

גבין ושני שדראות רבי ירמיה בר אבא

סבר למעבד עובדא כוותיה דשמואל אמר

ליה רב הונא מאי דעתיך לחומרא חומרא

דאתי לידי קולא הוא דקיהבת לה דמי טוהר

עביד מיהא כותיה דרב דקיימא לן הלכתא

כרב באיסורי בין לקולא בין לחומרא

אמר רבא הרי אמרו אשה יולדת לתשעה

ויולדת לשבעה בהמה גסה יולדת לתשעה

יולדת לשבעה או לא ילדה אמר רב נחמן

עצמה ליתא:

א"ל רב - לחנא סיים בה נמי הכי ואימא יצאו אלו מי שיש לו שני גבין וכו':

הרי אמרו אשה יולדת לט' ויולדת לז' - ואנא נמי אמינא כי היכי דבהמה לט' כדאמרי' לעיל בן

נאמר לה מאיזה טעם הואיל וגלגל עינו עגול והלא משמך אמרה לי חמותי אמו טמאה נחש מהו אמר לה אמו טהורה אמרה לו חנינא לקראתו אמרה לו רבי המפלת כמין בן אחיך ובא בהליכתן יצתה כלת (ר') דברים לפני ר"ג שלח לו רבי יהושע הנהג יהושע אמו ממאה לידה הלך ר' יוסף וספר דמות נחש הורה חנינא בן אחיו של רבי ולד הוא אלא שיש לו כנפים המפלת דמות לילית ובא מעשה לפני חכמים ואמרו א"ר יוסי מעשה בסימוני באחת שהפילה לידה ולד הוא אלא שיש לו כנפים תנ"ה אמר שמואל המפלח דמוח לילית אמו טמאה בציר תרי ירחי חיי קמ"ל אמר רב יהודה תלתא ירחי מי קא חיי אצטריך סד"א כל אלא אי אמרת אדקה איתמר פשיטא בת ובאשה חיי בבהמה נמי חיי קמ"ל דלא חיי אגסה אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל אגסה לא אדקה האי מאי אי אמרת בעולמא בר יצחק ת''ש הימנו ולמטה אסור מאי לאו

עצמותיו משוחין וכל מי ששתייתו מרובה עצמותיו שרופין מזוג עצמותיו סכויין כראוי מסתכל בעצמות של מחים השותה יין חי אבא שאול אומר קובר מתים הייתי והייתי אתמח כולה בחד גוונא הוי קאי אהבה אמר גוונים תנן ואם איתא דאתמוחי דאתמוחי אתמח מחסר חסר רב אדא בר ロバに רבא אמר מלא תנן ואם איתא חי שתת אמו של זה שנמוח עוברה בתוך שמא ולד הוה ונימוח אמר אביי כמה יין דם ומים לא כלום היא אלא גנונים ניחוש שליא תשב לזכר ולנקבה צמ, בחגמא מרוקם תשב לזכר ולנקבה המפלת סנדל או מלא גנונים אינה חוששת לולד ואם היה מתני המפלת שפיר מלא מים מלא דם לימא בה טעמא דכי מדכרו ליה מדכר אמר אביי ש"מ צורבא מרבון דאמר מילתא שלח לו לרבן גמליאל מפי הורה חנינא כשל אדם מתוך דבריה נוכר רבי יהושע

מאכילתו עצמותיו שרופין אכילתו מרובה

אלא אי אמרת אדקה פשיטא - הואיל ובר תלתא הוא לא חיי: כל בציר תרי ירחי - מכדרכו חיי כי היכי דבאשה ובבהמה גסה בר ז' חיי דהוי תרי ירחי בציר מכי אורחיה הכי נמי בר תלתא לדקה חיי אני'ג דבר ד' לא חיי:

דמות לילית - שידה. שד יש לו פרצוף אדם ויש לו כנפים:

הנהג בן אחיך ובא - כלומר הבא בן אחיך ובא עמו:

ה"ג בהליכתן יצתה כלת חנינא לקראת רבי יהושע:

מתני' מלא גנונים - גוונים:

גמ' שמא ולד היה ונימוח - כיון דלאו דם הוא ולאו מים נינהו איכא למיחש לולד:

וו"ג רבא אמר מלא תנן:

סכויין - שחורין. שמעתי ל"א סכויין בלא מוח ומשיחה אלא יבשה:

כסומכוס - בריש פירקין דם שבחוך החתיכה מטמא משום נדה ויחידאה היא:

בנילא - שמש דרבנן ואדא שמו:

קולית - עצם הירך:

פרשחבינא דפומבדיתא קאי ליה לאדא

דיילא עד פלגיה וכולי עלמא קאי

לפרשחבינא דפומבדיתא עד חרציה שאלו

לפני רבי המפלת שפיר מלא בשר מהו אמר

להם לא שמעתי אמר לפניו ר' ישמעאל

מלא בשר טמאה לידה א"ל אילמלי דבר

מלא בשר טמאה לידה א"ל אילמלי דבר

מדהא קמייתא כיחידאה קאמר כסומכוס

שאמר משום ר"מ הא נמי שמא כרבי יהישע

אמרה ואין הלכה כר' יהישע דחניא המפלת

שפיר שאינו מרוקם ר' יהושע אומר ולד הקב"ה עותר מאינו מוד לאדם אלא א"כ נוצר הקב"ה עותר עור לאדם אלא א"כ נוצר הקב"ה עותר עור לאדם אלא א"כ נוצר הקב"ה עושה עור לאדם אלא א"כ נוצר

برے باد

משתייחו עצמותיו סכויין כראוי עצמותיו משוחין תניא אבא שאול אומר ואיתימא אחר צבי ונכנסתי בקולית של מת ורצתי אחריו שלש פרסאות וצבי לא הגעתי וקולית לא כלתה כשחורתי לאחורי אמרו לי של עוג מלך הבשן היתה חניא אבא שאול אומר קובר מתים הייתי פעם אחת נפתחה מערה תחתי ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חוממי כשחורתי לאחורי אמרו עין של אבשלום

היתה ושמא תאמר אבא שאול ננס הוה אבא שאול ארוך בדורו הוה ורבי טרפון מגיע לכתפו ור' טרפון ארוך בדורו הוה ור"מ מגיע לכתפו רבי מאיר ארוך בדורו הוה ורבי מגיע לכתפו רבי ארוך בדורו הוה ורבי מגיע לכתפו ורבי הייא ארוך ורבי הייא מגיע לכתפו ורבי הייא ארוך בדורו הוה ורב יהידה מגיע לכתפו ורב יהודה ארוך בדורו הוה ואדא דיילא מגיע לכתפו

7L

אלמא בעור חליא מילחא לא שנא עכור

ולייש צלול אי אמרת בשלמא בצלול

מחלוקת היינו דאיצטריך קרא אלא אי

אמרת בעכור מחלוקת למה לי קרא סברא

בעלמא הוא אלא שמע מינה בצלול מחלוקת

שמע מינה וכן אמר ר"נ אמר רבה בר אבוה

משלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו

ולד איתיביה רבא לר"נ אלא אמרו סימן

ולד בבהמה דקה מינוף בגסה שליא באשה

שפיר ושליא ואילו שפיר בבהמה לא פטר

אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת משום הכי

אשה זרבי בה קרא פטר בה שפיר בבהמה

בלא רבי קרא לא פטר בה שפיר אלא אי

אמרת בעכור מחלוקת מכדי סברא הוא מאי

שנא אשה ומאי שנא בהמה מי סברת

רבי יהושע מפשט פשיט ליה רבי יהושע

ספוקי מספקא ליה ואזיל הכא לחומרא והכא

לחומרא גבי אשה דממונא הוא ספק ממונא

לקולא גבי בהמה דאיסורא הוא דאיכא לגבי

גיזה ועבודה ספק איסורא לחומרא ה"ג גבי ואם היתה נקבה נדונה כשעורה לארכה

היינו דאיצטריך קרא - לרבי יהושע דמשום עור לחודיה הוי ולד:

אחריו מתורת בכור: אלא אמרו - רישא בבכורות פרק הלוקח בהמה מן העובד כוכבים (דף ימ:) לענין לפטור את שבא

ספוקי מספקא ליה - בעכור גופיה אי ולד הוא אם לאו:

בא רבי - דאמר לעיל לא שמעתי:

אחד זה ואחד זה - אחד עכור ואחד צלול:

מיפין של זבוב - עיני זבוב:

לא דכו שפיר - לא טיהרו את המפלת שפיר משבועים ואפי' בלידה יבישתא:

ופיו מתוח כחוט השערה - סרק קטן ונראה כאילו חוט השערה מתוח שם:

וחיתוך ידים ורגלים - עדיין אין נראין כדאמרינן תחלת ברייתו מראשו:

TIE IGIT CATA CATA CAVET ILITAL CUTWE

מיפים של זבוב - תני רבי חייא ומקורבין זה

חייא מרוחקין זה מזה שני חוטמין כשתי

ושתי עיניו כשתי טיפין של זבוב תני רבי

אבא שאול אומר תחלת ברייתו מראשו

מרוקם וכו' תנו רבנן איזהו שפיר מרוקם

דולד הואי לא הוה זיג כולי האי ואם היה

מהאי גיסא וחזיא מהאי גיסא אמר אם איתא

לקמיה דשמואל דמנח עליה חוט השערה

שפיר בנהרדעא לבר מההוא שפירא דאתא

בכי אתא רב דימי אמר מעולם לא דכו

ואחד זה חוששת ואזדא שמואל לטעמיה

זה אינה הוששת - ושמואל אמר אחד זה

כמאן ס"ל א"ל אני אומר אחד זה ואחד

רבי אושעיא והא רבי יהושע בן לוי מר

לרב הא רבי הא ר' ישמעאל בר' יוסי והא

בעלמא הוא א"ל רב הנינא בר שלמיא

ווא לרא קאמר מדרבנן וקרא אסמכתא

אשה ספק טומאה לחומרא ומי מספקא ליה

אמר אביי השתא ביצים גופייהו לא ידיעי מתקיף לה ר"נ ודילמא חוט של ביצים נינהו תנא אם היתה נקבה נדונה כשעורה סדוקה בית הרחם נינהו א"ר אדא בר אהבה מלמטה למעלה אבל מן הצדדין אימא כוחלי א"ר נחמן אמר רבה בר אבוה ל"ש אלא שוכר הוא ואם לאו בידוע שנקבה היא חלק ומנענע באותו מקום אם מסכסך בידוע שאול בר רמש אומר מביא קיסם שראשו אים אבא שאול בר נש ואמרי לה אבא בודקין אותו לידע אם זכר הוא אם נקבה כיצד בודקין אותו כדאמרינן אלא במה ואין רואין אלא בחמה כיצד בודקין אותו בודקין אותו בשמן שהשמן רך ומצחצחו אותו במים שהמים עזין וטורדין אותו אלא ממרי ופקודתך שמרה רוחי ואין בודקין ועצמות וגידים תסוככני חיים וחסד עשית וכגבינה תקפיאני עור ובשר תלבישני בקבלה (איוב י, י) הלא כחלב תתיכני וחתוך ידים ורגלים אין לו ועליו מפורש

צריך צורת פנים א"ר יהודה אמר שמואל של שור הגדול משום רבותינו הצידו סנדל שנרצף רשב"ג אומר סנדל דומה ללשון דומה לדג של ים מתחלתו ולד הוא אלא דרב גובריה המפלת סנדל וכו' ת"ר סנדל האי בנדה בעל כפתיה ואודי שאני שמואל יומא ולא הוה אלא ארבעין יומין ואמר להו יומא וחשיב מיומא דאזלא לטבילה עד ההוא לקמיה דמר שמואל אמר הא בר ארבעין וחד ליה לשמואל והא ההוא שפירא דאתאי יהבינן לה עד שישעיר למימרא דמספקא דמר שמואל לחוש חוששת ימי טהרה לא ער אמי בר שמואל לדידי מפרשא לי מיניה שמואל אחת זו ואחת זו חוששת XUL עד שישעיר ומי אמר שמואל הכי והאמר שמואל לרב יהודה שיננא לא תעביד עובדא זבורית וא"ר עמרם עלה כשל שתי א"ל עלה כשל ערב ושני זרועותיו כב' חומין של ירכותיו כב' חוטין של זהורית וא"ר עמרם שום של ביצים ידיע א"ר עמרם תוא ב'

בר רמש:

מלמטה למעלה - שהרי בסדק השעורה אין עיכוב לארכה:

ולא תני סדוקה:

שתי ירכותיו - כשהוא מתחיל להבראות בחיתוך ידים ורגלים:

תנא אם היתה נקבה נידונת כשעורה סדוקה - לאוסופי ולפרושי אתא דלעיל תני נידונת כשעורה

לא העביד עובדא - לעשותו ולד עד שיהא לו שערות בראשו:

לחוש חוששת - להחמיר ולישב שבועים:

דג של ים - דג יש בים ושמו סנדל: כפתיה ואודי - אלמא היה בקי ביצירת הולד:

שסטר - הכהו על לחיו:

הלכה סנדל צריך צורת פנים ... א"ר אדא

t/L

דרך דופן וסנדל דרך רחם דמייתא קרבן

לנחלה ואין בכור לכהן - סנדל דתנן גבי

גבי בכורות למאי הלכתא לבא אחריו בכור

כשהן יוצאין - סנדל וולד שעמו:

וכר עד שחלד ממקום שמורעת:

ויחידאה היא:

כריתות למאי הלכתא

ולר' שמעון כו' - לקמן בפ' יוצא דופן (נדה דף מ.):

גבי כריתות - בפ"ק (כריתות דף ז:) לענין חיוב קרבן: ד"א - אפי" ילדה עמו נקבה צריך להזכיר ספק סנדל: צאי נמי זכר - ולא תשב אלא לזכר קמ"ל כו":

והלא אין סנדל שאין עמו ולד - ובלא סנדל נמי הויא טמאה לידה:

שאם תלד ולד

ולד יוצא דרך דופן - ע^{יי}י סם לא מיחייבה קרבן דכתיב גבי קרבן (ויקרא יב) אשה כי תזריע וילדה

הוא זכר גמור כי איכא נקבה בהדיה יושבת לנקבה ימי טומאה וטהרה ושל זכר מובלעים בתוכן: אי דאיתיליד נקבה בהדיה ה"נ - דלא היה צריך להזכירו דיש לה ימי טומאה וטהרה דנקבה שאפילו

משנה זו - דקתני צריך צורת פנים מעדותו של רבי נחוניא נשנית הוא העיד עליה בבית המדרש

اے باد

לאחרון סנדל דתנן

אמרה להא שמעתא וקדם איהו ואמר וזכה דאנא והוא הוינא יחבינן קמיה דרבי יוחנן כי אמר רבי זעירא זכה בה רב ביבי בשמעתיה מעדותו של רבי נחוניא נשנית משנה זו פנים אמר רב ביבי בר אביי אמר רבי יוחנן משום רבותינו העידו סנדל צריך צורת להם ר' ינאי טיהרתם את הוולדות - והתניא לטהר את הסנדל שאין לו צורת פנים אמר והחזיר פניו לאחוריו בימי רבי ינאי בקשו נאפי' מאחוריו משל לאדם שסטר את חבירו א"ר יוסף א"ר יצחק סנדל צריך צורת פנים

החמה מונה תחלת נדה לראשון ותחלת נדה לפני שקיעת החמה וסנדל לאחר שקיעת זכר והאי נקבה - דבר אחר שאם תלד נקבה קמ"ל אימא שניהם הזריעו בבת אחת האי תחלה יולדת נקבה מדהא זכר הא נמי זכר אשה מורעת תחילה יולדת זכר איש מזריע מהו דתימא הואיל ואמר רב יצחק בר אמי ה"ג הכא במאי עסקינן דאתיליד זכר בהדיה שאין עמו ולד אי דאתילידא נקבה בהדיה למה הזכירו סנדל והלא אין סנדל てに

כוכבים וסנדל לאחר שנתגיירה דמייתא

רבי ירמיה שאם תלד ולד בהיותה עובדת

דופן ולד מעליא הוא מאי איכא למימר אמר

אסנדל ולרבי שמעון דאמר יוצא דרך

מסכע נדי עם פירושי רשייי ורמבייו

רישיה הויא לידה סנדל עד דנפיק רוביה דרך ראשיהן ולד דאית ביה חיותא מדנפיק ביה חיותא שריק ונפיק גבי כריתות שיצאו דאית ביה חיותא סריך ולא נפיק סנדל דלית גבי בכורות שיצאו דרך מרגלותיהם ולד אפילו הימא מצומצמין ואיפוך שמעתתא רב הונא בר תחליפא משמיה דרבא אמר דרך מרגלותיהם דולד קדים ונפיק דסנדל קדים ונפיק גבי כריתות שיצאו גבי בכורות כגון שיצאו דרך ראשיהם לסנדל אפלגיה ומשלחיף ליה כלפי רישיה רב פפא שמע מינה מכרך כריך ליה ולד יוצאין אין יוצאין אלא כרוכין XUL פפא ומי איתנהו להני שינויי והא תניא כשהן קרבן אסנדל אמרוה רבון קמיה דרב

דריש שילא איש כפר תמרתא תלת מתניתא חייא אזוב טפח אמר רבי הנינא בר פפא כהלכתן שלישית אפילו מפח אזוב דתני רבי יוצא מן ההדס מפח דופן סוכה דתניא שתים אמר רבי יוחנן שדרו של לולב צריך שיהא ולכאן טפה שדרה מה היא דא"ר פרוך בן גמליאל כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן כמה יהא שיעור שופר פירש רבי שמעון שליא הא דאמרן שופר דתניא בוואזוב מפח ואלו הן שליא שופר שדרה דופן סוכה אושעיא זעירא דמן חבריא חמשה שיעורן תרנגולין שהדקין יוצאין ממנה תניא רבי צמליאל אומר שליא דומה לקורקבן של ואין שליא פחותה מטפח רבי שמעון בן וסופה דומה כתורמוס וחלולה כחצוצרת רבנן שליא תחלתה דומה לחוט של ערב אומר נימוק הולד עד שלא יצא למ" חנו

שמע מינה - מדהוזכר סנדל גבי כריתות משום גירות וכגון שיצא ולד תחלה ואחר כן סנדל וגבי

דקתני הכי הוא מכרך כריך ליה ולד לסנדל אפלגיה דראש הולד תחוב כנגד טיבורו של סנדל: יוצאין שמע מינה אין שוכבין זה אצל זה דא"כ לא משכחת לה שיצא זה קודם זה אלא האי כרוכין בכורות כגון שיצא סגדל תחלה כדאוקמינן לעיל דפוטר ולד מחמש סלעים ותניא דבבת אחת

מתני' הבית טמא - משום אהל המת דולד הוה בה ומת:

ולד אלא שאין שליא בלא ולד רבי שמעון

מותני שליא בבית הבית טמא לא שהשליא

גמ` וסופה - כשהיא הולכת ורווחת הויא רחב כתורמוס. לישנא אחרינא גרסינן בתוספתא וראשה נימוק הולד - ונעשה דם ונתערב בדם הלידה ובטל ברוב:

בומני כעובמום:

מצומצמין - שוכבין זה אצל זה:

הולכין ומתחברין ומוסיפין ואחר שכלתה השדרה גבוהין אורך העלין למעלה: שדרו של לולב צריך שיהא יוצא מן ההדס מפח - לבד אורך העלין. שדרה קרי כל זמן שהעלין שיאחזנו בידו - אחיזה אית בה טפח שהטפח ארבע אצבעות בגודל:

חדא היא - דליכא שמעתתא אלא האי דשררה דאמר ד' יוחנן:

מפח על מפח על רום מפח - אהל קמן שהוא מפח אורך ומפח רוחב ורום חללו מפח:

באלי ואחי - שהיה ממהר לבא כמו (לעיל נדה דף יו.) באלי דידבי פי' מגרש:

את אמרת לשמעתתיה דרב - בתמיה. כלומר את אתית לפרושי מדידך:

בנפלים - מתעכב:

כל ג' ימים - כגון יצא ולד תחלה ושליא אחריו בתוך ג' ימים:

דיה לקורה - לגבי מבוי:

בדכתיבן - ששיעורו מפורש מן התורה:

גדולה הרבה יד הוא לתנור:

מלקרבו לכוחל ודוחקת את הכותל הילכך יותר מטפח עומדת לינטל היא אבל לצד הבית אפי' לא אמרו טפה אלא בין חנור ולכוחל - דהחם יותר מטפה עומדת ליקצץ מפני שמעכב את התנור בפלוגתא - כגון הכא דלר"מ לא הוי שיעורא בטפח:

ומשנינן ההוא בתנור בר ז' דד' הוי רובו והא בתנור בר ט':

שזי ומשני האי ושיריו אגדול קאי וה"ק שירי גדול ברובו ומוחבינן בגדול והא קאמר שיריו ד" ה"ג תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו ושיריו ברובו ומקשה בהעור והרוטב רובו דטפח למאי תנור - מקום שפיתת שתי קדרות. כירה מקום שפיתת קדרה אחת:

להכי הא נמי פלוגתא היא דקתני סיפא אמר בפלוגתא לא קמיירי השתא דאתית רבי ינאי מפח שכן עושין תנורי בנות מפח נשיריו ברובו וכמני כל שהוא אמר באטן תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו אומרים במה דברים אמורים בגדול אבל ארבעה ושיריו ד' דברי רבי מאיר וחכמים והאיכא תנורי בנות טפה דתניא תנור תהלתו אבל הכא כ"ש דבציר מטפח יד תנור הוא כי קאמרינן היכא דבציר מטפח לא חזי התנור טפה ומן הכירה שלש אצבעות חבור לא קאמרינן והא איכא אבן היוצא מן בפני הטומאה טפח קאמרינן טפח על טפח רום טפה מרובע מביא את הטומאה וחוצץ מפח ותו ליכא והאיכא מפח על מפח על ביא אמר אביי אימא אמר רבי הייא אזוב ותרתי שמעתתא שיעורא טפח תרתי חדא

מכאן ואילך הוששין לולד אחר ילדה ואח"כ כל שלשה ימים תולין את השליא בולד רב הכי הפילה נפל ואחר כך הפילה שליא את אמרת לשמעתתיה דרב בפירוש אמר דלמא כאן בנפל כאן בבן קיימא אמר ליה מתעכב אחר חבירו כלום אישתיק אמר ליה ליה ומי אמר רב הכי והאמר רב אין הולד מכאן ואילך חוששין לולד אחר XUL ימים הראשונים תולין את השליא בולד וקאמר אמר רב יהודה אמר רב כל שלשה שמואל בר מרתא קמיה דרב כהנא ויתיב מפבתי שיעורייהו יתיב רב יצחק בר מפח בדרבנן לא קמיירי אלא בדכתיבן ולא קמיירי והאיכא דיה לקורה שהיא רחבה קא מיירי והאיכא כפורת טפח בקדשים לא ולכותל והאיכא מסגרת טפח בדכתיבן לא ר' יהודה לא אמרו טפח אלא מן התנור

הפילה שליא אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין לולד אחר שמואל וחלמידי דרב ורב יהודה הוו יחבי חליף ואזיל רב וסף בריה דרב מנשיא מדויל לאפייהו באלי ואתי אמר אתי לן גברא דרמינן ליה בגילא דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא אמר דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא אמר ליה שמואל מאי אמר רב בשליא א"ל הכי אמר רב אין תולין את השליא אלא בדבר של קיימא שיילינהו שמואל לכל חלמידי דרב ואמרי ליה הכי הדר חזייה לרב יהודה בישות בעא מיניה רבי יוסי בן שאול מרבי המפלח דמוח עורב ושליא מהו אמר ליה אין מולין אלא בדבר שיש במינו שליא קשורה בו מהו אמר ליה דבר שאינו שאלת איתיביה המפלח מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן המפלח מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן בזמן שהשליא קשורה עמהן אין חוששין לולד אחר אין שליא קשורה עמהן חוששין לולד אחר הריני מטיל עליהן

77 47

חומר שני ולדות שאני אומר שמא נמוח שפיר של שליא ונמוח שליא של שפיר מחנה אמר שמואל מעשה וחלו את השליא בעליא הבאה אחר הולד אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מעשה וחלו את השליא בולד עד כ"ג ימים אמר ליה רב יוסף עד כ"ר אמרת לן אמר רב אחא בריה דרב עוירא א"ר יצחק מעשה ונשתהה הולד אחר הבירו

למאן דאמר יולדת לתשעה יולדת למקוטעין משכחת לה אחד נגמרה צורתו לסוף שבעה ואחד נגמרה צורתו לתחלת תשעה אלא מאי איכא למימר איפוך שמעתתא ל"ג למ"ר יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעין מאי איכא למימר איפוך שמעתתא ל"ג לשליא כ"ג לולד א"ר אבין בר רב אדא אמר רב מנחם איש כפר שערים ואמרי לה בית שערים מעשה ונשתהה ולד אחד אחר

אלא בדבר של קיימא - שכיוצא בו מתקיים אם היום היו הדשיו כלו למעוטי שאם הפילה דבר שאין ראוי לבריית נשמה כגון בירך אחד באמצע או גוף אטום או מפלת מין בהמה וחיה ועוף ואח"כ הפילה שליא אפי' בתוך ג' הוששת לולד אחר:

המפלת עורב ושליא מהו - מי תלינן שליא בעורב ולא ניחוש לולד אחר או לא תלינן:

אחר הולד - אבל יצתה שליא קודם חוששין לאחר:

הגיחא למ"ד כו' - פלוגתייהו לקמן בפ' בנות כותים (גדה דף לח:):

איפוך שמעתא - דר' יוחנן:

האמר מר כו' - קס"ד בג' חדשים לא משכחת לה אא"כ נתעברה זה אחר זה:

נקבר בכסותו - דאיכא רקבובית או אפילו ערום בארון של עץ דאיכא רקבובית:

מאי היא - דאמר תחלתו ד"א נעשה לו גנגילון:

סופו - של רקב כתחלתו:

צבעבום אל עפר ובטל הרקב ובציר לו שיעורא דתרוד:

א"א - אף על גב דרובא רקב אי אפשר למקום שנפל העפר שלא תהא גרגר של רקב בין שני מלא תרוד - כף:

אפי' כי האי מילתא - דאתיא לידי חוכא:

אחיכו עליה - אמרו ליה פשיטא מאי שנא טעמייהו מטעמיה כולה חדא מילתא אמרי:

ונעשה ליחה סרוחה]:

מ"ט דר"ש - נהי דנמוק מ"מ כל גופו של מת כאן הוה וה"ל כרקב וכנצל [בשר המת שנימוח

אמרו לו למה - מאי שנא בית ראשון דמטמית ליה אמר להו לפי שאינו הואיל וטלטלוהו נמוק: לבית החיצון - לבית אחר שהבית מהור:

היינו נמי טעמייהו דרבי יהודה ורבי יוסי אבנים זהו מת שיש לו רקב - ואיזהו מת ממלן אחר בטלה אמר להו רב פפא מרום בארון של שיש או ע"ג רצפה של דרבי שמעון קסבר כל טומאה שנתערב בה שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב נקבר קמיה דרב המנונא ויתיב וקאמר מאי טעמא אחר גנגילון מאי היא דתניא איזהו מת יתיב רב פפא אחורי דרב ביבי GVC′D לו דבר אחר גנגילון אף סופו נעשה לו דבר להן אינו דומה נמוק פעם אחת לנמוק ב' דרבי שמעון סופו כתחלתו מה תחלתו נעשה בבית החיצון כך אינו בבית הפנימי אמר ליה שיעורא אלא אמר רבה היינו טעמא ולמה לפי שאינו אמרו לו כשם שאינו פרידות רקב על פרידה אחת עפר (ונפיל) לבית החיצון שהוא טהור אמר להן אבל ואמינא להו אדרבה א"א שלא ירבו שתי מאיר אי אתה מודה שאם הוציאוהו בספל עפר על פרידה אחת של רקב וחסיר ליה יהודה ורבי שמעון מטהרין אמרו לו לרבי וקאמרי אי אפשר שלא ירבו שתי פרידות ולד עמה דברי רבי מאיר רבי יוסי ורבי אמר רבה אשכחתינהו לרבון דבי רב דיתבי לא שהשליא ולד אלא שאין שליא שאין וובי שמעון מטהר מאי טעמא דרבי שמעון הבית טמא תנו רבנן שליא בבית הבית טמא ערוד רקב שנפל לתוכו עפר כל שהו ממא צורתו בתחלת ז' ואחד בסוף ט' שליא בבית ואזדא רבי שמעון לטעמיה דתניא מלא אחת היתה ונתחלקה לשתים אחד נגמרה לב) אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה מעמבנע וחוזרת ומתעברת אמר אביי טיפה נשתוק קמיה רביה משום שנאמר (משלי ל, בני רבי הייא והא אמר מר אין אשה פפא אפילו כי הא מילתא לימא איניש ולא בבית המדרש ומאן נינהו יהודה וחזקיה אחיכו עליה מאי שנא פשיטא אמר רב

שטרפוהו - כמו (חולין סד.) ביצים טרופות בקערה. שמחקוהו ובלבלוהו:

כעין שהזריעה - כלומר דנימוח כזרע:

ומודה ר"ש - במתני' בשליא אע"ג שהבית טהור אמו טמאה לידה:

ופרכינן מדפטורה מן הבכורה אלמא ולד מעליא היא אמאי אינה מטמאה:

אנע מסמאני - אנעני עבבני:

אמרו דבר אחד - ולקמן מוקמינן דר"א בן יעקב משום בטול ברוב:

סופו כתחלתו גבי שליא מאי טעמא אמר רבי

בשתא דאמרת טעמא דרבי שמעון משום

עפר בית הקברות שאין בו מלא תרוד רקב

מעמייהו דרבנן לפי שא"א למלא תרוד ועוד

בית הקברות ממא ורבי שמעון מטהר מאי

ומאהיל אבל בהא אימא מודה להו לרבון

בהא אמר רבי שמעון דאין מאהיל וחוזר

מאהיל וחוזר ומאהיל ואי אשמעינן בהא

אבל נתפור אימא מודו לו לרבי שמעון דאין

קמייתא בההיא קאמרי רבנן משום דמכניף

ורבי שמעון מטהר וצריכא דאי אשמעינן

מלא תרוד רקב שנתפור בבית הבית טמא

לתוכו עפר כל שהוא ממא ור' שמעון מטהר

צירוג דלא גופא מלא תרוד רקב שנפל

בלב ולא אמרו רקב אלא למת בלבד למעוטי

עץ או ע"ג רצפה של לבנים זהו מת שאין לו

מאגל גו בלב נלבר בכסותו או בארון של

עניא אידך מלא תרוד ועוד עפר

במל ברוב - שדם הלידה נתרבה על מיחוי הולד ומבטלו:

LIGL:

ガレヘクン

בכסותו או בקרקע בלא ארון של שיש ויש כאן מלא תרוז ועוז מאותו עפר זהוו מעורבין רקב מלא תרוד ועוד - יותר ממלא תרוד עפר בית הקברות. ל"א רקב ממש של מת אלא כגון שנקבר ושני אהלות הן ואין מצטרפין:

ראין מאהיל וחוזר ומאהיל - גג שכנגד זה מאהיל על חצי שיעור ושכנגד זה מאהיל על חצי שיעור

שנתפזר בתוך הבית [הבית] ממא - משום אהל:

אלא כעין שהזריעה ממאה לידה כי תזריע וילדה זכר וגו' אפילו לא ילדה דרבי יוחנן דאמר קרא (ויקרא יב, ב) אשה אמר ההוא סבא לרבי אמי אסברא לך טעמא ומודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה א"ר אמי אמר רבי יוחנן ברוב נגעו בה במגע ולא במשא אמר רבי יוחנן משום בטול הוא ואמאי חני רבי חייא אינה מטמאה לא פמורה מן הבכורה אַנְמאַ וְלָרַ מִגּלִיאַ ולא במשא אמאי תקבר כדי לפרסמה שהיא ולא במשא ומאחר שאינה מטמאה לא במגע ותני רבי הייא עלה אינה מטמאה לא במגע דם הרי זו תקבר ופטורה מן הבכורה בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת בא דאמרן רבי אליעור דתניא רבי אליעור ור"א בן יעקב אמרו דבר אחד רבי שמעון יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן רבי שמעון יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה ואזדא רבי

פרק ג המפלת חתיכה

ויתן יד - אלמא לידת יד קרויה לידה:

מקולקלת עד יום מ"ח: הוה אמינא מביאה קרבן ואינו נאכל - דכיון דחני לנדה משמע דמספקא ליה אי ולד הוא אי לא קמ"ל מדלא חני לנדה אלא לזכר ולנקבה דודאי פשיטא לן דולד הוא ומביאה קרבן ונאכל ומיהו ימי טוהר לית לה אימר הרחיקה לידתה:

אין נוחנין לה ימי טוהר - דאע"ג דפשיטא לן דולד הוא: ניחני ולנדה - שכל דמים שתראה יהיו טמאים שלא יהיו לה ימי טוהר והכי איבעי ליה למיחני תשב לזכר ולנקבה ולנדה כלומר שבועיים דנקבה מטמאה בלא שום ראייה דדלמא נקבה הואי וימי טוהר לא יהיה לה שהרי כמה ימים שהחחילה לילד ויצא הרוב והיינו לנדה. ולקמן בהאי פירקא (נדה דף ל.) מפרש למה הוזכר זכר שאם תראה לסוף ל"ד ותחזור ותראה ליום מ"א תהא

לטבלא - עור שלוק וקשה ואינה נשרפת עם המת:

אליעזר:

ר' יוחון - דפליג עליה דריש לקיש דבעי למימר דמת שנתבלבלה צורתו טמא דאמר כמאן כר'

מעמא דשלדו קיימת הא לאו הכי טהור אדרבה דוק מינה להאי גיסא שלדו קיימת הוא דטהרו לו פתחים קטנים הא לאו הכי פתחים קטנים נמי טמאין דכל חד וחד חזי לאפוקי חד חד אבר א''ל רבינא לרב אשי ר' יוחנן דאמר כמאן כר' אליעזר דתנן אפר שרופין ר''א אומר שיעור' ברובע היכי דמי מת שנשרף ושלדו קיימת אמר היכי דמי מת שנשרף ושלדו קיימת אמר אביי כגון ששרפו על גבי קטבלא רבא אמר כגון דאיחרכי אחרוכי ת"ר המפלח יד חתוכה ורגל חתוכה אמו ממאה לידה ואין חוששין שמא מגוף אטום באו רב חסדא ורבה בר רב הונא דאמרי תרוייהו אין נותנין לה ימי טוהר מ"ט אימא הרחיקה לידתה מתיב רב יוסף המפלת ואין ידוע מה הפילה תשב לוכר ולנקבה ואי ידוע מה הפילה תשב לוכר ולנקבה ואי לידתה אמיב אימא הרחיקה לידתה לחני ולנדה אמר אביי אי תנא לנדה הוה אמינא מביאה קרבן ואינו נאכל קמ"ל דנאכל אמר רב הונא הוציא עובר אח ידו

דף כת

לקיש אמר שפיר שטרפוהו במימיו נעשה כמת שנתבלבלה צורתו אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש מת שנתבלבלה צורתו מנלן דטהור אילימא מהא דאמר רבי שבתאי

אמר ר' יצחק מגדלאה ואמרי לה א"ר יצחק מגדלאה א"ר שבתאי מת שנשרף ושלדו קיימת טמא מעשה היה וטמאו לו פתחים גדולים לזכר ולנקבה טומטום וזכר אנדרוגינוס וזכר לחודיה ואנדרוגינוס לחודיה אמר תשב ראשו משיצא פרחתו *גמי* השתא טומטום כדרכו עד שיצא רוב ראשו ואיזהו רוב מסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד יצא תשב לנקבה בלבד או שחותך אנ ולנקבה טומטום ונקבה אנדרוגינוס ונקבה מומטום ווכר אנדרוגינוס ווכר תשב לוכר מומטום ואנדרוגינוס תשב לזכר ולנקבה ולבא אסמכעא בתלמא מעוני המפלת מגרבנן חוששת והא קרא קאמר מדרבנן אינה חוששת לכל דבר מדאורייתא אבל אין אמו הוששת לכל דבר קאמר אמר אביי לא יהבינן לה עד דנפיק רוביה にじゃ מיניה דרב הונא לחוש חוששת ימי טוהר לכל דבר אמר רב נחמן לדידי מיפרשא לי יהודה הוציא עובר את ידו אין אמו חוששת לח, כח) ויהי בלדתה ויתן יד מתיב רב והחזירה אמו טמאה לידה שנאמר (בראשית

נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית ולא לאו משום שנאמר (במדבר ה, ג) מזכר ועד אבל שורפין עליהם את התרומה Q,,Q ואודם כאחת אין חייבין על ביאת מקדש ואין שורפין עליהם את התרומה ראו לובן לובן או אודם אין חייבין על ביאת מקדעי לימא מסייע ליה טומטום ואנדרוגינוס שראו ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס . במדבר הי:גי מזכר ועד נקבה תשלחו זכר אבל שורפין עליהם את התרומה שנאמר ואודם כאחד אין חייבין על ביאת מקדש שורפין עליהם את התרומה או אודם אין חייבין על ביאת מקדש ואין אמר רב טומטום ואנדרוגינוס שראו לובן בבת אחת זו זכר וזה נקבה XUL LUE באי נמי זכר קמ"ל אימא שניהם הזריעו מזריע תחלה יולדת נקבה אימא מדהאי זכר יצחק אשה מורעת תחל' יולדת וכר איש מיבעיא איצטריך מהו דתימ' הואיל וא"ר

והא קרא קאמר - רב הונא אלמא לידה דאורייתא קרי ליה:

מתני' לזכר ולנקבה - ימי טוהר לזכר וימי טומאה דנקבה:

עשב לנקבה בלבד - אפי' הוי טומטום זכר בתר נקבות אזלינן דכל ימי זכר בין לטומאה בין

לטהרה מובלעים תוך של נקבה:

מסורס - דרך מרגלותיו ולשון היפוך הוא כמו סרס המקרא ודרשהו: גמ' איצטריך - אע"ג דטומטום לחודיה מספקינן בזכר ובנקבה היכא דאיתיליד זכר בהדיה נימא

זכר הוא דמוכחא מילתא דהיא הזריעה תחילה קמ"ל:

ראו אודם ולובן כאחד - דממ"ג טמא אפ"ה לענין טומאת ביאת מקדש פטירי מקרבן כדמפרש

תשלחו - היינו שילוח טמאים ממקדש:

akax:

תלמוד לומר הזכר - ה"א דריש:

מוממום שנממא במת או בשרץ ונכנס למקדש יפטר:

אי הכי - לעיל קאי. כיון דאמר רב לענין שילוח זכר ודאי ולא טומטום בשאר טומאות נמי כגון עד נקבה - משמע כל מי שיש לו דין שהוא מזכר עד נקבה שיש להן מהרה:

ובנקבה דהיינו טהרה במקוה:

הוה אמינא כלי מתכות לא - טעון שילוח ולהכי שני בדיבוריה למדרש כל שיש לו דין הנוהג בזכר פרט לכלי חרס - טמא שאין טעון שילוח מן העזרה:

ביה (ויקרא מ"ו:חי) וכי ירוק הזב וגו":

לזכר לרבות מצורע - שהוא מוקש לזב להיות מעינותיו אב הטומאה לטמא אדם וכלים כזב דכתיב הזב את זובו לזכר ולנקבה - ולדרוש נמי זכר ודאי נקבה ודאית מטמא בזיבה ולא טומטום:

ר' אליעזר - דאזכר שם שרץ סבר דבעינן עד דידע אם בשרץ איטמי כו':

ומשיצא נזכר:

שרץ ונבלה - לפניו וידע שנגע באחד מהם ואינו יודע באיזה מהם נגע וכשבא למקדש שכח אותו בשרץ ונעלם - או בנבלת שרץ ונעלם ממנו:

שנא ביאת מקדש דלא דכתיב מזכר ועד הכא נמי משום טומאה מיחייב ורב מאי לרבי עקיבא דאמר משום טומאה מיחייב דידע אי בלובן איטמי אי באודם איטמי אבל איטמי אי בנבלה איטמי הכא נמי בעינן אמר רבי אליעור התם בעינן דידע אי בשרץ איטמי ור' עקיבא סבר לא בעינן **4XL** בעינן עד דידע אי בערץ איטמי אי בנבילה שרץ ונבלה איכא בינייהו דרבי אליעזר סבר מקדש ואמרינן מאי בינייהו ואמר חוקיה העלם טומאה הוא חייב ואינו חייב על העלם רבי עקיבא אומר ונעלם ממנו והוא טמא על שרץ הוא חייב ואינו חייב על העלם מקדש בשרץ (ויקרא ה, ב) ונעלם ממנו על העלם ר' אליעור היא דתנן רבי אליעור אומר מומטום ואנדרוגינוס אמר עולא לא הא מני

נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית ולא – מן הזכר וכל היכא דכתיב מזכר עד נקבה לישלחו אמר קרא מזכר מטומאה הפורשת במקוה אי הכי כי איטמי בשאר טומאות לא מזכר ועד נקבה עד כל דבר שיש לו טהרה בוא דאתא אם כן נכתוב זכר ונקבה מאי ונקבה למה לי לכדרב ואימא כוליה לכדרב כלי מתכות לא מכל טמא לנפש נפקא זכר וכי תימא אי כתב רחמנא אדם הוה אמינא דברי רבי יוסי אם כן נכתוב רחמנא אדם במי שיש לו טהרה במקוה פרט לכלי חרס במצורעת למעינותיה האי נמי מבעי ליה את המצורע למעינותיו ולנקבה לרבות את לכדרבי יצחק דאמר רבי יצחק לזכר לרבות ולא טומטום ואנדרוגינוס ההוא מבעי ליה זובו לזכר ולנקבה זכר ודאי נקבה ודאית לא נשרוף דכתיב (ויקרא טו, לג) והזב את מומטום ואנדרוגינוס אי הכי תרומה נמי

מחותך ומסורס - מחותך ודרך מרגלותיו:

כתקנו - ראש יצא תחלה וקאמר דבעינן רובא וקשיא לר' יוחנן:

נפשיה משמע דאשלם נמי פליגי ובדשמואל:

ואיכא למימר כדאמרן דבשלם אפי' ר' אלעזר מודה דלית ליה דשמואל ומאן דמתני לה באנפי באנפי נפשיה - ולא אמחניתין. ואיכא בינייהו מאן דמחני לה אמחניתין משמע דאמחותך קא פליגי את הבא אחריו מן הבכורה ורבי אלעזר אית ליה דשמואל:

לא גגמרה צורתו ויצא ראש הנפל והחזירו ואח"כ יצא אחיו הוי בכור לכהן שאין ראש הנפל פוטר אין הראש פוטר בנפלים - יצא ראש הנפל כגון יולדת תאומים לשבעה אחד נגמרה צורתו ואחד

LLEL: ואפילו הראש עמהם - אמחותך קאי דהיכא דיצא מחותך אפי' יצא הראש אין חשוב ולד עד שיצא

ההוא מיבעי ליה - למכתב זכר ונקבה:

אין הראש פוטר בנפלים איכא דמתני ערוייהו לית להו דשמואל דאמר שמואל מטועל או מסורס הא כתקנו הראש פוטר נמי חשיב לישנא אחרינא טעמא דיצא במחותך לא קחשיב ומר סבר במחותך במחותך דמר סבר בשלם הוא דקחשיב בשלם דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי באמר שמואל אין הראש פוטר בנפלים צראש פוטר לימא בדשמואל קמיפלגי אלא שאין הראש עמהן אבל הראש עמהן אפגעו בראש עמהן ור' יוחנן אמר לא שנו יצא מחותך או מסורס וכו' א"ר אלעזר לחלק בין ערך איש לערך אשה

אמר רב פפא הכי קאמר מאי קאמר הוא כילוד רבי יוסי אומר משיצא כחקנו יצא מחותך או מסורס משיצא רובו הרי רובו הרי זה כילוד אמר רב פפא כתנאי יצא מהותך או שלם וזה וזה מסורס משיצא יצא מחותך ומסורס והא או קתני הכי קאמר לשיא לרבי יוחנן אמר לך רבי יוחנן אימא כתקנו וקאמר משיצא רובו הרי זה כילוד הוא כילוד מדקאמר מסורס מכלל דמחותך יצא מהותך או מסורס משיצא רובו הרי בראש כרוב אברים וקמיפלגי בדשמואל תנן אין הראש כרוב אברים ורבי יוחנן אמר לה להא שמעתתא באפי נפשה א"ר אלעור

דף כט

לא יהא בערך איש אבל יהא בערך אשה ותניא הזכר ולא טומטום ואנדרוגינוס יכול והא גבי ערכין דכתיב ויקרא כז הזכר למעוטי טומטום ואנדרוגינוס הוא דאתא

ממעט ההוא מבעי ליה דכתיב הזכר ואם נקבה הא מזכר ונקבה לא ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס ロスロメ תלמוד לומר הזכר ואם נקבה זכר ודאי נקבה

המפלח ואין ידוע מהו תשב לזכר ולנקבה פרחתו וי"א משיראו קרני ראשו "ב*ותני*" אבא חנן משום ר' יהושע אומר משיצא רוב ראשו ר' יוסי אומר משיצאו צדעיו כתקנו להיים משיצא רוב ראשו ואיזהו יוסי אומר משיצא כתקנו לחיים ואיזהו הרי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר ר' הכי יצא מהותך (או) מסורס משיצא רובו אומר משיצא כחקנו לחיים - תניא נמי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר רבי יוסי קאמר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי דרובו ככולו אלא אמר רב זביד הכי מכלל דבמסורס רובו נמי לא פוטר הא קי"ל משיצא רובו כתקנו מתקיף לה רב זביד כילוד הא כתקנו הראש פוטר רבי יוסי אומר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי הוא

אימא רוב יולדות מטנפות וזו הואיל ולא בא מדלא מטנפה בכור מעליא הוא אלא אערע לה רובא אי כל היולדות מטנפות וכל היולדות מטנפות וזו הואיל ולא טנפה ומעוטן יולדות דבר שאינו פוטר מבכורה רוב בהמות יולדות דבר הפוטר מבכורה אמר רבינא משום דאיכא למימר צוע ורוב בהמות ולד מעליא ילדן והאי פשוט דכור מספק ואמאי הלך אחר רוב בהמות שיצאה מלאה ובאה ריקנית הבא אחריו ריב"ל כשהוחזקה עוברה ת"ש בהמה ילדן מחני' בשלא הוחוקה עוברה וכי קאמר הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא לזכר ולנקבה ולנדה אמאי תשב לנדה לימא ۱۲۲، תנן אין ידוע אם ולד היה תשב בלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא לוי עברה נהר והפילה מביאה קרבן ונאכל

מנפה אתרע לה רובא - כי אתא רבין אמר

וקאמר ר' יוסי אין הראש פוטר אלא שיצא כתקנו וכשאר ולדות שיוצאין לחיים אבל מחותך אלא אמר רב זביד - רבי יוסי אדיוקא דת"ק קאי דאמר הא כתקנו הראש פוטר ואע"ג דמחותך מחקיף לה רב זביד - לחירוצא דמחרצינן אליבא דרבי יוסי:

אפילו כתקנו אין הראש פוטר:

מי שיצא כתקנו לחיים - הוא דראש פוטר אבל מחותך אפילו כתקנו בעינן רובו:

צדעיו - טנפל"ש:

ולנקבה ולנדה

מחני' ואין ידוע מהו - אם זכר אם נקבה אבל יודעת היא שהוא ולד:

צמ, א,, בינוחה כל

גמ' והפילה - ואינה יודעת מה אם נפל אם רוח שהרי נפל למים:

אמאי תשב לנדה - ניתיב לה מיהא ימי טוהר דוכר:

אין ידוע אם ולד היה אם לאו תשב לזכר

והאי פשוט הוא - ויאכל בלא מום: שיצאה מלאה - כשהיתה מעוברת יצתה לאפר:

מטנפות - יום אחד קודם לידה כעין גלייר"א:

מתיב רבי יוסי - אזר' יהושע בן לוי:

בשלמא שבוע ראשון לא **LXTLLT** יוסי בר' יהודה אומר דיה לטבילה שתהא ביש וביה אומרים שלשים וחמש רבי ומטבילין אותה תשעים וחמש טבילות דברי ואחד טהור משמשת לאור שלשים וחמש שבועין מהורין ועשרה שבועות אחד ממא מלאה ובאה ריקנית והביאה לפנינו שלשה מאי תיובתא מאי היא דתניא אשה שיצתה מתיב רבי יוסי ברבי הנינא טועה ולא ידענא

במבור הוא תשמש - הך שבוע רביעי כל אימר הרחיקה לידתה הך שבוע חמישי אלא מאי לא ידענא מאי תיובתא トイロン דם טהור הוא לאו משום דלא אזלינן בתר רביעי אע"ג דקא חויא דם תשמש דהא אימר יולדת נקבה בזוב היא אלא שבוע אימר יולדת נקבה היא שבוע שלישי משמשת אימר יולדת זכר היא שבוע שני

יומא ויומא מספקין בסוף לידה ובתחלת נדה

יום ל"ד ושוב אינה משמשת. וטעמא דכולן מפרש לקמן ואמאי נקט הכי י"ג שבועים: משמשת לאור שלשים וחמש - שהוא ליל סוף שבוע חמישי והוא ליל כניסת שלשים וחמש ויציאת

ובעיא שבעה נקיים לזיבתה. ואע"ג דקא יתבא י"ד נקיים הואיל ואיכא לספוקינהו בימי לידה לא בזוב - שמא מחוך י"א יום דימי זיבה ילדה וראתה ג' רצופין ובלא צער דהוה שופי סמוך ללידה בשלמא שבוע ראשון כו' - השתא מפרש תיובתא:

אימר הרחיקה לידתה - האי דלא יהבינן לה ימי טוהר לאו משום ספק דלאו ולד הוא אלא אימר אלא שבוע רביעי - אי אמרינן רוב נשים ולד מעליא ילדן האי ולד הוא שהרי הוחזקה עוברה: סלקא לה דקסבר ימי לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לספירת זיבתה:

ונאכל בין קרבה ובין הרחיקה בת קרבן היא מאחר דקפדינן ארובא: הרי ימים רבים קודם שבאת לפנינו ילדה וכלו לה ימי טהרתה אבל לענין קרבן מביאה קרבן

הילכך בתחלת נדה הוא דאיכא לספוקי ולא בעיא למיחב בשבוע חמישי אלא ששה ימים משום לספקו בזיבה שאין זיבה אלא לאחר נדות והרי זו ישבה ג' שבועים טהורים והרביעי הוא דראתה זיבה וצריכה ז' נקיים וכל שבוע מהור הספור לנקיים אבל שבוע רביעית ממ"נ אין אתה יכול לא משמשת ביום דמוקמינן לה כר"ש דאסר וכן לעולם י"ל בכל שבועים טמאים שלה זהו בימי תחלת שבוע שמינית ואע"ג דיכולה לטבול ביום שביעי שמקצת היום ככולו לענין ספירה אפ"ה היא זבה ושבוע שביעי שהוא טהור תספור לנקיים ואם לא שרואה מבערב היתה משמשת ליל מכאן ואילך לא משמשת לעולם דדילמא שבוע רביעי תחלת נדה היא והששי בימי זיבה והרי נמי לא משמשת שהשבוע ששי טמא הוא דמוקמינן לה לקמן שהיא רואה מבערב בכל ימי ראייתה טובלה ומשמשת שהוא אור לשלשים וחמש משבאת לפנינו וליל שמיני שהוא תחלת שבוע ששי לה בתחלת נדה ובעיא לממני משבוע חמישי ששה ימים להשלים שבעת ימי נדות ובליל שביעי אתמול כלו ימי טוהר והיום היא תחלת נדה הילכך יום כ"ח שהוא סוף שבוע רביעי מספקינן ומשנינן שבוע רביעי - שראחה בכל יום כל יומא איכא לספוקי לסוף לידה סוף ימי טוהר כלומר שבוע המישי דטהור הוא תשמש כו' - ואמאי לא משמשת עד ליל שביעי:

דיומא (דף ו.) דמקצת היום ככולו הילכך ביום כ"א תשמש: לפנינו כבר כלו ימי טומאה והיום שביעי לנקיים של ספירה וקי"ל דטבילת זב וזבה ביום בפ"ק בעשרים וחד - שהוא סוף שבוע שלישית תשמש דהא אפי' קרבה לידתה לילד בו ביום שבאת ספק יום אחרון של רביעי דמספקינן לה בתחלת נדה:

ר"ש היא דאמר - בת"כ אסור לעשות כן לשמש זבה ביום טבילתה:

ל"ה - דקאמרי ב"ה מאי עבידתייהו. ומשני עשרין וחמניא הויין: כדאמר - י"ד בימים וי"ד בלילות וכולן משום ספק סוף ימי טומאה. והוא הדין דלב"ה הוו להו עשרין וחשע דכיון דאוקמינן שבאה בין השמשות איכא מ"ו טבילות בלילה משום ספק בין השמשות והאי דלא מותבינן ליה לקמיה משום דאותבינן אחריתי ומשנינן חד בשבוע לא קמיירי

משכי עד שמונים לבד מהך משום דבין השמשות ספק ליליא:

אחרון אימר ביום שבאתה ילדה והיום כלים: בלילותא – דשבוע שלישי מטבילין לה ואף ע"ג דליכא לספוקי בשבוע שלישי בסוף לידת נקבה: מבילה יתירתא – עד השתא הוה ס"ד דבאת לפנינו ביום כגון ביום ר"ה ניסן ואטבליה לאורתא ומשכו פ' דילה ל' מניסן וכ"ט דאייר וכ"א דסיון כלים פ' יום הרי פ' טבילות בלילות וי"ד בימים של ב' שבועות הראשונות הרי צ"ד והשתא מוקמינן שבאת לפנינו בין השמשות לילה שהוא ר"ה ואטבלה בההיא ליליא משום ספק סוף טומאה ומשכי נמי פ' שלה עד כ"א בסיון כאילו באתה ביום ראש חדש דאיכא לספוקי דילמא באותו בין השמשות ילדה והוא מר"ה וההיא טבילה דליל ביום ראש חדש איתוספא לה נמצאו לה ח' טבילות בשבוע ראשונה וכ"ח דב' וג' הרי ל"ו. וקשיא לי אמאי נקט בין השמשות ה"ל לאוקמא שבאת לפנינו בלילה ומסתברא דלהכי נקט בין השמשות דרק בלישנא דמתני' דנקט ג' שבועים טהורים הילכך כי איכא בין השמשות איכא למיקרי יום זה טהור דשמא בין השמשות יממא הוא ומיום שעבר הוא והיום הזה כולו טהור ומיהו טבילותיה

מספקינן שמא ביום שבאחה יכזה והשחא כגין: שבוע שלישי מטבלינן לה ביממא אימר יולדת נקבה בזוב היא - וכל יומא איכא לספוקי השתא כלין ימי ספירה יום ראשון דלמא ששה ימים קודם שבאת לפנינו ילדה ושבועים הרי עשרים יום והיום הוי כ"א שסוף ספירה הוא ולמחר אמרי" ה" ימים קודם ביאתה ילדה והיום כלים ויום

בלילותא אימור יולדת נקבה הואי - וכל לילה איכא לספוקי האידנא סוף שבועים וליל אחרון מספקינן שמא ביום שבאחה ילדה והשתא כלין:

בלילותא - בכל לילה ולילה דבכל לילה מספקינן לה [שמא] השתא סוף שבעה ללידתה הוא וטבילה בזמנה מצוה:

שבוע ג' דאטבלינן לה פשו להו שתין נכי חדא שתין נכי חדא ותלתין וה' תשעין וד'

מכדי ימי טהרה כמה הוו שתין ושיתא דל

הויין משעין וחמש מאי עבידחייהו אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות דיהבינן לה טבילה יתירתא

کا عاک

מבילה

ועשרין ותמניא גופיה אימר תחלת נדה היא
ובעיא למיחב שבעה לנדתה בעשרים
וחד תשמש רבי שמעון היא דאמר אסור
לעשות כן שמא תבא לידי ספק לאורתא
תשמש כשראתה בערב ומטבילין אותה
אותה בלילותא אימר יולדת זכר היא שבוע

שני מטבילין אותה בלילותא אימר יולדת נקבה היא ביממא אימר יולדת זכר בזוב היא שבוע שלישי מטבילין לה ביממא אימר יולדת נקבה בזוב היא בלילותא ב"יש לטעמייהו דאמרי טבולת יום ארוך בעי

ליטבלה חד בשבוע לא קמיירי יומא קמא בעינן ספורים בפנינו סוף שבוע קמא ספורים דידה בא מני ר"ע היא דאמר ביומא דילמא כל יומא ויומא שלימו לה קחשיב שבועתא קמא דאתיא לקמן ליטבלה בזוב יולדת בזוב קחשיב זיבה גרידתא לא קמיירי בזיבה לא קמיירי והאיכא יולדת תשמיש ניחשוב נמי טבילת זבה בלידה תשמיש לא קחשיב ולב"ש דחשיב דלאחר טבילת זבה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר שבוע ממא הנא נמי שבוע מהור にだがらび דתנא פלגא דשבוע מסיק ליה ואיידי דתנא שבועין למה לי בתמניא ופלגא סגי איידי ליליא וליליא אימר סוף נדה היא וחמניא כדאמרן הך שבוע ה' מטבלינן כל טבילה ל"ה מאי עבידתייהו משרים ולב"ה דאמרי טבולת יום ארוך לא בעי

טהרה הא קתני נדה שאם תראה יום ל"ד אי לימי טומאה הא קחני נקבה ואי לימי הנקבה זה וזה מ"א גמ" למה הוזכר זכר לפ"א וחכ"א אחד בריית הזכר ואחד בריית ולנקבה ולנדה שהזכר נגמר למ"א והנקבה מ"א תשב לוכר ולנדה יום פ"א תשב לוכר ולנקבה ולנדה רבי ישמעאל אומר יום אינה חוששת לולד ליום מ"א תשב לזכר בזמנה מצוה מותני המפלת ליום מי דיה לטבילה באחרונה ולא אמרינן טבילה בזמנה מצוה ורבי יוסי בר' יהודה אומר לעשות כן שמא תבא לידי ספק וש"מ טבילה ר"ש היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור היא דאמר בעינן ספורים בפנינו וש"מ קטנה לא קמיירי ש"מ חלח ש"מ ר"ע כנגד יום היא בזבה גדולה קמיירי בזבה דאתיא לקמן ליטבלה דילמא שומרת יום

בהמניא ופלגא סגיא - לבד הג' שבועות דטהורה דהא כלין ימי טבילה בסוף שמונים והוא באמצע שבוע השיעי של י' שבועים:

.....

שבוע - תשיעי טמא הוא: טבילת זבה - דכל שבוע טמא איכא לספוקי בזיבה לבד משבוע רביעי שאי אתה יכול לספקו בכך כדפרישית לעיל שאין זבה אלא לאחר נדות וזו לא ראתה כלום עד הרביעי וכל שבוע טהור איכא

לספוקי בימי ספירת זיבתה ובעיא למטבל ביום ז' של כל שבוע מהור:

ר"ע - דפרק אחרון (לקמן נדה דף 100.): סוף שבוע ראשון - ביום השביעי ליטבלה ביום דילמא בין השמשות יום הוא ויום ראשון שבאתה

לפנינו מהור ואיכא ז' ספורים לפנינו:

מחני' המפלח - שליא: חשב לזכר - ז' ימי טומאה ואפילו בלידה יבשתא אבל שבועים דנקבה ליכא לספוקי כדקחני טעמא שיצירת נקבה לפ''א:

גמ' הא קתני נקבה - דה"ל שבועים ויש בכלל מאתים מנה:

וכן לענין נקבה - כלומר וספקא דנקבה נמי מקלקלא לה האי קלקולא:

היינו ח"ק - דחנא לעיל ליום מ"א תשב לזכר ולנקבה ולנדה אלמא בריית נקבה ליום מ"א: וכי חימא - רישא להכי תנא ליה לאשמועינן סתמא דמחניתין כרבנן ונשמע מינה דהלכתא כוותייהו ולא נהירא לי גירסא ופירושה דה"ל סתם ואח"כ מחלוקת ואין הלכה כסתם. ונ"ל דהכי גרס וכי תימא למסתמא כרבנן ויחיד ורבים הלכה כרבים פשיטא מהו דחימא כו". והכי פירושה וכי חימא חנא הך סיפא לאשמעינן דסתמא דלעיל סתמא דרבנן היא ויחיד ורבים הלכה כרבים פשיטא דסתמא דרבים היא הואיל וסתמא תנייה רבי ולא אשכחן יחידאה דאמר הכי דנימא פלוני היא:

לשומר מסרינהו - שלא בא אדם עליהן אלא אותו היום: ודילמא אי קרעוה כו' - לרבי ישמעאל פריך נהי נמי דלשומר מסרינהו אפ"ה מנלן שלא נוצרה נקבה עד פ"א דילמא אי קרעוה להך ליום מ"א הוה משתכחא:

סמא דנפצא - סם שמפלת בו ומנפצא כל זרע שבמעים קודם לכן:

מקמי זכר - ואף ע"ג שיחדום לבעול ביום אחד שמא מעוברת היתה קודם לכן:

דהא כתיב לעיל וילדה זכר:

אחד זכר ואחד נקבה: חלד - דאם נקבה תלד (ויקרא י"ב:ה') קרא יתירא הוא דמצי למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים

נתחייבו הריגה - ומתוך שעומדות ליהרג ניסו בהם ויחדום לביאה וקרעו שתיהם לסוף מ' ונמצא

בזכר ומימא ומיהר בנקבה כו' הא קאמרי מאי ראיה מן התורה אילימא טימא וטיהר התורה ואתם מביאין לי ראייה מן השוטים וזה למ"א אמר להן אני מביא לכם ראייה מן שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זה בקליאופטרא מלכת אלכסנדרוס שנתחייבו ממומאה אמרו לו לר' ישמעאל מעשה יצירתה כיוצא בה אמרו לו אין למדין יצירה יצירתו כיוצא בו אף כשטימא וטיהר בנקבה ומיהר בנקבה מה כשמימא ומיהר בזכר ישמעאל אומר טימא וטיהר בזכר וטימא יום מ"א תשב לזכר ולנדה כו' תניא רבי מלוגלגע מד פ"ח רבי ישמעאל אומר יום ע"ד ותחזור ותראה יום פ"א תהא עד מ"ה וכן לענין נקבה שאם תראה וטטוור וטראה יום מ' ואחד מהא מקולקלת

בסימניהון שוין וחכ"א אחד בריית זכר בארבעין וחד הוה משתכחא כזכר אמר אביי ודילמא אי קרעוהו להך דנקבה なていに אפוטרופוס לעריות אימא שומר גופיה בא ורבי ישמעאל לשומר מסרינהו ורבנן אין דנקבה אייתרה ארבעין יומין והדר איעבר מביאין ראיה מן השוטים מאי טעמא הך לארבעים ואחד ונקבה לפ"א אמרו לו אין שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זכר מעשה בקלפטרא מלכת יוונית שנתחייבו צופא בלא מקבל סמא אמר להם ר' ישמעאל סמא דנפצא אשקינהו ור' ישמעאל איכא ואיעבור ארבעין יומין קמי זכר ורבנן ומאי ראיה מן השוטים אימר נקבה קדים תלד הוסיף לה הכתוב לידה אחרת בנקבה ליה אין דנין יצירה מטומאה אמר קרא

ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה אלוה ישמרני ואיזהו ימים שיש בהם ירחים (איוב כט, ב) מי יחנני כירחי קדם כימי שרוי בטובה יותר מאותן הימים שנאמר ורואה חלום באספמיא ואין לך ימים שאדם אלך השך ואל תתמה שהרי אדם ישן כאן (אונד כמ' ץ) דצינו דרו עלי ראשי לאורו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר אפילו שעה אחת ונר דלוק לו על ראשו ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול לחיות אמו וכיון שיצא לאויר העולם נפתח הסתום שותה ואינו מוציא רעי שמא יהרוג את נאוכל ממה שאמו אוכלת ושותה ממה שאמו מונח לו בין ברכיו ופיו סתום וטבורו פתוח ארכובותיו וב' עקביו על ב' עגבותיו וראשו ירוו על שתי צרעיו שתי אציליו על ב' הולד דומה במעי אמו לפנקס שמקופל ומונח ליה קראי קמ"ל - דרש רבי שמלאי למה מסחברא טעמא דרבי ישמעאל דקמסייע ורבים הלכה כרבים פשימא מבו דתימא וכי תימא למסתמא רישא כרבון ויחיד ואחד בריית נקבה וכו' חכמים היינו ת"ק

בריני נוטלה ממך תנא דבי ר' ישמעאל משל היא אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו ומשרתיו טהורים ונשמה שנתן בך טהורה בעיניך כרשע והוי יודע שהקב"ה טהור העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה אועו עני צדיק ואל תהי רשע ואפילו כל נשבע למרמה ומה היא השבועה שמשביעין נכע לכב אשר לא נשא לשוא נפשו ולא הלידה שנאמר (תהלים כד, ד) נקי כפים יכרעו כל יורדי עפר תשבע כל לשון זה יום יום המיחה שנאמר (תהלים כב, ל) לפניו עשבע כל לשון כי לי תכרע כל ברך זה (ישעיהו מה, כג) כי לי תכרע כל ברך ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו שנאמר שנאמר (בראשית ד, ז) לפתח חטאת רובץ וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה כולה אבי אהלי וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך תימא נביא הוא דקאמר ת"ש בסוד אלוה ב) בסוד אלוה עלי אהלי מאי ואומר וכי לבך שמור מצותי וחיה ואומר (איוב כט, (משלי ד ד) ויורני ויאמר לי יתמך דברי ומלמדין אותו כל התורה כולה שנאמר

ואף על פי שמחלוקת ר' ישמעאל בצדו: מהו דתימא כו' - קמשמע לן מדמהדר רבי ושנאה בלשון חכמים שמע מינה דהלכה כסתם ראשון

פנקס - לוחין שכותבין בהן הגלחים:

ת"ש בסוד אלוה עלי אהלי - והא אוקמיה בירחי לידה מדכתיב כירחי קדם:

נשבע למרמה חשיב להו בעולין בהר ה': ולא נשבע למרמה - שקיים שבועתו לשמור את התורה דאי בשבועה בעלמא אטו משום דלא

לכהן שמסר חרומה לעם הארץ ואמר לו אם אחה משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני

שורפה לפניך א"ר אלעזר

דף לא

תשמישו וזה בא כדרך תשמישו זו הופכת חבלי נקבה מרובין משל זכר זה בא כדרך ארץ דרתי לא נאמר אלא רקמתי - מאי שנא מו) אשר עשיתי בסתר רקמתי בתחתיות ואמר רבי אלעזר מאי קרא (תהלים קלט, דתנן חבלי של נקבה מרובין משל זכר לצאת מתהפך ויוצא וזהו חבלי אשה והיינו ולד דר במדור העליון וכיון שהגיע זמנו אמצעיים ולד דר במדור האמצעי אחרונים חדשים הראשונים ולד דר במדור התחתון עליו שוקע לכאן ולכאן תנו רבנן שלשה לאגוז מונח בספל של מים אדם נותן אצבעו נאמר רבי אלעזר למה ולד דומה במעי אמו דכתיב (ירמיהו ז, כט) גזי נזרך והשליכי מאי משמע דהאי גווי לישנא דאשתבועי הוא מאי קרא (תהלים עא, ו) ממעי אמי אתה גווי

וכיון שהגיע זמנו להפטר מן העולם הקב"ה ודבור פה והלוך רגלים ובינה והשכל וקלסתר פנים וראיית העין ושמיעת האוון ושחור שבעין והקב"ה נותן בו רוח ונשמה מזרעת אודם שממנו עור ובשר ושערות וצפרנים ומוח שבראשו ולובן שבעין אמו אביו מזריע הלובן שממנו עצמות וגידים שלשה שותפין יש באדם הקב"ה ואביו ואמו קטז, ו) ושומר פתאים ה' תנו רבנן ידע אלא אמר אביי משמש והולך (תהלים מטחו ליום תשעים כאילו שופך דמים מנא נמצא הולד מלובן ומזורו - תנא המשמש אחרונים יפה לאשה ויפה לולד שמתוך כך לשה לולד אמצעיים קשה לאשה ויפה לולד חדשים הראשונים תשמיש קשה לאשה וגם פניה וזה אין הופך פניו – תנו רבנן שלשה

למה ולד דומה:

רקמתי - היינו יצירה ראשונה וכתיב בתחתיות דהיינו מדור תחתון:

חבלי - צערה:

קשה לאשה וקשה לולד - מפני שדר במדור התחתון. קשה לאשה לא ידענא למאי: זרע מלבן את

בולד מגיעוליו:

ליום תשעים - לשליש ימים הוי חיותו:

קלסתר - זיו:

קייטו ביין מילחא - השלך המלח מן הבשר ושוב אינו ראוי אלא לכלבים כך הנשמה היא מלח לגוף לקיימו כיון שהלכה אז מסריח הגוף: אחד דבר אחר צבע נותן סמנין ליורה כולן צר העובר במעי אשה וכולם עולין למין כל אחת ואחת עולה במינו ואילו הקב"ה מדת בשר ודם אדם נותן זרעונים בערוגה בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם נפליתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד תהילים קל"ט:י"ד אודך (ה') על כי נוראות למעלה דרש רבי יוסי הגלילי מאי דכתיב ואילו הקב"ה כל זמן שמכביד הולד עולה לכף מאזנים כל זמן שמכביד יורד למטה Lawrar דבר אחר אדם נותן הפציו צר העובר במעי אשה פתוחה ופיה למטה משתמר ספק אין משתמר ואילו הקב"ה נותן הפץ בחמת צרורה ופיה למעלה ספק כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם הקר ונפלאות עד אין מספר בא וראה שלא מאי דכתיב (איוב ט, י) עושה גדולות עד אין ושדי בשרא לכלבא דרש רב הינוא בר פפא אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי פוץ מלחא נוטל חלקו וחלק אביו ואמו מניח לפניהם מ) ותזרני היל וכתיב (תהלים יה, לג) האל אבהו דרבי אבהו רמי כתיב (שמואל ב כב, נומל את האוכל ומניה את הפסולת - כדרבי ישמעאל משל לאדם שזורה בבית הגרנות כל הטפה אלא מן הברור שבה תנא דבי רבי וכל דרכי הסכנת מלמד שלא נוצר אדם מן דכתיב (תהלים קלט, ג) ארחי ורבעי זרית עריש רבי חנינא בר פפא מאי LIGI כבודו לעולם אפילו בעל הנס אינו מכיר מושה נפלאות (גדולות) לבדו וברוך שם רבי אלעזר מאי דכתיב (תהלים עב, יח) נאמר ישוב אפך ותנחמני והיינו דאמר של חבירו בים התחיל מודה ומשבח לכך מחרף ומגדף לימים שמע שטבעה ספינתו לסחורה ישב לו קוץ לאחד מהן התחיל במה הכתוב מדבר בשני בני אדם שיצאו אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני דרש רב יוסף מאי דכתיב (ישעיהו יב, א) במעי אשה כל אחת ואחת עולה למינו

מולין לצבע אחד ואילו הקב"ה צר העובר

עולה למעלה - כרחני לעיל אחרונים דר במדור העליון: צבע - כמה סממנין צריך לצבע שחור קליפת עץ וטחינת ריחיים של נפחים וכמה דברים וכולן

כי אנפת בי - מפני שכעסת עלי אני מודה לך שלטובתי היה:

ישב לו קוץ - ברגלו לאחד מהם ולא יכול לצאת:

לבדו - הוא לבדו יודע שהוא נס אבל בעל הנס אינו מכירו:

ארחי - תשמיש כמו דרך גבר בעלמה (משלי לי:י"ט):

ותורני - חסר א' לשון מורה:

רביעיותיהם - עונת תשמישן:

ולא פירשו הכמים את הדבר עד שבא רבי יולדת זכר איש מזריע תחלה יולדת נקבה בראשונה היו אומרים אשה מזרעת תחילה יג, כט) אשה כי תוריע וילדה זכר - תנו רבנן מזריע תחילה יולדת נקבה שנאמר (ויקרא אמי אשה מורעת תחילה יולדת זכר איש גרם לו ליששכר אמר רבי יצחק אמר רבי (בראשית מט, יד) יששכר חמור גרם חמור מלמד שהקב"ה סייע באותו מעשה שנאמר (בראשית ל, מז) וישכב עמה בלילה הוא העין והיינו דאמר רבי יוחנן מאי דכתיב דכתיב (במדבר כד, ג) נאם הגבר שתום וקרושים יציץ ברבר זה מיד נסמית עינו מי שהוא טהור וקדוש ומשרתיו טהורים דבר זה נסמית עינו של בלעם הרשע אמר מתי תבא טיפה שהצדיק נוצר הימנה ועל יושב וסופר את רביעיותיהם של ישראל ומספר את רובע ישראל מלמד שהקב"ה דכתיב (במדבר כג, י) מי מנה עפר יעקב זיריתני וזרזתני דרש רבי אבהו מאי במאזרני חיל אמר דוד לפני הקב"ה רבש"ע

בעית אימא מהכא (תהלים נא, ט) תחטאני את הבית ומתרגמינן וידכי ית ביתא ואי דדכויי הוא דכתיב (ויקרא יד, מט) וחטא יחמחני אמי מאי משמע דהאי חטא לישנא סמוך לטבילה שנאמר (תהלים נא, ז) ובחטא נא, ז) הן בעון הוללתי ורבי יוחנן אמר מתעברת אלא סמוך לוסתה שנאמר (תהלים נאמר רבי יצחק אמר רבי אמי אין אשה לעשות כל בניו זכרים יבעול וישנה לעשות כל בני זכרים אמר רבא הרוצה ובני בנים והיינו דאמר רב קטינא יכולני מעלה עליהן הכתוב כאילו הם מרבים בנים שיזריעו נשותיהן תחלה שיהו בניהם זכרים בנים אלא מתוך שמשהין עצמן בבטן כדי בנים וכי בידו של אדם להרבות בנים ובני גבורי היל דורכי קשת ומרבים בנים ובני (דברי הימים א ח, מ) ויהיו בני אולם אנשים בתו תלה הזכרים בנקבות ונקבות בזכרים לאה אשר ילדה ליעקב בפדן ארם ואת דינה צדוק ופירשו (בראשית מו, טו) אלה בני

באזוב ואמרר ואמר רבי יצחק אמר רבי

הוא - קודשא בריך הוא סייעה שנטה חמורו של יעקב לאהל לאה ואותו הלילה של האחרות היה:

ולא פירשו - את הדבר מנלן:

בניה מרובין והוא מביאו לידי עון וקדייק ר' יצחק בעון שסמוך לעון נדות שהוא מוזהר לפרוש בעון - על ידי דם נדה שהוא סימן להריון כדקיימא לן (כתובות דף י:) כל אשה שדמיה מרובין

גרם לי שנבראתי וכשנתחטאת אמי ממנו יחמתני: ובחטא - לשון טבילה וטהרה כדמפרש. וה"ק על ידי דם נדות שהוא מביא לידי עון חוללתי שהוא בימנה:

כר - מנחה דהיינו סימן שלום:

נמפני מה אמרה תורה מילה לשמונה שלא שהכל עצבים בה מתחרטת לארבעה עשר שהכל שמחים בו מתחרטת לשבעה נקבה תורה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר זכר לרבן שבועה בעי איתויי - ומפני מה אמרה והא מזידה היא ובחרטה תליא מילתא ועוד תורה תביא קרבן מתקיף לה רב יוסף ונשבעת שלא תוקק לבעלה לפיכך אמרה לובן אמר להן בשעה שכורעת לילד קופצת בן יוחי מפני מה אמרה תורה יולדת מביאה בזשאו שאלו תלמידיו את רבי שמעון דכתיב (בראשית ל, כה) נקבה שכרך עלי נקייה באה עד דאמרה מזוני לא יהבי לה כירה גדולה נקבה אין עמה כלום נקבה כר דכתיב (מלכים ב ו, כג) ויכרה להם אמי בא זכר בעולם בא ככרו בידו זכר זה ארץ זכר זה כר ואמר ר' יצחק דבי רבי שנאמר (ישעיהו טז, א) שלחו כר מושל אמי כיון שבא זכר בעולם בא שלום בעולם

כי קולך ערב ומראך נאוה ווו ממקום שנבראת שנאמר שיר השירים ב ערב ואין איש קולו ערב זה ממקום שנברא ווו ממקום שנבראת - מפני מה אשה קולה ואין אשה מקבלת פיוס זה ממקום שנברא שנבראת ומפני מה האיש מקבל פיוס כלפי האיש זה ממקום שנברא וזו ממקום מה איש פניו למטה ואשה פניה למעלה על מי בעל אבידה מחזיר על אבידתו ומפני איש משל לאדם שאבד לו אבידה מי מחזר מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחזרת על עלמידיו את רבי דוסתאי ברבי ינאי מפני על בעלה כשעת כניסתה לחופה מאצו תהא טמאה שבעה ימים כדי שתהא חביבה לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה תורה היה ר"מ אומר מפני מה אמרה תורה נדה

יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים - תניא

עוון עלך המפלת חתיכה

לפיכך תביא קרבן - שבועת ביטוי חטאת: נקיה - חסרה כמו (ב"ק דף מא.) יצא פלוני נקי מנכסיו:

מזידה היא - ואין כאן קרבן דהא ונעלם כחיב בשבועת ביטוי:

מתחרטת לשבעה - ומתאוה לתשמיש בעלה כדי שתחזור ותתעבר זכר:

נדה שבעה - לאו ביולדת קאי: מפני מה מילה לשמונה - ולא לשבעה:

מחזר על האשה - אדם פנוי מבקש ומחזר עד שנושא:

פניו למטה - בשעת תשמיש:

מקבל פיוס - נוח לרצות:

מצם - כשמכין בו קולו נשמע אבל קרקע כשמכין בו אין קולו נשמע:

מתני' בנות כותים נדות מעריסתן - מקטנותן. ובגמרא מפרש טעמא:

משום תרומת א"י - דמיפסלא בנגיעה:

במגל בול - מקום:

אחיו בחנם וערוה היא ובכרת:

סריס - לאו בר הקמת שם הוא ואינו מצווה ליבם וכן אילונית וכיון דמייבם בלא מצוה נושא אשת מה טעם אין מיבמין ויגדלו יחד:

איש כתוב בפרשה - (דברים כ"ה:זי) ואם לא יהפוץ האיש איש פוטרה בהליצה ולא קטן. אלא דאיכא מיעוטא דחזיין - בקטנותן:

עלמוד לומר ואשה:

גמ' אפילו דידן נמי - אי חזיא בעריסתן טמאה דחניא לקמן (נדה דף לב.) בת יום אחד לנדה מנין דרבנן היא:

בגדים של משכב בתרומה תולין דלא ידעינן אי נדה היא אי לא והא דאמר דמסתמא טמאות גזירה אין חייבין עליה - הלובש או מתכסה באותן בגדים ונכנס למקדש פטור מקרבן או אם נגעו אותן טהור היה ומראייה שניה היא צריכה למנות:

והוא אם תראה באותם ימי נדות דם אדום אינה מונה אלא מיום ראייה ראשונה ואותו דם ירוק ירוק יושבות עליו ימי נדות וזו תקלה היא להם שאם רואה דם ירוק היום מתחלת למנות ששה והן יושבות על כל דם ודם - כלומר להכי הוו בועלי נדות משום דכל דם שרואות בין אדום בין

אמר להן קטן שמא ימצא סריס קטנה ומקשינן אשה לאיש ומה טעם אין מיבמין יפה אמרת שאין הולצין איש כתוב בפרשה ולא מיבמין דברי ר"מ אמרו לו לר"מ

אילונית נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו דקטנים ורוב קטנים לאו סריסים נינהו שלא במקום מצוה ורבנן זיל בתר רובא ר"מ היא דתניא קטן וקטנה לא הולצין עומא תמצא אילונית ונמצאו פוגעין בערוה

76 42

פרק ד בנות כותים

מלדש ואין שורפין עליהם את התרומה מפני ואון חייבין עליהן על ביאת TO ITO שהן בועלי נדות והן יושבות על כל והכותים מטמאים משכב תחתון כעליון מפני מתניי בנות כותים נדות מעריסתן

תנא דחייש למיעוטא דכיון דאיכא מיעוטא דחזיין חיישינן ומאן אמר רב ששת הכא במאי עסקינן בסתמא לא אמר רבא בריה דרב אחא בר רב הונא אפילו דידן נמי ואי דלא קחזיין דידהו נמי שטומאתן ספק למ' ה"ר אי דקא חויין

אנן דררשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרשי וכשמן בעצמותיו אי הכי דידן נמי מהכא (תהלים קט, יה) ותבא כמים בקרבו אלא לרבות את הסך כשותה ואיבעית אימא שותה למה לי קרא שתיה בכלל אכילה ירימו לה' לרבות את הסך ואת השותה מו) ולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר לסוכה שמן של תרומה דתניא (ויקרא כב, אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא 48 יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה אין תרומת הו"ל אסורה אלא במי שטומאה אלא דרב יוסף למה לי והא אמר שמואל בשלמא זר' יוסי ודרבי משום תרומת א"י בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה והטבילוה קודם לאמה וא"ר יוסף מעשה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים דחניא א"ר יוסי מעשה בעין בול והטבילוה שמעת ליה - הא נמי מיעוטא דשכיח הוא מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי

חד יומא בשומרת יום כנגד יום סגי לה יומא בעיא למיחב ז' אבל זבה דאי הואי בנדה הוה אמינא נדה משום דכי חואי חד למה לי ליגמר מנדה צריכא דאי כתב רחמנא אשה בתיי ימים לזיבה מנין ת"ל ואשה איש מאודם והא דתניא אשה אין לי אלא אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא ל"ל למעוטי אלא בת ג' שנים ויום אחד הלכתא בת יום שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא בת נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי לביאה מנין ת"ל ואשה אמר רבא הלכתא אלא אשה תינוקת בת ג' שנים ויום אחד בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי מנין ת"ל ואשה אלמא כי מרבי קרא אין לי אלא אשה תינוקת בת יום אחד לנדה בגו רבנן מאי אשה ואשה דתניא אשה אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו להו לא גזרו בהו רבנן אינהו דלא דרשי

לסוכה שמן של תרומה - דסיכה כאכילה ובאכילה קאמרינן דתרומת חו"ל אסורה לנדה: ותבא כמים וגו" - בקללה גבי רשע קאי:

א"ה - דהייש למיעוטא:

ענגע משתמעא מקרא:

אשה ואשה - לרבות קטנה כדמפרש: ואשה כי תהיה זבה וגוי' - בנדה משתעי קרא דכתיב (ויקרא טייו:ייט) שבעת ימים תהיה בנדתה:

הלכתא נינהו - לענין נדה בת יום אחד ולענין ביאה בת ג' דברים הללו הלכה למשה מסיני הם

כדמפרש ואזיל דחדא מינייהו הלכתא: אלא בת ג' - לענין ביאה הלכתא דמקרא לא משתמע ורבנן אסמכתא בעלמא אסמכוה ובת יום א'

והא דתניא אשה - לענין זבה כחיב ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים ימים ב' רבים ג': ואלא קרא - ואשה דכחיב גבי נדה למה לי: קרא אילימא בן יום אחד הלכתא ובן ט' נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי הלכתא והי מנין ת"ל ויקרא טו ואיש אמר רבא הלכתא אין לי אלא איש בן תשע שנים ויום אחד מרבי קרא בן יום אחד מרבי ורמינהו איש איש דברה תורה כלשון בני אדם אלמא כי נקבה בין גדולה בין קטנה א"כ מה ת"ל איש שהוא גדול בין שהוא קטן ולנקבה כל שהיא לג) לזכר ולנקבה לזכר כל שהוא זכר בין אומר אין צריך הרי הוא אומר (ויקרא טו, רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אחד שהוא מטמא בזיבה דברי רבי יהודה איש מה ת"ל איש איש לרבות תינוק בן יום וכן לענין זכרים דתניא (ויקרא טו, ב) איש למעוטי משכבת זרע וחד למעוטי מדם איש מאודם הא מיעטתיה חדא זימנא חד נדה אין ה"נ ואלא קרא למה לי למעוטי ולא בעי בנדה ואנא ידענא דאין זבה בלא אימא לא צריכא וליכתוב רחמנא בובה

של זב מנלן דכתיב (ויקרא טו, י) וכל הנוגע נדה אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין עליונו אלא אוכלין ומשקין אף תחתונו של בועל כעליונו של זב מה עליונו של זב אינו מטמא אלא שיהא תחתונו של בועל נדה **441** ויתיב עלייהו מטמו להו פשיטא דהא דרס תחתון כעליון אילימא דאי איכא י' מצעות מטמאין משכב תחתון כעליון מאי משכב דלא מטמאו באונס אימא לא צריכא הכוחים בנקבות משום דקמטמו באונס אבל זכרים בראיות כבימים אימא לא ואי כתב רחמוא בראיות כבימים אבל נקבות דלא מטמאו דאי כתב רחמנא בזכרים משום דמטמאו בזכרים ולמה לי למכתב בנקבות לי למעוטי אשה מלובן למה לי למכתב א' קרא וכי מאחר דהלכתא היא קרא למה אלא בן ט' שנים ויום אחד הלכתא ובן יום שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב

בכל אשר יהיה תחתיו יטמא מאי תחתיו

ודא מיעטתיה - לעיל:

וכן לענין זכרים - מרבי בן יום אחד:

איש אין לי אלא איש - ואיש כי חצא ממנו שכבת זרע:

ה^{יי}ב גרסינן **ומאחר דהלכתא קרא למה לי** - ואבן תשעה לשכבת זרע קמהדר: למה לי למיכתב בזכרים - איש איש לרבות קטן בן יומו ולמה לי למיכתב בנקבות ואשה לרבות

בת יום אחד לגדה ובת י' לזיבה: בראיות כבימים - בין שרואה ג' ביום אחד בין שרואה שלש בשלשה ימים רצופין הוי זב כדילפינן בב"ק בפרק כיצד (דף כד.) לזכר ולנקבה מה נקבה בימים אף זכר בימים וראיות בגופיה כתיב מנה הכתוב שלש וקראו טמא אבל זבה שראתה שלש ביום אחד לא הויא זבה:

זב לא מיטמא באונס דכחיב מבשרו ולא מחמח אונסו. זבה מיטמאה באונס בהאי פירקא (לקמן נדה דף לו:) כשהוא אומר כי יזוב זוב דמה הרי אונס אמור:

کات کرلا

חרס ת"ל ותהי נדתה עליו מה היא מטמאה ועבי נדתה עליו שיכול לא יטמא אדם וכלי לרגלה ת"ל יממא ז" ימים ומני עייל מו, כד) ותהי נדתה עליו יכול יעלה ותחתונו של בועל נדה מנלן דתניא (ויקרא ליטמא אמר קרא יטמא טומאה קלה משמע אדם לטמא בגדים אבל אדם או בגדים נתקו הכתוב מטומאה חמורה דלא מטמא שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין אימר חמורה והביאו לידי טומאה קלה לומר לך מ"ט והנשא כתיב - נתקו הכתוב מטומאה 1 והנושא נמי יטמא ומאי ניהו נישא אשר יהיה הזב תחתיו ומאי ניהו עליון של אתר יגע במשכבו נפקא אלא הנוגע בכל אילימא תחתיו דוב ויקרא ט"ו:י' מואיש

פרט כלל ופרט אין בכלל אלא מה שבפרט אימא ותהי נדתה עליו כלל וכל המשכב אמר רב אסי יטמא טומאה קלה משמע אדם לטמויי בגדים אבל אדם ובגדים ליטמא חמורה והביאו לטומאה קלה דלא ליטמא פריך רב אחאי אימא נחקו הכתוב מטומאה לומר לך שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין מטומאה חמורה והביאו לידי טומאה קלה ע,, ע וכל המשכב אשר וגו' נתקו הכתוב ע,, ן וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא ומה במשכב אשר ישכב עליו יטמא אין נמנשב לטמא אדם לטמא בגדים ת"ל וכל אדם לטמא בגדים אף הוא עושה משכב חרס אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא אדם וכלי חרס אף הוא מטמא אדם וכלי

ומאי ניהו נישא – בגד הנישא על הזב. מאי טעמא והנושא והנישא כחיב לא ידענא מאי היא ונראה בעיני שהוא פי' משובש:

בעיני שהוא פי' משובש: נתקו הכחוב מטומאה המורה - מדכתיב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא והנושא אותם יכבס בגדיו ומדלא ערבינהו ונכחוב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו והנושא אותם יכבס בגדיו ואפסקינהו ביטמא מכלל דהאי יטמא לאו באדם ובגדים קמיירי אלא באוכלין ומשקין והנושא

אותם נדרש בתורת כהנים לנושא משכבו ומושבו של זב: אימא - להכי אפסקינהו קרא דלא יטמא אדם לטמא בגדים שעליו להכי כתב יטמא דאדם לחודיה

טמא או אם נגעו בגדים יהו בגדים טמאים ולא הוא:

יעלה לרגלה - יעלה לסופה. כגון בא עליה בששי שלה יטבול בליל המחרת כמותה: מה היא מטמאה אדם - לטמא בגדים שעליו דאתי בקל וחומר ממשכבה אף הוא מטמא אדם לטמא

בגדים שעליו: שאין ת"ל וכל המשכב אשר ישכב עליו יטמא - שהרי כבר נאמר ותהי נדתה עליו ובדידה כתיב

וכל הנוגע במשכבה יכבס בגדיו: אבל אדם ובגדים - או אדם אם תגע בו או בגדים אם תגע בהם:

מידי אחרינא לא - כגון אדם וכלי חרס:

משכב ומושב אין מידי אחרינא לא אמר

אביי יטמא ז' ימים מפסיק הענין הוי כלל

ופרט המרוחקין זה מזה וכל כלל ופרט

המרוחקין זה מזה אין דנין אותו בכלל ופרט

רבא אמר לעולם דנין וכל ריבויא הוא

מתקיף לה רבי יעקב אימא כהיא מה היא

לא חלקת בה בין מגעה למשכבה לטמא אדם

בין מגעו למשכבו לטמא אדם ולטמא בגדים ולטמא בגדים לחומרא אף הוא לא תחלוק בו

לקולא אמר רבא עליו להטעינו משמע

עפני שהן בועלי נדות וכו' אטו כולהו בועלי

נדות נינהו א"ר יצחק מגדלאה בנשואות

והן יושבות על דם וכו' תניא אר"מ MΓL

אם הן יושבות על כל דם ודם תקנה גדולה

וכל המשכב ריבויא הוא ולאו פרטא: היא להן אלא שרואות דם אדום ומשלימות

עליו - להחמיר משמע ולא להקל: אימא כהיא - בועלה כמותה דהא אקשינהו קרא:

אמו כולהו בועלי נדות נינהו - והא איכא פנויים:

מנינה משנשתנה מראה דם וחמנה ז' ימים: אם הן יושבות על כל דם ודם - שהן רואות בין ממא בין מהור יושבת עליו ז' ימי נדתה שהתחיל

דסתרה כמה תסתור תסתור שבעה דיה

אמר רבא לפום הורפא שבשתא נהי נמי

וסותרת או דילמא נוגעת היתה ולא סתרה

שכבת זרע מהו שתסתור בזיבה רואה היתה

ומוקי אנפשיה בעי רמי בר חמא פולטת

אין על כרחך שבקיה לקרא דאיהו דחיק

כי כתיבא סמוך לשקיעת החמה כתיבא

לשקיעת החמה וליקום ולימא ליה לקרא

דיומא ה"נ הכא במאי עסקינן דחזאי סמוך

והא מקצת היום ככולו אי דחזאי בפלגא

שכבת זרע דסתר בזיבה היכי משכחת לה

מקצת היום ככולו אמר רבא אם כן

חמא ותספרנו ואנן נמי ניספריה דקיימא לן

בו סופרתו למנין שבעה מתקיף לה רמי בר

אותו לדם ירוק - דבר אחר יום שפוסקת

סופרת אותו קצת היום שעד הערב למנין שבעה נקיים ואנן ז' נקיים שלמים בעינן לזבה: יום שפוסקת בו - כשהיא רואה ג' רצופים לאחר ז' ימי הנדה והויא זבה ופוסקת באמצע היום

היום ותו לא בהמפלת בשמעתא קמייתא (לעיל נדה דף כב.) ואי מקצת היום ככולו מאי סותר הא

א"כ - דלענין נקיים מקצת היום ככולו זב שפסק והתחיל לספור וראה קרי וקיי"ל דסותר אותו

אי דחואי בפלגא דיומא כו' - קושיא היא. ומשני ולימא ליה לקרא כו' בתמיה: איכא קצת היום רבא:

היום ככולו איהו דחיק ומוקים אנפשיה בסמוך לשקיעת החמה: וקא מהדר לאוקמי אתקפתיה **אין על כרהיך שבקיה לקרא כו**" - דכיון דקיי"ל בכל דוכתי מקצת

פולטת - כגון ששמשה בזוב ופסקה והתחילה למנות ופלטה מהו שתסתור מניינה הא דקי"ל

דיה כבועלה - זב המונה וראה קרי אינו סותר אלא יום אחד:

אחד לכולן שיהו רצופין טהרתן:

דפולטת טמאה משום רואה היא וסתרה:

תסתור יום אחד - אם כן לא הוו רצופין ורחמנא אמר ואחר תטהר אחר אחר לכולן כלומר זמן

שטומאתה ספק אלמא מספיקא לא שרפינן מלבש ואין שורפין עליהן את התרומה מפני מעני' אהדרי תנן אין חייבין עליהן על ביאת הוא אול לגביה רמא ליה תורא רמא ליה אמר מדקמברכי לי בגוויה ש"מ ירא שמים ועני מתניתא יהא רעוא דתהוי כוותיה איכא הכא צורבא מרבנן ורב שמואל שמיה איזיל אקבל אפיה אמרה ליה ההיא סבתא ענואך אמר אי איכא צורבא מרבנן הכא מליהן על ביאת מקדש וכו' רב פפא איקלע מומאת זיבה מפסקת ביניהן ואלן חייבין זיבה מפסקת ביניהן הכא נמי שלא תהא אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת רחמנא שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן וליטעמיך זב גופיה היכי סתר לטהרתו אמר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם כח) ואחר תטהר אמר רחמנא אחר אחר תסתור יום אחד (ויקרא טו, てていなくに

מער, כנוע צדוקין בזמן שנהגו ללכת הארץ מדרס לפרושין אמר ליה בכותי ערום משום בגדי עם הארץ דאמר מר בגדי עם ספיקא לא שרפינן תרומה ותיפוק ליה ספל לא השלימתו והוי ספק ספיקא ואספק עמצי לומר בעל בקרוב ספק השלימתו ירוק ספל בתל בקרוב ספק לא בעל בקרוב ואם הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה ונגעו בתרומה דאי משום טומאת עם ועלה ודרס על בגדי חבר ואזלו בגדי חבר מאי טעמא לא משנית ליה בכותי שטבל ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי אמר ליה חבר בועל נדה משוית ליה ふしんご לשלמא הכא במאי עסקינן בכותי חבר כותי רב פפא יהא רעוא דלתאכיל האי תורא את התרומה על ספק בגדי עם הארץ אמר תרומה ורמינהי על ששה ספקות שורפין

בדרכי אבותיהן הרי הן ככותיות פרשו

לטהרתו אמר רחמנא - שבעת ימים לטהרתו משמע טהרה אחת שלא תהא הפסקה ביניהם והיכי

סתר קרי יום א' ולא הוו רצופין:

מה שמנה אבל קרי לא הוה הפסקה: אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן - שאם רואה זוב סותר את כל

געואL - מלום:

בגדי עם הארץ:

והאי כותי נמי תיפוק ליה אם נגע משכבו בתרומה דתהא נשרפת משום דעם הארץ הוא והוה ליה על ספק בגדי עם הארץ - כלומר על בגדי עם הארץ אם נגעו בה נשרפת משום שמא טמא היה רמא ליה תורא - רב שמואל שחט שור לכבוד רב פפא:

שבקיה - רב פפא לאושפיזיה משום דכספיה ואזל לגבי רב שימי:

הארץ מדרס לפרושים: משום בגדי עם הארץ מדרס לפרושים - כלומר כשם שמדרס מטמא אדם ובגדים כך בגדי עם לא בעל בקרוב - כבר עברו ימי טומאתו וסלקא ליה טבילה:

ליכא למשמע מיניה ח"ש דתנן ר" יוסי כישראלית הא סתמא ככותיות אלא מהא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן הן ככותיות הא סתמא כישראלית אימא בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי איבעיא להו סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן ra. רבי יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית אמר אביי בצדוקי חבר אמר רבא צדוקי ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם לחכמים והן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל מתיראות מן הפרושים ומראות דם לחכמים אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן בגדיו והוריקו פניו של כהן גדול וקדם אצל ונתזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בצדוקי אחד שספר עם כהן גדול בשוק

חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא

112 41

שוינהו רבנן דכתיב (שופטים כ, יא) ויאסף רגל הוה וטומאת עם הארץ ברגל כטהרה סתמא ככותיות ש"מ - תנו רבון מעשה ללכת בדרכי אבותיהן מכלל דת"ק סבר אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו

כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים

אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים דם היולדת שלא טבלה ב"ש してくいに מטהרים ובית הלל אומרים כרוקה וכמימי עובדת כוכבים ודם טהרה של מצורעת ב"ש

עד שיפרשו - אבל סתמא כישראלית מכלל דלת"ק סתמא ככותיות: ישראלית הרי אלו כישראלית סתמא מאי: סחמא מאי - לחנא קמא דאמר נהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי אלו ככותיות פרשו ללכת בדרכי

CUTC, LO

הכתוב עשאן כולן חברים

לדם ירוק או לא: והוריקו פניו - חרה לו שנטמאו בגדיו וקדם כהן גדול אצל אשתו של צדוקי לשואלה אם השלימה

ותיפוק ליה - דאפילו עם הארץ ישראל דאינו בועל נדה קי"ל צינורא דע"ה מטמאה כל זמן שהיא בקיאין אנו בהן - אני מכיר בנשי צדוקים ששכן היה להן:

למיהוי היכרא דטומאתה מדרבנן: עליהם להיות כזבין לכל דבריהם אפי' הכי דמה טהור. וטעמא מפרש בגמרא דשיירו בה רבנן מחני' ביח שמאי מטהרין - בדם עובדת כוכבים אע"ג דברוקה ובמימי רגליה מודו דחכמים גזרו ረሀĽ:

גמ' גורו עליהן שיהו כובין לכל דבריהן - משום שלא יהא חינוק ישראל רגיל אצלו במשכב זכור: דם היולדת - שעברו ימי טומאת לידה ולא טבלה:

דרייגי - יראים וחרדים במצות ומתוך דאגתן מתחממין:

כי מיבעיא ליה לאחר ג' - דלגבי ישראלית טהורה כדאמר במסכת שבת בפרק ר"יע:

כבניטני דעלמא:

קריו תלוי במעשה - אין קרי בא אלא ע"י חימום: עובדת כוכבים שפלטה כו' טמאה - השכבת זרע אבל בעובדת כוכבים לא שייכא בה טומאה

זובו - של עובד כוכבים:

דם לגבי רוק לא שכיח חשיב ליה:

ונעביד היכרא ברוקה דעובדת כוכבים ומימי רגליה לטהרן לגמרי:

עשיתו כשל תורה - דכיון דליכא היכרא אתי למשרף עליה תרומה וקדשים: אי הכי רוקה ומימי רגליה גמי - דלגבי ישראלית לח ולא יבש כי מטמית להו בעובדת כוכבים עשיתו כשל תורה דקיי"ל בפ' דם הנדה (לקמן נדה דף נד:) רוקו וניעו מטמאין לחין ולא יבשין

אפי' לב"ה עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי דהא איכא למעבד היכרא בקריו קריו טהור מצור אפילו לב"ה זובו ממא אפילו לב"ש אמר רבא זובו טמא אפילו לב"ש קריו רבנן דמה דלא שכיחא לא גזרו ביה רבנן לדמה רוקה ומימי רגליה דשכיחי גזרו בהו ולעביד היכרא ברוקה ומימי רגליה ולטמויי מידע ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן ומימי רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא בדמה ליטמי יבש חלקת בשל תורה אי הכי רוקה לח ויבש עשיתו כשל תורה ליטמי לח ולא איתמר דאי בנקבות) היכי לעביד ליטמא אמרי לך ב"ש (ההוא בזכרים アロア・ドロ בזיבה אבל גזרו עליהן שיהו כזבין לכל מטמאין בזיבה ואין העובדי כוכבים מטמאין אליהם איש איש כי יהיה זב בני ישראל (ויקרא טו, ב) דבר אל בני ישראל ואמרת מטמאה לח ויבש גמ' ולית להו לב"ש מטמא לח ויבש ומודים ביולדת בזוב שהיא

עובדת כוכבים מהו בתוך ג' לא קמיבעיא בבתי רב פפא שכבת זרע של ישראל במעי במעי עובדת כוכבים תפשוט דבעי רב פפא שכבת זרע של ישראל ממאה בכ"מ אפי" ש"מ טהורה אפילו מדרבון ש"מ אמר מר אטו מי רגליה מדאורייתא מי מטמאו אלא ה"נ טהור" מדאוריית' אבל טמאה מדרבנן ישראלית חוץ ממי רגלים שבה וכי תימא עובד כוכבים טהור' בכל מקום ואפי' במעי בכל מקום ואפי' במעי עובדת כוכבים ושל נמצאת אומר שכבת זרע של ישראל טמאה טהורה מדאורייתא טמאה מדרבנן ת"ש כוכבי' טהורה מאי לאו טהורה גמורה לא ובת ישראל שפלטה שכבת זרע מן העובד כוכבים שפלטה שכבת זרע מישראל טמאה לא גזרו ביה רבנן לימא מסייע ליה עובדת במעשה גזרו ביה רבנן קריו דתלי במעשה ציכרא בזובו ולטמויי לקריו זובו דלא תלי דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים ולעביד

ואינה אסורה בתשמיש המטה רבי רחמוא ומה נקבה שאינה טעונה פריעה ופרימה רחמנא בנקבה ולא בעי זכר ואנא אמינא שמט שאמר בנקבה דלא וב"ה לכתוב שכן מעון פריעה ופרימה ואסור בתשמיש מזכר לא אתיא דאיכא למיפרך מה לזכר לדמה לטמא דם טהרה שלה וב"ש נקבה אילימא שאר מעינותיה מזכר נפקא אלא מצורעת למעינותיה מאי מעינותיה ערבות מצורע למעינותיו ולנקבה לרבות כו' מאי טעמא דב"ה אמר ר' יצחק לזכר ומסריח תיקו דם טהרה של מצורעת ב"ש כיון דאכלי שקצים ורמשים חביל גופייהו לא חביל גופייהו ולא מסריח או דילמא ומסריה עובדי כוכבים דלא דייגי במצות מאי ישראל דדייגי במצות חביל גופייהו ליה לרב פפא כי קמיבעיא ליה לאחר ג'

רחמנא כל ששכבת זרע שלו מטמא ראייה תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע אמר לטן מהו שתטמא במגע (ויקרא טו, לב) זאת בן לקיש בזב בעי הכי ראייה ראשונה של זב عاما אמר רב יוסף כי פשיט רבי שמעון הלל נפקא להו מזאח תורת הזב בין גדול בין כל שהוא זכר (האי) בין גדול בין קטן ובית אמרי לך ב"ש האי לזכר מיבעי ליה לזכר וב"ש שום טומאה פרכי ואיבעית אימא דלא וב"ה קיימי במצורע ופרכי מילי דוב מה לנקבה שכן מטמאה מאונס תאמר בזכר וב"ש זכר מנקבה לא אתיא דאיכא למיפרך תנהו ענין לדמה לטמא דם טהרה שלה תנהו ענין לנקבה ואם אינו ענין למעינותיה מעינותיה זכר לא כ"ש אם אינו ענין לזכר

זרע שלו לא מטמאה ראייה ראשונה נמי

ראשונה שלו מטמאה והאי כיון דשכבת

שאר מעינותיה - כגון רוקה ומימי רגליה דאתו מזב דכתיב ביה (ויקרא ט"ו:ח') וכי ירוק הזב ומיניה נפקי שאר מעיינות:

ואסור בתשמיש המטה - בשבעת ימי ספירו דכתיב וישב מחוץ לאהלו ואין אהלו אלא אשתו שנאמר (דברים ה':כ"ז) שובו לכם לאהליכם:

ואם אינו ענין לשאר מעינותיה - דנפקי מלנקבה:

שכן מטמאה באונס - לגבי זיבה:

ופרכי מילי דוב – בתמיה: ה"ג ואי בעית אימא אמרי לך ב"ש האי לזכר מיבעי ליה כל שהוא זכר כו' – ול"ג נקבה כל שהיא נקבה כו' דא"כ מעינות למצורע מנא להו אלא לנקבה לרבות מצורעת למעינותיה ויליף זכר מנקבה למעינות והאי לזכר דמייתר להו לב"ה דרשי ליה ב"ש לזב קטן שמטמא בזיבה בן יומו ולא נפקא להו מאיש איש דסבירא להו דברה תורה כלשון בני אדם ותינוקת קטנה נפקא להו מאשה ואשה כדילפינן בריש פירקא ואייתר להו לנקבה דהכא לרבות מצורעת למעינותיה וב"ה נמי לא דרשי איש איש מיהו נפקא להו מזאת תורת הזב בין גדול בין קטן מטמא בזיבה:

מטמא - נמי כשל גדול טומאת ערב בקרי:

לו טומאה לא מטמיא הטיפה אי לא אמרינן מעיין הוא כרוקו או מימי רגליו מאי מעיין הוא או למימר בזב גרידא הוא דמטמא משום דגורמת לו טומאה אבל במצורע כבר טמא הוא ואינה גורמת לימד על הזוב שהוא טמא ומוקמינן בדם הנדה דקרא למשא אתא כי תבעי לך במצורע דאיכא ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא בזב גרידא לא תבעי לך דודאי מטמא כדאמר לקמן השתא דמצורע זכר איתקש לזב גמור לא צריך תו למבעי: ואית דמפרשי בעיא דרב יוסף הכי שאר מעיינות או לאו דבנקבה ליכא זוב לובן למילפיה מהיקשא דוב גמור אי לאו מעיין הוי אבל מצורע זכר ממצורעת נקבה איכא למבעי ראייה ראשונה מהו מי הוי מתעגל ויוצא ומתרבי עם אף מצורע זובו מטמא במשא ואפילו ראשונה דבשלמא אי מפיק ליה האי לזכר לזב קטן ויליף את זובו הרי שתים וכתיב ביה לזכר לרבות מצורע כדין זב גמור מה זב גמור זובו מטמא במשא ואיתקש מצורע לזב גמור - בעל שתי ראיות דהא בהאי קרא דהיקשא דמצורע תרתי כתיבי והזב מאי תיבעי ליה - לרב יוסף:

מעיין:

לעולם אימא לך בזב גרידא - דאי במצורע לא איצטריך קרא לרבויי דאפילו ראשונה מטמא משום שניה לא כל שכן:

ומדאיצטריך קרא לרבויי לשניה ש"מ - בראשונה דלאו מעיין הוא דאי מעיין הוא ראשונה מטמאה זובו ממא - היינו ראייה שניה שהרי מנה הכתוב שתים זב מבשרו זובו ממא:

מטמאו במשא כדאמר בפרק דם הנדה (לקמן נדה דף נה:) וכי ירוק הזב בטהור במה שביד טהור: במגע הכא במצורע מאי מקום זיבה מעיין הוא ואיתרבי מלזכר לרבות מצורע למעיינותיו ומעיינות גמור הוא לטומאה אלא שאין טעון קרבן כי חיבעי לן ראשונה דבאדם דעלמא לא מטמיא אלא ויליף לה מזובו טמא הוא וההוא בראייה שניה כחיב דמנה הכחוב שתים וזב בעל שתי ראיות זב דאפילו באדם טהור מטמיא במשא כדאמר לקמן בפרק דם הנדה (נדה דף נה.) זוב מטמא במשא במשא דאיחקש לקרי וקרי לא מטמא במשא כדתנן בפ"ק דמסכת כלים ושניה נמי לא חבעי לך ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא - של איש טהור לא תבעי לך דודאי לא מטמא

מבסלבעא לרבא ממאי דילמא לעולם אימא זיבה לאו מעין הוא אמר ליה רב יהודה קרא לרבויי בראייה שניה שמע מינה מקום אנא פשיטא בוב מצורע ומדאיצטריך לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן

הוא דאמר זאת תורת הזב בין גדול בין aril אמר אביי מאי חבעי ליה והא יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו מומאה לעצמו לא כל שכן שעיר המשחלה לך בזב גרידא ודקאמרת לאחרים גורם

712 411

נמי מטמא בעי רב יוסף ראייה ראשונה ראשונה שלו מטמא אף קטן ראייה ראשונה תורת הזב בין גדול בין קטן מה גדול ראייה ערתי מצטרפא מטמיא אמר רבא ת"ש זאת לא תממא או דילמא כיון דאילו איהו חזי

ストィイン לימד על הזוב שהוא טמא במאי אילימא בזב אמר רבא ת"ש (ויקרא טו, ב) זובו טמא הוא מעין הוא ומטמא או דילמא לאו מעין הוא של מצורע מהו שתממא במשא מקום זיבה

ראשונה בודקין אותו מאי לאו לטומאה לא זב מממאה באונס עא שמע ראה ראייה זרע מטמא באונס אף ראייה ראשונה של בזב ואשר הצא ממנו שכבת זרע מה שכבת באונס שנאמר (ויקרא טו, לב) ואת תורת א"ר הווא רא"ה ראשונה של זב מטמאה אף ראייה ראשונה של מצורע מטמא במשא מצורע לזב גמור מה זב גמור מטמא במשא מצורעת למעינותיה ואקשיה רחמנא לוכר לרבות מצורע למעינותיו נקבה לרבות קטן וכיון דנפקא ליה מהתם אייתר ליה

ורבי אליעזר דריש אתים רבנן לא דרשי באתים קא מיפלגי רבנן לא דרשי אתים לא דכולי עלמא לקרבן והכא מפני הקרבן מכלל דתנא קמא מפני הטומאה רבי אליעזר אומר אף בשלישי בודקין אותו איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תא שמע ומדסיפא לטומאה רישא נמי לטומאה מידי מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה אגגימא גלובן אבל לטומאה לא אקרי כאן לקרבן ת"ש בשניה בודקין אותו למאי

אתים הוב חדא זובו תרתי לוכר בשלישי

זובו במשא אף מצורע כו' אלמא זב גמור הוא דמטמא טיפת זובו במשא אבל זב בעל ראייה אחת לרבויי לשניה ש"מ ראשונה מקום זיבה לאו מעיין הוא וה"ג בשלהי שמעתתא מה זב גמור מטמא מילחא היא דהאי בראייה ראשונה פירוש היה בספרים ולקמיה קאי והכי קאמר מדאיצטריך קרא מטמא במשא ומשום שכתוב בספרים מדאיצטריך קרא בראייה ראשונה מפרשי ליה הכי ולאו מלומוע שתים לטומאת זיבה ושלש לקרבן ועוד ראייה ראשונה הא אקשיה לעיל לקרי וקרי לא גרידא לאחרים גורם טומאת משא הא זב בעל ראייה אחת אינו אלא כרואה קרי כדאמר בכמה נפקא לן בכל דוכתי מנה הכתוב שתים וקראו טמא ועוד מי איכא למימר בראייה ראשונה בזב הנדה מה לי מעיין ומה לי לאו מעיין ועוד מי איכא לאוקמי להאי קרא בראייה ראשונה והא מהכא כמה תשובות חדא דקא פשיט ליה מקום זיבה לאו מעיין הוא והא למשא רבייה קרא כדאמר בדם לאחרים לבעלה. ומדאיצטריך לרבויי לראייה ראשונה ש"מ לאו מעיין הוא. ושיבוש הוא מפני לא. לימד על הזוב ומוקמינן לה בראייה ראשונה והכי משמע כי יהיה זב מבשרו אותו הזב טמא.

כזב גמור והא דכתיב מבשרו ולא מחמת אונסו על כרחך אראייה שניה דכתיב בתרה קאי ולא מטמא באונס - אותה טומאה קלה האמורה בה מגע וטומאת ערב בקרי ולהצטרף לשניה לטמא ۷Χ:

אראשונה דהא איתקש לשכבת זרע ושכבת זרע כל עצמו מחמת אונס חימום בא:

בודקין אותו - בשבעה דרכים במאכל במשתה בקפיצה ובמשאוי כו':

אילימא לקרבן אבל לטומאה - האמורה בו דהיינו טומאה חמורה לא בעי בדיקה:

אתים - והזב את זובו לזכר ולנקבה (ויקרא מ"ו:ל"ג):

נקיים וראה ראייה רביעית אפילו באונס סותר:

לו:) מכי יזוב זוב ואיהי נמי מייתא ליה לידי קרבן: שלישית לנקבה כתיב כלומר יש לו דין נקבה שמטמאה באונס כדילפינן בפירקין (לקמן נדה דף זב הדא זובו תרתי לזכר - כלומר עד כאן יש לו דין זכר שאינו מטמא באונס מכאן ואילך דהיינו

איטמי ליה ולקרבן נמי לא דמשלשה איחייב ליה אלא לסתירה כגון דפסק והתחיל לספור שבעה ברביעית - אז אקשיה רחמנא לנקבה דאפילו באונס. ולא לענין טומאה דהא מכי חזיא תרתי

והלא זב בכלל בעל קרי היה - כדמפרש לקמיה ואזיל דאיתקוש לשכבת זרע:

ומושב אמר רב הונא זוב דומה למי בצק באונס ולהחמיר עליו שהוא עושה משכב אליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאינו מטמא ראשונה ולמה יצא בראייה שנייה להקל אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה בראייה משכב ומושב הוא אלא הכי קאמר רבי יצחק מושה משכב ומושב בראייה ראשונה בר מטמא באונס ותסברא להחמיר עליו שהוא בראייה ראשונה וקתני להקל עליו שאינו שניה היכא הוה בכלל בעל קרי אלא פשימא עושה משכב ומושב אימת אילימא בראייה שאין מטמא באונס ולהחמיר עליו שהוא יצא להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה ולמה אלשיה רחמנא לנקבה. תא שמע רבי יצחק אתים הזב חדא את תרתי זובו תלת ברביעי אקשיה רחמנא לנקבה ורבי אליעזר דריש

ולא טבלה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן שלא ספרה והתניא יולדת בזוב שספרה קח ויבש לא קשיא כאן שספרה כאן והתנן ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה הוא הדין והיא התשובה למימרא דפליגי מבורה לא טבלה וראתה ממאה אמרו להם תוכיח שאם טבלה וראתה לאחר ימי ספירה שהיא מהורה אמרו להם יולדת בזוב ממאה תאמרו ביולדת שאם טבלה וראתה אם אמנעם כנדה שאפילו טבלה וראתה דם שהיא ממאה אמרו להם בית שמאי לא אי אתם מודים בנדה שלא טבלה וראתה וכו' תניא אמרו להן בית הלל לבית שמאי ביצה שאינה מוזרת דם היולדת שלא טבלה המוזרת שכבת זרע קשורה ודומה ללובן בא מבשר החי זוב דיהה ודומה ללובן ביצה של שעורים זוב בא מבשר המת שכבת זרע

בנצע - כקומט מטמממט וופטב ואנו במגל לוג כנאלשיון לעיל הזב ואשר תצא ממנו וכו?: אלא פשיטא בראייה ראשונה - דהוי בכלל קרי כדאקשיון לעיל הזב ואשר תצא ממנו וכו?:

ביהה - כלומר מתמקמק ונפרד ואינו קשור:

ſΤ:):

יולדת בזוב תוכיח שאם טבלה - לאחר שמנתה ז' נקיים לבד ימי טומאת לידה:
אמרו להם בית שמאי הוא הדין כו' - כלומר כי היכי דאמרינן ביולדת גמורה גרידא שלא טבלה וראתה טהורה כך יולדת בזוב שעברו עליה ימי לידה ושבעה נקיים ולא טבלה וראתה טהורה:
כאן שספרה - בראיותה בספרה ז' נקיים. מתניתין דמודו בית שמאי כשעברו ימי לידה ועדיין לא ספרה אחריהם שבעה נקיים והכי קאמר אף על גב דאמרי בית שמאי ביולדת גרידתא כרוקה וכמימי רגליה מודים ביולדת בזוב שלא ספרה דכל זמן שלא ספרה זבה היא ואם ראתה לא הוי כרוקה וכמימי רגליה דאילו רוק מטמא לח ולא יבש כדאמר בדם הנדה (לקמן נדה נו.) וכי ירוק כעין רקיקה דהיינו לח אבל דמה מטמא לח ויבש כשאר דם הנדה כדילפינן בדם הנדה (שם דף

והחניא - בניחותא: מעין אחד הוא - דם הבא בימי לידה ודם הבא בימי טוהר ממעין אחד הן באין: נסתם הטמא - לאחר שבועים ונפתח הטהור: אחד הוא התורה טמאתו והתורה טהרתו ולוי אמר שני מעינות הם נסתם הטמא נפתח הטהור נסתם הטהור נפתח הטמא מאי בינייהו איכא בינייהו שופעת מתוך שבעה לאחר שבעה ומתוך ארבעה עשר לאחר ארבעה עשר ומתוך ארבעה עשר לאחר ארבעה עשר ומתוך ארבעה עשר לאחר מתוך שמנים לאחר שמנים לרב רישא ומתוך שמנים לאחר שמנים לרב רישא ומתוך שמנים לאחר שמנים לרב רישא ומתוך שמנים לאחר שמנים להומרא בית שמאי אומרים ברוקה וכמימי רגליה בית שמאי אומרים ברוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים מטמא לח ויבש קא ס"ד דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר מעום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר מעום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר

אמר לך לוי הכא במאי עסקינן בשופעת אי בשופעת מ"ט דב"ש קטברי ב"ש מעין אחד הוא בשלמא ללוי היינו דאיכא בין ב"ש יומי וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה יומי וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה יומי וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה החמנא וב"ה סברי ביומי וטבילה ח"ש מייד הכא נמי דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא מעין אחד הוא משום הכי מטמא לה ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא הויבש אמר לך הכא נמי בשופעת אי אר על גב דקאמרי בית שמאי מעין אחד

גרידתא דשלימו להו יומי אבל יולדת בזוב

לרב רישא - דשופעת מתוך ימי טומאה לימי טהרה לקולא וטהורה ואף על גב דלא פסק דהא בתוכד מהרפני

בתורה מהרתו:

ללוי רישא לחומרא - כיון דלא פסקה לא נסתם מעין טמא: קס"ד דפסקה - יום או שנים לאחר שבועים ומשום הכי מטמא לח ויבש דממעין טמא בא והתורה לא טהרתו לב"ה אלא ביומי וטבילה:

בשופעת - מתוך ימי טומאה לימי טהרה ולא פסקה:

בשלמא ללוי - דאמר לב"ה ב' מעינות הן:

ביומי וטבילה - לא שנא שופעת לא שנא פוסקת כל זמן שלא טבלה הוי דמה טמא בימי לידתה: ומודים ביולדת בזוב שמטמאה - ואוקימנא כשעברו ימי לידתה ולא ספרה אחריהן ז' נקיים וקס"ד הכא נמי דפסקה אחר שבועים ומשום הכי מטמא דממעיין טמא אתו והתורה לא טהרתו עד שתשב

ז' נקיים כדין זבה: אמאי מטמאה - דהא ממקום טהור הוא בא והרי הוא כדם מגפתה וכרוקה שמטמא לח משום מעין

הזב ולא יבש: לב"ש אצטריך - דקאמר מעין אחד הוא ומטהרי לה ביולדת גרידתא אחר ימי לידתה מיד דביומי

הלא רחמנא אצטריך ביולדה בזוב לאשמועינן דמטמאה:

דותה תטמא - קרא יתירא הוא דה"ל למכתב וטמאה ז' ימים כימי גדה ולשתוק: משום הכי בעיא - הפסקה שבעה נקיים דממעין דמים טמאים אתי והתורה לא טהרתו עד שתספור שבעה נקיים כדכתיב דותה תטמא:

ברגי ספירה לא הא שמע (ויקרא יב,

היולדת בזוב שצריכה שתשב שבעה ימים

אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי

הפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה – כיצד ת"ש ימי עיבורה עולים לה לימי מניקותה שתפסוק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים שבעה במשהו סגיא הכי קאמר צריכה

מניקותה שתים בימי מניקותה ואחת בימי

עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת

ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג' עונות

בתוך שבועים חזר הטמא להפתח:

ג' עונות מצטרפין ימי עיבורה לימי מניקותה:

כי האידנא בבית החיצון דם טהור הוא:

ושוין - שמאי והלל דפליגי במעת לעת:

דריין שעתן בראייה ראשונה:

שיעלו לה - ימי טהרה:

וראתה דיה שעתה:

מסולקין:

הוא אמאי דיה שעתה תטמא מעת לעת הכי דיה שעתה אלא לרב דאמר מעין אחד בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות - ת"ש במשהו סגי הכי קאמר צריכה שתפסוק שני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות בכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר

14 44

ליכא למימר דליכא שהות דאי אפילו מפקידה לפקידה ליכא צריכא למימר דדיה שעתה: ותטמא מפקידה לפקידה - כגון אם בדקה שחרית ומצאתה טמאה תטמא טהרות של ערבית והכא

דליכא שהות - כגון שראתה ביום שמונים ואחד מיד דליכא למימר מעת לעת דאפי? הוה מאתמול

שעברו ולא ראחה דם ממעין זה והויא לה ראייה ראשונה ודיה שעתה ומניקה מארבע נשים היא בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה - שהרי דמיה מסולקין שכמה ימים

לחוד ודם לידה לחוד אבל אחר לידה אי חואי לא השלימה ג' עונות ומטמאה מעת לעת שאין דמיה ג' עונות שלא תראה אחר לידה כלום ודם לידה לא מפסיק לשלש עונות כדתרצינן בפ"ק דם נדה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי - מעוברת שהתחילה להפסיק וילדה צריכה להשלים

עולין לה - כלומר מצטרפים לימי מניקותה כגון היתה מניקה והתחילה לפסוק ונתעברה והשלימה

ימי עיבורה עולין לה - בפ"ק (לעיל נדה דף י:) אמרי' מעוברת ומניקה שעברו עליה ג' עונות

שתפסוק משהו - לאחר שבועים דנקבה דאי בתוך שבועים לאו הפסק היא דכיון דחוזרת ורואה

עממא לרבות הלילות דותה תממא לרבות ב) דותה תטמא לרבות את בועלה דותה

משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים נקיים בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא

בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום

L01

עולין לה לספירת זיבתה אמר ליה רבינא פסקה וקסבר ימי לידתה שאין רואה בהן עסקינן דשבוע קמא פסקה שבוע בתרא לא והא ספרה קתני הכא ביולדת נקבה בזוב כתנא דשוין ואיבעית אימא בשופעת מממא לח ויבש אמר לך לוי אנא דאמרי ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח לשיטהן ובית הלל לשיטהן בשלמא לרב בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו ב"ש לא גזרו בה רבנן - תא שמע יולדת כיון דמעת לעת ליכא מפקידה לפקידה נמי דליכא שהות ותממא מפקידה לפקידה

בצער ולא מן הדם - כמה היא קישויה ר' לילה ויום כלילי שבת ויומו ששפתה מן בזוב דברי רבי אליעזר רבי יהושע אומר יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת המקשה נדה קשתה שלשה ימים בתוך י"א כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא מהני כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא והלכתא לקולא בין לחומרא דריש מרימר הלכתא רב אשי אמר הלכתא כוותיה דרב בין דרב לחומרא והלכתא כוותיה דלוי לחומרא מר זוטרא לאחרין ודרש הילכתא כוותיה עוד אתי אמר לן רב שמן מסכרא אקלע

מאיר אומר אפילו ארבעים וחמשים יום רבי

וב"ה לשיטתן - דכל זמן שלא טבלה מטמא לח ויבש והא כיון דספרה אחר ימי לידה ודאי פסק

כתנא דשוין - דאמר לעיל ושוין ברואה אחר דם טוהר שדיה שעתה ואנא אוקימנא בדאיכא שהות וקשיא ללוי:

ולהכי נקט יולדת נקבה דאי ילדה זכר אי אפשר לה לספור שבעה שלא תפסוק משהו אחר ימי טמא אתא ותורה לא טהרתו אלא ביומי וטבילה ולב"ש טהור דביומי תליא רחמנא והא שלמו להו ונפתח מעין טמא ושופעת מתוכו בתוך שבוע שלישי ומש"ה מטמא לה ויבש לב"ה דהא ממעין ספירתה דקסבר ימי לידתה שאינה רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה ושבוע שני לא פסקה וחזר הכי הואי כגון שהיתה יולדת נקבה בזוב וימי טומאת לידה שני שבועים ופסקה שבוע קמא וזו היא והא ספרה קתני - ואי לא פסק היכי ספרה. ומשני לעולם בשופעת מימי טומאה לימי טוהר וספירה ואפ"ה דיה שעתה אלמא שני מעינות הן:

כוותיה דרב לחומרא - בשופעת מתוך שמונים לאחר שמונים דמטמאה ולא אמרי' ממעין טהור לידה דלא הוו אלא שבעה:

בין לקולא - כגון שופעת מתוך י"ד לאחר י"ד דהוה ליה רב לקולא דאמר מעין אחד הוא והתורה אעא:

לילה ויום - דאם שפתה בחצי יום שלישי וילדה יום רביעי דשפתה מעת לעת אין זו שופי אלא מהרתו ולא בעי הפסקה:

אם כן שפתה לילה ויום שלאחר הלילה כלילי שבת ויומו:

כמה הוא קישויה - דלא אחיא לידי זיבה בכל דמים שתראה:

באותו היום אסורה לשמש אבל לערב טובלת ואינה צריכה לשמור יום כנגד יום דרחמנא טהריה אמר רב נדה ליומא - וה"ק המקשה ורואה דם בימי זיבה אע"ג דלא אתיא ביה לידי זיבה מיהו גמ' אטו כל המקשה נדה היא - אילו קשתה בימי זיבה מי הויא נדה והא אין נדות בימי זוב:

אומר כל שחל קישויה בשלישי שלה אפילו זו יולדת בזוב חנניא בן אחי ר' יהושע אין זו יולדת בזוב שופי סמוך ללידה הרי יולדת בזוב כללו של דבר קושי סמוך ללידה או שקשתה ושפתה וחזרה וקשתה אין זו שנים או ששפתה שנים וקשתה יום אחד זו יולדת בזוב אבל שפתה יום אחד וקשתה אטר או ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה הרי ושפתה שנים או שקשתה שנים ושפתה יום בימי זיבה טהורה - כיצד קשתה יום אחד זיבה טהורה והתניא המקשה בימי נדה נדה המקשה נדה אמר רבא בימי נדה נדה בימי ור' יצחק אמר המקשה אינה כלום והקתני ליומא ושמואל אמר חיישינן שמא תשפה גמ' אטו כל המקשה נדה היא אמר רב נדה אומרים אין קישוי יותר משתי שבתות יהודה אומר דיה חדשה ר' יוסי ור' שמעון

מו, יש) ואשה כי תהיה זבה הרי אונס אמור ולד או אינו אלא אונס כשהוא אומר (ויקרא זוכה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אתה אומר אונס גדול מזה אי הכי נדה נמי נימא זובה דעתיך לטהורי באונס ולטמויי בולד אין לך ואונס באשה לא אשכחן ואיבעית אימא מאי אונס בזב מהור השתא מיהא באשה קיימינן MULL אדרבה מטהר אני באונס שכן מהרה אחריו ומטמא אני באונס שאין טהרה בולד ולטמא באונס מטהר אני בולד שיש ולא מחמת ולד ומה ראית לטהר את הא מה אני מקיים דמה דמה מחמת עצמה כה) ואשה כי יזוב זוב דמה הרי אונס אמור אלא מחמת אונס כשהוא אומר (ויקרא טו, משמע ולד אתה אומר מהמת ולד או אינו מה"מ דת"ר דמה דמה מחמת עצמה ולא כללו של דבר לאתויי מאי לאתויי דחנניא

הא מה אני מקיים זובה זובה מחמת עצמה

לדם קושי:

אינה כלום - ואפילו באותו היום משמשת:

כל היום כולו בשופי אין זו יולדת בזוב

בימי נדה - בימים הראוים לנדות:

ושפתה - שנים מן הצער ולא מן הדם:

בליל כניסת שלישי אפילו כל היום כולו בשופי ושפתה מליל ד' שעה אחת להשלמת מעת לעת כל שחל קישויה - לאו לשון התחלה הוא אלא הכי קאמר כל שקשתה בשלישי אפי? שעה אחת

אין זו יולדת בזוב דבעינן שופי כל יום ג' המביאה לידי זבה:

שיש מהרה אחריו - דם מוהר: וכי יזוב זוב - זוב משמע זוב מ"מ ואפי' באונס:

בלא עת נדתה:

זובה - דם יהיה זובה ובנדה משתעי דפרשה ראשונה נאמרה בנדה ושניה בזבה כדכתיב בשניה ואונס באשה לא אשכחן - דטהור:

תשב על דמי טהרה - דהוה ליה למכתב וששים יום וששת ימים דמי טהרה:

לא נח נפשיה דרב א"ל לרב אסי זיל צנעיה שילא בר אבינא עבד עובדא כוותיה דרב כי עיילוה בקרירי אפקוה מחמימי נח נפשיה כנדתה ולא כזיבתה ואפילו בשופי קמ"ל כנדתה דמה למה לי אי לאו דמה הוה אמינא והשתא דכתיב וממאה שבועים 1727 מכלל דזיבתה טהור ואיזו זו זו קושי בימי יב, ה) וממאה שבועים כנדתה ולא כזיבתה אלא אמר אבוה דשמואל אמר קרא (ויקרא קושי בימי זיבה ואימא זו קושי בימי נדה יש לך ישיבה אחרת שהיא כזו ואיזו זו זו ולא מחמת ולד אמר ר"ל אמר קרא תשב

חלש רב אסי עיילוה בחמימי אפקוה מקרירי בוכנא דפרולא דמתבר אסיתא דנהשא שליט ביה רקבא א"ל ואנא שילא בר אבינא דהוא איסי בן מהללאל אסיתא דנחשא דלא איסי בן גור אריה דהוא איסי בן גמליאל מדליקתא א"ל אנא איסי בן יהודה דהוא אמר לי לא ציית גדייה א"ל ולא מסתפי מר ביה רב א"ל אם איתא דהדר ביה לדידי הוה בתר דנח נפשיה דרב א"ל הדר בך דהדר

112 41

דרב אסי

בפרחא אסא מהאי פוריא להאי פוריא אמרי צביתה ליה זוודתא נח נפשיה דשילא חזו בלא ליזיל ולימא ליה לרב מילי עילואי אול שילא אמר לדביתהו צבית לי ווודתא

ואי לא ציית גרייה הוא סבר גדייה א"ל

דבר הגורם סותר והאי לאו גורם הוא והאי נמי מטמא כימי נדה הוא או דילמא מהו שתסתור בזיבה דבר המטמא סותר ש"מ עבדו רבון פייסא בעי רבא קושי

כוותיה דרב - נדה ליומא: ואפי' בשופי - ואפי' הפסיק שופי בין קושי ללידה נימא טהורה הואיל ודם בקושי בא:

לדידי הוה אמר לי - דתלמידיה אנא:

אסיתא - משום דשמיה הכי דריש לשמיה הכי:

עיילוה בחמימי - חולי חם:

והרי קרי שאינו גורם כדקי"ל וסותר ההיא לאו סתירה היא דחד יומא הוא דסותר וכי קא בעי דבר הגורם - לידי זיבה אם ראתה שלש והאי לאו גורם הוא דלא אתיא בה לידי זיבה. ואי קשיא קושי מהו שתסתור בזיבה - כל מה שספרה:

עבא לסתור הכל:

לקרבן דתנן שלישית אין בוזקין אותו: לאיי - באמת אונס נמי גורם הוא לידי זוב שאם ראה שתים שלא באונס ושלישית באונס מצטרפין שאינו גורם - כדקי"ל ולא מחמת אונסו:

אמר אביי נקטינן אין קושי סותר $M_{ij}Q_{ij}$ בגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר זוכו ממא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר מאי שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה גרם לו קריו יום אחד לפיכך סותר יום אחד גרם לו זובו שבעה לפיכך סותר שבעה מה לרבנן מאי ת"ש דתני אבוה דרבי אבין מה אלא לר"א תפשוט דדבר שאינו גורם סותר בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא לסתירה אליעזר אומר בודקין אותו ברביעית אין לההיא מיפה במשא ח"ש בשלישית רבי בודקין אותו מאי לאו לסתירה לא לטמויה אף בשלישית בודקין אותו ברביעית אין לרבי אליעור ה"נ ת"ש רבי אליעור אומר אותו ה"ג כיון דלא גרים לא סתר אמר ליה ולרבי אליעזר דאמר אף בשלישי, בודקין שניה בודקין אותו שלישית אין בודקין אותו הוא דתנן ראה ראייה ראשונה בודקין אותו LOLUL אמר ליה לאיי האי נמי גורם א"ל אביי אונס בזיבה יוכיה שאינו גורם

ואביי חד בזב וחד בזבה וצריכי דאי כתב יטהר הוב מוובו נפקא מזובו ולא מנגעו מזובה ולא מנגעה האי ויקרא ט"ו:י"ג מוכי לידה תנא נגעה אטו לידה אלא אי אמרת מזובה ולא מלידתה איידי דאצטריך ליה מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת בשלמא עני הדא מזובה ולא מנגעה ולא תתני ולא מנגעה מזובה ולא מלידתה ואביי אמר לך מנא אמינא לה דתניא מזובה מזובה ולא מומאת זיבה מפסקת ביניהם XUL LEX אפסיק ליה לידה ואביי אמר לך שלא תהא מפסקת טומאה אלא אי אמרת אינה עולה ביניהם אי אמרת בשלמא עולה היינו דלא אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת לה דתניא (ויקרא טו, כח) ואחר תטהר אינה סותרת ועולה אמר רבא מנא אמינא אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר סותרת בזיבה איבעיא להו מהו שתעלה אביי ר"א היא - תניא רבי מרינוס אומר אין לידה

בזיבה ואי משכחת תנא דאמר סותר ההוא

לקרבן אמרתי - דבעי בדיקה ולא לסתירה: אלא - לא תוקי כדתרצה לטמויי במשא אלא ודאי לסתירה ובעיין לא תפשוט דאנן לרבנן בעינן ואת פשטת מדר"א:

ש"מ - מדנקט לשון גרמא מכלל דקיימא ליה דבר הגורם סותר:

רבי אליעזר היא - דאמר אונס סותר ואינו גורם:

אחריהן:

מזובה - וספרה לה מזובה: זב מטמא בין בשלש ראיות ביום אחד בין בשלש ראיות בג' ימים רצופין אבל זבה אינה מטמאה אלא בשלשה ימים כדכתיב בה ימים. בב"ק (דף כד.) מרבינן זב לימים:

מהו שתעלה - אם ילדה בזוב ובימי לידתה לא ראתה מהו שיעלה לה לנקיים ולא תצטרך לספור

מסתר נמי סתרה וכי דנין אפשר משאי מהן ורבא הא מני רבי אליעור היא דאמר שאין ראוין לזיבה אין ספירת שבעה עולה ספירת שבעה עולה מהן אף ימי לידתה לידתה מה ימי נדתה אין ראוין לזיבה ואין מנא אמינא לה דחניא כימי נדתה כך ימי לאו נקיים מלידה לא מדם ואמר אביי בזוב שצריכה שתשב שבעה נקיים מאי הלילות דותה תטמא לרבות את היולדת לרבות את בועלה דותה תטמא לרבות את אמינא לה דתניא (ויקרא יב, ב) דותה תטמא כבימים אימא לא צריכא אמר אביי מנא בראיות כבימים אבל זב דמטמא בראיות ואי כתב רחמנא בזבה משום דלא מטמיא זבה דמטמיא באונס אימא לא צריכא רחמנא בזב משום דלא מטמא באונס אבל

היא דאמר דנין אפשר משאי אפשר ורב
ששת אמר על כרחך הקישן הכתוב איכא
דאמר דנין אפשר משאי אפשר ורב
ששת אמר על כרחך הקישן הכתוב איכא
משאי אפשר ורב פפא אמר על כרחך הקישן
הכתוב קשתה שלשה ימים וכו' איבעיא
להו שפתה מזה ומזה מהו רב חסדא אמר
משל למלך שיצא וחיילות מפי תנן רבי
שחיילותיו של מלך הן ורב חסדא אמר
כל שכן דבעי נפיש חיילות מפי תנן רבי
שחיילותיו של מלך הן ורב חסדא אמר
הרשע אומר לילה ויום כלילי שבת ויומר
הצער ולא מן הדם הא מזה ומזה מהורה

תיובתא דרב הסדא אמר לך רב הסדא לא

נקיים מלידה - שלא תהא לידה ביניהם דאע"ג דלא חזיא כמאן דחזיא דמי דהא ימי לידה טמאין בלא דם:

בלא דם. מה ימי גדתה אין ראויין לזיבה - דאין זבה אלא אחר גדה ואין ספירת שבעה לזיבה עולה מהן דהא מכי הויא זבה לא היילא ימי גדה לעולם עד שתשב שבעה נקיים וכל דם שרואה אינה אלא סותרת אבל גדה לא הויא הילכך לא משכחת ימי ספירה בימי גדה ולא ימי גדה בימי ספירה: מסתר נמי סתרה - וכ"ש דלא סלקא כי היכי דס"ל באונס בזב שאינו גורם וסותר ימי לידה נמי אע"ג דלא גרמי סתר וכי קאמינא אנא לרבנן דאמרי דבר שאינו גורם אינו סותר אינה סותרת

ועולה: ר' אליעזר היא - בגון לידה דאפשר לה ללדת בימי ספירה: ר' אליעזר היא - במסכת מנחות בפ' התודה דיליף פסח דורות מפסח מצרים שלא יביא אלא מן החולין אמר לו ר''ע וכי דנין אפשר משאי אפשר במצרים אכתי לא הוה מעשר אבל לדורות דאיכא מעות מעשר שני נייתי מנייהו אמר לו אף ע''פ שאי אפשר ראיה גדולה היא ונלמד הימנה:

רב חסדא אמר ממאה - דהא איכא שופי: .

לפניו - יום אחד או שנים קודם ביאתו:

דמפיש חיילות טפי - סמרך לביאתר: דפסקו להו חיילות לגמרי - דהשתא ודאי קמאי לא מחמתיה אתו דאי מחמתיה אתו כל שכן דמפיש חיילות: לנדה טמאה: ימי וכל ימי זוב טומאתה וגוי - ומינייהו נפקא לן זבה קטנה בשילהי מכילתין בשמעתא בתרייתא: קשיא לתרוייהו - דאמרי זבה גדולה וקטנה הוא דמטהר ולד אבל אם יאריך אחריהן טמא:

ינם אחד צריכה לשמור יום כנגד יום דכי כתיב דמה דררשינן ולא מחמת ולד בזבה גדולה כתיב דכתיב בההוא קרא ימים רבים ואם משך קשויה יותר מאחד נקיים ומקרבן אבל לא ראתה אלא דכתיב גדולה - ראתה שלשה רצופין בתוך י"א יום מהורה מספירת נקיים ומקרבן אבל לא ראתה אלא

ועוד ארבעים וחמשים יום - קס"ד לגמרי מטהר לה ר"מ מזוב ומנדות: בימי נדה נדה - וה"ק ר"מ כמה הוא קשויה שלא חבא להתחייב בקרבן ולספירת נקיים ארבעים וחמשים יום ומיהו בכל הני ארבעים כי שלמי ימי זוב ומטו ימי נדות טמאה נדה וכי הדרי שלמי

אחריהן טמאה נדה כדאמר לעיל בימי נדה נדה:

בריאה - ארבעים: אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בה זבה - דהיינו י"א יום שבין נדה לנדה אבל ראתה

כדקתני - שלשה בקושי ומקצת שלישי ומקצת רביעי בשופי:

או שקשתה שנים ושפתה מעת לעת - בשלישי מן הצער ולא מן הדם:

אי נמי כי קחני - שלשה בקושי וא' בשופי ובכולן ראתה למה לי כולי האי:

אפי' ימים הראויין לספירת סתירת זבה תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר ארבעים וחמשים יום בשלמא לרב משכחת לה כרב אדא בר אהבה אלא ללוי קשיא אמר לך לוי מי קחני טהורה בכולן בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה – לישנא אחרינא אמרי א"ר לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה גדולה מ"ט (ויקרא טו, כה)

राव रात

מבעיא מזה ומזה דטמאה דפסקי להו חיילות לגמרי אבל מן הצער ולא מן הדם אימר כי היכי דמדם לא פסקה מקועי נמי לא פסקה והא תונבא בעלמא הוא דנקט לה קמ^{ייל} תנן קשתה שלשה ימים בתוך אחד עשר יום היכי דמי אילימא כדקתני למה לי שלש היכי דמי אילימא כדקתני למה לי שלש בתרי בקועי וחד בשופי סגי אלא לאו הכי קאמר קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה או שקשתה שנים ושפתה מעת לעת הרי זו

וולדת בזוב ותיובתא דר" חנינא אמר לך לן דאע"ג דמתחיל קישוי בשלישי ושפתה מעת לעת טמאה לאפוקי מרבי חנינא – כמה מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב חסדא ל"ק מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב חסדא ל"ק כאן לחולה כאן לבריאה – א"ר לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה אמר רב אדא בר אהבה ולטעמיה דרב [הוא] - שמואל דאמר כחסידים:

שיפורא - שופר שתוקעין בו ב"ד בקדוש החדש:

תשיעי הוי מחמת ולד דקסבר יולדת לט' יולדת למקוטעין:

כל הדמים שרואה בו בקושי אינו אלא מחמת הולד אע"ג דאיכא שופי בתרייהו ואפי' בתחלת יהודה שיפורא גרים כלומר החדש של תשיעי גורמת לידת הולד דמכי עייל הוה זמן לידה הילכך שלא תראה דם בימי השופי ולא אמרינן כיון דשופי סמוך ללידה נטמאנה בדם הקושי דקסבר ר' ואפי' בסוף תשיעי ילדה - ואע"ג דתשיעי כולו בשופי חוץ משני ימים אין זו יולדת בזוב בלבד

והרי היא זבה:

הרי זו יולדת בזוב - הואיל ורוב זיבה בשמיני הואי שאין הולד מטהר שדינן חד יומא בתר תרין להקל ולהחמיר - פעמים שאינו מטהר כלום פעמים שהוא מטהר חדש ויום אחד:

ובלא קושי ראתה:

הגדה דהוה ליה יום לידה שלישי ואי הויא חזיא קודם לידה בפתיחת הקבר הרי היא זבה הואיל קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם - דאי לא אפשר הויא לה זבה כשילדה אחר שנים שלאחר יש רואה - בלא קושי:

אמר להן - ר"מ מאי דעתייכו משום נפלים כדפרשינן:

א"כ - דקחשבת שמונים של נקבה:

וחמשים שהולד מטהר - הגך חמשים של קושי לפני השמונים:

יש מקשה - שהיא רואה:

יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת אין קושי לנפלים ח"ר יש רואה מאה בהן אמר להן מאי דעתייכו משום נפלים

לו א"כ יש מקשה כל ימיה ואין זיבה עולה

ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה XULL

וחמשים שהולד מטהר ושמונים של נקבה

ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ΔU

ק"נ יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא

מצוגני תניא היה ר"מ אומר יש מקשה

בכולן קשתה בימי נדתה נדה בימי זיבתה

וחמשים יום קשיא לתרוייהו מי קתני טהורה

כמה הוא קשויה ר"מ אומר אפי' ארבעים

זבה קטנה מ"ט ימי וכל ימי התם כתיבי – תנן

דמה ימים רבים כתיב אבא שאול משמיה

דרב אמר אפילו ימים הראויין להיות בהן

של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה

ויולדת אלא למאתים ושבעים ואחד יום או

איני והא אמר שמואל אין אשה מתעברת

אהבה ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים

ילדה אין זו יולדת בזוב אמר רב אדא בר

ושחים בחחלת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי

נאפילו בתחלת תשיעי ילדה הרי זו יולדת

שנים בסוף שמיני ואחד בתחלת תשיעי

ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד קשתה

יהודה אומר משום רבי טרפון דיה חדשה

בלא דם ר' יהודה אומר דיה וכו' תניא רבי

הקבר בלא דם קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר

מאי קמ"ל לאפוקי ממ"ד אי אפשר לפתיחת

אבל קשתה יום אחד בסוף שמיני

ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה ושמונים

ロルロ

ת"ר יש מקשה עשרים וחמשה יום ואין כזיבתה מכלל דזיבתה טהורה וכמה שבועים יב, ה) וממאה שבועים כנדתה כנדתה ולא שמואל מאי טעמייהו דרבנן דכתיב (ויקרא אומרים אין קושי יותר מב' שבתות אמר שנים מיעוט ימים שנים - רבי יוסי ור"ש הימים ותהר חנה ותלד בן מיעוט תקופות שנאמר (שמואל א א, כ) ויהי לתקופות למקוטעים יולדת לשבעה יולדת למקוטעים אפי' למ"ד יולדת לתשעה אינה יולדת מאתן ושבעים וחד הוו אמר מר זוטרא רי:י"ג ויתן [ה"] לה הריון הריון בגימטריא מעמייהו דחסידים הראשונים דכתיב רות לא אימא מרביעי ואילך אמר מר זוטרא מאי יבואו נשותיהן לידי חלול שבת ברביעי ותו משמשין מטוחיהן אלא ברביעי בשבת שלא הראשונים דתניא חסידים הראשונים לא היו ושבעים ושלשה הוא דאמר כחסידים למאתים ושבעים ושנים יום או למאתים

מומאט וגני בת, טוו עבול טאב געבוט ממה היקל עליה מטומאת זיבה אבל טמאה אמר להן דיו לבא מן הדין להיות כנדון בדם השופי אינו דין שנקל בדם הקושי בדם השופי היקל בדם הקושי מקום שהיקל אמרו לו לרבי אליעזר ומה במקום שהחמיר טהורין עד שיצא הולד ורבי אליעזר מטמא שמונים של נקבה כל דמים שהיא רואה אין קושי לנפלים "מ*תני"* המקשה בתוך ולד אלא נפל בתלתא נמי הויא זבה מ"ט ולד ולא תהא יולדת בזוב ובמקום שאין שתתקשה גשרים וששה יום במקום שיש לעני אלא אמר רבא הכי קאמר אי אפער במקום שיש ולד אמר ליה רבא והא בלא ולד ולד בתלתא נמי סגי אמר רב ששת אימא יום בלא ולד ולא תהא יולדת בזוב בלא ממהר ואי אפשר שתתקשה עשרים וששה נדה וב' שלאחר נדה וארבעה עשר שהולד זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה

מכלל דזיבתה טהורה - ומהכא גמרינן לעיל קושי בימי זיבה: לתקופות הימים - כתיב:

יש מקשה - שרואה כ"ה יום בין קושי ובין שופי:

בלא ולד - לקמן פריך משמע שאין שם ולד א"כ לאו קושי הוא ולמה לי כ"ו בתלתא לאחר הנדה

אחד נגמרה צורתו באמצע שביעי ואחד נגמרה צורתו לסוף תשיעי כמעשה דיהודה וחוקיה בני מחני" המקשה תוך שמונים - שנתעברה בימי טוהר או שנשתהה ולד אחר חבירו ב" חדשים וחצי OLY:

שהחמיר בדם השופי - כגון שאר יולדת שרואה ג' בשופי וילדה הרי זו יולדת בזוב: ר' הייא (לעיל נדה דף כז.):

דיו לבא מן הדין - כגון קושי של חוך מלאח שאחם למדין מקושי דעלמא:

גמ' תשב - על דמי טהרה:

בולד מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו בשופי שלפני הולד היקל בשופי שלאחר מממא אמרו לו לר"א ומה במקום שהחמיר שהיא רואה טהורין עד שיצא הולד ור"א המקשה בתוך שמונים של נקבה שכל דמים

בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה אמר קרא דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אימא ולד ה"נ (ויקרא יב, ז) וטהרה ממקור דמיה אמריתו דמה דמה מחמת עצמה ולא מחמת נדה אמר רבא בהא זכינהו ר"א לרבנן לאו עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל אמר להם אפילו אתם משיבין כל היום כולו שלאחר הולד אינו דין שנקל בקושי שעמו

76 70 ביקל בקושי שעמו מקום שהיקל בשופי

אמרו לו הרי אנו משיבין לך לשון אחר

לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה

דין שנקל בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו

מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה

ולא בדקה טהורה ישבה לה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה

הדמים אבל ימי הזב והזבה ושומרת יום הרי זו טהורה מפני שחרדה מסלקת את היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה

עשר יום בחוקת מהרה

ולא בדקה הרי זו טמאה ר"מ אומר אם בגיע שעת וסתה

ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד - תשב ישיבה אחת לכולן - מתנ" כל אחד

דיו לבא כו' - שהרי ק"ו אינו נידון אלא מכח קושי שלפניו כדקחני ומה במקום שהחמיר בשופי וליכא למימר ממה היקל מטומאת זיבה כדקאמר: שלאחריו אינו דין שנקל בקושי שעמו שעם השופי דהשתא יליף קושי של אחריו דטהור לגמרי

שלאחריו להיות כקושי שלפניו שהרי ממנו אנו למדים אלא הכי גמרינן מקום שהיקל בשופי שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל בקושי שלאחריו דהכא הוא דאיכא למימר דיו לקושי הרי אנו משיבין אותך לשון אחר - שלא נלמד קושי שלאחר מקושי שלפני כדאמרי' לעיל מקום

זכינהו - תשובה נצחת יכול להשיבן: מעפני הולד היקל בקושי שעמו:

כגון ראתה בקושי שבעה ימים ראשונים תהא טמאה ואם ראתה יותר יהא הדם טהור ותטבול אימא בימי נדה נדה - לר"א פריך כיון דאית ליה דיו לודי מיהא דבימי זיבה טהורה כקושי שלפניו

מתני' כל אחד עשר יום - אחר הנדות אשה עומדת בחזקת טהרה. ובגמרא מפרש למאי הלכתא: לאחר שבעה ראשונים של קושי:

ממאה - דאורה בזמנו בא:

נדה דף יא.): גמ' לומר שאינה צריכה בדיקה - שחרית וערבית ומשעברו צריכה לבדוק כדאיתא בפ"ק (לעיל ימי הזב - ימי ספירו:

ולא בדקה טהורה הגיע שעת וסתה ולא בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה לה וסת אבל יש לה וסת מותרת וצריכה לבעלה ובימי נדה אסורה בד"א באשה שאין והכי קתני כל י"א בחוקת טהרה ושריא דבאשה שיש לה וסת עסקינן חסורי מחסרא סיפא הגיע שעת וסתה ולא בדקה מכלל דלמא אתיא לקלקולא בימי נדה הא מדקתני אמאי א"ר מאיר יוציא ולא יחזיר עולמית בימי זיבתה בחזקת טהרה קיימא X.,L וסת אסורה לשמש ה"מ בימי נדתה אבל צריכא אלא לר"מ דאמר אשה שאין לה ולא בדקה טהורה רב הסדא אמר לא בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה ולא בעיא בדיקה אבל בימי נדתה בעיא אתאן לימי נדה וה"ק כל י"א בחוקת טהרה בדקה מכלל דלכתחלה בעיא בדיקה סיפא צריכה בדיקה והא מדקתני סיפא ישבה ולא למאי הלכתא אמר רב יהודה לומר שאינה כנגד יום הרי אלו בחוקת טומאה ra,

אמר רב פפא אמריתא לשמעתא קמיה רב מ"ו לראיתה דבימי זיבתה קאי לא קבעה כ"ב לראיתה דהתם בימי נדתה קאי לה אבל אמר שמואל לייש אלא טייו לטבילתה שהן וזה אסורין ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אסורין לשמש שינתה פעמים ליום כ' זה יום ט"ו (יום) ושינתה ליום כ" זה וזה ואהא אמרת לן היתה למודה להיות רואה מעוועא א"ל אביי את אמרת ניהלן ימי זיבתה אמר רב יוסף לא שמיע לי הא שמואל לומר שאינה קובעת לה וסת בתוך רב הונא בר הייא אמר לעת תיובתא יום כנגד יום והיולדת כולן מטמאות מעת מעת לעת מיתיבי הנדה והזבה והשומרת רבא אמר לומר שאינה מטמאה にてなべ口 וסתה ולא בדקה מהורה שחרדה מסלקת את שר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טמאה ר"מ כולה ר"מ היא וה"ק אם לא היתה בדקה טמאה הא מדסיפא ר"מ רישא לאו

לימי נדה - לימים שראויין לנדה כגון אחר י"א שבין נדה לנדה: לא נצרכא - הא דקתני כל י"א בחזקת מהרה אלא לר"מ בסוף פרק ראשון בגמרא: אמאי יוציא - תשמש כל י"א:

רבא אמר - מתני' דקתני כל י"א בחזקת טהרה:

הנדה - כלומר אשה שרואה דם מטמאה מעת לעת בראיית תחלת נדותה:

הייא בר רב הונא - פי' אמתני' מהדר:

את אמרת ניהלן - קודם הולייך:

ישבה ולא בדקה מהורה:

לא שנו - דליום ט"ו הוי וסת קבוע דליבעי תלתא זימני למיעקריה:

מקבע לא קבעה - בחוך ימי זיבה דחבעי ג' זימני למיעקריה דבחדא זימנא הוא דעקר לה ואם

יהודה מרסקרתא מקבע לא קבעה מיחש מהו דניחוש לה אישתיק ולא א"ל ולא מידי אמר רב פפא נחזי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ר ושינתה ליום כ' זה וזה אסורין ואמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא ט"ר לשבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה ליום לשבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה ליום ל"ז דכי הדרי ואתו עשרין ותרתי קיימא לה בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסורין לה בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסורין אלמא דחיישינן לה וקסבר רב פפא עשרין ותרתין מעשרין ותרתין מנינן נדה ופתחה דרב יהושע לרב פפא ממאי דלמא עשרין

ותרתין נמי מעשרין ת' מנינן דכי הדרי ואתר עשרין ותרתין קיימא לה בתוך ימי נדותה וה"נ מסחברא דאי לא תימא הכי האי תרנגולתא דרמיא יומא וכבשה יומא ורמיא יומא וכבשה יומא וכבשה תרי יומי ורמיא חד יומא כי הדרה נקטה כדלקמיה נקטה אר הייל רב פפא אלא הא דאמר ר"ל אשה א"ל רב פפא אלא הא דאמר ר"ל אשה קובעת לה וסח בתוך ימי נדותה ורבי יוחנן קובעת לה וסח בתוך ימי נדותה ורבי יוחנן

ה"ד לאו כגון דחואי ריש ירחא וחמשא

רקחני אסורה - דכי הדר אתו כ"ב לחשבון יום שהיתה ראויה לראות בו כשדילגה בה קיימא לה בימי זיבה לחשבון ראייתה כדפרישית. וקסבר רב פפא יום עשרין ותרתין דאסרינן עלה מיום כ"ב מנינן כלומר לאו כ"ב לראיית דילוגה שהיה בכ"ז אלא כ"ב מיום שהיתה ראויה לראות לימודה. ומדקרי להו רב פפא ימי זיבה קסבר נדה ופתחה ימי נדותה וזובה מעשרין וז' מנינן דהיינו מיום ראיית דילוגה ומיום ראיית כ"ז עד השתא לא הוו לה י"ז דאי ליום שראויה לראות כשדילגה מנינן ימי נדות וזוב לא הוה קרי להו ימי זובה דהא חלפו להו כ"ב מההוא יומא:

פתחה - קרי חשבון הנדה לימי הנדה וזרב: ממאי - דהאי יום כ"ב דאסרינן ליה מנינן מיום כ"ב שהיתה ראויה לראות כשדילגה דמטי ליה

ממאי - דהאי יום כ"ב דאסרינן ליה מנינן מיום כ"ב שהיתה ראויה לראות כשדילגה דמטי ליה בימי זיבה לחשבון ראייה שראתה בכ"ז: והכי מסתברא - דהא משום דחיישינן שמא תחזור לקדמותה לראות מכ"ב לכ"ב אסרינן לה

רהשתא הוי כ"ב לראייה אבל ליום כ"ב להשבון יום שהיתה ראויה לראות לא מצי אסרינן משום הא הששא דאפי' הוזרת לקדמותה לא תראה היום שהוא י"ז לראיתה דההיא לא היתה למודה לראות אלא לכ"ב לראייה ואי משום שהוא כ"ב ליום הראוי לה אין זה דרך החוזרת לוסתה לקצר ימי מהרתה ולמהר ימי ראייתה כדי שיבא לפי השבון של תחלה אלא חוזרת וקובעת כ"כ ליום שראתה:

ברלקמיה נקטה - מעכשיו היא חוזרת למנות כגון שעומדת יום ז' שאחר יום ז' שהטילה ומטלת נות שמנוני

יום שמיני: א"ל רב פפא אלא הא דאמר כו' אין אשה קובעת לה וסת תוך ימי נדותה - בימים שהיא נדה כדבעינן לפרושי מילתא דרבי יוחנן דחואי ריש ירחא וה' בירחא וריש ירחא וה' בירחא והשתא חואי בה' בירחא דהוו להו ג' זימני בה' בירחא ומעכשיו יהיה לה וסת בה' בחדש. לריש לקיש לא הוה וסת דהא תרי זימני קמאי דה' בירחא הוי תוך ימי נדותה ממש דהא נדה הויא מריש ירחא ופעם ג' הוה ימי נדה לפי חשבון הראוי שהיתה ראויה לראות ריש ירחא ומרקרי לפעם ג' תוך ימי נדה אלמא לפי חשבון הראוי מנינן: תלד - ואם נקבה תלד דמצי למכתב ואם נקבה וטמאה שבועים:

נימוק ופשיטא דאמו טמאה לידה:

שנודעועו אבריו - נעקר שכבת ורע מגופו: גמ' אלא כעין שהזריעה - כגון נימוק הולד כראמר בהמפלת (לעיל נדה כו.) שליא בבית הבית ממא כו' רבי שמעון אומר הולד נימוק ואמר בגמרא מודה רבי שמעון שאמו טמאה לידה ויליף מעמא מהכא אבל רבנן לא צריך להו קרא להכי דהא לדידהו כיון דאמרי הבית ממא לית להו

כל הנשים - לענין נדה:

אמרוה - להא דרבי יוחנן:

דאקדים וחזאי בכ"ה דמים יתירי איתוספו בה:

א"ל לא אלא הכי א"ר יוחנן כגון דחזיא - תרי זימני בריש ירחא ופעם שלישית בכ"ה ורביעית בר"ח דה"ל הך ראייתה בתרייתא שהיא שלישית לראייה של ר"ח בתוך ימי נדותה ממש שהיא נדה מיום כ"ה ומש"ה קרי להו תוך ימי נדותה דהא נדה היא. ומעמא מאי הוי קביעות הא אורחה בהכי שנפתח מעיינה משום דאמר הך ראייה דראש חדש ראיית וסתה היא והיום זמנה והאי

מחניי (לצא דופן אין ירשבין עליו ימי טומאה וימי טהרה ואין חייבין עליו קרבן ר"ש אומר הרי זה כילוד – כל הנשים מטמאות בבית החיצון שנאמר (ויקרא טו, יט) דם יהיה זובה בבשרה אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד שחצא טומאתן לחוץ היה אוכל בתרומה והרגיש שנודעזעו אבריו אוחז באמה ובולע את התרומה ומטמאין

בכל שהוא אפילו כעין החרדל ובפחות מכן גמ' א"ר מני בר פטיש מאי טעמייהו דרבנן אמר קרא (ויקרא יב, ב) אשה כי מזרעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה מזרעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה אלא כעין שהזריעה אמו טמאה לידה ור"ש מאי טעמיה אמר ר"ל אמר קרא תלד לרבות יוצא דופן ורבנן האי מבעי ליה לרבות

112 2

פרק ה יוצא דופן

בירחא וריש ירחא וחמשא בירחא והשתא חזאי בחמשא בירחא ובריש ירחא לא חזאי וקאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה אלמא מריש ירחא מנינא א"ל לא הכי א"ר יוחנן כגון דחזאי ריש ירחא וריש ירחא הדרן עלך בנות כותים

דרב יהושע

רבין וכל נחותי ימא אמרוה כרב הונא בריה

רמי יתירי הוא דאתוספו בה וכן כי אתא

ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא דאמרינן

סד"א בתרי עיבורי (דחד הוי נפל) אבל בחד אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת לידה שלאחר מלאת כאחת ת"ל זאת ורבנן אלא יכול תביא על לידה שלפני מלאת ועל ויולדת דאכלה חלב בחד קרבן תסגי לה ועל זיבה כאחת אלא יולדת דאכלה דם אחד על ולדות הרבה יכול תביא על לידה ז) זאת תורת היולדת מלמד שמביאה קרבן ליה מדתני תנא קמיה דרב ששת (ויקרא יב, ולחייב על כל בת ובת ורבי שמעון נפקא ורבנן האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן לבן לבן מכל מקום לבת לבת מ"מ נפלא ליה מדתני בר ליואי דתני בר ליואי מוממום ואנדרוגינוס קמ"ל ורבי שמעון זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא מומטום ואנדרוגינוס דסלקא דעתך אמינא

בחד קרבן סגי לה קמ"ל א"ר יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי טעמא רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי טעמא גמר לידה לידה מבכור מה התם פטר רחם גמר לידה לידה מבכור מה התם פטר רחם אף כאן פטר רחם ולגמר לידה לידה מאדם מה התם יוצא דופן אף כאן יוצא דופן מחברא מבכור הוה ליה למילף שכן אמו אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן אמו שכן אם בהמת קדשים פגול נותר וטמא אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט מכן אם בהמת קדשים פגול נותר וטמא אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט בריה דרב הונא משמיה דרבא חניא דמסייע זכר קדוש במחנה הנך נפישן אמר רב חייא ליה לר" יוחנן ר" יהודה אומר (ויקרא ו, ב)

זאת תורת העולה היא העולה הרי אלו ג'

לחייב על כל בן ובן - שאם טבלה לאחר י"ד לנקבה ושמשה ונתעברה וילדה לאחר שמונים מביאה שני קרבנת:

מיעוטין

תורת היולדת - משמע תורה אחת ליולדת ולדות הרבה:

שלפני מלאת - ילדה עכשיו וילדה לאחר שמונים קמא הוי לפני מלאת ובתרא הוי לאחר מלאת:

מודה ר"ש - ביוצא דופן:

מאדם - לענין טומאה וטהרה דכתיב וילדה זכר: אמו מאמו - בבכור כתיב (שמות כב) שבעת ימים יהיה עם אמו ובקדשים כתיב (ויקרא כב) והיה

שכעת ימים תחת אמו: שכן אם בהמת קדשים פיגול נותר וטמא - אם בתרוייהו כתיב אמו ותרוייהו בהמת קדשים ופגול

ונוחר וטמא נוהג בהם לאפוקי אדם דליתיה בכל הני: פשוט - אדם משתעי בין בפשוט בין בבכור וכן קדשים הוו פשוטים. ובין באדם ובין בקדשים לא משתעו בזכרים לחודייהו טפי מבנקבות לאפוקי בכור דליתיה אלא בזכרים. ותרוייהו בין אדם בין קדשים לא הוו קדושין מאליהם אבל בכור קדושתו מאליו. ובין קדשים ובין אדם לא הוו

דמסייע ליה לרבי יוחנן - דאמר דמודה ר"ש ביוצא דופן דקדשים:

מתנות כהונה כגון שלמים לבעלים הן לאפוקי בכור דהוי ממתנות כהונה:

בתרי עיבורי - שילדה וחזרה ונתעברה בתוך ימי טוהר וילדה לאחר שמונים:

GLU L'IZX LIGI

GLU SIWAUR ESISTE IWIWGT TAR IWIZX

זאת ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא דופן ת"ל אנו ציבוכה וצינוכה וצמולגצי וצינהכג ואנונו העולין שאם עלו לא ירדו יכול שאני מרבה ב) זאת תורת העולה ריבה תורה אחת לכל משחמן שלא לשמן מנין ה"ל (ויקרא ו, והנתנין בפנים שנתנן בחוץ והפסח והחטאת

אם קד

XLL

שנתנן למעלה והנתנין בחוץ שנתנן בפנים והנתנין למעלה שנתנן למטה והנתנין למטה למלומו ומולדלו פסולין וזרקו את דמן והטמא והנותר ושנשחט חוץ לזמנו וחוץ ושיצא דמה הוץ לקלעים והלן והיוצא מנין לרבות שנשחטה בלילה ושנשפך דמה שמעון אומר עולה אין לי אלא עולה כשרה דמה חוץ לקלעים שאם עלתה תרד

דופן ואקדשה וחד לבהמת קדשים דאוליד תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד דרך אי אמרת בשלמא דקדשים היינו דאצריכי מאי דקדשים מאמו אמו נפקא באי מאי עבכור בכור מפטר רחם נפקא XLX

שחימתן כשרה: נקט ששחטוהו פסולין שהשחיטה כשרה בפסולין כדחנן (זבחים דף לא:) כל הפסולין ששחטו ושקבלו פסולין את דמו וזרקוהו - כגון בעל מום או שאר פסולין. ולהכי נקט קבלו פסולין ולא שנשחטה בלילה ושנשפך דמה - לארץ ולא נזרק:

ברובע והגרבע מוקצה וגעבד - פסולין ליקרב כדיליף לקמן בשמעתין:

מפטר רחם נפקא - דלא קדיש וכיון דחולין הוא למה לי למעוטי פשיטא אם עלה ירד:

מאמן אמן נפלא - נמי דלא קדיש דגמר מבכור:

אמר רב הונא בריה דרב נתן לא יוצא דופן

יוצא דופן דלא מאי לאו יוצא דופן דקדשים

את אלו שלא היה פסולן בקדש קתני מיהת

את אלו שהיה פסולן בקדש ומוציא אני

אחר שריבה הכתוב ומיעט אמרת מרבה אני

וקסבר ולדות קדשים בהוייתן הן קדושין - נראה בעיני דלא גרסי' ליה ופירוש משובש הוא דכל תרי קראי - אמו אמו וואת:

הן ויכול לאוסרן והכי נמי מוקמינן בפרק בתרא דובחים (דף קיד.). ואתנן ומחיר כשנתן לה עובר ולבסוף נרבעו. ומוקצה ונעבד נמי בקדשים קלים ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמר ממון בעלים הכי נמי מסתברא - דכל הני פסולין דהכא בבהמות קדשים קאמר. ורובע ונרבע כגון שהקדישן שכן למאן דאמר משעת יצירה הן קדושים דהיינו במעי אמו דאיצטריך למעוטי מואת:

זו יולדת בזוב ודם היוצא משם טמא ורבי צבי זו יולדת בזוב ורבי שמעון אומר אין המקשה שלשה ימים ויצא ולד דרך דופן לדשים הכא נמי איצטריך תרי קראי ה"ר תרי קראי חד לבהמת חולין וחד לבהמת לכלאים או עז פרט לנדמה אלא אצטריכו כב' כו) שור או כשב או עו שור פרט ותו כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא (ויקרא המוקצה ומן הצאן להוציא את הנוגח להוציא את הנעבד מן הצאן להוציא את הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר מעכא נפלא מעים נפלא (ויקרא א, ב) מן והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים הני [GビX בכי נמי מסתברא מדקתני הרובע קדושים אלא אי אמרת דבכור מפטר רחם דרך דופן וקסבר ולדות קדשים בהוייתן הן

משום ר"ש בן יוחי מנין שאין אשה טמאה ואזדא ר' יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן אמר אף לדברי המטמא בדם מטהר באשה לדברי המטהר בדם מטהר באשה ור' יוחנן אמר ר"ל לדברי המטמא בדם מטמא באשה מצור מקומו טמא ומ"ס מקור מקומו טהור ענפל ובמלור מקומו טמא קמיפלגי מר סבר אלא אמר רב יוסף כגון שיצא ולד ודם דרך דהיינו רישא ועוד משם מקום ולד משמע ורבנן לטעמייהו מתקיף לה רב יוסף חדא ודם דרך רחם ואזרא ר' שמעון לטעמיה פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן לטעמיה ורבון לטעמייהו אלא סיפא במאי שמעון מטהר בשלמא רישא רבי שמעון

כ, יה) ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה

עד שיצא מדוה דרך ערותה שנאמר (ויקרא

חל עליהם וקרושה דממילא נמי חיילא עלייהו והרי הם קדושים. וכלאים וטרפה ויוצא דופן נמי בהמת קדשים קלים באתנן וקסבר בהוייתן הם קדושים ולא קודם לכן לפיכך איסור אתנן ומחיר

בולדות קדשים:

מן הבהמה - אדם כי יקריב מכם מן הבהמה ולא כל בהמה להוציא את הרובע והנרבע:

כלאים - מן העז ומן הכבש:

בולד מטהרו ואע"ג דולד דרך דופן נפק:

לבהמה דחולין - ואקדשה:

המקשה ג' ימים - בימי זיבה וראתה דם כל שלשה דרך רחם:

ר"ש לטעמיה - דאמר במתניתין יושבין עליו ימי טומאה אפילו בלידה יבשתא וימי טהרה אלמא

שיצא ולד ודם דרך דופן - ופלוגתא אחריתי היא ולאו אקושי קאי דרישא איירי כשיצא דם דרך ולד הוא הלכך לענין קושי נמי ולד הוא ומטהר את קישויו:

מלטמא וכדם מכה דמי וכי אתא נמי דרך רחם טהור כל ימי זיבה היכא דליכא שופי סמוך ללידה ורבי שמעון סבר מקור מקומו מהור מלטמא מיפה הנוגעת בו הלכך כי אתא דם דרך דופן מהור את האשה טומאת שבעה מיהו טיפה עצמה מטמאה במגע משום דנגע במקור ומקור מקומו טמא. רבנן סברי מקור מקומו טמא - הלכך טיפת דם מטמאה. ואע"ג דדרך דופן לאו ראייה היא לטמא רחם קודם לידה:

מטמא באשה - טומאת שבעה משום ראיית נדה ואע"ג דבא דרך דופן:

בין השינים כלפנים או כלחוץ ת"ש דתני אמר רבי יוחנן עד בין השינים איבעיא להו יוחנן אותו מקום גלוי הוא אצל שרץ אלא לקיש כל שתינוקת יושבת ונראת א^{יי}ל רבי בבית החיצון הי ניהו בית החיצון אמר ריש אימא מעלמא אחיא כל הנשים מטמאין אלא לטומאת ערב ודווקא תרתי אבל הדא שבעה חמשה דמים טמאין באשה ותו לא מיפי מרגליות ממאה למאי אילימא לטומאת אמר רבי יוחנן מקור שהזיע כשתי ΔLC דם אמר רחמנא ולא חתיכה אלא לטומאת ערותך למאי אילימא לטומאת שבעה (יחזקאל טז, לו) יען השפך נחושתך ותגלי מצור שנעקר ונפל לארץ טמאה שנאמר אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה אשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה את ערותה את מקורה הערה מלמד שאין הוא רא קשיא כאן במשמשת כאן בפולטת הסתרים אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב שטומאת בית הסתרים היא וטומאת בית כבר נאמר למטה או איש XLX QGEL ללמדנו אם לענין נוגע בשכבת זרע הרי עד הערב אמר ר' שמעון וכי מה בא זה והתניא (ויקרא טו, יח) ורחצו במים וטמאו **4117** וסבר רבי שמעון דיה כבועלה אף היא אינה מטמאה עד שתצא טומאתה בועלה אינו מטמא עד שחצא טומאה לחוץ ת"ל יהיה ור" שמעון אומר דיה כבועלה מה ת"ל זובה בבשרה פולטת ש"ז מנין בפנים כבחוץ ואין לי אלא נדה זבה מנין ענו רבנן בבשרה מלמד שמטמאה $L \Delta$ מקום דישה אמר רב יהודה מקום שהשמש כלפנים במתניתא תנא מקום דישה מאי רבי זכאי עד בין השינים בין השינים עצמן

כשהתינוקת יושבת - נפתח רחמה קצת: מיפי מרגליות - דם לבן וצלול: לטומאת ערב - מפני שנגעה בו ביציאתה: שנעקר - חתיכת בשר:

א"ר יוחנן - לשון קושיא הוא:

שהשמש - אבר:

יהיה - זובה בבשרה: תלמוד לומר זובה בבשרה - ואע"ג דבנדה כחיב מדאפקיה בלשון זובה ילפינן זיבה:

ה"ג בתורת כהנים מה בא זה ללמדנו אם לענין הנוגע בשכבת זרע הרי כבר אמור למטה אלא

שטמא דאי לא אשמעי? לא הוה קיימא לן מפני שהיא טומאת בית הסתרים ואינה מטמאה אלא אלא - בא ללמדנו שאפי' לא נגע בשרה מבחוץ בקרי טמאה מפני טיפת תשמיש והוצרך להשמיענו מפני כוי:

מפני שגזירת הכתוב הוא. אלמא לא אמרינן דדיה כבועלה:

במשמשת - גורת הכתוב ולא בפולטת:

פולטת תיפוק ליה - דקודם יציאתו חוץ טמאה היא דהא שמשה:

סגי לה והא אמר רבא משמשת כל שלשה 💎 בכרעה וטבלה דילמא בהדי דקאולה שדיתא לשמושה למימרא דמשמשת בטומאת ערב במטה מכלל דכי קאמר רבא דאולה איהי פולטת תיפוק ליה דהא שמשה בשטבלה שלא תפלוט הכא במאי עסקינן שהטבילוה

1년 없도

וטמאו עד הערב בשאינה מתהפכת אבל - ליה מתניתין לרבנן רואה הויא ולר' שמעון והכי קאמר כי כתב רחמנא ורחצו במים כאן בשאינה מתהפכת ורבא אקרא קאי שהטבילוה במטה ולא קשיא כאן במתהפכת שמא נשתייר מבעי ליה אלא לרבא נמי וכי תימא דילמא אשתייר אי הכי חיישינן

ימים אסורה לאכול בתרומה שאי אפשר לה

במחהפכת כל שלשה ימים אסורה לאכול - נוגעת הויא - ואי לא שמיע ליה מחניתין ולטמא בפנים כבחוץ מה נפשך אי שמיע בויא נפקא מינה לסתור ולטמא במשהו פולטת שכבת זרע רואה הויא או נוגעת בעא מיניה רב שמואל בר ביסנא מאביי דערומה שאי אפשר לה שלא תפלוט

שלשה אפי' יצא נמי טהורה דהא שכבת זרע מסרחת היא: כל שלשה כו' - וכיון דכל שלשה אסורה משום תשמישה דיה כבועלה היכי משכחת לה אי לאחר

אלא לרבא נמי - דלא אזלה הילכך כל שעה פלטה והא דר' שמעון דיכולה לטבול לשמושה כגון ממקומה אפשר לה בלא פליטה: הכא במאי עסקינן - הא דקאמר ר"ש דטהורה בטבלה לתשמישה שהטבילוה במטה דכיון דלא זוה

שלא נתהפכה לאחר הטבילה ודרבא במתהפכת:

מתהפכת. ל"א מתהפכת בשעת תשמיש ואין הזרע נקלט ברחם יחד הילכך פולטת והולכת מעט ורבא - לפרושי לן קרא אתא דכי כתיב ורחצו במים דמשמע דיכולה לטבול בו ביום כשאינה

רואה הויא - משום ראייה טמייה קרא ומשום נוגעת בשכבת זרע דעד השתא הויא נגיעת בית מעט אינה מתהפכת בשעת תשמיש נקלט הזרע יחד ויוצא בבת אחת:

הסתרים ולא הויא טמאה אלא ביום תשמיש ומגזרת הכתוב וכי פלטה נגעה לבראי ומטמיא:

אי שמיע ליה - לרב שמואל: סותרת דהא וספרה לה כתיב והאיכא: לסתור - בזיבה בימי ספירה אי רואה הויא סותרת אבל נוגעת לא שאם נגעה בשום טומאה אינה

ואי לא שמיע ליה - אמאי מספקא ליה מסברא נוגעת הויא דהא לא מגופה חזיא אלא מה שקבלה

דמטמאה במשהו ולענין סתירה נמי סתרה דהא בתורת זיבה מרבי ליה מיהיה זובו: ואליבא דרבון לא קמיבעיא ליה - דכיון דלרבון מטמיא בפנים כבחוץ אלמא רואה הויא וכ"ש היא פולטת:

כנוגעת דהא א"נ אמר דיה כבועלה סתרה ומטמאה במשהו כבועלה או דילמא לא שנא דכי היכי בפנים כבחוץ מה בועלה לא מטמא איהי נמי לא מטמאה אבל לסתור ולטמא במשהו לא משוי לה כי קא מבעיא ליה לסתור ולטמא במשהו - מהו מי אמרי' כי אמר ר' שמעון דיה כבועלה לטמא

דרב יוסף א"ל רואה הויא הדר אתא לקמיה מייליה לרבא אייל רואה הויא אתא לקמיה אחמיר בהו רחמנא א"ל רואה הויא אתא דחדוש הוא דהא זבין ומצורעים דחמירי ולא רואה הויא או דילמא לא גמרינן מסיני ליה מדאחמיר רחמנא אבעלי קריין בסיני לעולם לא שמיע ליה מתניתא והכי קמיבעיא רואה הויא או דילמא לא שנא איכא דאמרי בפנים כבחוץ אבל לסתור ולטמא בכל שהוא רבי שמעון דיה כבועלה הני מילי לטמויי ליה לסתור ולטמא בכל שהוא מאי כי קאמר בפנים כבחוץ לא קמיבעיא ליה כי קמיבעיא לא מיבעיא ליה אליבא דר"ש しくひにと מחניחין ואליבא דרבנן לא קמיבעיא ליה כי מסתברא נוגעת הויא לעולם שמיע ליה אבין דאסברית ניהליה וכרכיש לי ברישיה מומאני בלועה היא א"ל זיל שייליה לרבי רבי ירמיה לר' זירא בירידה אמאי טמאה דם בירידה ממאה בעלייה מהורה X.. 4 שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה רבי זירא א"ר הייא בר אשי אמר רב יולדת למבול מטומאה לטהרה וכי הא דאמר נדה אי בימי זיבה זיבה - לא צריכא שירדה בשלמא כולהו לחיי אלא יולדת אי בימי נדה והיולדת כולן מטמאות בפנים כבחוץ ת"ר הנדה והזבה והשומרת יום כנגד יום לסתור ולטמא בכל שהוא רואה הויא דיה כבועלה אלא לטמא בפנים כבחוץ אבל ליה שפיר אמרי לך עד כאן לא קאמר ר"ש באביי א"ל כולכו ברוקא חדא תפיתו אמר

דלענין טומאת פנים משוי לה נוגעת לענין משהו וסתירה נמי משוי לה נוגעת: לעולם לא שמיע ליה מתני' - ודקאמרינן מסברא נוגעת הויא לא היא מסברא לא מיפשט לן דאיכא למימר מדאחמיר רחמנא בבעלי קריין בסיני דכתיב (שמות י"ט:ט"ו) אל תגשו אל אשה ולא הזהיר ייל מאני יייםיו בניים

על ממא שרץ רואה הויא: כולכו ברוקא חדא תפיתו - כולכם שמעתם שמועה אחת. תפיתו לשון רוק וחבירו בכתובות תוף

שדי בפרק אף על פי (כתובות דף סא:):

אמר ליה - אביי שפיר אמר לך: הזבה ושומרת יום - הכי קאמר בין שראתה ג' ימים בין שראתה יום אחד מטמאה בבית החיצון

בראייה ראשונה:

אי בימי נדה - ילדה וראתה הא חני ליה ואי בימי זיבה הא תני ליה לזיבה: מטומאה לטהרה - לאחר שבועים וקיימא לן כבית הלל דאמרי בבנות כותים (לעיל נדה דף לה:) ביומי וטבילה תלא רחמנא דלא הוי דם טוהר אלא לאחר טבילה:

ונעקר דם - לבית החיצון ועמד שם יום או יומים:

טומאה בלועה היא - וקיימא לן בפרק בהמה המקשה (חולין דף עא.) טומאה בלועה אינה מטמאה לא במגע ולא במשא והכא הא טומאה בלועה היא ולא דמיא לכל הנשים שמטמאות בבית החיצון דהתם משום ראייה דמאתמול היא וטומאת שבעה ורחמנא אמר בבשרה מכי אתא בבית החיצון הויא ראייה אבל הכא משום משא ונגיעה היא וטומאת ערב דאי משום ראייה מאתמול איעקר ומאתמול הויא ראייה וראייה דמאתמול לא מהניא לה האידנא דמאתמול הוה להו ימי טומאה והשתא הוו להו ימי טוהר וטומאה בלועה לא מטמיא במגע ובמשא:

דשרי לממהל בשבתא אזל בתריה אמר ליה דנפק אמר רבא ס"ר דההוא גברא לא ידע לממהל בשבתא אמר ליה שפיר דמי בתר וכי ההוא דאתא לקמיה דרבא אמר ליה מהו שמא יוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור וכדרב אושעיא דאמר רב אושעיא גזרה כגון שהוציא ולד ראשו הוץ לפרוזדור לידה יבשתא מאי מטמא בפנים כבחוץ איכא ルロビ הכא במאי עסקינן בלידה יבשתא אלא יולדת אי בימי נדה נדה אי בימי זיבה עינו נמו להאי קמ"ל שמעתין איפריק דתימא מגו דמהני טבילה לדם דאיכא גואי אי יצא לחוץ מאי למימרא מהו 7717 הכא כי נפיק לבראי ליטמי הכא נמי כשיצא הבליעה מי דמי התם אין לה טומאה בחוץ כנבלת עוף טהור שמטמאה בגדים בבית אול שייליה א"ל עשאוה בי מדרשא

שגזרת הכתוב היא ואביי חדא ועוד קאמר היא וטומאת בית הסתרים לא מטמאה אלא בעניא אלא מפני שטומאת בית הסתרים בית הסתרים הוי אמר רבא מנא אמינא לה מיהא מטמיא אביי אמר בלוע הוי רבא אמר הסתרים הוי נהי דבמגע לא מטמיא במשא טומאה בלועה לא מטמאה ואי אמרת בית כזית נבלה באותו מקום אי אמרת בלוע הוי למאי נפקא מינה כגון שתחבה לה חבירתה של אשה בלוע הוי או בית הסתרים הוי עליה את השבת איבעיא להו אותו מקום בומנה וכל מילה שלא בזמנה אין מחללין ראשו הוץ לפרוזדור הוא והוי מילה שלא ולא אתיליד עד שבתא אמר ליה האי הוציא ליה שמעית ולד דצויץ אפניא דמעלי שבתא אימא לי איזי גופא דעובדא היכי הוה אמר

חדא דטומאה בלועה היא ועוד אפילו אם

בגדים בביח הבליעה - בגדים שהוא לבוש בהן בשעה שנוגע בה אינן טמאין שאין להן טומאת מגע דאמר רחמנא לא יאכל לטמאה בה (ויקרא כ"ב:ח") אין לך אלא מה שאמור בה אכילה ולא מגע ומה היא מטמאה בגדים שהוא לבוש בשעת בליעה כדכתיב (שם יז) [וכל] נפש אשר תאכל נבלה וטריפה באזרח ובגר וכבס בגדיו וטהר ובנבלת עוף טהור כתיב דנבלת בהמה לא מטמאה בבית הבליעה כדאמר בשמעתין ונבלת עוף ממא נמי לא מטמאה כדאמר בתורת כהנים מי שאיסורו משום בל תאכל נבלה יצא עוף טמא שאין איסורו משום בל תאכל נבלה אלא משום בל תאכל ממא:

מאי למימרא - הא דם טמא הוא דקודם טבילה נעקר:

שמעתין - דרבי זירא דהוה קשיא לן טומאה בלועה היא:

בלידה יבישתא - דליכא לא נדה ולא זיבה:

כגון שהוציא ולד ראשו הוץ לפרוזדור - ואוליד וקאמר דאע"ג דאכתי ראשו בפנים הוא דהיינו

בבית החיצון הוי כילוד וטמאה לידה וכרב אושעיא דאמר חוץ לפרוזדור ולד הוי:

וכי ההוא דאתא כו' - כלומר מדרבא נמי שמעינן דראשו חוץ לפרוזדור הוי כילוד:

רצורץ - שמעתי את הולד צועק בתוך המעיים מבעוד יום של ערב שבת: טומאה בלועה לא מטמאה - דהרי היא כמי שאינה ואין בה לא מגע ולא משא וטהורה אשה זו: תמצי לומר טומאת בית הסתרים היא אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא איבעיא להו מקום נבלת עוף טהור בלוע הוי או בית הסתרים הוי איבעיא להו מקום נבלת עוף טהור בלוע הוי או בית הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון שתחב לו חבירו כזית נבלה לתוך פיו אי אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמיא אביי (אלא אי) אמרת בית הסתרים הוי נהי נמי אמר בלוע הוי ורבא אמר בית הסתרים הוי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא אביי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא אביי אמר אביי מנא אמינא לה דחניא יכול תהא אמר אביי מנא אמינא לה דחניא יכול תהא מילו בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה הי'ל (ויקרא כב, ח) נבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה מי שאין לה טומאה אלא אכילתה יצתה זו שטמאה קודם שיאכלנה ותיתי בק"ו

מנבלת עוף טהור ומה נבלת עוף טהור מאין לה טומאה בחוץ יש לה טומאה בחוץ אינו דין שיש זה טומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא לה טומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא לה טומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא באחרת אם כן מה חלמוד לומע זלומע כאוכל באחרת אם כן מה חלמוד לומע זלומע כאוכל מה אוכל בכזית אף נוגע ונושא בכזית מה אוכל בכזית אף נוגע ונושא בכזית אמר רבא שרץ בקומטו טהור נבלה בקומטו ממא שרץ בקומטו טהור נבלה בקומטו דמטא זבית הסתרים לאו בר מגע הוא רמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא נבלה בקומטו טמא נהי דבמגע לא מטמא אימר התנור טמא פשיטא מהו דתימא תוכו לאויר התנור טמא פשיטא מהו דתימא תוכו אמר רחמנא

रान धर

ולא תוך תוכו קמ"ל אמר ר"ל קנה בקומטו של זב והסיט בו את הטהור טהור קנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב ממא מאי טעמא דאמר קרא (ויקרא שטף במים זהו הסיטו של זב שלא מצינו לו טומאה בכל התורה כולה ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה למימרא דהיסט ונגיעה כידיו מה התם מאבראי אף הכא מאבראי אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין וכו' זב דכתיב

מקום נבלת עוף טהור - בית הבליעה של אדם שאין לנבלת עוף טהור טומאה אלא שם: שתחב לו הבירו - דאי תחב הוא לעצמו איטמי ליה במגע: בה - בגדים טמאים בבית הבליעה ולא באחרת: קומטו - כגון בין אציליו או שאר קמטים פרונצ"ש בלע"ז: הסיט בו את הטהור טהור - כדמפרש טעמא לקמן: מאי טעמא - טהור הניסט בקנה של קומטו של 1ב טהור: כאילו מביא מבול - שמחמם את אבריו ומביא לידי קרי וזהו קלקול דור המבול שנאמר (בראשית ערגמא רב הונא במשמש מטתו בחלומו מהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו הם טמא אמר רחמנא בראויה להזריע מיתיבי היה מרגיש בה אינה מטמאה מ"ט שכבת זרע אמר שמואל כל שכבת זרע שאין כל גופו אחמומי והדר אחמומי בשעתא לא שכיח בעין מדמעת וחוזרת ומדמעת ורבא כל דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן שאצבע ורבא לאוסופי לא הייש והתניא למה זה רעקר עקר ואביי חייש דילמא אתי לאוסופי רבא אמר אפילו תימא במטלית רכה כיון מביא מבול לעולם אמר אביי במטלית עבה ר"א אומר כל האוחז באמה ומשתין כאילו אוכל בתרומה והרגיש וכו' אוחז והתניא מז) ואיש כי חצא ממנו שכבח זרע היה זוכו מכשרו בעל קרי דכתיב (ויקרא טו, (ויקרא טו, ב) כי יהיה זב מבשרו עד שיצא

שהרהר וירד וטבל מהו אם תמצי לומר אפגעו ערי בעולם בעי רבא עובד כוכבים כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה הא טמויי מטמיא שנאמר (דברים כג, יא) כחץ אינה מורעת אורועי הוא דלא מורעא לה אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה דרובה בהרגשה נפק לישנא אחרינא אמרי הטיל מים לכשיטיל מים טמא שאני התם בהרגשה מהו ה"ש בעל קרי שטבל ולא דבעי רבא נעקרה בהרגשה ויצתה שלא בפשיטא ליה לשמואל מיבעיא ליה לרבא בהרגשה ויצאה שלא בהרגשה לישנא להאי לישנא איכא בינייהו נעקרה יורה כחץ אינה מטמאה מאי איכא בין האי אחרינא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו באי אפשר לשמש בלא הרגשה לישנא

דער עקירה אולינן הני מילי לחומרא אבל

וי:י"ב) כי השחית כל בשר:

במטלית עבה - שאינה מחממת:

ויוצא כל שעה מעט אבל זה שנזדעועו אבריו נעקר כל הזרע ביחד ושוב אינו חוזר ומתחמם לעקור לא שכיח - והא דתניא כל זמן שאצבע בעין מדמעת ה"מ היכא דמתחלה ממשמש וחימם את עצמו

בשרו חם - אברו: עוד מיד בשעה אחת:

לכשיטיל מים טמא - דנשתייר מן הקרי ויוצא עכשיו ואע"ג דלא נפיק בהרגשה הואיל ומעיקרא ויצתה בלא הרגשה - דאינו יורה כחץ:

איעקר בהרגשה:

בתר עקירה:

או דילמא לא שנא - לחומרא כגון לגבי עקירה דהרגשה דישראל ולא שנא לקולא כי הכא אזלינן עובר כוכבים שהרהר - ונעקר ולא יצא:

שנעקרו מימי רגליה - דהוי מעין אב הטומאה:

דלא מצי נקיט לה - מלצאת הילכך מכי עקר חשיב ליה צורך יציאה:

ורבנן ורבי ישמעאל ההוא מרר נפקא ההוא מבעי ליה לה מטמא ואינו מטמא יבש דאמר קרא או החתים בשרו מזובו ורבנן פי האמה ולא הודו לו מ"ט דרבי ישמעאל אומר משום רבי ישמעאל זב צריך כחתימת שהן הוא דאמר כרבי נתן דתניא רבי נתן החתים בשרו מזובו והאנן תנן מטמאין בכל כחתימת פי האמה שנאמר (ויקרא טו, ג) או ומטמאין בכל שהן אמר שמואל זב צריך דטמאה דרבנן לא או דילמא לא שנא תיקו דטמאה דאורייתא אבל עובדת כוכבים זבה אזלינן אע"ג דמצי נקיט להו ה"מ ישראלית וטבלה מהו אם תמצי לומר בתר עקירה כוכבים זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה או גילמא לא שנא תיקו בעי רבא עובדת נקיט לה אבל מימי רגליה דמצי נקיט לה לא מלירה אולינן הני מילי שכבת זרע דלא מצי וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בתר لادكال בעי רבא זבה שנעקרו מימי רגליה הכא דלקולא לא אמרינן או דילמא לא שנא

מה שאין כן בשכבת זרע חומר בשכבת זרע חומר בשרץ שהשרץ אין חלוקה טומאתו זרע מבשרץ וחומר בשרץ מבשכבת זרע לאו לנוגע לא לרואה. ת"ש חומר בשכבת בכעדשה והאנן מטמאין בכל שהן תנן מאי ר"א בר"ש שכבת זרע לרואה במשהו לנוגע בזוב שהוא ממא אמר רב הנילאי משום שיצא מבשרו זובו טמא למה לי לימד על יהיה זב מבשרו מאי עביד ליה מבעי ליה עד מומאתו בזובו (ויקרא טו, ב) איש איש כי דנפקא ליה תרוייהו ויקרא טו מזאת תהיה כיצד שתים לטומאה ושלש לקרבן ולמאן שתים וקראו ממא שלש וקראו ממא הא סימאי דתניא רבי סימאי אומר מנה הכתוב ישמעאל מנינא מנא ליה נפקא ליה מדרבי בעל שתי ראיות שמטמא משכב ומושב ורבי מזובו טמא מקצת זובו טמא לימד על זב ראיות שחייב בקרבן או החתים בשרו ערי את זובו הלה לימד על זב בעל שלש ההוא למנינא הוא דאתא זובו חדא רר בשרו

[עובדת כוכבים] - סתם עובדת כוכבים מי רגליה מטמאין דחכמים גזרו עליהן שיהו כזבין לכל

דבריהם:

לה מטמא - דהחתים משמע לח שהיבש אינו חותם פי האמה דנפיל:

רר - משמע לח כמו (שמוא"ל א כא) ויורד רירו:

או החתים - יח:

שתים וקראו ממא - כי יהיה זב מבשרו חדא זובו ממא תרי ממא:

על הזוב - שהטיפה עצמה טמאה:

שום שרץ קתני - אין לך שרץ מטמא במשהו אבל ש"ו יש מטמא במשהו כגון לרואה: אין לו הלוקת טומאה - דשרץ קטן מטמא כגדול אבל קטן פחות מבן ט' אין לו קרי: לנוגע בכערשה - דמנגיעה דשרץ נפקא לן נגיעה דש"ו לקמן מאו איש אשר יגע וגו':

דכתיב (דברים כ"ה:הי) כי ישבו אחים יחדו:

מחני' וזוקק ליבום - אם נולד יום אחד קודם מיתת אחיו אבל נולד לאחר מיתת אחיו אינו זוקק איכא דחני כרב פפא - מאו איש אשר יגע בכל שרץ:

:یا،ک،

נגיעה מראיה יליף ודכ"ע דון מינה ומינה הוה דהכא ליכא פלוגתא דאוקי באתרא דהא מיניה וביה דילמא מאו איש אשר תצא ממנו כו' ילפינן לה - ואפי' למ"ד דון מינה ומינה הוה במשהו דהא לה דמה שרץ מטמא בנגיעה אף ש"ו בנגיעה ומינה מה שרץ בכעדשה כו":

תנאי על כרחך פליגי בנוגע בקרי למ"ר דון מינה ומינה דון ש"ז משרץ דהא מקרא דשרץ ילפינן ושמעי' בעלמא תנאי דפליגי בכמה דוכתי בדון מינה ומינה ובדון מינה ואוקי באתרא הילכך הנהו כתנאי - נוגע אי במשהו אי בכעדשה:

עכבר דים - אינו מטמא כדחניא בהעור והרוטב (חולין דף קכו:) דעל הארץ כתיב:

דכוליה במקום כעדשה קאי - כלומר מתוך חשיבותיה שהוא אבר הוי חשוב במקום כעדשה:

712 21

התרומה

דון מינה ומינה ואיכא דאמרי דון מינה ואוקי ופגיגי תנאי בעלמא דאיכא דאמרי X לרבות נוגע בש"ז ת"ל (ויקרא כב, ד) או למן לגדול אמר רב פפא כתנאי מנין איכא עכבר דים ועכבר דיבשה אלא בין מאי היא אילימא בין ישראל לדנכרים ה"נ **Ladarx** שכבת זרע דחלוקה טומאתו ערשה קאי דהא אילו חסר פורתא אבר מי מו השרץ שאני אבר דכוליה במקום ופחות מכזית בשר נבלה ופחות מכעדשה אין להם שיעור פחות מכזית בשר המת לא מטמא במשהו והא אנן חנן האברים שום שרץ קתני ושום שכבת זרע קתני ושרץ שכבת זרע בנגיעה אמר רב אדא בר אהבה והא דומיא דשרץ קתני מה שרץ בנגיעה אף כן בשרץ מאי לאו לנוגע לא לרואה שהשכבת זרע מטמא בכל שהוא מה שאין

היבום ומאכיל בתרומה ופוסל (את) [מן] ומממא בממא מנו ווולל ליבום ופוטר מן בן יום אחד מטמא בזיבה ומטמא בנגעים בנדה בתי' ימים מטמאה בזיבה ענגל דרב נתן *מוזני*, תנוקת בת יום אחד מטמאה דתני כרב פפא ואיכא דתני כרב הונא בריה דון מינה ומינה שיילינהו לתנאי איכא תצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה ודכ"ע בשרץ קמרבי ליה דילמא מאו איש אשר בריה דרב נתן לרב פפא ממאי דמאו איש במשהו אף לנוגע במשהו א"ל רב הונא ש"ו בנגיעה ואוקי באתרא מה ש"ו לרואה מינה ואוקי באחרא מה שרץ בנגיעה אף שרץ בכערשה אף ש"ו בכערשה ולמ"ד דון בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה ומינה מה באתרא למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ דהו וזוקק ליבום דכתיב (דברים כה, ה) כי יט, יח) ועל הנפשות אשר היו שם נפש כל שויו ומטמא בטמא מת דכתיב (במדבר יג, ב) אדם כי יהיה בעור בעור אדם כל בני אדם ומממא בנגעים דכתיב (ויקרא כן מה ת"ל איש איש דברה תורה כלשון לנקבה כל שהיא בין גדולה בין קטנה אם ולנקבה לזכר כל שהוא בין גדול בין קטן אומר (ויקרא טו, לג) והזב את זובו לזכר יוחנן בן ברוקא אומר אינו צריך הרי הוא בבני רבי יהודה רבי ישמעאל בנו של רבי איש איש לרבות בן יום אחד שמטמא בזיבה דת"ר (ויקרא טו, ב) איש איש מה ת"ל ואשה תינוק בן יום אחד כו' מנא הני מילי לי אלא אשה בת י' ימים לזיבה מנין ת''ל י' ימים לזיבה מנא ה"מ דת"ר אשה אין בת יום אחד לנדה מנין ת"ל ואשה מנהני מילי דת"ר אשה אין לי אלא אשה ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם ra, ונוחל ומנחיל וההורגו חייב והרי הוא לאביו

לו בנים משאינה גרושה ויש לו בן יום אחד נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה ויש נמי אמר רב ששת הב"ע בכהן שיש לו שתי מעניתין מאי אריא בן יום אחד אפי' עובר אימא תיכול צריכא קראי אתרוץ אלא במגיקרא גופה סריקא והשתא גופה סריקא גופה סריקא והשתא גופה מליא אבל הכא ואי כתב רחמוא כנעוריה משום דמעיקרא חד גופא אימא תיכול כתב רחמנא כנעוריה גופי אבל הכא דמעיקרא חד גופא והשתא לה משום דמעיקרא חד גופא והשתא תרי למעוברת צריכי דאי כתב רחמנא וזרע אין זרע אפילו עובר נמי דכתיב כנעוריה פרט לה אמר רחמנא והא אית לה מאי איריא ופוסל מן התרומה (ויקרא כב, יג) וזרע אין הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכילו בלחמו בתרומה דכתיב (ויקרא כב, יא) ויליד ביתו ובן אין לו אמר רחמנא והא אית ליה ומאכיל אחת בעולם ופוטר מן היבום (דברים כה, ה) ישבו אחים יחדיו אחים שהיה להם ישיבה

גמ' אשה - ואשה כי תהיה זבה וגו' והאי קרא בנדה משתעי:

בת עשרה ימים כו' - ואשה כי תזוב זוב דמה קא דריש:

ובקטנות משתעי קרא:

כנעוריה - ושבה אל בית אביה כנעוריה כלומר אם דומה לימי נעורים ושבה ואם לאו לא תשוב: -

אדם - משמע כל שהוא מין אדם אפילו קטן כדכתיב (במדבר ל"א:ל"ה) ונפש אדם מן הנשים וגו'

קראי אחרוץ - דתרוייהו צריכי: ולאפוקי מדר' יוסי - דאמר במסכת יבמות בפרק אלמנה לכהן גדול (יבמות דף 10.) יש לו זכייה ואפילו הוא במעי אשה זרה הכשרה לכהונה פוסלה דקסבר כל זמן שהוא במעי זרה זר הוא וכל שכן האי דבמעי גרושה הוא דאפילו כשיולד לא יהא ראוי:

בערומה ולאפוקי מדר' יוסי דאמר עובר נמי מן הגרושה דפוסל בעבדי אביו מלאכול

פוסל קמ"ל בן יום אחד אין עובר לא

נוחל ומנחיל נוחל ממאן מאביו ומנחיל למאן

לאחיו מאביו אי בעי מאבוה לירתי ואי בעי

מיניה לירתי אמר רב ששת נוחל בנכסי

האם להנחיל לאחיו מן האב ודוקא בן יום

אחד אבל עובר לא מ"ט דהוא מיית ברישא

ואין הבן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחיו

שאיו וס איני והא הוה עובדא ופרכס

עד תלת פרכוסי אמר מר בריה דרב אשי

מידי דהוה אזנב הלטאה דמפרכסת

בריה דרב יוסף משמיה דרבא אמר לומר

שממעט בחלק בכורה ואמר מר בריה דרב

יוסף משמיה דרבא בן שנולד אחר מיתת

לאחיו מן האב - דהא אין ירושה אלא לקרובי האב:

נוחל בנכסי האם - אם מתה אמו ביום שנולד הרי הוא יורשה וכשמת הוא באין אחיו מאביו ויורשין

את בנה וכל שכן קרובי האם שאין נוחלין אותו דכתיב (במדבר אי:בי) למשפחותם לבית אבותם הימנו נכסי אמו דאי לאו איהו הוו שקלי ליה קרובי האם דבן נוחל את אמו. אבל האם אינה נוחלת

מתני' בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת

באדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי הכא

דלא כרשב"ג דאמר כל ששהה שלשים יום

בלכתא אמר רב פפא לענין אבלות כמאן

לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם למאי

כד, יו) ואיש כי יכה כל נפש מ"מ והרי הוא

משמיה דרבא וההורגו חייב דכתיב (ויקרא

והלכתא ככל הני לישני דמר בריה דרב יוסף

מעמא דברים כ"א:י"ז יכיר בעינן והא ליכא

לאחר מיתת אביו אינו נוטל פי שנים מאי

בריה דרב יוסף משמיה דרבא בכור שנולד

מענו בכי בפומבדיתא מתנו הכי אמר מר

(דברים כא, טו) וילדו לו בעינן בסורא

האב אינו ממעט בחלק בכורה מאי טעמא

במאי עסקינן דקים ליה שכלו לו חדשיו

משפחת האם אינה קרויה משפחה:

ופרכס - עובר שבמעי אמו אחר מיחחה חלתא פרכוסי. אלמא היא מייחה ברישא:

אחד כשמת אביו והיה לו אח בכור ואח פשוט ומת הוא אחר אביו נוחל הוא מאביו את חלק רביעי לומר שממעט כו' - מתניתין דקתני נוחל ומנחיל לומר שממעט בחלק בכורה כגון אם היה בן יום

הבכור דאי לאו איהו הוה שקיל בכור תרי תילתי כגון מששה זהובים ארבעה ופשוט נוטל ב' שבנכסיו ומנחילו לשני אחיו וחולקין הבכור והפשוט את חלקו של זה בשוה ונמצא ממעט בחלק

בכור ד' זהובים חסר רביע וביד פשוט ב' זהובים ורביע. ודוקא בן יום א' אבל עובר אינו ממעט זהובים ועכשיו נוטל הבכור ג' זהובים כנגד שני אחין ומחלקו של זה ג' רבעי זהוב נמצאו ביד

כראמר לקמן בן שנולד לאחר מיתת אביו אינו ממעט בחלק הבכורה ונוטל הבכור שליש בכורתו

ובין שלשתן יחלקו ב' שלישים:

שנים. בלאו תאומים לא משכחת לה דכיון דבכור לא נולד עד מות אביו פשוט מהיכן בא. אי נמי בכור שנולד אחר מיתת אביו - כגון מת אביו והאשה מעוברת תאומים אין היוצא ראשון נוטל פי

כמאן דלא כר' שמעון - אכולה מחני' קאי דקא חשיב בן יום אחד בן קיימא: שהניה ב' נשים מעוברות:

מעני' בת ג' שנים - ביאתה ביאה לכל דבר:

בביאה ואם בא עליה יבם קנאה וחייבין

אומרים בת שלשה שנים ויום אחד מתקדשת בביאה דברי רבי מאיר וחכמים בת ג' שנים ואפי' בת שתי שנים ויום אחד בשנה חשובין שנה איכא בינייהו מיתיבי איכא בינייהו ור' יוחנן אמר ל' יום בינייהו אמרי דבי רבי ינאי ערב ראש השנה מאיר וחכ"א בת ג' שנים ויום אחד מאי

रान धर

בת ג' שנים מתקדשת בביאה דברי רבי פטוע מכן כנותן אצבע בעין ra, u.L האמורות בתורה מומתין עליה והיא פטורה פסלה מן הכהונה בא עליה אחד מכל העריות תאכל בתרומה בא עליה אחד מן הפסולין לטמא משכב תחתון כעליון נשאת לכהן עליה משום אשת איש ומטמאה את בועלה

ג' הא אחר בא עליה מאי מתקיף לה אמרת אתצודי הוא דלא מתצדי עד לאחר ואטו שהות הוא דלא הויא להו אלא אי שלש ולא מצא דם אי אמרת מיול אולי כיון שבעל בתוך ג' ומצא דם ובעל לאחר מתצדי עד לאחר ג' למאי נפקא מינה

משום בועל נדה לטומאת ז' אלא משום נוגע ולטומאת ערב: ומטמאה את בועלה - אם היא נדה. אבל פחות מכן אע"ג שמטמאה במגע אינה מטמאה את בועלה

מן הפסולין - כגון חלל נתין וממזר ועבד ועובד כוכבים:

מיול אולי ואחו או דלמא אחצודי הוא דלא

כנוטן אצבע בעין איבעיא להו הני בתולין

אלא לר' ינאי קשיא קשיא פחות מכאן

איכא תנא דאמר ל' יום בשנה חשובין שנה

דקאמר יום אחד בשנה חשוב שנה הכי נמי

בשלמא לר' יוחנן כי היכי דאיכא תנא

שלישית דהוא ערב ראש השנה ולרבנן עד למחר דמיקלע יום ראשון ברביעית: גמ' ערב ראש השנה - של שנה רביעית לרבי מאיר גופיה לא הוי בת ביאה עד יום אחרון של

ולרבנן עד דמיקלע שנה רביעית ואיכא בינייהו טובא: שלשים יום איכא בינייהו - לרבי מאיר מכי איקלע שלשים יום בשנה שלישית הויא בת ביאה

אלא לרבי ינאי - דאמר לר"מ עד סוף שנה שלישית לאו בת ביאה היא קשיא:

אי אמרת מיול אולי - בביאה בתוך ג' לגמרי והדר אתו לא מחוקינן לה כוונה דהא דלא הדור בני בתולין - בתוך ג' שנים:

אלא אי אמרת - לא אולי בביאה תוך ג' הוה ליה למיתי דם לאחר ג' וכיון דלא חזיא אחר בא שהות הוא דלא הויא להו מתוך בעילה שבעל תדיר:

ומאל לימא לך - כלומר אפי' אם תמצי לומר מיול אזלי בביאה חוך ג' מי איכא למימר שהות לא עליה לאחר ג' וזונה היא ופסולה לכהונה:

הוה להו מאן לימא לן דלא הדרי לאלתר:

האי דם נדה הוא - האי דתוך ג':

למנה מעוברת ומניקה - קטנה שמא תתעבר קמיה דרב נחמן ג' נשים משמשות במוך בבית אבא ומי מעברה והתני רב ביבי וילותי בשבע אוי לשלש שנים שאבותי שנה ויום אחד אמרה לו אני נשאתי בשש XLL ובכמה מתעברת אמר לה בת י"ב אשה בכמה ניסת אמר לה בת ג' שנים ויום אנטנינוס שבאת לפני רבי אמרה לו רבי ת"ר מעשה ביוסטני בתו של אסוירוס בן וחוזרת ומדמעת אף בתולין מיזל אזלי ואתי ולא כלום מאי לאו הא קמ"ל מה עין מדמעת למתני כנותן אצבע בעין לתני פחות מכאן ע"ש פחות מכאן כנותן אצבע בעין למה לי ג' האי דם נדה הוא מאי אמר רב חסדא אתצודי הוא דלא מתצדי אלא עד לאחר ואחו האי דם בתולין הוא אלא אי אמרת ובעל לאחר ג' ומצא דם אי אמרת מיול אולי נפקא מינה כגון שבעל בחוך ג' ומצא דם שנובע לאלתר והא אחר בא עליה אלא דמכה שבתוך ג' אינה חוזרת לאלתר שמא

רב הייא בריה דרב איקא ומאן לימא לן

התורה הלכה למשה מסיני כך פחותה מבת הדבר קשה בעיניכם [אמרו ליה] כשם שכל התלמידים מסתכלים זה בזה אמר להם למה אמר לה אם כן פסולה את לכהונה ראה ראשונה ושניה גוער בה שלישית מצצה דומה לחינוק שטמנו לו אצבעו בדבש פעם אמרה לו רבי אמשול לך משל למה הדבר אני לכהונה אמר לה כשרה את לכהונה אמרה לו ר' נבעלתי בתוך שלש שנים מה ת"ר מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע ח) אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר חמורים בשרם ואיבעית אימא (תהלים קמד, איבעית אימא (יחזקאל כג, כ) אשר בשר שנאמר (תהלים קטז, ו) שומר פתאים ה' משמשת כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו והולכת דברי ר"מ וחכ"א אחת זו ואחת זו ויום אחד פחות מכאן או יתר על כן משמשת קטנה מבת י"א שנה ויום אחד ועד י"ב שנה מניקה שמא תגמול את בנה וימות ואיזוהי ועמות מעוברת שמא תעשה עוברה סנדל

שלש שנים כשרה לכהונה הלכה למשה

יוסטני:

אוי לשלש שנים שאבדתי - משנראיתי לביאה:

משמשות במוך - תקנתן הוה לשמש במוך שלא יתעברו:

אין סנדל שאין עמו ולד: סנדל - כשמתעברת תאומים פעמים שאחד דוחק את חבירו ופוחת את צורתו כדאמרינן במכילתין

פחות מכן - אינה צריכה לשמש במוך דודאי לא תתעבר:

מצצה - כלומר אף אני טעמתי טעם זנות:

לא אמרה - הא דקאמר פסולה לכהונה אלא לחדר:

בת י"א כו' למה לי - מדתנן ליה בודקין כל י"ב שמעינן דמקמי הכי לא:

בדיקה עד יום אחד בי"ג אלמא כל י"ב הוי זמן בדיקה:

בודקין כל י"ב למה לי - הא חנא דמיום א' בשתים עשרה מתחילין לבדוק ואינן קיימין בלא גמ' למה לי - ממילא ידענא דמכאן ואילך לא בעי בדיקה:

בשנה של שלש עשרה:

קודם הזמן הזה - כגון בתינוקת קודם שיבא ראש השנה של שתים עשרה ובתינוק קודם ראש מתני' נבדקין - אם ידעה לשם מי נדרה ולשם מי הקדישה:

מאמר - קידושי יבמה:

גמ' בגט סגיא לה - בתמיה אם בא לגרשה:

לדושיו קדושין:

דכשר מן התרומה ואי משום קדושין למהוי בת כהן לישראל לאו קדושין נינהו דקטן דקדיש אין ישראל שבא על בת כהן ליכא למימר דפוסל מן התרומה דאי משום ביאת זנות לא פסלה זנות ופוסל - כגון בן ט' שנים כותי או ממזר שבא על הכהנת פסלה מתרומת אביה אבל בבן תשע ומטמא בנדה - אם בא עליה דביאתו ביאה לכל דבר:

מחני' קנאה - וזכה בנכסי אחיו ואע"ג שאין קנין לקטן הרי קנויה לו ועומדת:

שתים עשרה שנה ויום אחד נדריו נבדקין נדריה קיימין ובודקין כל שתים עשרה בן נדריה נבדקין בת שתים עשרה שנה ויום א גם לותני בת אחת עשרה שנה ויום אי אמר רב הכי קאמר לכשיגדיל יבעול ויתן בן ט' צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו אף ביאת בן מ' כמאמר בגדול מה מאמר בגדול ולכשיגדיל בגט סגי לה והתניא עשו ביאת בתורה מומתין על ידו והוא פטור ra. ידו ואם בא על אחת מכל העריות האמורות ופוסל את הבהמה מע"ג המובח ונסקלת על עשעול כעליון ופוסל ואינו מאכיל בתרומה עם עד שיגדיל ומטמא בנדה לטמא משכב ויום אחד שבא על יבמחו קנאה ואין נותן בה את התלמידים – מתני בן תשע שנים מסיני ואף רבי עקיבא לא אמרה אלא לחדד

ובודקין כל י"ב בת אחת עשרה ויום א' בבי בת י"ב שנה ויום א' נדריה קיימין עו אַ אַיבדוק קמ"ל ולתני הני תרתי היכא דבדקנא ל' ולא ידעה להפלות אימא בואיל ואמר מר ל' יום בשנה חשובים שנה כל שתים עשרה למה לי סלקא דעתך אמינא בת י"ב שנה ויום אחד נדריה קיימין בודקין סד"א בודקין לעולם קמ"ל וכיון דתני בת י"ב שנה ויום א' נדריה קיימין למה לי בת אחת עשרה שנה ויום א' נדריה נבדקין TLL TLL LEGLAL EGLA PO, ICAL LUTX אנו יודעין לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו הקרש לאחר הזמן הזה אע"פ שאמרו אין מי הקדשנו אין נדריהם נדר ואין הקדשן שאמרו יודעין אנו לשם מי נדרנו לשם כל שלש עשרה - קודם לומן הזה אע"פ בן י"ג שנה ויום אחד נדריו קיימין ובודקין

אצל אדם הראשון שכן בכרכי הים קורין האדם מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל משום ר"ש בן מנסיא ויבן ה" [אלהים] את מבעי ליה לכדריש לקיש דאמר ריש לקיש בינה יתירה באשה יותר מבאיש ואידך ההוא [אלהים] את הצלע מלמד שנתן הקב"ה דרבי דכתיב בראשית בי:כ"ב ויבן ה' בתנוק בתנוקת אמורים א"ר חסדא מ"ט בתינוקת בתינוק אמורים דברים האמורים רבי ר"ש בן אלעזר אומר דברים האמורים אינהו נסמוך עלייהו קמ"ל - ת"ר אלו דברי היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דקאמרי הזה ואחר הזמן הזה למה לי סד"א הנ"מ מיבדקה באחת עשרה קמ"ל קודם הזמן בעיא בדיקה והיכא דחזינן לה דחריפא טפי בשתים עשרה בעיא בדיקה באחת עשרה לא נדריה נבדקין למה לי איצטריך סד"א סתמא

אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש הא תוך יודעים אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו אימא רישא קודם הזמן הזה אע"פ שאמרו בקרש הא תוך זמן כלפני זמן אמר ליה רבא נדרנו לשם מי הקדשנו נדריהם נדר והקדשן הוה אנ"פ שאמרו אין אנו יודעים לשם מי לפנים בישראל – מתיב רב המנונא אחר זמן נחמן בר יצחק וסימניך (רות ד, ז) וזאת ערווייהו תוך זמן כלאחר זמן אמר רב כלפני זמן ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי דאמרי מאי רב ור' הנינא דאמרי תרווייהו תוך זמן דמיא ולאו כלאחר זמן דמיא אלא לעונעין זמן למאי הלכתא אי לנדרים לאו כלפני זמן איבעיא להו תוך זמן כלפני זמן או כלאחר מצוי בבית רבו נכנסת בו ערמומית תחלה רב שמואל בר רב יצחק מתוך שהתינוק לקלעיתא בנייתא ור"ש בן אלעזר מ"ט אמר

זמן כלאחר זמן ולא היא רבא קטעי הוא סבר

הני מילי - דמקמי הכי מוחזקין קטנים ולאחר זמן מוחזקין גדולים:

, דברים האמורים כו' - דתינוק ממהר להתחכם יותר מתינוקת:

לעונשין - וכגון דאייתי שתי שערות תוך הזמן דאי לא אייתי אפילו לאחר זמן לאו בר עונשין הוא ולאחר זמן אי אייתי ב' שערות הוי גדול ובר עונשין: וזאת לפנים - וזאת לשון נקבה כלומר רב חנינא דשמיה לשון נקבה אמר לפנים כלומר לפני זמן

ולא תטעה להחליף דבריהם. ל"א שמו של רב דאמר כלפני הזמן מובלע בחיבת בישראל: מתיב רב המנונא - קס"ד כדאמר לקמן דרב המנונא משנה יתירה דייק דלא איצטריך למתנייה כדפרכינן לעיל והא דתני ליה תנא דמתני' למידק מינה לענין עונשין הא תוך הזמן כלפני הזמן

דאי לענין נדרים לא כלפני זמן ולא כלאחר זמן: מגופא דמתני' דייק - דלא מתוקמא אלא כשהביא שתי שערות ואפ"ה לא חשיב ליה גדול עד לאחר זמן. והשתא ליכא למיפרך לידוק מרישא דהא לא דייק מידי דבין רישא ובין סיפא לגופא איצטריך לענין נדרים דלא תימא הני מילי היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דאמרי אינהו כו' כדאמר לעיל ומיהו מגופא דסיפא שמעינן דעד דמטו לאחר זמן בעינן יודע להפלות ואם אינו יודע

מסיפא לידוק מרישא ולא היא רב המנונא רב המנונא ממשנה יתירה קדייק ואדדייק

דמי אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא אלא

לאו דאייתי שתי שערות

ומעמא דלאחר זמן הוא דגמר' לה למילתיה מגופא דמתניתין קא דייק הא לאחר זמן היכי

י"ב שנה ויום אחד ועודן בו שומא ר' יוסי אחד שהביא ב' שערות שומא מבן ט' ועד שעודן בו תניא נמי הכי בן ט' שנים ויום א"ר כרוספראי בריה דרבי שבתאי והוא בתינוקת רבי יוסי ברבי יהודה אומר סימן בא והא ר"ש בן אלעזר הא בתינוק הא והא רבי הא בתינוק הא בתינוקת ואב"א בן אלעזר וסיפא רבי ואיבעית אימא הא ואיבעית אימא הא והא בתינוק ורישא ר"ש בתינוקת ורישא רבי וסיפא ר"ש בן אלעזר לא דכ"ע תוך זמן כלפני זמן ואידי ואידי כלאחר זמן ומר סבר תוך זמן כלפני זמן מאי לאו תנאי היא דמר סבר תוך זמן ויום אחד סימן הא י"ג שנה גופא שומא

בר' יהודה אומר סימן אמר רבא הילכתא

712 51

1,7

מעני לשמעתא דרבא בהאי לישנא - דשמעת מיניה נמי תוך זמן כלפני זמן: והוא שעודן בו - כשהגדיל אבל נשרו בינתיים איגלאי מילתא דשומא הוי:

מאי לאו תנאי היא - ואליבא דרבנן י"ג הוי תוך זמן לתינוק כדקתני במתני":

בן ט' שנים שהביא שערות שומא - ואפי' לר' יוסי ברבי יהודה ומבן ט' ועד בן י"ב ויום אחד

וטעמא - דהשיבי להו שערות דלאחר זמן הוא דגמרו למלתיה בין בשערות בין בשנים הא תוך להפלות ואפילו הביא ב' שערות לאו איש הוא דניהוי נדרו נדר מחמת אישות בלא הפלאה:

ורישא - דמשוית י"ג סימן:

GYTKRX:

צא י"ג גופיה סימן - ואפי' לרבנן והדר תני כו':

י"ג שנה גופא סימן והדר תני בן י"ג שנה

מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד שומא הא

דברי הכל סימן הא גופא קשיא אמרת

יהודה אומר סימן בן י"ג שנה ויום אחד

ועד י"ב שנה ויום אחד שומא רבי יוסי ברבי

מ, שנים שהביא ב' שערות שומא מבן מ'

כלפני זמן תיובתא אמר ר"ג כתנאי בן

ויום אחד הוא דהוה ליה איש הא תוך זמן

לאו דאייתי שתי שערות ומעמא דבן י"ג

אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא אלא

איש לרבות בן י"ג שנה ויום אחד שאע"פ

דמודר ו איש כי יפליא לנדור נדר מה ת"ל

בא תוך זמן כלפני זמן ועוד מתיב רבי זירא

שאינו יודע להפליא נדריו קיימין

הזמן חשבינן להו שומא דקטן הוא ולא מצית לרבויי מאיש:

תוך זמן כלפני זמן רב שמואל בר זוטרא מחני לה לשמעתא דרבא בהאי לישנא אמר רבא קטנה כל י"ב שנה ממאנת והולכת מכאן ואילך אינה ממאנת ואינה חולצת הא גופא קשיא אמרת אינה ממאנת אלמא הא גופא קשיא אמרת אינה ממאנת אלמא גדולה היא אי גדולה היא תחלוץ וכי תימא גדולה היא אי גדולה היא תחלוץ וכי תימא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה מספקא ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימנין ה"מ בסתמא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימנין ה"מ בסתמא קמנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה המאן חוששין שמא נשרו הניחא למ"ד למימר דאיתמר רב פפא אמר אין חוששין למימר דאיתמר רב פפא אמר אין חוששין מכלל דמ"ר הוישיין הולצת והא הוישיין העלמא קאמר אלא לעולם דלא בדקה ולענין הליצה היישיין הנקאה והא הוישיין הלענין הליצה היישיין וכי קאמר רבא הזקה למיאון אבל להליצה בעיא בדיקה אמר ברימי מנהרדעא הלכתא הוישיין שמא נשרו והני מילי היכא דקדשה בתוך זמן ובעל לאחר זמן דאיכא ספיקא דאורייתא אבל מעיקרא לא אמר רב הונא הקדיש ובעל לוקה שנאמר במדבר וי:ב' איש אבל מעיקרא לא אמר רב הונא הקדיש ואכל לוקה שנאמר במדבר וי:ב' איש דברו כל שישנו בהפלאה ישנו בבל יחל וכל מאינו בהפלאה אינו בבל יחל מתיב רב הונא לפי שאינו שהשוה הכתוב הקטן כגדול לזדון

שבועה ולאיסר ולבל יחל יכול יהא חייב על

אינה ממאנת - שמא הביאה ועכשיו הוי סימן דהא לאחר זמן הוא ואם יבמה היא לא חשבינן לה גדולה לענין חליצה ואינה חולצת:

וכי תימא מספקא ליה - אם הביאה אם לא הביאה הלכך מיאון לא דלמא הביאה וחליצה נמי לא שמא לא הביאה:

ה"מ לענין - דאי אתיא למיחלץ לאחר זמן וברקנו ולא אשכחן ליה חיישינן למימר גדולה היא נמחליג שהמתננו נשבר.

ותחלוץ שהסימנין נשרן:

והא חיישינן קאמר - ולא ודאי נשרו וחיישינן לחומרא משמע: אלא לעולם - אינה ממאנת דרבא בדלא בדקנוה הלכך מסתמא אמרינן כיון שהגיעה לכלל שנותיה

חוששין שמא נשרו - ואם הגיעה לכלל שנותיה ובדקו ולא אשכחו לא ממאנת:

דקרשה תוך זמן - יחומה מרעת אמה ואחיה לרעתה:

ודאי אית לה ואינה צריכה בדיקה ובעיא גם:

לענין חליצה אבל לענין מיאון חוששין

הקריש - תוך הזמן תינוק היודע להפליא: כי יפליא - מיניה מרבינן מופלא סמוך לאיש. מופלא יודע לפרש לשם מי נדר. סמוך לאיש שהוא סמוך לבא לכלל גדול דהיינו שנה אחת קודם זמן שהוא ראוי להביא שערות והיינו בתינוקת כל

וה הדבר אשר צוה וגו' - כלומר לאיסר ולא יחל אמרתי שיהא איסרו איסר ונדרו בבל יחל ולא

אימא לאיסור בל יחל היינו מלקות ומסייע ליה לרב הונא: אימא לאיסור בל יחל - כלומר איסורא בעלמא ולא מלקות: יחומה - שהשיאחה אמה דבת מיאון היא דנשואין דידה מדרבנן: איסורא בעלמא ומדרבנן ומקרא דכי יפליא דקתני שהשוה הכחוב אסמכתא בעלמא: מדרבנן - כלומר מ"ד אין לוקין מוקים להא דקתני לאיסר ולבל יחל כדאוקמינן לאיסור בל יחל ש"מ כו" - פלוגתא היא בפרק חרש שנשא פקחת ביבמות (דף קיד.): אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא - מכי יפליא לנדור נדר: אערת בשלמא מופלא סמוך לאיש דרבנן רב ירמיה יתומה שנדרה בעלה מפר לה אי סבר מופלא סמוך לאיש מדרבנן מר סבר מופלא סמוך לאיש דאורייתא ומר וב..ל דאמרי תרוייהו לוקין במאי קמיפלגי אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחנן וקרא אסמכתא בעלמא - גופא הקריש ואכלו יוחנן ור"ל דאמרי תרוויהו לוקין מדרבנן ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי לוקין מאי איכא למימר דאיתמר הקדיש הוא הוא ואכלו אחרים לוקין אלא למ"ד אין הוא ואכלו אחרים הניחא למ"ד הקדיש להפרישו הכא במאי עסקינן כגון שהקריש שמע מינה קטן אוכל נבלות ב"ד מצווין עליו איסור נמי ליכא לאותן המוזהרים עליו לילקי ואי מופלא סמוך לאיש לאו דאורייתא אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא מילקא נמי לאיסור בל יחל איסור בל יחל מה נפשך

קתני מיהת לאיסר ולבל יחל חייב אימא

הקדשו קרבן ת"ל (במדבר ל, ב) זה הדבר

בשלמא מופלא סמוך לאיש דאורייתא אתי יוסי תרומה בזמן הזה דאורייתא אי אמרת נדרים תרומתו תרומה סברוה קסבר ר' נדרים אין תרומתו תרומה משבא לעונת תרומה רבי יוסי אומר עד שלא בא לעונת ב' שערות רבי יהודה אומר אין תרומתו **LLTTA** אמר אביי ת"ש קטן שלא הביא משמיה דרבא כל הנודרת על דעת בעלה היא כדרב פינחס משמיה דרבא דאמר רב פנחס והוא שבעל והא אין בעל מפר בקודמין בר ליואי בעלה מפר לה כל שעה ושעה כי גדלה אכלה בהפרה קמייתא אמר רבה הוא ואין ב"ד מצווין עליו להפרישו - והא דרבנן הוא אי דאורייתא קטן אוכל נבלות שמואל בעלה מפר לה ממה נפשך אי דרבנן ומבטלי נדרא דאורייתא אמר רב יהודה אמר אלא אי אמרת דאורייתא אתו נשואין דרבנן אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דרבנן

אלא אי אמרת דרבון אתי גברא דרבון

גברא דאורייתא ומחקן טבלא דאורייתא

כל שעה - ואף משגדלה: והא לכי גדלה אכלה - בההיא הפרה דלאו הפרה היא ונמצא גדול אוכל נבלות:

לעונת נדרים - היינו מופלא הסמוך לאיש שנדריו נברקין: אין הבעל מפר - נדרים הקודמין לנישואין במסכת נדרים והאי נדר קדם להך בעילה דאורייתא:

סברוה - רבון בני הישיבה דבעו לאותובי לרב כהנא מהכא:

(דברים ל, ה) אשר ירשו אבותיך וירשתה תרומה בזמן הזה דרבנן והתניא בסדר עולם 🥏 לה ה"נ מסתברא דתניא עיסה שנדמעה או תרומה בזמן הזה דרבנן וסבר ר' יוסי ומחקן טבלא דאורייתא לא קסבר רבי יוסי

שנתחמצה בשאור של תרומה עולם ר' יוסי ר' יוסי תני לה ולא סבר אין להן וא"ר יוחנן מאן תנא סדר

ירושה ראשונה ושניה יש להן שלישית

712 51

רב הונא בריה דרב יהושע דאמר רב הונא בזמן הזה דאורייתא וחלה דרבנן וכדאהדר באורייתא ודלמא קסבר רבי יוסי תרומה באורייתא אתי דמוע דרבנן ומפקע חלה נמפלת טלה דרבנן אלא אי אמרת חלה יוסי חלה בזמן הזה דרבנן אתי דמוע דרבנן חלה דרבנן אי אמרת בשלמא קסבר רבי חלה דאורייתא מאן דאמר תרומה דרבנן החלה סברוה מאן דאמר תרומה דאורייתא ר"מ ור' יהודה ר' יוסי ור"ש פוטרין מן הייבת בחלה ואינה נפסלת בטבול יום דברי

משל משלו חכמים באשה פגה בוחל וצמל אסקינהו עזרא לא כולהו סלוק QUIC כולכם אמרתי ולא בביאת מקצתכם וכי שנים ושלשה מרגלים ת"ל בבואכם בביאת דרבנן דתניא אי בבואכם יכול משנכנסו לה למ"ד תרומה בזמן הזה דאורייתא חלה נטטייבו במעשר ואמינא להו אנא אפילו שכבשו ושבע שחלקו נתחייבו בחלה ולא הזה דרבנן חלה דאורייתא שהרי שבע רב דיתבי וקאמרי אפילו למ"ד תרומה בזמן בריה דרב יהושע אשכחתינהו לרבנן דבי

אבל שלישית - לעתיד לבא:

ירושה ראשונה - של יהושע:

חני ולא סבר לה - להא דרשא דקתני שלישית אין להן אלא ודאי בטלה קדושת הארץ ותרומתה ואמר רבי יוחנן - בעלמא:

ודלמא - אע"ג דקא הזית מהכא לר" יוסי הלה דרבנן אפ"ה סבירא ליה תרומה דאורייתא וליכא דהשתא דרבנן:

הכי נמי מסתברא דקא בעית לאתויי:

מחני' פגה - סמדר כך באשה עודה תינוקת קרו לה פגה כל זמן שאין לה סימן לא בדדים ולא נתחייבו בחלה - דכתיב בחלה (במדבר מ"ו:י"ח) בבואכם אל הארץ והרי באו:

בזו ובזו - אפי' כשהיא נערה אביה זכאי כו' דכתיב (במדבר לי:י"ז) בנעוריה בית אביה כל שבח

נעוריה לאביה:

שמואל לא משיעלה הקמט ממש אלא כדי ר, יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט אמר בי צמל כמ"ד יצתה מלאה ואיזהו סימנים יא, ח) ותקצר נפשי בהם וגם נפשם בחלה ראשיהן ואיבעית אימא מהכא (זכריה ואמר רבה בר בר חנה אמר רב משילבין אלו ימי הנעורים כדתנן התאנים משיבחלו השירים בי:י"ג התאנה חנטה פגיה בוחל THILL YOU GET KITH ALIGN CTOR'S WIT שיהא נותן ידו על העוקץ והוא שוקע ושוהא משישחיר הפיטומת רבי יוסי אומר כדי ר"ע אומר משיטו הדרים בן עואי אומר יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט תחת הדד אין לאביה רשות בה איזהר סימנין ר' ידיה ובהפרת נדריה צמל כיון שבגרה שוב ובזו אמרו אביה זכאי במציאתה ובמעשה פגה עודה תנוקת בוחל אלו ימי נעוריה – בזו

מלמעלה פגה מלמעלה בידוע שלא הביאה סימנין נתנו הכמים באשה מלמטה וכנגדן וכן היה רבי שמעון (בן יוחי) אומר שלשה משתקיף העטרה ר"ש אומר משנתמעך הכף אשי משיפציל ראש החוטם ר' יוסי אומר ראש החומם משיכסיף אזקונה לה אלא א"ר בדין ר' יוחנן בן ברוקה אומר משיכסיף בגרות ר"א בר' צדוק אומר משיתקשקשו שמואל עוקצו של דד ח"ר אלו הן סימני מנשראל רבי יוסי אומר כו' מאי עוקץ אמר ששת מסר להן לערבי ואמר להן אזדהרו שמואל מייחד להן רב נחמן מחליף להן רב תעבודו לעבודה נתתים ולא לבושה באמר שמואל (ויקרא כה, מו) לעולם בהם לה ד' זווי דמי בושתה שמואל לטעמיה הקמט תחת הדד שמואל בדק באמתיה ויהב שתחזיר ידיה לאחוריה ונראית כמי שיעלה

איזו היא סימנין - אצמל קאי: גמ' משיבחלו - חייבין במעשר: בחלה בי - גדלה עלי. אדם הקץ בדבר נראה לו כגדול. אנקיישנ"ץ בלע"ז: מניחק לבו - שפתמנו מניחק לאישים ערקנו נמנית מפניבו משנה בנשם.

מייחד להו - שפחותיו מייחד לאנשים עבדיו ואינו מפקירן משום בושה: משיחקשקשו - כמו (סוטה דף ט:) מקשקשת לפניו כווג בטנ"ט בלע"ז. כלומר גדולים הרבה:

מלמעלה – בדרין:

להחמיר – איזה מאלו שחביא שוב אין אביה מפר נדריה דמחזקינן לה בבוגרת נתקשקשו ואנ"ג
דלא הכסיף הכסיף אע"ג דלא התקשקשו וכן כולם. אית דאמרי להחמיר אינה ממאנת משעה
שנראה בה אחד מן הסימנין הללו ואינה חולצת עד שיהו כולם ולאו מילתא היא דאפילו לא
הביאה אחד מהן גדולה היא ואינה ממאנת וחולצת שהרי כל הסימנים הללו בבגרות נאמרו ומימי
נערות היא גדולה למיאון ולחליצה שהרי הביאה שתי שערות. ל"א הלכה כדברי כולן להחמיר
הביאה אחד מן הסימנים הללו ואפילו הקודם שבכולן ולא הביאה את כולן בוגרת ואינה בוגרת
הביאה אחד מן הסימנים הללו ואפילו הקודם שבכולן ולא הביאה את כולן בוגרת ואינה בוגרת
הביאה אחד מן הסימנים הללו ומפילו העוד את צמה לאחר צריכה גם משניהם דכיון שהביאה אחד
מן הסימנין הללו יצתה לה במקצת מרשות אביה דאיכא למימר בוגרת הויא ואין כח בקדושי אביה

שתי שערות צמל מלמעלה בידוע שנתמעך שתי שערות בוחל מלמעלה בידוע שהביאה

いこに מאי כף אמר רב הונא מקום

תפוח יש למעלה מאותו מקום כיון שמגדלת

מתמעך והולך שאלו את רבי הלכה כדברי

מי שלח להו כדברי כולן להחמיר して

פפא ורב הינגא בריה דרב איקא חד מתני

אהא וחד מתני אחצר צורית דתנן איזוהי

חצר צורית שהייבת במעשר ר"ש אומר

חצר הצורית שהכלים נשמרים בתוכה

מאי חצר הצורית אמר רבה בר בר חנה

א"ר יוחנן שכן בצור מושיבין שומר על פתח

בחצר ר"ע אומר כל שאחד פותח ואחד נועל

ר' נחמיה אומר כל שאין אדם GALLL

בוש לאכול בתוכה חייבת רבי יוסי אומר

שאחד פותח ואחד נועל - שאין השומר קבוע לפתוח ולנעול אלא זה פותח וזה נועל לאו בת שימור שחייבת במעשר - שקובעת תבואה למעשר דקי"ל חצר קובעת במסכת ביצה (דף לד:):

כל שנכנסין לה כו' פטורה - ואע"ג דאין אדם בוש לאכול בתוכה: היא ופטורה דלאו שמה חצר:

לכו" ורמינהי אחד לי בן תשע שנים ויום

הזכר כדברי בית הלל והנקבה כדברי בית

זה וזה בן שמונה עשרה ר' אליעזר אומר

מיבם אלו דברי בית הלל בית שמאי אומרים

בן עשרים שנה והוא סריס לא חולץ ולא

שלא הביא שתי שערות יביאו ראיה שהוא

לא חולצת ולא מתיבמת בן עשרים שנה

ראיה שהיא בת עשרים שנה והיא איילונית

עשרים שנה שלא הביאה שתי שערות תביא

הלכה כדברי כולן להחמיר מתני בת

שאלו את רבי הלכה כדברי מי אמר להו

לפנים מזו הפנימית חייבת והחיצונה פטורה

מבקש פטורה ר' יהודה אומר שתי חצרות זו

כל שנכנסים לה ואין אומרים לו מה אתה

שמאי שהאשה ממהרת לבא לפני האיש

בוש לאכול בחוכה חייבת ואע"ג דליכא שומר ואיכא פותח ונועל ואם אמר לו מה אתה מבקש אע"ג דאחד פותח ואחד נועל ואי ליכא פותח ונועל חייבת כר"ע ואע"ג דליכא שומר ואי אין אדם כדברי כולן להחמיר - דאם יש בה אחד מכל אלו חייבת אם יש שם שומר חייבת כר' ישמעאל

בתוכה קובעת למעשר שאין אוכלין מפירות הנכנסים לה עד שיתעשרו ולהפריש מהן על טבל חייבת ואפי' לית בה חד מכל הני. ל"א הלכה כדברי כולן להחמיר כיון שאין אדם בוש לאכול

להפקיע קדושין שלה וגם בה אין כח להפקיע קדושי אביה עד שתביא את כולם:

מחני - לא חולצת ולא מתיבמת. ונשאת לכל שתרצה דרחמנא פטרה דכתיב (דברים כ"ה:וי) והיה אחר אסור עד שיהיה לה שומר קבוע:

בבכור אשר חלד פרט לאילונית שאינה יולדת:

סריס - לאו בר חליצה הוא דכתיב (דברים כ"ה:וי) להקים לאחיו שם בישראל והאי לאו בר הכי

גמ' ורמינהי אחד לי בן תשע שנים וכו' - שניהם דין אחד להם וביאחו כמאמר בגדול כדאמרינן

לעיל אלמא קטן הוא ובעיא אמתוני: בוא:

אמר רב שמואל - מתני' כגון שנולדו בו סימני סריס המפורשים בהערל כל שאין בשרו מוציא

לו בעשרה ליטרין נמצא קונה פירות של כל שנה בליטרא:

מעת לעת - מיום ליום ולא אמרינן למנין עולם שתכלה שנתו ערב ר"ה: שתי שנים שבשדה אחוזה - המוכר שדה אחוזה לחבירו אינו מותר לגואלה בפחות משתי שנים שיאכלנה לוקח שתי שנים כרכתיב (ויקרא כה) במספר שני תבואות ימכר לך ומכאן ואילך אם עד לגאול גואל ומחשב לו פירות של שתי שנים לפי חשבון הדמים שמכרה לו לפי שנים הבאים עד היובל שהלוקח שדה מחבירו יודע שיחזירנו לו ביובל ואם היו עד היובל עשר שנים ומכרה

בקרשים - היכא דכתיב כבש בן שנתו:

כב"ה דמתני":

וצריך להשלים את כולה: בשלמא דרבי ודר' יוסי בן כיפר לא קשיין - אהדרי למהוי מתני' משבשתא דמר כב''ש ודמר

כי אחו לקמיה דר" חייא - בן עשרים שנה שלא הביא: בכוליה פרקא מעת לעת - חשבינן לה שנה ולא בחר מנין עולם שיהא יום אחד של שנת עשרים חשוב שנה דאף על גב דלא תנן במתניתין בן עשרים שנה ויום אחד כמאן דתנן יום אחד דמי

בבל כשהוא רוחץ ושערו לקוי ובשרו מחליק:

रान धरा

היא כשנת עשרים לכל דבריה וכן הורה שנת עשרים שיצאו ממנה שלשים יום הרי רבי יוסי בן כיפר אומר משום רבי אליעזר אחד והכא לא קתני אלא לרב ליתני ועוד תני לא תנן בשלמא לעולא היינו דקתני הכא יום מתע לעת ועולא אמר דתנן תנן ודלא תנן **LL'XIUX** אמר רב הלכתא בכולי פרקא דאתו מחמת כחישותא זימנין דאתו מחמת בריא אמר להו אכחשוה דהני סימנים זימנין דרבי הייא אי כהיש אמר להו אבריוה אי הייא עד רוב שנותיו כי אתו לקמיה לא נולדו לו סימני סריס עד כמה תני ר' רבא דיקא נמי דקתני והוא סריס ש"מ וכי אמר רב והוא שנולדו בו סימני סריס אמר WRLIA אמר רב שמואל בר רב יצחק אחד ואחד לי בן עשרים שלא הביא שתי

מנין עולם שתי שנים שבשדה אחוזה מנלן עום אוני ממכבו ממכבו אלו ולא אוני אל חומה מגלן אמר קרא (ויקרא כה, כט) עד של מנין עולם שנה האמורה בבתי ערי יב, ו) כבש בן שנתו שנתו שלו ולא שנה אמר רב אחא בר יעקב אמר קרא (ויקרא מעת לעת שנה האמורה בקרשים מנא לן שנים שבעבד עברי וכן שבבן ושבבת כולן ערי חומה שתי שנים שבשדה אחוזה - שש שנה האמורה בקרשים שנה האמורה בבתי הילל אלא לרב קשיא - תנאי היא דתניא כיפר לא קשיא הא כבית שמאי הא כבית לכל דבריה בשלמא דרבי ודרבי יוסי בן שלשים יום הרי היא כשנת שמנה עשרה רבי בלוד שנת שמנה עשרה שיצאו ממנה

אמר קרא ויקרא כה במספר

רב יצחק בר נחמני א"ר אלעזר הלכה כר" ושבבת שבזכר ושבנקבה מבעי ליה אמר אף הני נמי דכתיבן ואידך האי שבבן ליוצא דופן דומיא דהגך מה הגך דכתיבן **LUI** אלא למ"ד לערכין מ"ט לא אמר דופן והאמר רב הלכתא בכולה פרקין מעת פליגי מאן דאמר לערכין לא אמר ליוצא חדא ולא פליגינן והכי נמי מסתברא דאי ס"ד פליגת א"ל לא הוא אמר חדא ואנא אמינא יוסף אמר לפרקין דיוצא דופן א"ל אביי מי אמר רב גידל אמר רב לענין ערכין ורב נמי יעבוד שבבן ושבבת למאי הלכתא ב) שש שנים יעבוד ובשביעית ובשביעית שבעבד עברי מנלן אמר קרא (שמות כא, שלשה תבואות בשתי שנים ממ מנני שני חבואות ימכר לך פעמים שאתה מוכר

יוסי בן כיפר שאמר משום ר' אליעזר א"ר זירא אזכה ואיסק ואגמר לשמעתא מפומיה דמרא כי סליק אשכחיה לר' אלעזר אמר ליה אמרת הלכה כרבי יוסי בן כיפר אמר ליה מסתברא אמרי מדכוליה פירקין חני יום אחד והכא לא קתני שמע מינה מסתברא

ציבעל מלך יוצא דופן

כותיה:

פן והאמר רב הלכתא בכולה פרקין מעת מתני בא סימן התחתון עד שלא בא העליון עד אלא למ"ד לערכין מ"ט לא אמר או חולצת או מתיבמת בא העליון עד שלא בא התחתון אף על פי שאי אפשר יהני נמי דכתיבן ואידך האי שבבן רי מאיד אומר לא חולצת או מתיבמת מפני שאמרו יהני נמי דכתיבן ואידר האי שבבן רי מאיד או חולצת או מתיבמת מפני שאמרו יהני צ"ר אלעזר הלכה כר' אפשר לתחתון לבא עד שלא בא העליון יצחק בר נחמני א"ר אלעזר הלכה כר' אפשר לתחתון לבא עד שלא בא העליון

בשביעית נמי יעבוד - כגון נמכר בניסן וכשיגיע תשרי של שביעית עברו שש למנין עולם והוא

יעבוד עד ניסן: לערכין - דהיכא דכחיב (ויקרא כ״ז:זי) מבן ששים שנה ומעלה פשיטא לן דשנת ששים כלמטה דהא ומעלה כחיב אבל בן חמש שנים דלא כחיב אלא (שם) מבן חמש שנים ועד בן עשרים שנה זלא כחיב מבן חמש שנים ומעלה אי לא אשמועינן הכא מעת לעת הוה אמינא שנת חמש כלמעלה להכי אשמועינן הכא דבעינן ה' שנים מלאים בכלל ערך הראשון שהוא מועט:

מ"ט לא אמר ליוצא דופן - הואיל וס"ל נמי בהגך מעת לעת: שבזכר ושבנקבה מיבעי ליה - לישנא דקרא דכתיב (שם) ולנקבה עשרת שקלים אלא בן ובת

לישנא דמתניתין היא בן עשרים ובת עשרים:

אוכה ואיסק - לארעא דישראל לאתריה דרבי אלעור בן פרת:

מתני' בא סימן התחתון - שתי שערות סימן נערות: אע"פ שאי אפשר - פרכינן בגמרא והלא בא:

לתחתון:

אבל אי אפשר כו" - דהא ודאי מדאחא עליון חחחון נמי אחא אלא שנשרו: גמ' בא לר"מ - דכיון דאמר ר"מ לא חולצת דקטנה היא מכלל דס"ל אפשר לעליון לבא קודם

וליחני בא העליון - עד שלא יבא התחתון ולא ליחני אע"פ שאי אפשר:

התחתון גמ' אע"פ שאי אפשר והלא בא בא לר' מאיר אע"פ שאי אפשר והלא ולחני בא העליון ר"מ אומר לא חולצת הוצא ידענא משים דאי אפשר הוה אמינא רוב ואנא ידענא משים דאי אפשר הוה אמינא רוב ואנא ידענא משים דאי אפשר הוה אמינא רוב ואנא ידענא משים דאי אפשר הוה אמינא רוב והישא ורבי מאיר לטעמיה דחייש למיעוטא ברישא ורבי מאיר לטעמיה דחייש למיעוטא הילי בסתמא אבל היכא דברקן ולא אשכחן

אימר מודו ליה רבנן לר"מ דעליון קדים קמ"ל דאי אפשר ודאי אתי ומנחר הוא דנחר בשלמא לר"מ היינו דכחיב (יחזקאל מו, ז) שדים נכונו ושערך צמח אלא לרבנן איפכא מבעי ליה ה"ק כיון ששדים נכונו בידוע ששערך צמח בשלמא לר"מ היינו דכחיב (יחזקאל כג, כא) בעשוח ממצרים דריך למען שדי נעוריך אלא לרבנן איפכא דעוריך ואיבעיח אימא מאי שדי כולה בדדי

כעיב וה"ק הקב"ה לישראל

פרק ו בא סימן

איכרפו דדיך לא הדרת בך אישתדו דדיך נמי לא הדרת בך דכולי עלמא מיהא אתחתון סמכינן מנלן אמר רב יהודה אמר רב וכן תנא דבי ר' ישמעאל אמר קרא (במדבר ה, ו) איש או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם השוה הכחוב אשה לאיש לכל עונשין שבתורה מה איש בסימן אחד אף אשה בסימן אחד ואימא או האי או האי כאיש מה איש תחתון ולא עליון אף אשה תחתון ולא עליון חניא נמי הכי א"ר אליעזר

רוב נעים תחתון אתי ברישא ומיעוט עליון - והאי דקאמר ר"מ קטנה היא משום דחייש למיעוטא שהעליון בא בקטנותה ורבנן אזלו בתר רובא הלכך מכי אתא עליון לא בעיא בדיקה דמסתמא תחתון אתא. וכיון דטעמייהו דרבנן משום רובא הוא ה"מ בסתמא היכא דלא בדקו: אבל היכא דבדקו ולא אשכחו - תחתון: שדים נכונו - והדר ושערך צמח אלמא עליון זימנין דקדים:

בעשות ממצרים דדיך - שהיו מצרים משחקים ביך וממעכין דדיך:

lan, ml. - Laman Lalia Pil Zxxu:

ומאי שדי - דמשמע דעדיין היו לצאת:

איש - אין בו סימן עליון שאין בו סימן דדים משחנים:

תניא נמי הכי - דאתחתון סמכינן:

שטוחנות ברחים - ומתוך שמנידות זרועותיהן תדיר מתפשטים דדיהן:

שנישוף - פריי"ר בלע"ז כמו (יומא דף ל.) מצוה לשפשף:

חוך הפרק מאי גדולה היא שלא תמאן איכא והא אמרת אפי' משתכחי שומא נינהו: הא מאן קתני לה - דהא אדר"ש לא מתוקמא דכיון דאמר תוך הפרק כלפני הפרק אי בדקו לה היא ולהכי הוא דמהני דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נינהו:

ר"ש אומר כלפני הפרק דמי - ושומא נינהו הלכך לאו עלייהו סמכינן למימר גדולה היא או קטנה התם הוא דאיכא חזקה דרבא אבל תוך הפרק כו^י:

הלכך אתי למשרי מידי דלאו אורחא ע"פ נשים דלאו כהלכתא דאע"ג שנאמנות הן לאחר הפרק הפרק להכי לא מהימנא דקסבר רבי יהודה תוך הפרק אם הביאה אמרינן סימן הם וגדולה היא ה"ג קסבר תוך הפרק כלאחר הפרק (דמי) ולאחר הפרק דאיכא חזקה כו' - והכי פירושא תוך כדפרשינן לקמן לאחר הפרק דאיכא חזקה דרבא סמכינן אנשים:

אבל לחליצה בעיא בדיקה - ואשה נאמנת עליה הואיל ולאחר הפרק הוה ואורחא למהוי לה

ולהכי הוא דמהימני למיאון להחמיר שלא תמאן:

דאי משתכחי - השתא אמרינן נמי לאחר הפרק שומא נינהו ולא חלצה אי לא אתו בה אחריני לפני הפרק - קודם עונת נדרים שאפילו הביאה שומא נינהו וקטנה היא:

הפרק נשים בודקות אותן תוך הפרק אין לאמו רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר אליעזר מוסר לאשתו ורבי ישמעאל מוסר הנבדקות נבדקות על פי נשים וכן היה רבי שמאל לצד ימין וחזר לאיתנו U,,L C4 ימין חוץ מאחת שהיתה בשכונתי שקדם צד יהושע אומר מעולם לא קדם צד שמאל לצד שמאל קודם לצד ימין רבי חנינא בן אחי ר' מפני שנושאין אחיהן על גססיהן ת"ר צד ששואבות כדי מים עליהן ואיבעית אימא בנות עניים צד שמאל ממהר לבא מפני צד ימין ממהר לבא שנישוף באפקריסותן ברחים ר"ש בן אלעזר אומר בנות עשירים כפרים עליון ממהר לבא מפני שטוחנות ממהר לבא מפני שרגילות במרחצאות בנות תניא רשב"ג אומר בנות כרכים תחתון כיון שבא תחתון שוב אין משגיחין על עליון בר' צדוק כך היו מפרשין ביבנה ואמרו

לא סמכינן אנשים ולא בדקי נשים אנשים ובדקי תוך הפרק דליכא הזקה דרבא ולאחר הפרק דאיכא חוקה דרבא סמכינן לסבר תוך הפרק כלאחר הפרק (דמי) בדיקה תוך הפרק אין נשים בודקות אותן אמר רבא חזקה למיאון אבל לחליצה בעיא אינה צריכה בדיקה חוקה הביאה סימנין כי והאמר רבא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה にににて אלא לאחר הפרק למה לי בדיקה בדיקה דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נשים בודקות אותן בשלמא לפני הפרק בעי רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק היא שתמאן וגדולה היא שתחלוץ אמר מר שלא תחלוץ אבל אין נאמנת לומר קטנה להקל כיצד גדולה היא שלא תמאן קטנה היא בודקות אותן ונאמנת אשה להחמיר אבל לא פי נשים ר"ש אומר אף תוך הפרק נשים נשים בודקות אותן שאין משיאין ספקות על

אותן קסבר תוך הפרק כלפני הפרק ובעיא ר"ש אומר אף תוך הפרק נשים בודקות

בדיקה דאי משתכהי לאחר הפרק שומא

ואעול הפרק האי מאן קתני לה איבעית אימא רבי יהודה נינהו ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל

೯೬ ಜರ

ממא מת ואינו מטמא מדרס צע, עכנים המטמא מדרס מטמא טמא מת ויש שמטמא עצם ויש שיש בו עצם ואין בו צפורן כל ואינו מכניס כל אבר שיש בו צפורן יש בו כלי הרס שהוא מכניס מוציא ויש שמוציא בעי למתני כיוצא בו - מתני כיוצא בו כל ליה קראי קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא דחימא מסחברא טעמא דר"מ דקא מסייע פשיטא יהיד ורבים הלכה כרבים ロビ וכי תימא משום דקא בעי למסתמה כרבנן כו' הא תו למה לי הא תנא ליה רישא ולית ליה חוקה דרבא מפני שאמרו אפשר ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק

ואם כונס בידוע שכונס משקה ואם לאו כופף אזני קדרה לתוכה ומציף עליה מים לאו בידוע שמוציא משקה רבי יהודה אומר לתוכה אם כנסה בידוע שכונס משקה ואם לאו יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה כלי חרס לידע אם ניקב בכונס משקה אם ינסטרא לגסטרא חנו רבנן כיצד בודקין בריה דרב נחמן לפי שאין אומרים הבא נסטרא בלבד מאי טעמא אמר מר זוטרא משקה ולא אמרו מוציא משקה אלא לענין אמר רב אסי שונין כלי חרס שיעורו בכונס כשר למי המאת ופסול משום גסטרא פסול למי הטאת ופסול משום גסטרא מוציא

קראי - שדים נכונו בעשות מצרים דדיך: למסחמה כרבנן - דהא מפני שאמרו סחמא היא וקמ"ל סחם משנה כרבנן דאמרי אי אפשר:

מחני' שהוא מכניס - משקה. כשמניחו על המים יש בו נקב גדול שהמים נכנסין לחוכו:

כל אבר - אצבע יתרה:

הוא והכי קאמר כל הראוי להיות אב הטומאה במדרס הזב ראוי להיות אב הטומאה אם נגע במת כלי עליו וראוי לקבל כל טומאות. והא דנקט טמא מת משום דומיא דמדרס הוא דאב הטומאה כל המטמא במדרס הזב מטמא במת - כדמפרש בגמרא שאין לך כלי הראוי למושב הזב שאין שם

גמ' למי חטאת - לקדש בו מי חטאת דרחמנא אמר (במדבר י"ט:י"ו) מים חיים אל כלי והאי לאו או נממא באבל המת:

כעג צינא:

שונין - הלכה למשה מסיני:

אם כנסה - אם נכנס משקה לתוכה:

אם האור מעמידה - שלא יצא המשקה בידוע שנקב קטן הוא ואינו ראוי להכניס משקה:

חנה א"ר יוחנן וכשאינה נספרת על גב היד ואינו מטמא באהל אמר רבה בר בר מאם נאנן בו צפורן מטמא במגע ובמשא המקום יהיה בעזרו אצבע יתרה שיש בו אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו מטמא במגע ובמשא ואינו מטמא באהל ובמשא ובאהל יש בו עצם ואין בו צפורן בו אפורן וכו' יש בו אפורן מטמא במגע ידי הדחק איכא בינייהו כל אבר שיש בין ת"ק לר" יהודה אמר עולא כינוס על אחר טיפה בידוע שכונס משקה - מאי איכא לאו בידוע שכונס משקה היה טורד טיפה אם רמץ מעמידה בידוע שמוציא משקה ואם שהאור מעמידה אלא שופתה על גבי הרמץ יוסי אומר אף לא שופתה על גבי האור מפני משקה ואם לאו בידוע שמכניס משקה ר' גבי האור אם האור מעמידה בידוע שמוציא בידוע שמוציא משקה או שופתה על

ממור חדא לאתויי גר וחדא לאתויי ממור בה לאתויי מאי ואמר רב יהודה לאתויי ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות והוינן חדא זימנא הכל כשרין לדון דיני ממונות צמ, אמר רב יהודה לאתויי ממזר חנינא ממונות ואינו ראוי לדון דיני נפשות לדון דיני ממונות ויש שראוי לדון דיני מערני כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי יצא זה שאומרים לו עמוד ונעשה מלאכתנו ו) אשר ישב עליו הזב מי שמיוחד לישיבה וישב עליו יהא טמא ה"ל (ויקרא טו, הכלי יכול כפה סאה וישב עליה או תרקב ותרקב דתניא (ויקרא טו, ו) והיושב על ואין מטמא מדרס לאחויי מאי לאחויי סאה מממא ממא מנו ניש שמממא ממא מנו כל המטמא מדרס וכו' כל דחזי למדרס

בקהל אבל ממזר דאין ראוי לבא בקהל

וצריכי דאי אשמעינן גר משום דראוי לבא

שהאור מעמיד - אפילו נקב גדול: ה"ג מאי איכא בין חנא קמא לר" יהודה כינוס ע"י הדחק איכא בינייהו - לח"ק הוי כינוס

כרפרישית: יש בו צפורן - ואפי' היא יתרה כגון אצבע ששית:

עבינו הגדול - רב:

על גב היד - שאינה עומדת בשורת האצבעות: לאחויי סאה ותרקב - שאינן מדרס הזב לממא אדם וכלים אבל טמאין הם טומאת מגע הזב להיות

גמ' לאחויי ממזר - דכשר לדיני ממונות ופסול לדיני נפשות כדכתי' (בסנהדרין דף לו:) כולך

ראשונים ובמת נעשין אב המומאה:

מי שמיוחד לישיבה - הוא דהוו אב הטומאה דכתיב וכבס בגדיו וגו":

מעני' כל הראוי לדון דיני נפשות - כ"ש שהוא כשר לדיני ממונות:

יפה רעיתי:

גר - נמי כשר לדיני ממונות:

אימא לא צריכא ל*ורוני*, כל הכשר לדון כשר מטפה כשרה אבל גר דקאתי מטפה פסולה

אימא לא ואי אשמעינן ממזר משום דקאתי

באחת מעיניו ומני צמ, לאחויי מאי א"ר יוחנן לאחויי סומא YERL I'W WCWT YERIT IXILI CWT YTIL

שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים ההוא הכהן או אל אחד מבניו הכהנים הא למדת כ,,יש ת"ל (ויקרא יג, ב) והובא אל אהרן בשלשה ודין הוא ממונו בשלשה גופו לא בקרובים אי מה ריבים בשלשה אף נגעים מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא ריבים שלא בסומא ומקיש נגעים לריבים (ויקרא יג, יב) לכל מראה עיני הכהן אף ロルコ ומה נגעים שלא בסומא דכתיב (ויקרא יג, יד) וביום הראות בו אף ריבים מקיש ריבים לנגעים מה נגעים ביום דכתיב ריב וכל נגע וכי מה ענין ריבים אצל נגעים מה ת"ל (דברים כא, ה) על פיהם יהיה כל רבי מאיר היא דתניא היה רבי מאיר אומר

כל הני:

חייב במעשרות ויש שחייב במעשרות ואינו בשר ודגים וביצים ל/תנ" כל שחייב בפאה שייב במעשרות גם, לאחויי מאי לאחויי אוכלין ויש שמטמא טומאת אוכלין ואינו מונגי, כל שחייב במעשרות מטמא טומאת אימא משום דקתני לה גבי הלכתא דדיני איבעית אימא סתמא דרבים עדיף ואיבעית ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא דתנן דיני ממונות דנין ביום וגומרין בלילה מעיביר רבי יוחנן סתמא אחרינא אשכח מאי ואמר רבי יוחנן לאחויי סומא באחת כשר להעיד ואין כשר לדון ואמרינן לאתויי משנה ותנן כל הכשר לדון כשר להציד ויש עביד הכי והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם לדיין דינא ולא קאמר ליה ולא מידי היכי

14 5

גמ' - בפאה כחיב (ויקרא י"ט:טי) ובקוצרכם את קציר וגו' דומיא דקציר דמכניסו לקיום ואיכא

וגומרין בלילה - אלמא לא מקשינן ריבים לנגעים דכתיב וביום הראות בו בשר וכי היכי דלענין

לאחויי סומא באחת מעיניו - דכשר להעיד ואינו כשר לדון אבל בשתי עיניו אפילו לעדות פסול

מחני' כל שחייב במעשרות מטמא טומאת אוכלין - דאין לך חייב במעשר אלא אוכל:

סתמא דרבים עדיף - ההיא דלעיל אוקמינן כר"מ דיחיד הוא:

לילה לא מקיש לענין סומא נמי לא מקיש:

שלא בסומין - אפילו סומא באחת מעיניו:

סמיא דהוה בשבבותיה דרבי יוחנן דהוה

דכתיב (ויקרא ה) או ראה:

שזרען מתחילה לבהמה ונמלך עליהן לאדם אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן עולשין פאה מכל אחת ואחת וחכ"א מאחת על הכל מלבנות בצלים שבין הירק ר' יוסי אומר אם היו בהם שומים ובצלין חייבין דתנן ואילו לקיטתו כאחד ומכניסו לקיום לא קתני ונשמר וגידולו מן הארץ חייב במעשרות ירק ואילו גבי מעשר חנן כל שהוא אוכל כאחד למעוטי תאנה ומכניסו לקיום למעוטי הארץ למעוטי כמהים ופטריות ולקיטתו וקוצה ונשמר למעוטי הפקר וגידולו מן חייב בפאה אוכל למעוטי ספיחי סטים מן הארץ ולקיטתו כאחד ומכניסו לקיום אמרו בפאה כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו תאנה וירק שאינו הייב בפאה דתנן כלל חייב בפאה רכן, לאטוני מאי לאטוני

פפא אמר תרנגולתא דאגמא הואי רב פפא שמרדה ומאי ברא דאיבראי ממרה רבה אמר מילתא לא תחיכו עליה בתרנגולת ועוף טמא מי קמטמא אמר להו אביי גברא אחיכו עליה תרנגול ברא עוף טמא הוא מאי איכא למימר א"ל תרנגול ברא הוה דלחשוב עליה א"ל אביי תרנגולת שביבנה בגוול שנפל מן הרום עסקינן דלא הוה קמן לא שמה מחשבה רבי זירא אמר הכא לא שמה מחשבה הכא נמי מחשבת חבור ואינה צריכה הכשר אלמא מחשבת חיים עוף טהור וזה אחד מהן צריכה מחשבה אנן נמי תנינא י"ג דברים נאמרו בנבלת חבור לא שמה מחשבה אמר רבא אף צריכות מחשבה לכשיתלשו קסבר מחשבת

לטעמיה דאמר רב פפא תרנגול דאגמא

ואילו לקיטתו כאחד - דממעט תאנה ומכניסו לקיום דממעט ירק: למעוטי ספיחי סטים וקוצה - דאין אוכל אלא מין צבע:

שומים ובצלים - מכניסן לקיום לפיכך חייבים בפאה:

לא שום הכשר ירידת טומאה לא הכשר מים ולא הכשר שרץ אלא מאיליה בלא שום נגיעה: ואינה צריכה הכשר - כדיליף לקמן בשמעתין כל שסופו לטמא טומאה חמורה אין צריך הכשר מולשין - עשב ושמו קרישפל"א:

תרנגולת שביבנה - דאמרינן לקמן כותים היו שם וחשבו עליה והא תרנגולת עוף מזומן הוה והויא מן הרום - עוף הבר פורח באויר דלא הוה קמן מחיים דליחשביה:

נבלה יצא זה שאיסורו משום בל תאכל טמא לא ותרנגולת שביבנה מטמיא בבית הבליעה הואי עוף טמא מי מטמא - בבית הבליעה והא קיימא לן (חולין דף ק:) מי שאיסורו משום בל תאכל קמן מחיים ואפילו הכי בעי מחשבה לטומאת מגע:

דגוזל הוא: מדקא מייתי לה רבי יוחנן בן נורי לקמן סייעתא למילתיה דפליג בגוול שנפלה בגת אלמא דומיא

שלא יבא כולו לפיה ואין עוף טהור עושה כן: חזיוה רבנן דדרסה - מקבלת ברגליה מה שאוכלת. ואני אומר שדורסת על מאכלה ברגליה לאחוז תרוגולתא - נקבה דאגמא הואי דההוא עוף טהור הוא אליבא דרב פפא:

حر حد:

ומקבלת טומאה במגע שרץ ואי לא לא: לעולם בכרך - והיינו טעמא דלרבנן בעיא מחשבה דגת שנפל לחוכה מאסתו ואינו הגון לאכילה בל

בכל מקום - ואפילו בכפרים דליכא אוכלין מרובין סחמא לאכילה: נבלת בהמה טמאה בכל מקום - סחמא לאו לאכילה הלכך בעיא מחשבה. ונהי דאי איכא כזית בלא מחשבה מטמיא אפילו אדם וכלים וכל שכן אוכלין ומשקין אלא להכי מהניא מחשבתה דאי איכא פחות מכביצה שאר אוכלין ופחות מכזית נבלה משלים לכביצה אי חשיב ליה מצטרפא בהדייהו

۲cL:

אינה יורדת לכך - אינה יורדת לדין מחשבה. ולקמן מפרש מה היא: תרנגולת שביבנה תוכיח - שמתה תרנגולת ביבנה ובא מעשה לפני חכמים וטמאוה שלא במחשבה ואף על פי שיורדת לכך כלומר דלטומאה קלה טמאוה שלא במחשבה ובטומאה קלה אמרת יורדת

שזה הוא:

מומאה חמורה - כגון האוכלה מטמא בגדים בבית הבליעה ואפילו לא חשב עליו כגון שלא ידע

אז קד

כותים היו שם וחשבו עליה לאכילה במאי וטמאוה שלא במחשבה אמרו לו משם ראיה להן תרנגולת שביבנה תוכיה שיורדת לכך בטומאה קלה שכן יורדת לכך XUL בטומאה חמורה שכן אינה יורדת לכך תאמר שלא במחשבה אמרו לו לא אם אמרת חמורה שלא במחשבה לא יטמא טומאה קלה א"ר יוחנן בן נורי ק"ו אם מטמא טומאה ר' יוחנן בן נורי אומר אף לכלב טמא וחשב עליו להעלותו לכותי ממא לכלב טהור והיינו גירותא U.L YUL MIGL LYU דאגמא אסירא הזיוה רבנן דדרסה ואכלה עמוני ולא עמונית דרש מרימר תרנגולתא אסור תרנגולתא דאגמא שריא וסימניך

עסקינן אילימא בכרכים למה לה מחשבה נהתנן נבלת בהמה טהורה בכל מקום ונבלת עוף טהור והחלב בכרכים אין צריכין לא מחשבה ולא הכשר אלא בכפרים ומי איכא למ"ד דלא בעיא מחשבה והתנן נבלת בהמה ממאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בכפרים עריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר א"ר עירא בר חנינא לעולם בכרך וגחו מאסתו ועירא בר חנינא לעולם בכרך וגחו מאסתו ועיאחו ככפר א"ר יוחנן בן נורי קל וחומר ועשאחו כנמאה חמורה שלא במחשבה לא חטמא טומאה קלה שלא במחשבה אמרו לו לא אם אמרח בטומאה חמורה שכן אינה יורדח לכך מאי אינה יורדת לכך אמר רבא הכי קאמרי ליה לא אם אמרח בעיא הכשר מים בעיא מאי שנא הכשר נהי דהכשר שרץ לא צריכה הכשר ואינה מטמאה אלא בבית הבליעה ואינה נאמרו בנבלת עוף טהור צריכה מחשבה ומי צריכה הכשר והתנן שלשה דברים הכשר תאמר בטומאה קלה שצריכה הכשר אמרת בטומאה חמורה שכן אינה צריכה אלא אמר רב ששת הכי קאמר לא אם כיוצא בה אינו דין שמטמאה שלא במחשבה שלא במחשבה טומאה קלה דחמירא דעושה דקילא דאינה עושה כיוצא בה מטמאה ליה אביי כל דכן הוא ומה טומאה חמורה תאמר בטומאה קלה שעושה כיוצא בה אמר בטומאה חמורה שכן אינה עושה כיוצא בה

ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רבא הכי ואם איתא הא איכא הני דקחייבין במעשר שהייבין במעשרות מטמאין טומאת אוכלין חייבין ואם לאו פטורין מתיב רב אשי כל והכי קאמר אם החצר משמרת פירותיה שעלו מאיליהן עסקינן וסחמא לאדם קיימי נשמרין הייבין אמר רב אשי הכא בחצר לאו דורעינהו מתחלה לבהמה וקתני אם היו דזרעינהו מתחלה לאדם צריכא למימר אלא היו נשמרין הייבין היכי דמי אילימא דתנן הסיאה והאזוב והקורנית שבחצר אם שמה מחשבה אמר רבא מנא אמינא לה רבי יוחנן לענין מעשר דמחשבת חיבור מומאה קלה בעולם אמר רבא ומודה רב פפא שום טומאה חמורה בעולם שום שאין צריך הכשר אלא אמר רבא ואיתימא עוף טהור שסופה לטמא טומאה חמורה טומאה חמורה צריכין הכשר יצתה נבלת צריכין הכשר אף כל שאין סופן לממא

הכשר שרץ - שיכשירו שרץ להביאו לידי טומאה:

מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה

ישמעאל דתנא דבי רבי ישמעאל (ויקרא

הכשר מים נמי לא חבעי כדחנא דבי רבי

שרץ דלא בעיא כדחנא דבי רבי ישמעאל

יא, לו) על כל ורע ורוע אשר יורע

שום טומאה חמורה שום טומאה קלה - לא אם אמרת בטומאה חמורה דין הוא שמטמא בלא שאין סופן לטמא טומאה חמורה - אין לך אוכל מטמא אדם:

דאוכלין שאע"פ שזו אינה צריכה הכשר הרי כל אוכלין יש עליהם שום טומאה קלה וצריכין מחשבה שלא מצינו שום טומאה ששמה טומאה חמורה שתהא צריכה הכשר תאמר בטומאה קלה

לאדם קיימי - וכיון דסתמייהו לאדם מאי אם היו נשמרין הכי קאמר אם החצר משמרת פירותיה

הכשר הלכך הכא נמי בעיא מחשבה:

לענין מעשר - דהואיל ונמלך עליהן לאדם הויא מחשבה וחייבין במעשר:

אלא לאו דורען לבהמה וקתני - אם חזר ושמרן לאדם חייבין:

חרדל בשנים ושלשה מקומות שנותן פאה מודים חכמים לר' עקיבא בזורע שבת או מינה מין קתני שמע מינה מנן התם שחייב בפאה חייב במעשרות אלא לאו שמע וכפאני ופמור מן המעשר והא אנן תנן כל בבקר ובצרו חייב בפרט ובעוללות ובשכחה אשי תא שמע המפקיר את כרמו והשכים בטרפה מראשית הגו אמר רב שימי בר מני רבי שמעון היא דתנן ר"ש פוטר את בגז ואינה חייבת במתנות אמר רבינא הא ואם איתא האיכא טרפה דחייבת בראשית שחייב במתנות ואין חייב בראשית הגו כל שחייב בראשית הגו חייב במתנות ויש אוכלין ה"נ מסתברא מדקתני סיפא קאמר כל מין שחייב במעשר מטמא טומאת

עשויה דתון השבת משנתנה טעם בקדרה הא סתמא לקדרה אלא סתם שבת לכמך כהנא (אמר) לא תימא בשבת העשויה לכמך אמר רב אשי אמריתה לשמעתי' קמיה דרב חסדא כי תניא ההיא בשבת העשויה לכמך ואין מטמאין טומאת אוכלין נורי נמנו וגמרו שאין נקחין בכסף מעשר הם לא ילקחו בכסף מעשר וא"ר יוחנן בן מממאין טומאת אוכלין ואם אינן מטמאין אף בן גורי אם נקחין בכסף מעשר מפני מה אין אוכלין דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יוחנן נקחין בכסף מעשר ואין מטמאין טומאת והתיאה והחלתית והפלפלים וחלת חריע ורמינהי הקושט והחימום וראשי בשמים מומאת אוכלין דהאי שבת לטעמא עבידא אוכלין אלמא כל מילי דעביד לטעמא מטמא ומדחייב במעשר מטמא טומאת Carwr

ראשית הגו - הגווז צאנו חייב ליתן בכל שנה מן הגו מעט לכהן ובשחיטת חולין מפרש שיעורא:

ת"ש - דמין קתני במתני":

משום דאותיב עליה ממתני' נקט לה הכא: תנן התם כו" - האי דנקט לה הכא משום דאותיב עלה ממחני" ודר" יוחנן נמי עולשין שזרען כו"

ומיחייב במעשר דתנן כל שחייב בפאה חייב

מכל אחד ואחד והא שבת דמיחייב בפאה

למעמא - למתק הקדרה:

אף הם לא ילקחו בכסף מעשר - דרחמנא אמר ונחת הכסף וגו' ואכלת לפני וגו' והני לדידן לאו והחימום - פיטרטר"א:

נמנו וגמרו כו' - אלמא כל מידי דלא עביד לאוכלו אלא להטעים הקדירה לא מטמא דהא פלפלין אוכל נינהו:

לכמך - דכוחשין אותו ונותנין אותו בכוחח ועיקרו שבתוכו מטבילין כל אוכל דהאי לאו לטעמא וכרכום לטעמא עבידי:

עביד דהוה עיקר:

כי לא נחנה נמי סחמא לקדרה - ואמאי מטמאה הא אמרינן לעיל דמידי דעביד לטעמא לא מטמא: אמריחה לשמעתא כו' - הך שמעתא דפרישית לקמיה לא חימא כו':

יש לו סנפיר ויש שיש לו סנפיר ואין לו לא כלו להו "ב*ותני"* כל שיש לו קשקשת לחיה מן השדה כלה לבהמתך שבבית והני מן השדה אתה מאכיל לבהמתך בבית כלה כל תבואתה לאכול כל זמן שחיה אוכלת כה, ז) ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה הלוף שוטה ועיקר הדנדנה דכתיב (ויקרא יש שיש לו שביעית ואין לו ביעור עיקר ביעור למ' כגון עלה הלוף שוטה והדנדנה לו שביעית ויש שיש לו שביעית ואין לו בראשית הגו כל שיש לו ביעור יש חייב במתנות ויש שחייב במתנות ואינו חייב עשויה ש"מ לותנ" כל שחייב בראשית הגו סתמא לקדרה אלא לאו ש"מ סתמא לכמך ואי ס"ד סתמא לקדרה כי לא נתנה נמי בה משום תרומה ומטמאה טומאת אוכלין אוכלין הא עד שלא נתנה טעם בקדרה יש אין בה משום תרומה ואינה מטמאה טומאת

ירק ולרבי יצחק דמברך אירק לאתויי מאי ברכה לאחריו למ" לאתויי מאי לאתויי לפניו ויש שטעון ברכה לפניו ואין טעון מתני כל הטעון ברכה לאחריו טעון ברכה (ישעיהו מב, כא) יגדיל תורה ויאדיר סנפיר א"ר אבהו וכן תנא דבי רבי ישמעאל הוא לבוש ולכתוב רחמנא קשקשת ולא בעי דכתיב (שמואל א יו, ה) ושריון קשקשים סנפיר וקשקשת מנלן דקשקשת לבושא הוא סנפגר וקשקשת והשתא דכתב רחמנא דכתיב סנפיר ואפילו דג ממא כתב רחמנא כתב רחמנא סנפיר הוה אמינא מאי קשקשת סמכינן סנפיר דכתב רחמנא למה לי אי לא ואין לו קשקשת דג טמא מכדי אנן אקשקשת שיש לו קשקשת דג מהור יש שיש לו סנפיר ILM MLM ZI OZGLO IXLÍ ZI ZLTLO YO, CZ לשקשת כל שיש לו קרנים יש לו טלפים

ולרב פפא דמברך אמיא

מתני" כל שיש לו ביעור - שהוא מצווה לבערו מן הבית בשביעית כשכלה לחיה מן השדה: גמ" לוף שוטה - שם לווי הוא ועשבים הם:

לאתויי מיא

מעני, לשקשת - מלבושין של דג:

גמ' דג טמא - איכא דיש לו סנפיר:

ה"א מאי קשקשת דכתב רחמנא היינו סנפיר - כנפים שפורה בהן מכי אית ביה כנפים שרי ואתי למישרי דג טמא ולהכי כתב תרוייהו דעל כרחך חד מינייהו לבושא הוא. אייקררי"ץ בלע"ו: ופרכינן והשתא דכתיבי תרוייהו מנלן דקשקשת לבושא הוא - דקתני כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר אלמא פשיטא לן מאי קשקשת ודאי מהאי קרא נפקא ושריון קשקשים הוא לבוש אלמא

לברשא מיקרי וכיון דמהאי קרא נפקא לן השתא לא לכתוב סנפיר ולכתוב קשקשת דהא ליכא למימר הוה אמינא מאי קשקשת סנפיר: דמברך אירקא - לאחריו בורא נפשות רבות כי היכי דמברכינן אכל מיני מאכל ועל כל פרי העץ

חוץ משבעת המינים דבעינן ברכה אחת מעין ג': מצות - ציצית ולולב ושאר מצות שמברכין עליהן עובר לעשייתן:

פרקובא סימן

במצותיו וצונו לשמור חוקיו לאתויי מאי

במברכי בתר דסליקו תפילייהו אשר קדשנו

ריחני מהני" הינוקה שהביאה שתי שערות

חולצת או מתיבמת למה לי לאפוקי מדרבי דתנן הייבת בכל מצות האמורות בתורה או יהודה אומר עד שירבה השחור גמ' וכיון שהביאה שתי שערות אינה יכולה למאן רבי אלא שדברו חכמים בלשון נקיה - תינוקת שערות עד שיקיף זקן התחתון ולא העליון וראוי להיות בן סורר ומורה משיביא שתי שערות הייב בכל מצות האמורות בתורה באמורות בתורה וכן תינוק שהביא שתי או חולצת או מתיבמת וחייבת בכל מצות

שערות אין אי לא לא מאי טעמא אשה כאיש

בין גדולה ובין קטנה קמ"ל דאי אייתי שתי

יוסי דאמר איש כתוב בפרשה אבל אשה

נאת,, ג דנבעלה אמר להו רב כהנא לא כך דרב כהנא סבור למעבד עובדא כרבי יהודה שתי שערות שוב אינה יכולה למאן חברוהי רבי יהודה שאם נבעלה לאחר שהביאה איר אלעזר הלכה כרבי יהודה Lalth דתינוק תינוקת שהביאה כו' א"ר אבהו בפריש מילי דתינוקת קמפרש נמי מילי חכמים בלשון נקיה אין ה"נ אלא איידי שיקיף זקן התחתון ולא העליון אלא שדברו בן סורר ומורה משיביא שתי שערות ועד סורר ומורה תנינא חדא זימנא אימתי הוא תימא משום דקבעי למחני וראוי להיות בן חייב בכל המצות האמורות בתורה ל"ל וכי וכיון דתנא וכן התינוק שהביא ב' שערות

77 12

4XUL11

בבחו של רבי ישמעאל - שהשיאחה אמה כשהיא קטנה יחומה ולאחר שילדה באח למאן:

פליג כשלא בעל לאחר שגדלה פליג ואפ"ה לר"מ לא ממאנת דכיון שהגדילה שעה אחת ולא שוב אינה יכולה למאן - דהך ביאה הוו להו קדושין גמורין דגדולה היא ובידה לקדש עצמה וכי

הלכה כרבי יהודה - שאם לא בא עליה משהביאה שתי שערות שיכולה לעקור נישואי קטנותיה

גמ' איש כתיב בפרשה - (דברים כ"ה:זי) ואם לא יחפוץ האיש הלכך קטן לא חליץ אבל אשה בין

ה"ג **רבי יהודה אומר עד שירבה השחור** ול"ג **על הלבן** - כלומר שישחיר אותו מקום משערות

מתני' וראוי להיות בן סורר ומורה משיביא שתי שערות עד שיקיף זקן - אבל קודם ב' שערות

לאו בר עונשין הוא ומשהקיף זקן ראוי להוליד ורחמנא אמר בן ולא הראוי להיות אב:

התחתון ולא העליון - באיזו הקפת זקן אמרו בתחתון שלמטה ולא העליון:

מיחתה שוב אינה יכולה למחות וחלו להו קדושין קמאי:

עד שירבה השחור:

גדולה בין קטנה:

ברבה:

לאטוני מאי לאטוני מצוח ולבני מערבא

ςςI

שתי שערות שוכבות ונראות כמי שירבה לא שירבה השחור ממש אלא כדי שיהיו ואפלוני אער רב חסדא אמר מר עוקבא אמרה קמיה דרבי יהודה נשיאה שדר בלשא אבא אמרה קמיה דר' יוחנן אזל רבי יוחנן כרבי יהודה ואע"ג דנבעלה אזל רב שמן בר רבי יצחק ותלמידי דרבי הנינא עבוד עובדא שתי שערות פרוש ולא עבוד עובדא ונמנו וגמרו עד מתי הבת ממאנת עד שתביא שבנה מורכב על כתפה ממאנת והולכת לה ואיזו זו שקדושיה קדושי טעות שאע"פ ויש לך אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת שמואל משום רבי ישמעאל (במדבר ה, יג) יכשל בו זרעו דאמר רב יהודה אמר בבית המדרש אמרו דבר שאמר אותו צדיק ישמעאל בבית המדרש ובכתה בכייה גדולה כתפה ואותו היום הווכרו דבריו של רבי לבית המדרש למאן ובנה מורכב לה על היה מעשה בבתו של רבי ישמעאל שבאת

חירף אמר לפניו רבש"ע שמא רוח סערה איוב בסערה חירף בסערה השיבוהו בסערה בשערה ישופני והרבה פצעי חנם ואמר רבא ומי איכא כה"ג והכתיב (איוב ט, יו) אשר קמ"ל דאפילו שתי שערות בגומא אחת ב"א עד שיהו שתי שערות בשתי גומות ענא ואחמועי' גומות אי אשמועינן גומות קשה בה רבי הנינא מסורא לא לישתמיט אמר רב אשי אמר לי מר זוטרא Wetin מעניתא מלכתא מאי בינייהו איכא בינייהו רב מלכיא שמעתתא רב מלכיו וסימוא עב עלכיא רב פפא אמר מחני' ומחניתא וגומות רב מלכיו בלורית אפר מקלה וגבינה רב חנינא בריה דרב איקא שפוד שפחות אבבה גומות אע"פ שאין שערות XQL בעיקרן גומות רב מלכיו אמר רב אדא בר רב הונא שתי שערות שאמרו צריך שיהא המקיפות משפה לשפה א"ר חלבו אמר השחור על הלבן רבא אמר שתי שערות

עברה לפניך ונתחלפה לך בין איוב לאויב

כקדשה: מעות כגון ע"מ שאני כהן והרי הוא ישראל וכגון קטנה דאין מעשיה כלום ואמה נמי אין בידה לבעלה ויש לך אחרת שאפילו זנתה שלא באונס מותרת לבעל ולבועל ואיזו זו שקידושיה קדושי והיא - מיעוטא הוא והכי דריש היא אשה סחמא שקדושיה גמורין היא דכי לא נאנסה אסורה

בלשא - חיל:

חד תנא ולאשמועי' חינוקת שהביאה שתים גומות:

שתי שערות שוכבות - שיהו ארוכות:

קשה בה רבי הנינא - אי סלקא דעתך גומות אף על פי שאין שערות לא לישתמיט בכוליה הש"ס שפחות - מתניתין היא בכתובות ואמר רב מלכיא עלה הלכה כר"א:

לא ידעה אימת חואי: וחוששת משום זוב - אם עברו עליה ג' ימי זיבה משלבשה חלוק זה ומצאה עליו כתם גדול שיעור ג' גריסין ועוד מספקינן להו דילמא כל חדא וחדא בחד יומא חזיא אע"ג דבמקום אחד נמצאו:

רבה דכולהו: מתני' הרי זו מקולקלת - אינה יודעת פתח נדותה לידע מתי יתחילו י"א יום שבין נדה לנדה דהא

מעמירין (ע"ז דף כד.) ובמסכת פרה (פ"ב מ"ה): גמ' להחמיר - משנקרצות בצפורן לא ממאנת שמא גדולה היא ולענין חליצה עד דאיכא שיעורא

איני יודע מהו - כלומר לא סבירא לי: מתני' ב' שערות האמורות בפרה - דקיימא לן ב' שערות שחורות פוסלות בה בגמרא דאין

ואני מצאחי עד שתבלבל בבי"ת שער גדול כפוף ומבולבל ולא ישר בעיני:

אחת בגבה - תחת אותו מקום: שתכלכל - לא שמעתי מהו ונראה בעיני שחברו במס' שבת (עח:) כדי לסוך כלכול ואמרינן (שם פ:) מאי כלכול צדעה ובת צדעה ה"נ עד שיהו שם שערות הרבה שיהא רצוף ומלובש בשער.

על הכף - גובה שעל האבר למטה מן הכרס:

שיהו ב' שערות במקום אחד - ת"ר עד משום רבי שמעון ורבנן אמר רב חסדא עד ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר ואחת ע"ג קשרי אצבעותיה של רגל דברי בכריסה אחת ע"ג קשרי אצבעותיה של יד שערות שאמרו אפילו אחת בגבה ואחת ואחת על הביצים תניא נמי הכי שתי שתי שערות שאמרו אפילו אחת על הכף אמר רב יהודה אמר שמואל בא ברישא איוב באויב נתחלף לי לא קשיא הא בגופא עיניו של אדם גומא בגומא לא נתחלף לי שתים יונקות מגומא אחת מכחיש מאור יהיו שתים יונקות מגומא אחת שאלמלא נימא ונימא בראתי לו גומא בפני עצמה שלא הרבה נימין בראתי בראשו של אדם ולכל איוב מן הסערה ויאמר אליו שוטה שבעולם בסערה השיבוהו איוב לח ויען ה' את

כדי שיהו ניטלות בזוג לל' אמר רב חסדא אומר כדי לקרוץ בציפורן ר' עקיבא אומר לכוף ראשן לעיקרן דברי רבי ישמעאל ר"א בפרה ובנגעים והאמורות בכל מקום כדי WRLIA מעני, שתי שערות האמורות מכיר עד מתי הבת ממאנת עד שתביא ב' כלכול זה איני יודע מהו בן שלקות איני בבר כשבאתי אצל רבי עקיבא אמר לי כולכם ביבנה עד שתכלכל ולא אמרתם לו אמור לו והלא בן שלקות העיד במעמד ממאנת אם יאמר לך עד שתביא שתי שערות מציע אצל ר"ע אמור לו עד מתי הבת מצאני הנינא בן הכינאי בצידן ואמר כשאתה שלקות אומר עד שתכלכל ואמר רבי שמעון השחור רבי יוסי אומר עד שתקיף העטרה בן דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר עד שירבה מתי הבת ממאנת עד שתביא שתי שערות

מן הלילה ויש כאן שלשה רצופין:

כתם לקמן בפרק הרואה כתם (נדה דף נט.): אחת זו ואחת זו - אפילו בשתי גריסין חוששין שמא ראתה אותן בשני בין השמשות או אחת היום ואחת בין השמשות של מחר וראיית בין השמשות עולה לשני ימים שמקצתה מן היום ומקצתה

שהן כגריס ועוד - כלומר שלשה גריסין גסין דאיכא בכל חד וחד כגריס ועוד דהכי הוי שיעור

חרי ופלגא כו' - אלמא לא פליג רבי חנינא אלא במקום אחד אבל בשלשה מקומות מודה והא

זכנהו - תשובה ניצחת השיבן:

דאי לא אשמועינן הוה אמינא הרי רגלים לדבר דודאי זבה היא:

גמ' ג' חלוקות הבדוקות לה - ולבשתן בשלשת ימי זיבה אחד ליום: בעלמא היא ומביאה קרבן ואינו נאכל דשמא לאו מגופה הואי הך כתם שלישי ומליקת חולין נבלה

7 F EX

דאמרי' בתרי יומי חזיתיה שלשה גריסין פחות מג' גריסין במקום אחד דלא חיישינן זכנהו ר' הנינא בן אנטיגנוס לרבנן מאי שנא ונאכן לא משמע לן אמר רבא בהא מהו דתימא כל כי האי גוונא מביאה קרבן חיישינן ב' ימים וחלוק אחד מיבעיא השתא שלשה חלוקות דלאו מגופה קחויא אחד הן הן הכתמים המביאין לידי זיבה עליהם כתם או שראתה ב' ימים וחלוק כיצד לבשה ג' חלוקות הבדוקות לה ומצאה ופעמים שהכתמים מביאין לידי זיבה אנטיגנוס אומר כתמים אין בהן משום זוב ר' הנינא בן אנטיגנוס היא דתניא ר"ה בן און בכתמים משום זוב גמ' מאן חכמים וחוששת משום זוב דברי רבי מאיר וחכ"א מוני הרואה כתם הרי זו מקולקלת אמר מר עוקבא הלכה כדברי כולן להחמיר

רבי יוסי אחת זו ואחת זו חוששת הוששת ר' יהודה בן אגרא אומר משום שהן כגריס ועוד חוששת ואם לאו אינה הרואה כתם אם יש בו כדי לחלק ג' גריסין בגריס ועוד לכל יומא לא תלינן דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי ופלגא מגופה חזיתיה ואידך אגב זוהמא דחואי ג' גריסין במקום אחד דאמרינן תרי לא אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא בעו בנידי בג' חלוקות אין בג' מקומות בג' מקומות לא - לדבריהם דרבנן קאמר מלומוע טיישינן הא אמרת בג' חלוקות אין גריסין במקום א' הוא דלא חיישינן הא בג' יומא לא תלינן ור"ה בן אנטיגנוס ג' ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל חזיתיה ואידך אגב זוהמא דם מאכולת הוא במקום אחד נמי נימא תרתי ופלגא מגופה

לא בזה ולא בזה שדברי הכמים כשבדקה באחד מהני דקסברי בין השמשות דרבי יוסי ליליא הוא אתא לאשמועינן במאי פליגי וה"ק נראין דברי ר" יהודה לחכמים ומודים לו דחיישינן כשלא בדקה אט בדב, זה ובזו איני רואה מכלל דאינהו בתרוייהו פליגי ותקשי לך אלא רבי לפרושי פלוגתייהו ה"ק - האי נראין דקאמר רבי לאו לטעמיה דנפשיה קאמר דתידוק מינה מדקאמר בזו אני רואה בין השמשות. אלמא לרבי ספקא הוא כו':

דקאמרי אינהו נמי לא חיישא איני רואה דבריהם דכיון דלא בדקה בדר' יוסי יש לחוש לראיית אלא פשיטא - דנראין דברי חכמים כשבדקה דקאמר רבי שבדקה בשניהם קאמר אבל באחד מהן חיישינן אבל לא בדקה לא בזו ולא בזו איני רואה את דבריהם דאנא סבירא לי דחיישא:

אי נימא כשבדקה בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי - וקאמר רבי בזו אני רואה את דבריהם דלא אלמא - קסבר רבי בין השמשות דרבי יוסי לילה הוא והראייה שבה אינה עולה לשתים:

אלא פשיטא דלא בדקה לא - בהא ולא בהא דחוששת שמא ראתה בבין השמשות דר' יהודה: ראיה אחת לשתים:

מכלל דרבי יהודה אפילו בדקה בתרוייהו - חייש הא ודאי בין השמשות לא חזאי ואין לך לחלוק נראין דברי רבי יהודה - דחייש:

אילמלי ידיה בעיניה - באותו מקום:

ב' ימים:

והא בדקה בבין השמשות דרבי יהודה - הלכך לא ראתה אחת מהן בין השמשות שתעלה לחומר הכא במאי עסקינן - פלוגתא דרבנן ורבי יהודה בן אגרא:

כשנתנה ידיה בעיניה כל בין השמשות עם סלוק ידיה ראתה ואמרו לי כי קאמרינן בשמשות יפה אתם אומרים עכשיו שמא להו אנא אילמלי ידיה בעיניה כל בין דאמר בין השמשות ספיקא הוי אמינא בבין השמשות דרבי יהודה ור' יוסי לטעמיה השמשות דרבי יוסי ליליא הוא והא בדקה דר' יוסי לא בדקה דרבנן סברי בבין בין השמשות דרבי יהודה ובבין השמשות ברקה חלוקה ואף עצמה לא בדקה אלא הכא במאי עסקינן כגון שבדקה עצמה ולא אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי מאי בדקה ומאי לא בדקה אמר רבא בשלא בדקה ודברי חכמים בשבדקה אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בן אגרא

בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי חיישינן בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי אבל בדקה חיישינן הא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה דרבנן סברי אע"ג דלא בדקה בתרוייהו לא בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל כשבוקה מאי בוקה אילימא דבדקה לרבי ליליא הוא אימא סיפא ודברי חכמים לא חיישא אלמא בין השמשות דר' יוסי אבל בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי דלא בדקה לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי בתרוייהו היישא הא בדקה אלא פשיטא יוסי מכלל דרבי יהודה סבר אע"ג דבדקה דבדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי כשלא בדקה מאי לא בדקה メントンス אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בן אגרא

יומו - אם ראתה בו ביום תולה ואם שקעה חמה אף על פי שראתה בתוך מעת לעת אינה תולה: ראחה כתם ואח"כ ראחה דם - תוך מעת לעת:

והא מצינו כו' - דהא מודה ר"ש בן אלעזר בקרשים דמטמאתן למפרע עד שעת הכבוס:

מטמאה עצמה - הרואה כתם מטמאה עצמה לטהרות וקדשים:

בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי מכלל דרבי

חיישא והא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה

בדקה לא בדר' יהודה ולא בדר' יוסי לא

מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר אע"ג דלא

דבדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי

ונראין דבריו כשבדקה מאי בדקה אילימא

מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טמאה

אמר לי ומה אילו נדה שלא הפרישה בטהרה

שאחת זו ואחת זו חוששת ומן הטעם הזה

משום רבי יוסי אמר רבי אני שמעתי ממנו

חוששת זו דברי רבי יהודה בן אגרא שאמר

לראיה מרובה הוששת לראיה מועטת אינה

בדקה כלל מודו ליה - ורמינהו הרואה כתם

יהודה ולא בדקה בדר' יוסי אבל היכא דלא

חכמים לא נחלקו עליו אלא דבדקה בדר'

לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי שאף

רבי יהודה בן אגרא לרבנן דלא בדקה כלל

הוי קשיא דרבי אדרבי ה"ק נראין דברי

אלמא בין השמשות דרבי יוסי לרבי ספקא

בשלמא בלא רבי - אי לא פירש רבי לפלוגתייהו בין לעיל בין הכא לא הוה קשיא דרבי יהודה

קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה - דלעיל ס"ל בין השמשות דרבי יוסי ספיקא הוא:

לראייה מרובה - ג' גריסין בועודות:

ורבי יוסי לטעמיה דאמר ספקא הוא הילכך עד שתבדוק בשניהם יש לחוש בראיית בין השמשות:

ידודה

קרשים אינה מטמאה שלא יהא כתמה חמור

אלא חני הכי ר"ש בן אלעזר אומר אף

מצינו כתמה חמור מראייתה לענין קדשים

אומר קדשים מטמאה עצמה אינה מטמאה

ולדשים למפרע דברי רבי ר"ש בן אלעזר

בין השמשות דר' יוסי מישך שייך בדר'

חייל בין השמשות דר' יוסי והאי תנא סבר

סבר שלים בין השמשות דר' יהודה והדר

נאליבא דרבי יהודה בן אגרא האי תנא

ובזר' יוסי אלא בזרבי קשיא תרי תנאי

בדר' יוסי הכא דבדקה נמי בדר' יהודה

קשיא התם דבדקה בדר' יהודה ולא בדקה

יהודה בן אגרא בשלמא בלא רבי לא

ליליא הוא קשיא דרבי יהודה בן אגרא אדר'

השמשות דרבי יוסי לר' יהודה בן אגרא

יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' יהודה ולא

אלמא בין

ברקה בדר' יוסי לא חיישא

ע"ר הרואה כתם מטמאה עצמה

געו

שלא יהא כתמה חמור מראייתה

ממנו - מדרבי יוסי:

אדר' יהודה התם דבדקה כו':

חמור מראייתה - למפרע דלראייתה לא הוי אלא מעת לעת וכתמה עד שעת הכבוס:

YQ,

את השוטות - את המועות כגון אלו שראו בשעת הספק:

שומרת יום כנגד יום וכן לעולם עד שתפסוק כדי שיעור המפורש לה בערכין:

נוזה: יום ארבעים לזכר ויום שמונים ללידת נקבה בין השמשות לכולן - כלומר באיזה מאלו שתראה בין השמשות הוי האי בין השמשות ספק טמא ספק מהור ואם תראה ליום שמיני ספק נדה ספק

הוא לבדוק ביום שביני לכתמה ולהפסיק בטהרה: מתני' הרואה יום אחד עשר בין השמשות - וספק יום הוא והוי דם זיבה או ספק לילה ותחלתו

זימנין - פעם אחרת: א"ל - רבי זירא לרבי אסי מדפליגי רבי יוחנן ור"ל לענין תליא בבדקה ולא בדקה מכלל דאורחא

תראה שנים עמו לא תהיה זבה נמצא אני מביאה ע^{יי}י כתמה לזיבה אבל איהו לא: צריכין הפסק טהרה - בשביעי לטבול בערב צריכה לבדוק בין השמשות להפסיק בטהרה או לא:

איפוך - ואימא גראין דברי מדבריו: הוא מחקן הלכוחיה לידי זיבה - לענין זיבה הוא מיקל דלדידיה היכא דלא חזיא בו ביום לא חלינן כתמה בראייתה ומונה ימי נדות מיום ראייתה ואין ימי זיבה מתחילין עד יום ח' לראייתה לרבי ימי זוב ונמצא רבי מחמיר לענין זיבה דכי חזיא בח' לכתמה אמרינן יום זיבה הוא וצריכה לשמור חשיעי יום כנגד יום ואם תראה שנים עמו תהא זבה ולר"ש סוף נדה הוא ולא מצריך שימור ואם

712 57

שלא בדקה א"ל מכלל דכתמים צריכין ר"ל והוא שברקה ורבי יוחנן אמר אע"פ כעמה בראייתה מעת לעת דברי רבי אמר מידי זימנין אשכחיה דיתיב וקאמר תולה הפסק טהרה או לא אשתיק ולא א"ל ולא בעי מיניה ר' זירא מר' אסי כתמים צריכין זיבה ואני מעוות הלכותיה לידי זיבה לעולם לא תיפוך שהוא מתקן הלכותיה לידי ער אמר רבינא איפוך רב נחמן אמר מחקנה ואני מעוותה מחקנה עוותי מעוית אומר יומו א"ר נראין דבריו מדברי שהוא מגת לעת דברי רבי ר"ש בן אלעזר ואחר כך ראתה דם תולה כתמה בראייתה מראייתה לכל דבר ע"ר ראתה כתם

הפסקת מהרה א"ל אין הא זימנין סגיאין בעא מינך ולא אמרת ולא מיזי דלמא אגב שיטפך אחיא לך א"ל אין אגב שיטפאי אחיא לי ""ל הרואה יום י"א בין אחיא לי "להנג" הרואה יום י"א בין השמשות תחלת נדה וסוף נדה תחלת זיבה השמשות תחלת נדה וסוף נדה תחלת זיבה א"ר יהושע עד שאתם מתקנים את השוטות באי ותקנו את הפקחות "גמ" תחלת נדה וסוף ניבה היא אמר רב חסדא הכי קאמר הרואה יום י"א בין השמשות תחילת נדה וסוף זיבה ובשביעי לנדתה סוף נדה ותחלת זיבה א"ר יהושע עד שאתם מתקנין את השוטות כו' הני

ותשמש נמי בתשסר אמר רב $\Gamma \chi W \Gamma^{\prime} \Box$ משמשת שמיני ושנים צשר וששה צשר בלבד שני ימים טמאין ושני ימים טהורין רואה מבערב אינה משמשת אלא שמיני לילות מתוך שמונה עשר יום ואם היתה משמשת שמיני ולילו עמו וארבעה דתניא יום אחד טמא ויום אחד טהור שומות נינהו טועות נינהו אלא תני טועות

אשי אמר נהי דחד עשר לא בעי שימור

ששת זאת אומרת גרגרן דתנן אסור

טהורין משמשת רביע ימיה מתוך כ"ח ימים לעולם שבעה ימים טמאין ושבעה ימים משמשת חמשה ימים ושוב אינה משמשת ששה ימים טמאין וששה ימים טהורין שלשה ימים ושוב אינה משמשת לעולם ימים טמאים וחמשה ימים טהורין משמשת יום אחד ושוב אינה משמשת לעולם חמשה ימים טמאים וארבעה ימים טהורין משמשת ימים ושוב אינה משמשת לעולם ארבעה ממאין ושלשה ימים טהורין משמשת שני

שמונה ימים טמאין ושמונה ימים טהורין

שמשה אלא ד' לילות לבד שמיני ולילו ותשמיש אחרון אינו בתוך י"ח ולמחר בי"ט כשתראה ותראה ט"ו ותשמור ט"ו ותשמש לערב הרי ד' ובי"ו תראה ותשמור י"ה הרי כלו י"ה ולא ועשמור י"ב ותשמש בלילה הרי שתים ותראה בי"ג ותשמור י"ר ותשמש בלילה הרי שלשה מאינה רואה ג' רצופין וכשהיא רואה תשיעי חהא שומרת עשירי ותשמש בלילה ותראה בי"א וארבעה לילות מתוך שמונה עשר יום - לראייה הראשונה שהרי אשה זו לא תהא זבה לעולם דתניא - לפרושי פקחות דמתניתין קאתי:

מלשה ימים

LE

ותשמש בתשסר - דקיימא לן בפרק אחרון (לקמן גדה עב:) יום אחד עשר לימי זיבה לא בעי ב' ימים טמאים כו' - כללא דמילתא כל ימים דלקמן עד סוף פירקין כעירואה מבערב: תהא תחלת נדה שהרי שלמו י"א שבין נדה לנדה וחוזרת למנינה שאמרנו:

לפיכך תשב י"ט הטהור ויהא שימור ליום י"ז שהוא עשירי לימי זיבה. שימור לא הוי אלא יום רב אשי אמר - לעולם אינו אסור והכא דתני אסור משום שראתה יום עשירי דאיהו בעי שימור שימור יום כנגדו וזו למה משמרת י"ט בשביל י"ה שהוא סוף זיבה:

לא תראה ז' נקיים לעולם: הוא להן ושוב אינה משמשת לעולם שהרי תהא זבה בי"ג וי"ד וט"ו וצריכה לספור ז' נקיים והיא משמשת שני ימים - אחד עשר וי"ב שהשמיני ותשיעי מי"א שבין נדה לנדה הן ועשירי שימור טהור דהכי נפקא לן יהיה מלמד שסופרת יום אחד לאחד וספירה לא הוי אלא יום טהור:

יום אחד - שמיני דכולה ברייתא בשרואה בערב:

השלישיים תהא זבה ובשבעה האחרונים הן ימי הספירה הרי כ"ה וביום כ"ט תהא תחלת נדה רביע ימיה מחוך כ"ח - שבעה ימים שאחר שבעה הטמאים של נדות היא משמשת ובשבעה

כשתראה תהא תחלת נדה ותחזור למנין שאמרנו: ראשונים וה' שלאחריהן שבעה לספירה ושמיני לתשמיש הרי ט"ו יום מתוך מ"ח וביום מ"ט נדה והשבעה תשמש ועכשיו נותרו ד' ימים מימי זיבה שמונה החמשיים הרי היא זבה משלשה שנים מהן ימי זוב והששה תחילת נדתה ושמונה הרביעיים שהן טהורים הראשונים ישלים ז' ימי שלפניו ותשמש שבעה הרי מ"ו שעברו עליה ונשארו ב' לבא מימי זיבה ושמונה השלישיים מ"ו יום מתוך מ"ה - כגון ה" הראשונים השמיני ימי זיבה ומשמונה השניים תשמור יום לשמיני ונמצאת משמשת רביע ימיה ולהכי נקט כ"ח מפני שתחלת נדותה של זו מכ"ח לכ"ח:

תחונו עוצא כתו חועונ

סלקי לה לספירת זיבתה אמר ליה רב הונא זכר היא וכל הני שבעה יתירי דקיהבינן לה פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת בהן עולין לה לספירת זיבתה XUL LT קרבן ואינו נאכל וימי לידתה שאין רואה הרי זו ספק זיבה ספק לידה ロロレンド ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה אמר רב כהנא ת"ש ראתה שנים パロロに לידה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת בהן עולין לספירת זיבתה דאיבעיא להו ימי בר יצחק זאת אומרת ימי נדתה שאין רואה רשמונה הרי ארביסר הוו אמר רב אדא משמשת חמשה עשר יום מתוך ארבעים

איכא לספוקי ביולדת נקבה ליכא לספוקי אלא לאו שמע מינה עולין שמע מינה תשעה ימים טמאין ותשעה ימים טהורין משמשת שמונה ימים מתוך שמונה עשר עשרה ימים טמאין ועשרה ימים טהורים ימי שמושה כימי זיבתה וכן למאה וכן לאלף

בריה דרב יהושע לרב פפא ביולדת זכר

מתני TO הנדה ובשר המת מטמאין לחין ומטמאין יבשין אבל הזוב והניע והרוק

ביבנו הגלך בא סימן

והשרץ והנבלה והשכבת זרע מטמאין לחין

ארביסר הוו - קסבר האי דמותיב שהאשה הואת לא תשמש יום מ"ח לפי שהשמונה החמשיים ענעשית בהן זבה אין מהן אלא ד' מימי זיבה וד' האחרונים מימי נדה הן ומיהו תחלת נדה לא הוי כל זמן שלא ספרה ולא מהרה מזובה אבל להכי מהניא הך ראייה ד' האחרונים הראויין לנדות שכשיבאו שמונה מהורין שאחריהם לא יעלו שלשה הראשונים לימי הספירה לפי שהן השלמת ימי נדה וימי נדתה שאינה רואה בהן אין עולין לספירת זיבתה הלכך אין כאן אלא חמשה לספירה וכשחראה יום מ"ט סותרת וכן כל ח' השביעיים (יום) ועד שיגיע יום ס"ג לא ישלימו ימי ספירתה:

הכי גרסינן **ראחה שנים** - ראחה שני ימים בשופי בחוך י"א שבין נדה לנדה:

Deg לידה Deg זיבה - שמא לידה שמא זיבה שמא לא זו ולא זו אם ולד הוא ולא ראחה בפתיחת הקבר הרי היא לידה ולא זיבה ואם אינו ולד וראחה דם בפתיחת הקבר הרי היא זיבה ואין כאן הקבר הרי היא לידה ולא זיבה ואין כאן לידה ואם ולד הוא וראחה דם בלידה הרי זו יולדת בזוב ואם נפתח קבר בלא דם ואינו ולד אין כאן לא זו ולא זו הלכך Deg הוא ונטיל עליה חומר לידה לטמא שבועיים אפילו לא תראה וחומר באן לא זו ולא זו הלב מפסיק ז' נקיים לא תטהר ומביאה קרבן ואינו נאכל שמא אין כאן לא לידה

וימי לידתה שאין רואה בהן עולין כו' - ואע"ג דאיכא לספוקי ביולדת בזוב ויש כאן לידה וזיבה:

משום דאיכא למימר כו' - אבל אי הוה פשיטא לן דיולדת נקבה היא לא סלקי לה: ט' ימים טמאין - תרי מינייהו זיבה וכי חזיא טהורין חד מינייהו הוי שימור ושמונה לתשמיש וביום

י"ט הויא תחלת נדה וכן לעולם לא תהא זבה: ימי שמושה כימי זיבתה - דמעשרה טמאין הוו ז' נדה וג' זיבה ומעשרה טהורין ז' לספירה וג'

לתשמיש הרי ימי שימוש בימי זיבה:

וכמה היא שרייתן - דנימא אי הדרא בכי האי שיעורא לחין נינהו:

כמותה מה היא מטמאה אף מדוה מטמאה קרא (ויקרא טו, לג) והדוה בנדתה מדוה צמ, מוא נוי מילי אמר חוקיה דאמר יכול להשרות ולחזור לכמות שהיה טהור לעת רבי יוסי אומר בשר המת יבש ואינו יבשין וכמה היא שרייתן בפושרין מעת ולחזור לכמות שהן מטמאין לחין ומטמאין ואין מטמאין יבשין ואם יכולין להשרות ולא אבן מנוגעת טעמא דמעטיה קרא הא לטמא אדם לטמא בגדים - ת"ל הזב הזב בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב אדם לטמא בגדים אבן מנוגעת שמטמאה מטמא בביאה עושה משכב ומושב לטמא לממא בגדים ודין הוא ומה זב שאינו אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם דאיצטריך קרא למעוטי דתניא יכול תהא ולטעמיך אבן מנוגעת בת משכב ומושב היא בגדים אטו דמה בר משכב ומושב הוא נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אף דמה

ergire nerr

712 512

משום משא להיות ראשון ואף על פי שאין נוגע בו דהא איתקש לנדה והכי נמי תנן באבות הטומאה היא - עושה משכבה אב הטומאה ולא דמה עושה משכבה אב הטומאה אבל מטמא הוא את שתחתיו

עושה משכב - שיהא משכבו מטמא אדם ולא יהא ראשון במגעו אלא אב הטומאה כמשכב נדה

יהיה רבויא הוא אי מה היא עושה משכב אדומים תטיל למים אם נמוחו טמא מנלן קליפה כמין עפר כמין שערה כמין יבחושין מעיקרו מגלן ותו הא דתגן המפלת כמין ואימא הני מילי בלח ונעשה יבש יבש אמר קרא ויקרא טו יהיה בהויתו יהא אשכחן לח יבש מנלן אמר רבי יצחק

(כלים פ"א מ"ג) דדם נדה מטמא במשא:

הזב - אשר ישכב עליו הזב (ויקרא מ"ו:די):

אשכחן לח - דרוה לח משמע כעין שהוא זב: צמ, מוא צוו מולי - דדם נדה מטמא מגעו ומשאו:

יבש מעיקרו - כגון הני דתנינן:

שאינו מטמא בביאה - אדם הנכנס עם הוב בבית אינו טמא:

ולא אבן מנוגעת ה"נ אמר קרא אשר היא לאו הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת הזב

יושבת עליו היא ולא דמה

ואין גזעו מחליף אף כל שנברא עמו ואין אנבה דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו עמו וטהורין אלא אמר רב אדא בר מודבא גמו ובאיכא שער וצפורן שובראו דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו אף כל חבורן הכל טמא אמר רב אדא בר אהבה חוץ מן השינים והשער והצפורן ובשעת דאקמח והוי עפרא מיחיבי כל שבמת מטמא מיחיבי בשר המת שהופרך טהור התם מאי בינייהו איכא בינייהו דאפריך אפרוכי אדם דומיא דעצם מה עצם יבש אף כאן יבש (במדבר יט, טו) או בעצם אדם או בקבר מומאונו בפורשות ממנו רבי יוחנן אמר אמר קרא (ויקרא כב, ה) לכל טומאתו לכל מיעוטא הוא ובשר המת מנלן אמר ר"ל אמר קרא (ויקרא טו, י) והנושא אותם אותם נמי מטמאה באבן מסמא אמר רב אשי אי מה היא מטמאה באבן מסמא אף מדוה

עולא דבר תורה עור אדם כי עבדו טהור ומה כדי עבודה טהורין חוץ מעור אדם ואמר אסיפא איתמר וכולן שעבדן או שהילך בהן עורה עור אדם טהור כי איתמר דעולא ולעולם אין גזעו מחליף ואמר עולא דבר לא קא מכשר אלא דקריר בשרא וחייא מחליף ותנן וחכמים פוסלין ואפי' רבי מאיר לחמור ואיכא דאמרי הרי עור דאין גועו שמא יעשה אדם עורות אביו ואמו שטיחין אדם טהור ומאי טעמא אמרו טמא גזרה בא איתמר עלה אמר עולא דבר תורה עור ותנינן אלו שעורותיהם כבשרן עור האדם שלים בה אוירא ומתה ולעולם גזעו מחליף ואפילו רבנן לא קפסלי אלא דאדהכי והכי הגלודה רבי מאיר מכשיר וחכמים פוסלין צועו מחליף והרי עור דגועו מחליף ותנן יצאו שער וצפורן שאף על פי שנבראו עמו גועו מחליף יצאו השינים שלא נבראו עמו

והגושא אותם - במשכב הזב כתיב ומשכב הזב הנישא על אבן מסמא מטמא כלים שתחתיה כדמפרש בתורת כהנים וכתיב אותם למעוטי דמה:

לאחרים - לזב:

דמפרך אפרוכי - שיבש יותר מדאי לר' יוחנן טהור דדומיא דעצם בעינן ועצם לא מיפרך:

דאקמה - לשון טחינה כקמה:

חוץ מן השינים - והא שינים דומיא דעצם הן ומהורין וקשיא לתרוייהו:

שינים לא נבראו עמו שגדלין לאחר זמן:

אין גועו מחליף - אם ניטל אינו חוזר:

שטיחין - מרדעת לחמור: וחכמים פוסלין - דלא הדרא בריא אלמא אין גזעו מחליף:

אסיפא - סיפא דואלו שעורותיהן כבשרן:

נעשה מקומו צלקת - כלומר רושם נראה בה חריץ או גומא ואין כולו חוזר אבל שער וצפורן אין נטילתן ניכר:

חלקת בין מגעו למשאו לטמא אדם ולטמא לוכר ולנקבה מקיש זובו לו מה הוא לא אחרים אומרים (ויקרא טו, לג) הזב את זובו לטמא מידי דהוה אמגע נבלה לא ס"ד דתניא אדם ובגדים במגע אדם מטמא בגדים לא איצטריך קרא למשא ואימא במשא מטמא איצטריך קרא דלא גרע משכבת זרע כי אשרץ אמר רב ביבי בר אביי במגע לא ואימא ה"מ במגע אבל במשא לא מידי דהוה ת"ל זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא שגורם טומאה לאחרים הוא עצמו טהור טהור אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ יוכיח שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו מומאה לעצמו לא כ"ש שעיר המשתלה שהוא טמא - והלא דין הוא לאחרים גורם (ויקרא טו, ב) זובו טמא לימד על הזוב מקומו צלקת אבל הזוב זוב מגלן דתניא נממא אמר מר בר רב אשי בשר נעשה אביו ואמו שטיחין והרי בשר דגזעו מחליף מעם אמרו ממא גזרה שמא יעשה אדם עור

ואימא במשא מטמא אדם ובגדים במגע אדם קרא בטהור מה שביד טהור טמאתי לך אמר ריש לקיש תנא דבי רבי ישמעאל אמר מילי במגע אבל במשא לא מידי דהוה אשרץ דלא נגע אף ה"נ דלא נגע קמ"ל - ואימר הני סד"א נילף רוק רוק מיבמה מה התם אע"פ אמר מר יכול אע"פ שלא גגע מהיכא תיתי כיחו וניעו ומי האף שלו מנין ת"ל וכי ירוק בטהור עד שיגע בטהור אין לי אלא רוקו מו וכי ירוק יכול אע"פ שלא גגע ת"ל ביה נמי האי והרוק רוק מנלן דתניא ויקרא ובשתא דאמר רחמנא זובו ממא הוא דרוש רחמנא לנקבה כתב רחמנא זובו ממא דאתא זוב חד זובו תרתי ובשלישי אקשיה טהור ואי משום הזב את זובו למניינא הוא יוכיה שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו מדסקרתא איצטריך סד"א שעיר המשתלה את זובו זובו ממא למה לי אמר רב יהודה בגדים אף זובו כן והשתא דנפקא לן מהזב

לטמא בגדים לא לטמא מידי דהוה אמגע

שעיר המשתלה - גורם טומאה למשלחו דכתיב (ויקרא ט"ז:כ"ו) והמשלה את השעיר וגו':

שרץ מטמא במגע ולא במשא:

זב הדא זובו תרתי - וכתיב לזכר דבשתי ראיות ראשונות דין זכר עליו שאינו מטמא באונס ומכאך והשתא דנפקא לן - טומאת הזב מוהזב את זובו דאיתקש זובו לו זובו טמא למה לי:

דרשא דלא תחלוק בין מגעו למשאו ואע"פ שאתה דורשו לדרשא אחריני: והשתא דכתיב זובו טמא - דנפקא לן מיניה עיקר טומאת זוב מהשתא דרוש מוהזב את זובו הך ואילך איתקש לנקבה דאפילו ראה שלישי באונס חייב קרבן:

כיחו וניעו - מין רוק הן:

זה מגע נבלה - שטהרתי לך בגדים שעליו וטמאתים לך כאן במגע הרוק: במה שביד טהור - אם רק במה שביד טהור דהוה ליה טהור נושא את הרוק: והליחה סרוחה והריעי מהורין מכלום דמעת تحركا ת"ש תשעה משקין הזב הן הזיעה הפה ורב נהי דזיהרא נפיק דמעתא גופא לא בלימות הואיל ויכול לגוררן ולהוציאן דרך גוריא מ"ט דרב דלא אמר האי מאן דבעי ליכחול מעובד כוכבים ואמר רב הייא בר כוכבים ולוי אמר האי מאן דבעי דלימות מאן דבעי דלסתמיה לעיניה ליכחול מעובד ורב נחשוב נמי דמעת עינו דאמר רב האי אלמא קסבר מעיין הוא ורחמנא רבייה ור' יוחנן אמר אפילו בנגררין דרך החוטם לפי שאי אפשר למי האף בלא צחצוחי הרוק האף מאי מי האף אמר רב בנגררין דרך הפה קרא באדם מאי בטהור ש"מ תרתי מגע נבלה ואימא כמשא דשרץ א"כ נכתוב לך במקום אחר טמאתי לך כאן ואיזה זה זה ישמעאל אמר קרא בטהור טהרה שטהרתי אמר ריש לקיש וכן תנא דבי רבי にてくに

לטומאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום דתניא זובו ממא וזאת לרבות מימי רגליו את נאד החלב ותשקהו – מימי רגליו מנלן חלב האשה דכתיב (שופטים ד, יט) ותפתח מה לי קטליה כוליה מה לי קטליה פלגיה דכתיב (במדבר כג, כד) ודם חללים ישתה פי ו) ותשקמו בדמעות שליש ודם מגפתו דאתא מרבויא - דמעת עינו דכתיב (תהלים וכל דאתא מרבויא הכא נמי תנא רוקו וכל ולטעמיך כיחו וניעו מי קתני אלא תנא רוק באתי דרך החוטם אלא לר' יוחנן ליתני ליה למתני זימנין דאתי דרך הפה וזימנין לעני בשלמא לרב לא קתני דלא פסיקא מטמאין טומאה חמורה ואילו מי האף לא משקין ברביעית אבל זובו רוקו ומימי רגליו עינו ודם מגפתו וחלב האשה מטמאין טומאת

טהרה טמא מימי רגליו הבאין

712 EL

ואימא משא דשרץ - שטהרתי לך את הנושאו טמאתי לך בכאן בנושא הרוק אבל מגעו כנבלה: בנגררין דרך הפה - שגררן והוציאן דרך הפה:

ורב - כיון דלאו מעין הוא אלא מפני שגררן דרך פיו קתני לה ומשום צחצוחי הרוק:

זיהרא - ארס של סם המות:

ליחה סרוחה - קויטור"א: בשלמא לרב - דאמר האי רקחני להו חנא דלעיל בנגררין דרך הפה איכא לתרוצי דהאי חנא להכי לא חני להו דכיון דטומאתן לאו מחמת עצמן היא אלא משום צחצוחי רוק לא פסיקא ליה דהא

זימנין דנפקי דרך חוטם וטהורין ובמילתא דלא פסיקא לא קמיירי:

ותשקמו בדמעות שליש - אלמא משקה איקרו: זובו טמא וזאת - דסמיך ליה וזאת תהיה טומאתו וגו' ודרשי האי וזאת אקרא דלעיל זובו טמא וזאת כלומר דבר אחר נמי כזוב: יצא חלב שבאשה שאע"פ שמחעגל ויוצא וחוור ונבלע יצא דם שאינו מחעגל ויוצא ויוצא וחוזר ונבלע אף כל מתעגל ויוצא שמעון בן יוחי דומיא דרוק מה רוק מתעגל אלא אמר ר' יוחנן משום רבי ログバアド משקין טומאת משקין אין אבל לא טומאה ויוצא ואמר מר חלב שבאשה מטמא טומאת מתעגל ויוצא והרי חלב שבאשה שמתעגל ויוצא אף כל שמחעגל ויוצא יצא דם שאין שמעון בן יוחי דומיא דרוק מה רוק שמתעגל ואיפוך אנא אמר רבי יוחנן משום רבי דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא אלא טהור (ויקרא טו, ב) זובו טמא הוא הוא טמא ואין יהא דם היוצא מפיו ומפי האמה טמאין ת"ל היוצא מפי האמה מנלן דטהור דתניא יכול נואט לרבות מימי רגליו לטומאה ΤŒ ממקום טומאה יהיה טהור ת"ל זובו טמא אל אתה אל תתמה על זה שאע"פ שבא מפי האמה יוכיח שבא ממקום טמא וטהור ממקום טמא אינו דין שיהו טמאין דם היוצא

בר' ביסנא משום ר"ש בן יוחי בהם יכול בכולן הא במקצתן דתניא אמר רבי יצחק כשעת מציאתן א"ר זירא לא קשיא הא וכן מטלית המהוהא טהורין שכל הטמאות מיתיבי נמצא שרץ שרוף על גבי הזיתים לקיש שרץ שנשרף ושלדו קיימת ממא דמחווא כי שלדן קיימת טמאין ואמר ריש כאן בלח כאן ביבש אמר רבא הני זבוגי יכול במקצתן תלמוד לומר בהם הא כיצד י"א:כ"ו בהם יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם ברבי ביסנא אמר רבי שמעון בן יוחי ויקרא בכולן הא במקצתן דתניא א"ר יצחק מטמאין יבשין אמר רבי זירא לא קשיא הא ליימת טמא והאנן תנן מטמאין לחין ואין והשרץ אמר ריש לקיש שרץ שיבש ושלדו ליכא למילף שכן גורם טומאה לאחרים מתעגל ויוצא מטמא אף כל אמר רבא מזובו אינו חוזר ונבלע - ונילף מזובו מה זובו שאין

בהם הא כיצד כאן בשרוף כאן בשאינו

בכולן ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן ת"ל

דם היוצא מפי אמתו - של זב גמור יליף ליה לקמן דטהור:

ואיפוך אנא - וזאת לרבות דם והוא להוציא מי רגלים:

וחוזר ונבלע - כשאינו מוציאו:

אינו חוזר ונבלע:

ושלדו - דפוס צורתו:

בהם - בשרצים כתיב (ויקרא י"א:כ"ו) כל הנוגע בהם: זבוגי - פרוי"ט הנמצאים יבשים במחוזא והוא צב ויש שקורין אותו בלע"ז בו"ט:

אף כל כו' - כגון סילון של מי רגלים חוזר ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא חלב אע"ג שמתעגל

המהוהא - בלויה ונרקבת:

רר - כעין ריר שהוא לה כמו (שמואל א כ"א:י"ד) ויורד רירו על זקנו:

בסטרא - בצדי הבגד שיש שם קמטים ותפירות שקורין וירונ"ש: מפני מה אמרו כו" - כלומר מפני מה תלו בכיבוד וטיהרו טהרות דקודם כיבוד:

טהרות שנמצאו במבוי מיום כיבודו ושעשתה האשה מיום כבוס: גמ' הזקתו בדוק - מי מהזקינן דבדיק ליה בשעת הכיבוד ומשום הכי טהרות דקודם כיבוד טהורות: דאמר כביד ולא בדיק - כבדתיו ולא בדקתיו. אי אמרת דהא דמטהרין הנך דמקמי כיבוד משום דהזקתו שבדקו בשעת כיבוד הא לא בדיק וטהרות דמקמי כיבוד נמי טמאו' ואי אמרת כו':

מחני' ומטמא בין לה ובין יבש - הכתם או השרץ בין שנמצאו להין בין שנמצאו יבשין מטמא כל

תהילתו אע"פ שאין סופו - אין צריך שיהו המים פושרין בסוף כשיכלה מעת לעת: יהודה בן נקוסא אומר - אין צריך שיהו המים פושרין בסוף אכן יהו על השרץ כמעת לעת אע"פ שאין סופן וקולא היא דאי לא הדר בהכי טהור ואע"ג דאי הוו פושרין כל מעת לעת הוה הדר:

מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי מומאט בלב *מוזר*י, השרץ שנמצא במבוי כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא בשר המת שיבש ואין יכול לשרות ולחזור מומאט רקב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר שמואל טהור מלטמא בכזית אבל מטמא לעת רבי יוסי אומר בשר המת כו' אמר רשב"ג אומר צריכין שיהו פושרין מעת מעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו שרייתן בפושרין יהודה בן נקוסא אומר פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא וסופו בפושרין או דלמא תחילתו אף על אם יכולין להשרות בעי רבי ירמיה תחילתו (ויקרא יא, לט) כי ימות כעין מיתה שכבת זרע הראויה להזריע נבלה דכתיב ויקרא יא במוחם אמר רחמנא כעין מיחה (ויקרא טו, ה) כי ירוק הזב כעין רוק שרץ מו' ץ) עב בשרו כיחו וניעו ורוקו דכתיב מטמאין לחין זב דכתיב (ויקרא طاعاه

אי נמי דאשתכחה בסטרא אי אמרת חוקתו בדק אי אמרת חזקתו מתכבס הא מתכבס כיבס ולא בדק אי אמרת הזקתו בדוק הא לא דלמא הזקתו מתכבס למאי נפקא מינה דאמר איבעיא להו עד שעת כבוס חזקתו בדוק או מעכבו זומא לא מתכבדא וכן הכתם וכו' מאן דבדק בגומא נמי בדיק אי אמרת חזקתו נמי דאשתכה בגומא אי אמרת חזקתו בדוק בדק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד אי ולא בדיק אי אמרת חוקתו בדוק הא לא מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד שעת כבוד חזקתו בדוק או דלמא חזקתו לחזור ולהיות לח גמ' איבעיא להו עד והלה אינו מטמא אלא עד שעת שיהא יכול בין יבש ר"ש אומר היבש מטמא למפרע כתם או עד שעת הכבוס ומטמא בין לח שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו וכן כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע עד הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד גרי אמת הן - ודמן טמא: גרי אריות הן - מפורש בספר מלכים (ב יו) וישלה ה' בהם את האריות וגו':

כוכבים גמורים הן:

גמ' קא פסיק וחני - הבאין מבין העובדי כוכבים טהורין ואפילו מתרמוד אלמא בני תרמוד עובדי

לא שנו - אדר' שמעון קאי:

מקדיר - נכנס בבגד טרשטריי"ש. כתם שלפני כבוס מגליד וגלדו עבה:

היה בו לטמא טהרות של קודם לכן:

ומפני מה אמרו - ומפני מה תלו טהרה בכבוס:

ווה מגליד ש"מ חוקתו בדוק ש"מ

הכבוס לכתם שלפני הכבוס שזה מקדיר

הכבוס רבי אומר אינו דומה כתם שלאחר

בידוע שלאחר כבוס ואם לאו בידוע שלפני

אמר תחזור ותכבסנו אם נדחה מראיתו

ואם לא בדקו הפסידו למפרע ר' אחא

ישראל בודקות חלוקיהן בשעת כבוסיהן

כתם או עד שעת הכבוס מפני שחוקת בנות

עד שיאמר בדקתי את החלוק ולא היה בו

מה אמרו כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע

ואם לא בדקו הפסידוהו למפרע ומפני

ישראל בודקין מבואותיהן בשעת כבודיהם

שרץ או עד שעת כיבוד מפני שחוקת בני

שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא היה בו

השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד

עא שמע דתניא א"ר מאיר מפני מה אמרו

חזקתו מתכבס בסטרא לא מתכבס מאי

בדוק מאן דבדק בסטרא נמי בדיק אי אמרת

מחני' באין מרקם טהורים - שהן עובדי כוכבים ודמן טהור:

תחזור ותכבסנו - אם לא בדקתו בשעת כבוסו ולאחר זמן נמצא בו כתם ואין ידוע אם קודם כבוס

אלא שרץ אבל כתם לה נמי מטמא למפרע - גרי אריות מבעי ליה - אלא הכי קאמר

ומטמא בין לח וכו' א"ר אלעור לא שנו אריות הן אי הכי שלא נחשדו על כתמיהן

גרי אמת הן וחכמים מטהרין דכותים גרי

ממא מבין הכותים רבי מאיר מטמא דכותים

מטמו חסורי מחסרא והכי קתני מבין ישראל

ישראל וכו' ורבנן אי דישראל מטהרי דמאן

אמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן מבין

ליה והאמר רבי יוחנן הלכה כסתם משנה

גרים מתרמוד וכי תימא זאת ולא סבירא

יוחנן וסביא דאמרי תרוייהו אין מקבלין

אומרת מקבלין גרים מתרמוד איני והא רבי

קפסיק ותני אפילו מתרמוד א"ר יוחנן זאת

הכותים רבי מאיר מטמא וחכמים מטהרים

העובדי כוכבים טהורין מבין ישראל ומבין

מממא מפני שהם גרים וטועין הבאין מבין

הכתמין הבאין מרקם טהורין רבי יהודה

אימר יבש היה ומיא נפיל עליה אם איתא

אימר יבש היה ומיא נפיל עליה שרץ נמי

ra.

aur. 54

מפני שלא נחשדו על כתמיהן

דהכי הוא אמרטוטי אימרטט

כותיים לא בקיאי בטינוף וזימנין דלא טניף ואמרו טינוף הוא ופוטרין את הבא אחריו קמ"ל: שמבצבצת ומוציאה דם דרך רחם וזהו הולד שנימוח ויוצא הלכך הבא אחריו אינו בכור והני במינוף - בבהמה דקה ופוטר את הבהמה מן הבכורה ובבכורות (דף כא:) מפרש מאי טינוף לא בקיאי ביצירה - וכי קברי נפל לא ידעי דהוא בן מ' יום וסברי מיא בעלמא הוא ואינו מטמא: דקאכיל מינה - ותרומה טמאה באזהרה לטהור וכ"ש לטמא:

אילן המיסך על הארץ - והוא סמוך לדרך בית הקברות וזימנין דמיתרמי בין השמשות וקברי

נאמנין לומר קברנו - דמידי דאורייתא הוא טומאת המת:

על ציון - לציין וסומכין עליהן ועבדינן טהרות היכא דלא ציינו:

YQ.

סככות ופרעות - בגמ' מפרש להו וספק גינהו ומדרבנן וכותיים לית להו:

מעני, ככל מקום - במקום ישראל:

נחשדו על כתמיהן - דלא מצנעי להו:

כהן טמא הוא דנקיט תרומה בידיה ודילמא מכתול א"ר אבהו בכהן עומד שם ודילמא לית להו (ויקרא יט, יד) ולפני עור לא תתן אין לו גבול נאמנים לומר קברנו והא לו נחלה יש לו גבול כל שאין לו נחלה רעך אשר גבלו ראשונים בנחלתך כל שיש מאי דרוש (דברים יט, יד) לא תסיג גבול למ.. באמנון מל ציון וכו' ואע"ג דמדרבנן מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי בטינוף אבא א"ר יוחנן בגוזו ועובד אג צכנ ולפני עור לא תתן מכשול א"ר חייא בר קמ"ל נאמנין על הבהמה וכו' והא לית להו מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי ביצירה תרומה טמאה היא דקאכיל מינה אי הכי

11 11

בית הטמאות של כותים מטמאין באהל מפני הנמצאים בחדרים ובסביבות בית הממאות הכתמים הנמצאים בכל מקום טהורין חוץ מן שלא נחשדו על כתמיהן QUILL SS מטמא דנחשדו על כתמיהם וחכמים מטהרין הנמצאין בערי כותים רבי מאיר **411** שלא נחשדו על כתמיהם ואצנועי מצנעי גרי אמת הן הנמצאין בערי ישראל טהורין מבין ישראל ומבין הכותים טמאין דכותים

און נאמנון עליו גמ' על בית הפרס זה הכלל דבר שחשודים בו נאמנגל לא על הסככות ולא על הפרעות ולא אם לא בכרה נאמנים על ציון קברות ואין קברנו נאמנים לומר על הבהמה אם בכרה נאמנים לומר קברנו שם את הנפלים או לא לא היו קוברין אלא משליכין וחיה גוררתו שהם קוברין שם את הנפלים ר' יהודה אומר מן החגור ולמטה - כנגד בית התורפה הוא:

מבפנים - בין שני שוקים כל גובהן מן הארץ:

פני כולה הרי עובר על מקום הקבר ואי לאו דקים ליה שניטלה הטומאה לא עבר: לאחויי תחומין - אין נאמנין לומר עד כאן תחום שבת דתחומין דרבנן וכותיים לא סבירא להו:

מאי למימרא - נהי דלספק לא חייש לודאי חייש וכיון דפשיטא לן דקבר הוה בה והוא מהלך על

הפרס הן שדה שאבר בה קבר ושנחרש בה קבר ושדה בוכין: שאין מעיד אלא על גופו של קבר - דכיון דאמרי אין שם קבר ברוח זה על גופו של קבר הוא מעיד וגופו של קבר דאורייתא ובדאורייתא מהימני. אלמא נאמנין על בית הפרס ועל (בית) הסככות: מהלך על פני כל השדה - דכיון דעל פני כולה מהלך ודאי פשיטא ליה דניטלה הטומאה משם ומחני' דקתני דאין נאמן כגון שאינו מהלך על פני כולה שמשייר רוח אחת הלכך אפילו במקום

שנידש - ברגלי אדם שהרגלים נושאים את העצמות ושחקום: שדה שאבד בה קבר - מיקרי נמי בית הפרס ורבנן גזרו בכולה דתניא במועד קטן (דף ה:) ג' בית

שריקדקה המחרישה את העצמות ומגלגלתן:

בית הפרס - שדה שנחרש בה קבר ואוקמי רבנן על סביבות הקבר מאה אמה בספק טומאה מספק:

התם ואם הענפים מובדלים שאין האהל שלם וידוע ודאי שיש קבר תחת האהלות ואין ידוע איזה הוא והכותי מעיד על אחד זה טהור אינו נאמן לפי שאינו חש על הספק ותולה הטומאה באהל שני

מחני *הרודפה* ממאה ושלא כנגד בית החורפה

פרק ה הרואה כתם

הוא כיון דכתיבא מזהר זהירי ביה דכתיב (יחזקאל לט, טו) וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון אבל אין נאמנין לא על הסככות וכו' סככות דתנן אלו הן סככות אילן המיסך על הארץ פרעות דתנן אבנים פרעות היוצאות מן הגדר בית הפרס א"ר יהודה א"ר שמואל מנפח אדם בית הפרס והולך רב יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה אמר בית הפרס שנידש מהור ותנא החורש בית הקברות הרי זה עישה בית הפרס ועד כמה הוא עישה מלא מענה מאה אמה בית ארבעת הדרן עלך דם הנדה

ταΓ

לומר אין שם קבר - לפי שאינו מעיד אלא לא על גופו של קבר אילן שהוא מיסך על הארץ באלא על גופו של קבר מאינו מעיד אלא אלא על גופו של קבר - א"ר יוחנן במהלך ובא על פני כולה - אי הכי מאי למימרא ברא על פני כולה - אי הכי מאי למימרא ברי וה הכלל אחויי מאי לאחיי תחומין ויין

לעולם דארגשה ואימור הרגשת מי רגלים אלא לאו דלא ארגשה וקתני עומדת טמאה היכי דמי אי דארגשה יושבת אמאי טהורה אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה שהיא עושה צרכיה וראתה דם רבי מאיר בחתיכה תרתי שמע מינה תא שמע האשה ואכתי מיבעי ליה בבשרה ולא בשפיר ולא בבשרה שמע מינה עד שתרגיש בבשרה בפנים כבחוץ א"כ לימא קרא בבשר מאי בבשרה האי בבשרה מיבעי ליה שמטמאה שנאמר (ויקרא טו, יט) בבשרה עד שתרגיש עולם וישבה עליה ומצאה דם עליה טהורה וכן בפוליוס גמ' אמר שמואל בדקה קרקע שנמצא בו כתם טמאה מפני שהוא חוזר היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה כל מקום כנגד בית התורפה טמאה ואם לאו טהורה ראטה על בית יד של חלוק אם מגיע ולמטה טמאה מן החגור ולמעלה טהורה ראטע גל חלוקה מן החגור arter מבחוץ טהורה ועל הצדדין מכאן ומכאן על שוקה ועל פרסותיה מבפנים טמאה מבורה על עקבה ועל ראש גודלה טמאה

בהרגשה חזיא ממאה דאימור ארגשה ולאו ממאה ואע"ג דלא ארגשה לא אם רוב ימיה הלך אחר הרוב לאו אם רוב ימיה טמאין ובמגעות ובהיסטות הלך אחר הרוב מאי ממא אל חלוקה ספק ממא ספק מהור מהור באשה על בשרה ספק ממא ספק מהור בוה תא שמע נמצאת אתה אומר ג' ספקות לא לעולם דארגישה ואימא הרגשת שמש נמצא על שלה אתיום טמאין וחייבין בקרבן ען הקרבן אלא לאו דלא ארגישה וקתני דמי אי דארגישה לאחר זמן אמאי פטורין ממאים מספק ופטורין מן הקרבן וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן וחייבין בקרבן נמצא על שלה אתיום טמאין מצול טהור תא שמע נמצא על שלו טמאין ברגשת עד הואי משוך ודאי מגופה אתא משוך טמא לא לעולם דארגישה ואימור אמאי טהור אלא לאו דלא ארגישה וקתני ואם משוך טמא היכי דמי אי דארגישה עגול תחת הכר ונמצא עליו דם אם עגול טהור דם ויושבת מהורה - ת"ש עד שהיה נתון צואי עומדת הדור מי רגלים למקור ואייתי

שהוא חוזר - פעמים שראש החלוק נהפך כלפי פניה שלמטה:

גמ' צרכיה - מטלת מים:

ויעד:

עד - סדין שבוזקת בו: דארגישה - בשעת בדיקה ועגול להכי מהור לעולם דאימור הרגשת עד הואי שציערתה בדיקת

על בשרה ספק ממא ספק מהור ממא - כולו מפרש לקמן:

מצופני אטאי דאי מעלמא אטאי על חלוקה כגון שעברה בשוק של טבחים על בשרה מחגור ולמעלה אי בעית אימא מחגור ולמטה אב"א מהגור ולמטה ואב"א arill ראתה דם על בשרה שלא כנגד בית התורפה מטוור ולמעלה על בשרה אמאי טמא והתנן מבור והא תנן מן החגור ולמטה טמא ואי מהור ה"ד אי מהגור ולמטה על חלוקה אמאי מבור ממא על הלוקה ספק ממא ספק מהור ארעתה אמר מר על בשרה ספק ממא ספק

מיבעי ליה אשתכוחי על חלוקה מעלמא

ואע"ג דלא הרגישה אמר רב ירמיה מדפתי כתם על בשרה כנגד בית התורפה ממאה ממא ואע"ג דלא הרגישה ועוד תנן הרואה קתני מיהת על בשרה ספק טמא ספק טהור מגופה אתאי על בשרה איבעי ליה אשתכוחי אשתכוחי על חלוקה מעלמא אתאי דאי באי מעלמא אתאי על חלוקה איבעי ליה כגון דאזדקרה על בערה ודאי מגופה אתאי אשתכוחי ואיבעית אימא מחגור ולמעלה אתא דאי מגופה אתא על בשרה מיבעי ליה

מודה שמואל שהיא טמאה

פרק ה הרואה כתם

71- 511

בשלמא לרב אשי היינו דקאמר קרקע אלא דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים דאמר כר' נחמיה דתנן ר' נחמיה אומר כל מדרבנן ער אשי אמר שמואל הוא

אתא אלא אפילו קרקע דמבדק שפיר דאיכא בלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא נמי לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא גלימא לרב ירמיה מאי איריא קרקע אפילו גלימא

ראזרקרה - זקפה עצמה לאחוריה ואע"ג דעברה בשוק של טבחים טמאה דאי מעלמא אתאי על

חלוקה אבעי ליה לאשתכוחי:

נחמיה ס"ל דאמר לא הזכירו חכמים גזרת כתם אלא על דבר המקבל טומאה הלכך כל הנך תיובתא רב אשי אמר - טעמא דשמואל דאמר לעיל בדקה קרקע עולם כו' לאו משום הרגשה אלא כרבי

דטעמא דשמואל משום הרגשה ואי משום הרגשה מאי איריא קרקע אפילו גלימא נמי בדקה בטלית אלא רב ירמיה מדפתי - דקבלה לתיובתא דלעיל ושני מודה שמואל כו' ומדקבלה לתיובתא מכלל לאו קושיא נינהו דשמואל לא איירי בהרגשה כלל:

לפניה ונופל דם המכה על תחתית חלוקה: בצוארה - אם נמצא דם כנגד תורפה יכולה לחלות במכה של צוארה שפעמים שמטה את צוארה וישבה עליה ואחר כך מצאה דם טהורה שלא הרגישה:

מקום חבק איבעיא להו מקום חבק כלפנים מבפנים עד היכא אמרי דבי רבי ינאי עד דנגעה על שוקה ועל פרסותיה מבפנים וכו' באידך ידא לא שאני ידה דכולה עבידא לאו משום דאמרינן ברקה בחד ידא ונגעה ממאה מפני שידים עסקניות הן - מאי טעמא למקום והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה עביד דמתרמי ולא מחוקינן טומאה ממקום לשם אלא שאני ראש גודלה דבהדי דפסעה ואין אומרים שמא בידה נטלחו והביאחו על כתפה שאינה יכולה לתלות אינה תולה ביתה לה מכה בצוארה שתוכל לתלות תולה מחזקינן טומאה ממקום למקום והתניא מעמא וכי חימא זימנין דנגע בעקבה ומי דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה מאי ראש גודלה טמאה וכו' בשלמא עקבה עביד למימר מגופה אתיא טהור - על עקבה ועל

וקצרה שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע ת"ר ארוכה שלבשה חלוקה של קצרה אצל חכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה דבר זה הוריתי בעיר רומי לאיסור וכשבאתי ביתה פושטתו וכו' תניא אר"א בר' יוסי אמרינן אין שונין לקולא אבל לחומרא שונין תיזיל ותיתי והתניא אין שונין בטהרות כי במשתיתא אתאי לקמיה דרבי ינאי אמר לה כרצועה ההיא איתתא דאשתכה לה דמא מאי לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד בשרה ספק ממא ספק מהור ממא על בשרה מיפין מהו לרוחב ירכה מהו $U_{i,m}$ $\pi \zeta$ רבי ירמיה כשיר מהו כשורה מהו טיפין עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים אויא מחני לה בהדיא אמרי דבי רבי ינאי חבק וחבק עצמו כלפנים רב חייא בריה דרב

או כלחוץ ת"ש דתני רב קטינא עד מקום

ואין אומרים בידה נטלתו - ממכה שבכתפה והביאתו לפניה: על קשרי אצבעותיה - היינו גב היד. והא גב היד אפילו בשעת בדיקה לא נגעה מ"ט טמאה:

לאו משום דאמרינן בדקה באידך ידא ונגעה - יד שבדקה על גב חבירתה:

עד היכא - קרוי פנים מעובי השוק ולא אמרינן צדרין נינהו:

כשיר - רצועה בעיגול כצמיד:

כרצועה - לאורך הירך דהיינו אורחיה כשנופל ושוחת נעשה כרצועה: במשתיתא - עם המסכת דשמשון (שופטים 10) מתרגמינן עם משתיתא. שהיתה מסכת טווי לאריג

ונמצא דם על השתי:

והחניא אין שונין בטהרות - גבי מחעטף בטליתו וטהרות וטמאות בצדו בפ"ק (לעיל נדה דף ה:) ספק נגע ספק לא נגע טהור ואם אי אפשר אא"כ נגע טמא רבן שמעון בן גמליאל אומר אע"פ דלא אפשר לא מטמינן ליה אלא אומרים לו שנה ואי לא נגע מטהרינן ליה אמרו לו אין שונין בטהרות

דאף על גב דהשתא לא מיתרמי דלמא מעיקרא לא הוה הכי:

דבר זה - היתה פושטתו ומתכסה בו בלילה כו':

חלוקה של קצרה - ולא בדקתו קודם לבישה ואחר כך נמצא עליו דם:

ביא מבורה - הראשונה:

ותולה בבנה או בבעלה אם יש בה מכה עד כגריס של פול ואף ע"פ שלא הרגה כמה תולה רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר בהן הרגה מאכולת הרי זו תולה בה ΔL נתעסקה בכתמים או שישבה בצד העסוקין שהיא יכולה לחלות שחטה בהמה חיה ועוף בעליון אינה תולה בלתנ" ותולה בכל דבר בתחתון לא עברה בשוק של טבחים אף כיצד עברה בשוק של טבחים תולה אפילו אין יכולה לחלות אינה תולה ואפי' בעליון לה אם יכולה לתלות תולה ואפילו בתחתון יתירה ת"ר לבשה שלשה חלוקות הבדוקין על זו שתיהן ממאות שאני התם דאיכא סלע בו אלא כסלע דם ונמצא כסלע על זו וכסלע דתניא שתי נשים שנתעסקו בצפור אחד ואין היא טהורה וחבירתה טמאה מאי שנא מהא ששת ולענין דינא חנן אבל לענין טומאה היא טהורה וחבירתה תולה בה אמר רב אידך בדקה חלוקה והשאילתו לחבירתה ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה טמאה תניא כנגד בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות

לא הרגה אינה תולה דברי רשב"ג וחכ"א מחני' מני רשב"ג היא דחניא הרגה חולה הרגה מאכולת: הרגה אין לא הרגה לא תולה ספק עברה ספק לא עברה ממאה: טבחים ספק ניתו עליה ספק לא ניתו עליה ישבה לא תנינא להא דת"ר עברה בשוק של בשרף שקמה או שישבה ישבה אין לא דת"ר מעשה ותלה ר"מ בקילור ורבי תלה דברי ר"א ברבי צדוק - גמ' תנינא להא הכר ונמצא עליו דם עגול טהור משוך ממא בבשרה דם ולא כתם עד שהוא נתון תחת מו, יט) ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה הדבר להחמיר אלא להקל שנאמר (ויקרא מה הדבר קשה בעיניכם שלא אמרו חכמים ראה תלמידיו מסתכלין זה בזה אמר להם להגלע ולהוציא דם אמרה לו הן וטהרה ר"ע אמרה לו הן וחיתה אמר לה שמא יכולה לו ראיתי כתם אמר לה שמא מכה היתה ביך מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"ע אמרה והיא יכולה להגלע ולהוציא דם הרי זו תולה

בין כך ובין כך תולה אמר רשב"ג לדברי

שלשה חלוקות - זה על גב זה:

מתני' עד כמה היא תולה - בדם מאכולת:

למ' קילור - אפלשטור"א אדום:

לא ישבה לא - ולא אמרינן דלמא ישבה ולאו אדעתה: לדברי אין קץ - שאיני נותן שיעור ואם לא הרגה אפילו כחרדל טמאה. ולדברי חברי אין סוף שהם מקילים יותר מדאי דאפילו לא הרגה תולה ואין נותנין שיעור אלא אפילו כסלע תולה או יותר: בה חזירים אין חוששין לכתמים אמר ר"ג במוללו מריה בו אמר רב אשי עיר שיש כריחו ואכתי מנא ידע ברית כרותה לו שכל מעם פשפש בפיו ה"ז יפלוט מנא ידע טעמו מעמו כריחו לענין תרומה דתנן או שטעם מריח בו ארכו כרחבו לענין כתמים ומגמו כריחו ברית כרותה לו שכל המוללו כעורמוס ת"ר פשפש זה ארכו כרחבו כמה אמר ר"נ בר יצחק תולה בפשפש ועד ולדבריו אנו מודים ולרבנן דאמרי תולה עד אומר עד כמה היא תולה עד כגריס של פול חנינא בן אנטיגנוס מדברי ומדבריהם שהיה בו כמה טיפי דם אבל נראין דברי ר' מהורה לבעלה שאין לך כל סדין וסדין שאין לדברי חברי אין סוף שאין לך אשה שאינה מטה ומטה שאין בה כמה טיפי דם מאכולת שאין לך אשה שמהורה לבעלה שאין לך כל אין קץ ולדברי חברי אין סוף לדברי אין קץ

מכגריס וקמיפלגי בעד ועד דהכא כדאמרינן כיתר מכגריס ורב חסדא אמר כגריס כפחות שמעתא באפי נפשה רב הונא אמר כגריס של כתמים להקל איכא דאמרי לה להא כל שיעורי הכמים להחמיר חוץ מכגריס לא אמרינן והכא כדרבי אבהו דא"ר אבהו בעלמא אימא לך לחומרא אמרינן לקולא לחומרא והכא לחומרא ורב חסדא אמר לך עד ועד בכלל ואיכא עד ולא עד בכלל והכא עד ועד בכלל אמר לך רב הונא איכא בונא סבר עד ולא עד בכלל ורב הסדא סבר תולה לימא בעד ועד בכלל קא מיפלגי דרב חסדא אמר כגריס תולה יתר מכגריס אינה כגריס אינה תולה פחות מכגריס תולה ורב דמיא עד כמה היא תולה וכו' אמר רב הונא בר יצחק והא דדוקרת כעיר שיש בה חזירים

עד כגריס - ואפילו לא הרגה ויתר מכגריס לא ואפילו הרגה ולדבריו יש לטמא כגריס ועוד ולטהר פשנת מכורנים-

ないにいてい

פחות מכגריס:

ברית כרותה לו - כלומר ריחו נודף ומבאיש וכל המוללו על כרחו מריח ריחו: או שטעם טעם פשפש - באוכל תרומה מיירי. וכ"ש חולין דהא שרץ הוא אלא האי דנקט תרומה משום דפליגי לעיל מיניה אמרו לו נטמאת ונטמאת התרומה ר"א אומר יבלע ר" יהושע אומר יפלוט אבל אומר לו טמא היית וטמאה היתה התרומה או שנודע שהוא טבל או שטעם טעם פשפש לתוך פיו ה"ז יפלוט הואיל ועד שלא נתנה לתוך פיו אירע בה פסול זה לא חיישינן להפסד תרומה:

חזירים - אוכלים שקצים ורמשים ומתיזים דם: והכא לחומרא - הילכך עד ולא עד בכלל דאי עד ועד בכלל הוה ליה קולא דקתני עד כגריס תולה וקיימא לן באלו טריפות (חולין נה.) דבכל עד אזלינן לחומרא אי עד ועד חומרא הוא אזלינן

אמרי לה באנפי נפשה - ולאו אמתני":

בתריה ואי עד ולא עד חומרא הוא אזלינן בתריה:

ומיהו כחמים עצמן דרבנן ואזלינן בהן לקולא וחלינן בכל מידי:

נמצא עליה מין אחד - מדבר הדומה לכתם כגון קילור או שרף ואחר כך מצאה על חלוקה כתם

מאי למימרא - הא אפילו תליא כגריס בצפור אכתי פש ליה גריס ועוד:

אבל הכא דנתעסקה תליא - כגריס בדם צפור ועוד דם מאכולת הוה:

נתעסקה בכגריס - דם צפור או קילור:

אחרינא:

נמצא עליה כגריס ועוד - דהלכתא כרב חסדא דמיקל: כיון דבעלמא - היכא דליכא ועוד חליא כגריס במאכולת השתא נמי תליא האי גריס במאכולת

מילי היכא דרצופה בו מאכולת אבל היכא בלמא אפילו לרבי ינאי דאמר טהורה הני דלא נתעסקה אבל הכא דנתעסקה תליא אר עד כאן לא קאמר ר' חנינא התם טמאה אלא חנינא תבעי לר' ינאי - תבעי לר' חנינא ונמצא עליה בכגריס ועוד מהו חבעי לר' תליא בעי רבי ירמיה נתעסקה בכגריס פש ליה כגריס כיון דבעלמא תליא הכא נמי מוכחא מילתא דהאי ועוד דם מאכולת הוא בו מאכולת אבל היכא דרצופה בו מאכולת אומר טהורה הני מילי היכא דלא רצופה בכגריס בכגריס ועוד לא תליא רבי ינאי טהורה רבי חנינא אומר טמאה כי תליא מאכולת ר' הנינא אומר טמאה ר' ינאי אומר נמצא עליה כגריס ועוד ואותו עוד רצופה בו כגריס מלמטה לא כגריס מלמעלה איתמר למעלה תולה בעליון עד כגריס מאי לאו ביו עליה טיפי דמים למטה וטיפי דמים

תורה וכתמים עצמן דרבנן עד שהוא נתון להקל על דברי תורה אלא להחמיר על דברי בדבר להקל אלא להחמיר אמר רבינא לא באשה [וכו'] והתניא לא אמרו הכמים את בתרנגולת דאית בה כמה מיני דמא מעשה אין תולה בו שחור כי קאמר רבא דאתעסקה תולה בו כמה מינין מיתיבי נתעסקה באדום איכא דאמרי אמר רבא נתעסקה במין אחד באדום אין תולה בו שחור נתעסקה שאני אחד תולה בו כמה מינין מיתיבי נתעסקה שיעורא קמ"ל אמר רבא נמצא עליה מין מצעי זיל הכא ליכא שיעורא זיל הכא ליכא מהו דתימא שקול כגריס צפור שדי בי עליה שני גריסין ועוד אי הכי מאי למימרא גוונא לא כגון דנתעסקה בכגריס ונמצא אין תולה בו מרובה היכי דמי לאו כי האי נתעסקה באדום אין תולה בה שחור במועט דאין רצופה בו מאכולה לא חליא תא שמע

ערוייהו:

היא היא - כי היכי דמטמא ר' מאיר באשה לחודה הכי נמי מטמא באיש ואשה עומדין: בחד ספקא מיבעיא - ולמה ליה לפלוגי ר"מ ברישא לאשמועינן בסיפא ר"מ מטמא דלישתמעו

מכני בא:

דלמא מאיש אחי ואפילו אם המצי לומר דמינה אחא דלמא לא הדור מי רגלים למקור וממקום דלמא מאיש אחי ואפילו אם המצי לומר דמינה אחא דלמא לא הדור מי רגלים למקור וממקום

כאילו עומדת אבל עומדת אי אפשר לה לזנק:

צרכיהן - מי רגלים: גמ' במזנקת - מקלחת דכיון דנפק בקילוח כי אורחא לא דחיקא ולא הדור מי רגלים למקור ואין דרך דם מקור לצאת עם מי רגלים אבל שותתת איידי דאוקמה אנפשה הוא ואיכא למימר הדור

לעולם - אפי' לרבי אליעזר בעי צירוף:

מחני האשה שהיא עושה צרכיה וראחה דם רבי מאיר אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טהורה איש ואשה שעשו צרכיהן לחוך הספל ונמצא דם על המים רבי יוסי מטהר ורבי שמעון מטמא שאין דרך האיש להוציא דם אלא שחזקת דמים מן האשה גמ' מאי שנא עומדת דאמרינן מי רגלים הדור למקור ואייתי דם יושבת נמי נימא מי רגלים הדור למקור ואייתי דם אמר שמואל במונקת מונקת נמי דלמא בתר דתמו מיא אתא דם ומונקת בתוך הספל ונמצא דם בתוך הספל דאם איתא דבתר דתמו מיא אתא על שפת הספל איבעי ליה לאשתכוחי אמר שמואל הלכה ברי יוסי וכן אורי ליה רבי אבא לקלא הלכה כרי יוסי איש ואשה [כוי] איבעיא להו איש

פרק ט האשה שהיא עושה

איבעיא להו מי פליגי רבנן עליה דר"א ברבי צדוק או לא הא שמע כתם ארוך מצטרף מפין טפין אין מצטרפין מני אי רבי אליעזר בר' צדוק למה לי צירוף האמר משוך כל שהוא טמא אלא לאו רבנן שמע מינה פליגי לא לעולם ר' אליעזר ברבי צדוק

עבון עלך הרואה כתם

וכי אמר רבי אליעזר ברבי צדוק בעד אבל בכתם לא ת''ש דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר ברבי צדוק הלכה מכלל דפליגי שמע מינה מאיר ורבי יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על המים רבי תניא כוותיה דרבי יוחנן איש ואשה שעשו דיעבד אבל לכתחלה לא קא משמע לן בספק ספקא מיבעיא מהו דחימא הני מילי פתח בדרבי יוסי ורבי יוסי בחד ספקא מטהר מטהרין אין הכי נמי ואיידי דסליק מרבי יוסי ספלא לא אמר אם כן ליתני ר"מ ור" יוסי כי קאמר רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק כח דהיתרא עדיף ליה ור' יוחנן אמר ליפלגו בספק ספקא להודיעך כחו דר' מאיר ואדמיפלגי בחד ספק להודיעך כחו דר' יוסי כחו דרבי יוסי דאפילו בחד ספקא מטהר ספקא מטמא בחד ספקא מיבעיא להודיעך יוסי מטהרין א"ה השתא רבי מאיר בספק היא היא ממאי מדלא קתני ר' מאיר ורבי מממא או דלמא לא שנא אמר ריש לקיש רבי מאיר בחד ספקא אבל בספק ספקא לא ואשה עומדין מה לי א"ר מאיר כי אמר

דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים רבי נחמיה מטהר שהיה רבי נחמיה אומר כל ספסל של אבן או על האיצטבא של מרחץ ונמצא עליו דם כולן טמאות ישבו על שלבשו חלוק אחד או שישבו על ספסל אחד לנכרית או לנדה הרי זו תולה בה א' נשים ולא שנא יושבין לותני השאילה חלוקה שמעון חוקת דמים מן האשה ל"ש עומדין לא אמר או דלמא לא שנה. ת"ש כיון דא"ר עלמא ויושבת דחד ספק אבל בספק ספקא שמעון כי אמר רבי שמעון עומדת דדחיק לה איבעיא להו איש ואשה יושבין מה לי א"ר תולה ר"ש אומר בין כך ובין כך אינה תולה דברי ר"מ רבי יוסי אומר בין כך ובין כך ת"ש דתניא יושבת תולה עומדת אינה תולה לה עלמא אבל יושבת לא או דלמא לא שנא שמעון כי אמר רבי שמעון בעומדת דדחיק איבעיא להו אשה יושבת מה לי אמר רבי

דיעבד - כגון שנתעסקה בטהרות אבל לכתחלה אומרין לה אל תתעסקי:

אשה - לחודה יושבת ועושה צרכיה ונמצא דם בספל:

לקולא יושבת ואיש בהדה לא: בתרי ספקי מטמא וברייתא נמי דמטמא ר"ש ביושבת משום דליכא איש בהדה אבל הכא דתרתי איש ואשה יושבין מה לי אמר ר"ש - מי אמרי" כי אמר מחני" בעומדין ואלימא ליה עומדת דאפי"

צמ, אמר רב בנכרית

ת"ש - מדקתני" הזקה אלמא לא מספקא דם באיש כלל:

YQ,

מחני' השאילה חלוקה לנכרית או לנדה - ואחר כך לבשתה היא ומצאה עליה כתם:

של אבן - שאינו מקבל טומאה. וספסל דרישא בשל עץ דראוי ליטמא במושב הזב והנדה:

ושוין

פרק ט האשה שהיא עושה

712 0

הרואה ממאי דומיא דנדה מה נדה דקחזיא

אף נכרית דקא חזיא אמר רב ששת כי

תולה בנכרית רבי מאיר אומר בנכרית ניים ושכיב רב אמרה להא שמעתא דתניא

בראויה לראות ואפילו ר"מ לא קאמר אלא

בראויה לראות אבל רואה לא איצטריך

אמר רבא ותסברא ר"מ לחומרא רבי מאיר

421LX דתניא אינה תולה בנכרית רבי

מאיר אומר תולה ואלא קשיא הך תריץ הכי

וביא שרואה ר' מאיר אומר בראויה לראות

ואף ע"פ שאינה רואה - ת"ר תולה בשומרת

יום כנגד יום בשני שלה ובסופרת שבעה

באויה לראות - שהגיעו ימי הנעורים:

ז' נקיים הואיל ועכשיו טמאה תולה בה:

שתהא רואה ממש: לא בעינן שראחה כבר והא חניא דרבי מאיר לקולא מכלל דלת"ק לא סגי בראויה לראות עד

ופרכינן אלא קשיא הד - קמייתא דמשמע דר' מאיר לחומרא:

כיון דמעיינה פתוח תולה בה ואע"ג דמקלקלה לה פורתא דצריכה לשמור יום המחרת כיון דטמאה בשני שלה - אם השאילתה לשומרת יום בשני שלה תולה בה ואף על גב דלא הוחזקה רואה היום

ובסופרת ז' - נקיים אחר זיבה ואף ע"פ שמקלקלה הרבה שסתרה כל ימי ספירתה וצריכה לספור באחעא:

ותסברא רבי מאיר להומרא הוא - דתימא דלתנא קמא אפילו אינה ראויה ותשמע מינה דלתרוייהו

מהורין

מתקיף לה רב אדא עד כאן לא קאמר רבי

ממא ומהור שהלכו בשני שבילין אחד מהור

לא תתקלקל קמשמע לן אמר רב חסדא

ההיא דאשתכה כתם גבה תתקלקל אידך

דרבי לפיכך דרבי למה לי מהו דתימא

וביושבת על דם טוהר ובבתולה שדמיה

שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה

מקולקלת דברי רשב"ג רבי אומר אינה

שלא טבלה לפיכך היא מתוקנת וחברתה

תולה לפיכך שתיהן מקולקלות

לפיכך דרשב"ג למה לי משום

ואחד ממא באנו למחלוקת רבי ורשב"ג

וביושבת על דם טוהר ובבתולה שדמיה טהורין - דלא מקלקלה לה מידי שאין לה כתם כדאמרי' ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה - דלא מקלקלה מידי:

לפיכך דרבן שמעון למה לי - כיון דתנא תולה בה פשיטא דהיא מתוקנת וזו מקולקלת: בפ' קמא (נדה דף י:) זו שירפה מצוי וחלינן כחמה בדם בתולים:

שהלכו בשני שבילין - ולא ידענא הי להאי על והי להאי על:

רבי לא תלינן בה:

ורב חסדא אמר סוף סוף - הך שומרת יום טבילה היא בעיא הילכך טמאה הואי ואפילו הכי קאמר

איחמר נמי - כרב אדא דאמר אפילו לרבי תלינן שביל טמא בטמא. וכמדומה לי דלא גרס נמי: הא רבי והא רשב"ג איכא דאמרי הא והא אין תולין סיפא אמרת תולין הא לא קשיא זו תולה בה הא גופה קשיא רישא אמרת שלוקה לנכרית או ליושבת על הכתם הרי איתיביה אין תולין כתם בכתם השאילה שנא אייל אין תולין מה טעם לפי שאין תולין בכא דמעלמא קאתי לא תליא או דלמא לא דרשב"ג התם הוא דקא חזיא מגופה תליא אטי לא כל שכן בי חבעי לך אליבא מגופה אמרת אינה תולה הכא דמעלמא קא תבעי לך השתא ומה התם דקא חזיא מהו לחלות כתם בכתם אליבא דרבי לא בעא מיניה ר' יוחנן מרבי יהודה בר ליואי עולה טמא בתלוי וטהור בטהור לדברי הכל שהלכו בשני שבילין אחד ממא ואחד מהור בר' הנינא טמא וטהור ואפילו טהור ותלוי איהי טבילה בעיא איתמר א"ר יוסי מאי נפקא לן מינה ורב חסדא סוף סוף בתם אלא דתרוייהו כי הדדי נינהו הכא

דרש רב הייא בר רב מתנה משמיה דרב שלש דלא חזיין לא לעניים ולא לעשירים היה ר' נחמיה במטלניות שאין בהן שלש על ליגזור גבו אטו תוכו קמ"ל אמר אביי מטהר באחורי כלי חרס פשיטא מהו דתימא רבי הנינא מטהר היה רבי נחמיה אפילו כיון שישבה לארץ נקתה אמר רב הונא אמר דכתיב (ישעיהו ג, כו) ונקתה לארץ תשב נחמיה כו' אמר רב מתנה מ"ט דר' נחמיה כתם תולה בה שלש שלבשו כו' שהיה ר' הכי קאמר או ליושבת על דם טוהר בעלת てビ והא או ליושבת על הכתם קתני חלוקה לנכרית בעלת כתם הרי זו תולה אמר רבינא לא קשיא הכי קאמר השאילה למפרע כאן להבא מכל מקום קשיא אשי אמר הא והא רשב"ג ולא קשיא כאן רבי הא בראשון שלה הא בשני שלה רב

תני מעשה בא לפני הכמים וטמאום ואת

הלכה כר' נחמיה אמר ליה רב נחמן אבא

היא טהורה: כתם בכתם - השאילה חלוקה לבעלת הכתם ואח"כ לבשתה היא מהו שתחלה בראשונה להיות

שומרת יום הואי אתמול מגופה:

לא תליא - ושתיהן טמאות:

לפי שאין תולין - דמעלמא אתי לה טומאת כתם קמא ולא בחזקת רואה היא:

בשני שלה - אינה תולה דמקלקלה לה שמארכת ימי טומאת כתמה יום אחד אבל ביום ראשון

שלבשה חלוק זה ביום ראשון (לכחמה הראשון) תולה דלא מקלקלה לה מידי:

שהתחילה למנות שבעת ימים: והא או ליושבת קתני - והך לאו יושבת היא דהא השתא היא דאישתכה עלה ויושבת משמע מכל מקום קשיא - דלרבן שמעון תולין וקשיא לבר ליואי:

אטו חוכו - דדבר המקבל טומאה הוא ומקבל גזרח כחמים לטמא אשה מדרבנן:

ואפילו היא נשואה קרי לה בתולה להכי כדאמרינן בפרק קמא (לעיל נדה דף ח:): עוברה - דמיה מסולקין וכן מניקה וזקנה. בתולה האי בתולה בתולת דמים שלא ראתה מימיה משל דר' אושעיא - דאמר שמש מעכב את הדם:

מומאני ליכא אלא גורת מעת לעת מדרבנן:

השתא שמש עכביה אבל גבי טהרות אם איתא דהוה דם בשעת טהרות מאן עכביה הלכך ודאי בשלמא החם - גבי בעילה כי ראתה כשיעור וסת אמרינן בשעת ביאה הוה דם והאי דלא אתא עד ספק הוא אי הוה דם בשעת מהרות או לאו מהרותיה תלויות:

לגבי בעלה בכי האי שיעורא הוי בעלה באשם תלוי דספק דם הוה בשעת ביאה ספק בתר הכי ה"נ בעלה באשם חלוי - אם לאחר שפירשה מן הטהרות שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה דאי

ממע למת לתלות: נמי מחזקינן ליה בודאי בשעת עסיקתה בהנך מהרות ומהרות ממאות ודאי ושורפין ואינו כשאר וסת דלגבי בעלה בכי האי שיעורא הוי בעלה בחטאת דמחזקינן האי דם בשעת בעילה ודאי הכא

כבר פרא דאמר כל שבעלה בחטאת כו" - אשה שנתעסקה בטהרות ופרשה וראתה דם כשיעור גמ' והוא שבדקה עצמה כשיעור וסת - של מציאתה הילכך מחזקינן האי דם בדידה ואינך מהורות: והיא טהורה:

מתני' ותולות זו בזו - בגמרא מפרש לה שאם היתה האחת מעוברת תולה הדם בשאינה מעוברת תנאי היא - דאיכא תנא דתנא דיחידאה פליג עליה ורבנן מודו ליה:

אמבטי - מרחץ שהיו באות לרחוץ:

פנימית - שאצל הרחיים:

בואול אוטל כאילו הל ראויות בלי אמר ותולות זו בזו ואם לא היו ראוין לראות ונמצאת טמאה היא טמאה ושתיהן טהורות עחת אחת מהן כולן טמאות בדקה אחת מהן נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם והורו חכמים כרבי נחמיה מתנ" שלש בעניא ר' יעקב מטמא ורבי נחמיה מטהר מעשה לפני הכמים וטמאום ענאי היא של זית בשעה שמסיקות את התנור ובא ונמאא גם אל שפתה של אמבטי ועל עלה טהורה בינתים שתיהן טמאות - היה מעשה תחת החיצונה החיצונה טמאה והפנימית ונמצא דם תחת הפנימית שתיהן טמאות שתי נשים שהיו טוחנות ברחיים של יד אמרת הלכה כרבי נחמיה - מאי היא דתניא

באצבע דמעה ממהרת לבא ותולות זו כל זמן שאצבע בעין דמעה שוהא לבא נמל למה הדבר דומה לאדם שנותן אצבע בעין ממצר לבא ואמר אביי משל דר' אושעיא שהיו בדרך ילד שוהא לבא נכנסו לעיר ילד דומה לילד וזקן שהיו מהלכין בדרך כל זמן א"ר ירמיה משל דר" אושעיא למה הדבר הכא אם איתא דהוי דם מאן עכביה בשלמא התם אימר שמש עכביה לדם [אבל] אפילו בעלה בחטאת טהרותיה תלויות פטור טהרותיה טהורות ורבי אושעיא אמר בעלה באשם תלוי טהרותיה תלויות בעלה כל שבעלה בחטאת טהרותיה טמאות בשיעור וסת סבר לה כבר פדא דאמר רב יהודה אמר רב והוא שבדקה עצמה

זקנה ושאינה זקנה תולה זקנה בשאינה זקנה ושאינה מניקה תולה מניקה בשאינה מניקה עוברה תולה עוברה בשאינה עוברה מניקה בזו ת"ר כיצד תולות זו בזו עוברה ושאינה

לא היו ראויות לראות רואין שתיהן זקנות שתיהן בתולות זו היא ששנינו בתולה היו שתיהן עוברות שתיהן מניקות בתולה ושאינה בתולה תולה בתולה בשאינה

אם קד

ממאים שנים ומצאו טהורין הם טהורין אחת מהן ומצאו טהור הוא טהור ושנים ממא שנתערב בין שני גלים מהורים ובדקו מהורות כולן ממאות. למה הדבר דומה לגל הן טהורות ושלישית ממאה שלשתן ומצאו ושתים טמאות בדקו שתים ומצאו טהורות בדקה אחת מהן ונמצאת טהורה היא טהורה המטה אבל אם עברו דרך עליה כולן טמאות. מהורה אימתי בזמן שעברו דרך מרגלות החיצונה שתים החיצונות ממאות והפנימית הפנימיות טמאות והחיצונה טהורה תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת כאגלו בן ראויות לחני שלש נשים

בה טומאה ובדקו ולא מצאו לימים נשבה מעשה בשקמה של כפר סבא שהיו מחזיקין בכא האי דם מהיכא אתא תניא אמר ר"מ ורבנן בשלמא התם אימא עורב נטלה אלא מיש בדם דלא פליגיתו ומיש בגל דפליגיתו בכי קאמר להו ר' מאיר לרבנן トレロド בדקה אחת [וכוי] למה ליה למתני למה זה סיפא דקמפליג אמר רבי אמי במשולבות צכן, מאי שנא רישא דלא מפליג ומאי שנא אומרים בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה עד שיודע לך טומאה היכן היא וחכמים שהוא בחזקת טומאה לעולם הוא בטומאתו ממאים דברי ר"מ שר"מ אומר כל דבר ושלישי ממא שלשתן ומצאו טהורין כולן

כולן טמאות אפילו נמצא תחת פנימית או חיצונה: מאי שנא הכא דמפליג בין נמצא תחת הפנימית לנמצא תחת אמצעית וברישא קתני תחת אחת מהן מחני' היצונה - קרי להך דלצד דרך עליית המטה. פנימית אותה שלצד הקיר. ובגמרא מפרש

אימתי - אמרו נמצא תחת היצונה פנימית טהורה בזמן שעלו דרך מרגלות המטה דלא עברה

פנימית על מקום מציאת הדם:

גל ממא - שהיה שם כזית מן המת:

גמ' מאי שנא רישא - דקחני לעיל נמצא דם תחת אחת מהן כולן טמאות ולא מפליג בין נמצא לבתולה - קרקע בתולה ואם לא מצא הגל טהור:

מאי שנא בדם דלא פליגיתו - דמודים אתם לי דהיכא דנמצא שלשתן טהורות כולן טמאות: תחת אמצעית לנמצא תחת פנימית או חיצונה:

ביד גדליה וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל שם ישמעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה דכתיב (ירמיהו מא, ט) והבור אשר השליך הוא הבור שמילא ישמעאל בן נתניה חללים וכגלו ומזאו כור גדול מלא עצמות עליהם מקום טהרה יבש מקום טומאה לח סדינים הביאו לו סדינים ושראן במים ופרסן יהושע בן חנניא שמו אמר להן הביאו לי מפני שהיתה מרובה והיה שם זקן אחד ורבי מחזיקין בה טומאה ולא יכלו חכמים לבדוק שאול אומר מעשה בסלע בית חורון שהיו ראיה אימר לא בדקו כל צרכו - תניא אבא ומאאו מכששת מלאה עצמות אמרו לו משם פועלים מפני הגשמים ונתזו בקרדומותיהן חלקה כצפורן ולא מצאו לימים נכנסו בה מומאה ובדקו עד שהגיעו לקרקע שהיתה מעשה במערה של שיחין שהיו מחזיקין בה אימר לא בדקו כל צרכו - תניא א"ר יוסי תחובה לו בעיקרו אמרו לו משם ראיה כו הרוח ועקרתו ונמצא גולגולת של מת

ענו רבנן בגד שאבד בו מצור המבול לאברם העברי ואמר רבי יוחנן זה עוג שפלט שנאמר (בראשית יד, יג) ויבא הפליט ויגד שמא תעמוד לו זכות של אברהם אבינו אותו צדיק אתה יודע מה היה בלבו אמר א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של דקמסתפי ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי כני אחיה בר שמחואי הוו מאי שנא מעוג סיחון ועוג אחי הוו דאמר מר סיחון ועוג כא, לד) ויאמר ה' אל משה אל תירא מכדי מבעי זילו אתון טמרו נפשייכו (במדבר בישא אע"ג דלקבולי לא מבעי מיחש ליה יתייכו אטמרינכו הא אמור רבנן האי לישנא אמר להו היכי נעביד אי לא אטמרינכו חזו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטמרינן מר צלילא דנפק עלייהו קלא דקטול נפשא אתו דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי הנהו בני אמר רבא האי לישנא בישא אע"פ ברגן בן קרח ולא חש מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת יוחנן

לקרקע הלקה כצפורן - לקרקע הלקה שלא נזרעה מעולם: מקום הטומאה לה - שנבלעו שם מים של סדין מתוך שהיה העפר רך:

ביד גדליה - משמע שעייי גדליה נהרגו:

יוחנן בן קרח - אמר לו לגדליה שמעתי שבא ישמעאל בן נחניה להרגך (ירמיהו מי:י"ד):

מיחש ליה מיבעי - ושמא הרגתם ואסור להציל אתכם:

בני אחיה - שבא משמחואי ועואל שני מלאכים שירדו בדור אנוש:

מתשובתו של אותו צדיק - הוצרך הקב"ה להשיב שלא יירא ממנו:

עוג פלט מן המבול - שברח לא"י כדאמרינן בחלק:

שאבר בו כתם - כגון שנכנס במים או נגלל בדם בהמה ואין נודע מקום הנדות וקי"ל במחני' אין דם הנדות טהור בלא שבעה סממנין: להו צבעא וכיון דלא ידיע אימר מנתר נתר נטלה הכי נמי עמרא וכיתנא בהדדי לא סליק בודק עד שמגיע לסלע ואי ליכא אימר עורב מנא ליה לסבא הא א"ל מחני" היא דתנן אוכאו ומוער א_{יי}ל רבא לרפרם בר פפא פפא אמר רב חסדא בגד שאבד בו כלאים נעשה חפשי מן המצות XQL LGLQ TL (תהלים פה, ו) במתים חפשי כיון שמת אדם ור' יוחנן לטעמיה דא"ר יוחנן מאי דכתיב לאו איתמר עלה א"ר יוחנן אפילו לקוברו מון אלא לספדו אבל לקוברו אסור א"ל עימא רב דימי והא א"ר מני א"ר ינאי לא עאוע במלות לעתיך לבא א"ל אביי ואי תכריכין למת אמר רב יוסף זאת אומרת ולא יעשנו מרדעת לחמור אבל עושה ממנו בו כלאים הרי זה לא ימכרנו לעובד כוכבים פחותה משלש אצבעות ת"ר בגד שאבד במחט שחוק בודקו בחמה תנא אין שכונה WCLLIT אבוה בו שכבת זרע חדש בוזקו עבי שמעון בן אלעזר אומר בודקו שכונות כתם מעביר עליו שבעה סממנין ומבטלו

בכתם רוק תפל ומי גריסין ומי רגלים ונתר כעמיהן מוזני שבעה סמנין מעבירין על בגדי צבעונין אמרי הא עדיפא כדי להקל על עטרות חתנים ועל האירוס בקשו לגזור על אין דתנן בפולמוס של אספסינוס גזרו על להקל על כתמיהן הותרו מכלל דאסירי אלא שלא הותרו בגדי צבעונין לאשה אלא אלא להקל על כתמיהן תקנו מאי תקנינהו משום כתם שלא תקנו בגדי צבעונין לאשה כתם רבי נתן בר יוסף אומר אינו מטמא בחדא לישנא - ת"ר בגד צבוע מטמא משום נוז והלכתא כמר זוטרא מדאפקינהו רחמנא מתקיף לה רב אשי אימר או שוע או טווי או דגזרו ביה וכיון דלא ידע אי נתקיה שרי כתיב עד שיהיה שוע טווי ונוז ורבנן הוא נתיק שפיר דמי מ"ט מדאורייתא שעטנו בעמרא ונחקיה ולא ידע אי נחיק אי לא זוטרא האי מאן דרמי חוטא דכיתנא בגלימיה אמר רב אהא בריה דרב ייבא משמיה דמר

במחט - מקום הזרע קשה והמחט מתעכב ליכנס בו: שאבד בו כלאים - שאם היה מכיר חוט הצמר בבגד הפשחן נותקו וכשר: צובעו ומותר - שעל ידי הצבע הוא ניכר כדמפרש עמרא וכיתנא לא שליט בהו צבעא כי הדדי שהפשתן קשה לקבל הצבע יותר מן הצמר ואי לא מינכר בצבעא ודאי נפל: שוע - לשון חלק תרגום של חלק שעיע. כלומר שיהו חלוקין יחד במסרק: להקל על כתמיהן - שאין הכתם ניכר בו כמראה דם גמור: בפולמוס - חיל: מתני' מעבירין על הכתם - שאין הדם בטל עד שיעבירו כולן עליו:

ובורית

דף סב

גיקר אין לו שביעית אלא מאי בורית אהלא מיש לו עיקר יש לו שביעית וכל שאין לו מי אית ליה שביעית והתנן זה הכלל כל והלעונין הבורית והאהל ואי בורית כבריתא כבריתא ורמינהי הוסיפו עליהן הלביצין והתניא הבורית והאהל אלא מאי בורית אנטפטרית בורית אמר רב יהודה זה אהלא כלום גמ' תנא נתר אלכסנדרית ולא נתר שהעביר שבעה סמנין כאחת לא עשה ולא לכל אחד ואחד העבירן שלא כסדרן או WLTCLY וצריך לכסכס שלש פעמים לעיסת גריסין של פול חלוקת נפש מי רגלים עול עפל כל שלא טעם כלום מי גריסין והטהרות טמאות וצריך להטביל おいに להטביל עבר או שדיהה הרי זה כתם הרי זה צבע הטהרות טהורות ואינו צריך מהרות העביר עליו שבעה סמנין ולא עבר

למוניא ואשלג הטבילו ועשה על גביו

א"ל אין דתניא רבי חייא אומר דם הנדה לרב אשי מידי בקפידא תליא מילתא שהרי הקפיד עליו ועבר אמר ליה רבי אבא שנעשו אחר תכבוסת שניה מהרותיו ממאות בין תכבוסת ראשונה לשניה אבל טהרות א,,'ר זירא לא שנו אלא הטהרות שנעשו ולא עבר שנאן ועבר מהרותיו מהורות עבר תניא אידך העביר עליו שבעה סמנין ממאות שאם העביר שביעי מתחילה שמא ולא עבר העביר עליו צפון ועבר טהרותיו צבע נמי מעבר אלא העביר עליו ששה סמנין ולא עבר צפון ועבר טהרותיו טמאות צפון [כוי] תנו רבנן העביר עליו שבעה סמנין ומפקי לה ברמצא דפרולא הטבילו ועשה אשלגא שמיה ומשחכה ביני נקבי מרגניתא אמר שמואל שאלחינהו לנחותי ימא ואמרו קמוניא אמר רב יהודה שלוף דוץ ואשלג ובתניא הבורית והאהל תרי גווני אהלא

שנאן ועבר טהרותיו טהורות - דאם איתא דרם הוא בהעברה קמייתא הוה עבר:

לעיסת גריסין של פול חלוקת נפש - שנחלק האוכל מן הקליפה לועסה לגריסת הפול ומעבירו על

תכבוסת - העברת סממנין:

בוסיפו עליהן - לענין שביעית הלביצין:

אפון - שבו"ן בלע"ז: LUXX TGLITX:

גמ' כבריתא - גפרית: CCOCO - CWGWP:

הטבילו - קודם שהעבירן עליו:

בכתם:

דם הנדה ודאי - כגון נדה שקנחה בסדין דם אף על גב דודאי דם הוא:

מיחה וטמא: כיון דיכול לצאח כו' - והנך חרסין אע"ג דלא קפיד בהו להוציא כל מה שבחוכן טמאין כל זמן

ע"י הדחק כי הכא דע"י צפון נפקא כולה וקחני טהורה: דם תבוסה - האי רביעית דמקילין בה לא בבאה ממש מן המת אלא ברביעית דם תבוסה שהוא ספק ואפי' לא נבלעה אין לה טומאה ודאית כדחניא בפ' בתרא (לקמן נדה דף עא.) איזהו דם תבוסה הרוג שיצא ממנו רביעית דם בחייו ובמותו ספק יצא רובו מחיים ספק יצא רובו לאחר

רביעית דם - של מת מטמא באהל: ואם לאו טהורה - ואע"ג דרביעית שלמה נבלעת בו. אלמא בלוע שאינו יכול לצאת להדיא אלא

אמר לו זו אינה משנה - ומשובשת היא הואיל ורבי לא שנאה במשנתינו שסידר את המשנה:

מעביר עליו כו' - והא הכא דודאי דם הוא מטהריגן ליה משום דנבלע כל כך ואע"פ שיכול לצאת

משקה מטמא כלי הוץ ממשקה אב הטומאה: מהרותיו טהורות - אי אמרת בשלמא בלוע שאינו יכול לצאת אלא ע"י הדחק טהור משום הכי תלינן לקולא ואמרינן צבע הוא וטהור משום דאי נמי דם הוא כיון דנבלע כל כך דאין הסממנין יכולין להעבירו ואף פי שיכול לצאת על ידי צפון טהור אלא לדידך דאמרת הואיל ויכולין לצאת על ידי היסק כי לא יצאו נמי טמאין הכא היכי תלינן לקולא לאכול תרומה תלויה דדלמא דם הוא: אמר ליה הנח לכתמים - דעיקר תחילת גזרתן אינה אלא מדרבנן הילכך מקילינן דמדאורייתא עד

חרסין - כגון עביט של מי רגלים של זב ושל זבה: לא שנו - הא דקחני הוסק אין לא הוסק לא דכל זמן שהן נבלעין בחרסין אין מטמאין את אויר החנור אלא משקין קלין שאינן אב הטומאה כגון דמעת עינו ודם מגפתו או מי רגלים דטמא מת יו טמא שרץ דאפילו כשהוסק ויצאו והיו הן ממש באויר התנור לא טמאוהו אלא מדרבנן דאין

הא דם נדה הוא אלמא בקפידא חליא מילחא

ה"נ בקפידא חליא מילחא חנן החם

הרסין שנשחמש בהן זב שבלעו משקין

ממא שסיף משקה לצאח אמר ר"ל לא

ממא אע"פ שלא הוסק התנור רבי יוחנן אמר

ממא אע"פ שלא הוסק התנור רבי יוחנן אמר

אחד משקין קלין ואחד משקין חמורין אם

אחד משקין קלין ואחד משקין חמורין אם

הרסק החנור אין אי לא לא איתיביה

גביי מהרות והעביר עליי ז' סמנין ולא עבר

גביי מהרות והעביר עליי ז' סמנין ולא עבר

להטביל אמר ליה הנח לכתמים דרבנן

ז' סמנין ומבטלו אמר ליה רבי לא שנה

דבי חייא מנא ליה איתיביה רבי יוחנן

ממא ואמרי לה הבית טהור ולא פליגי הא

בכלים דמעיקרא הא בכלים דבסוף נבלעה

בכסות אם מתכבסת ויוצא ממנה רביעית דם

מקולי רביעית שנו כאן שאני דם תבוסה

דרבנן איתיביה ר"ל לרבי יוחנן כל הבלוע

שאינו יכול לצאת טהור הא יכול לצאת טמא

ואף ע"ג דלא נפיק א"ר פפא כל היכא דאין

יכול לצאת ולא הקפיד עליו דברי הכל טהור יכול לצאת והקפיד עליו דברי הכל טמא כי פליגי דיכול לצאת ולא הקפיד עליו מר

סבר כיון דיכול לצאת אף על גב דלא הקפיד הליו ומר סבר אע"ג דיכול לצאת

דף סג

ועד כמה אמר רב יהודה בר שילא אמר רב תנא השכים ושנה פרקו אין זה רוק תפל לאהדורי סברא וכי מדכרו ליה מדכר נים תיר ולא תיר דקרו ליה ועני ולא ידע היכי דמי מחנמנם אמר רב אשי נים ולא כל הלילה הרי זה רוק תפל התם במתנמנם והתנן ישן כל היום אין זה רוק תפל ניעור לילה ובשינה למימרא דבשינה תליא מילתא יוחנן איזהו רוק תפל כל שעבר עליו חצות ואכיל אמר רבה בר בר חנה אמר רבי בערב מבערב קחני לאפוקי היכא דקדים מעם מידי באורתא אמר ליה רבא מי קתני רב פפא קמיה דרבא למימר כמאן דאמר לא עפל תנא כל שלא מעם כלום מבערב סבר אם הקפיד עליו אין אי לא לא איזהו רוק

רמים א"ר יוחנן כל שיעורי חכמים מי רגלים שהחמיצו תנא כמה חימוצן שלשה מיכה ג ויעבור מלכם לפניהם וה' בראשם ג) והוא עבר לפניהם ואיבעית אימא מהכא את הכושי אביי אמר מהכא (בראשית לג, יח, כג) וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבור אמר ר"נ בר יצחק דאמר קרא (שמואל ב מאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדומי הוא גריסין רותח ועובר שיתן לתוכו מלח דלא כרבי יהודה דתניא ר' יהודה אומר מי ואחד דלמא הבלא דפומא מעלי מתניתין דאמר ר"ל רוק תפל צריך שיהא עם כל אחד של פול וכו' לימא מסייע ליה לריש לקיש של שלש שעות - מי גריסין לעיסת גריסין אתי אמר רבי אלעור כל שיצא רוב דבורו

באורתא - שאפילו אמש לא טעם כלום: התם - דקתני ניעור כל הלילה הרי זה רוק תפל לא דניעור ממש אלא מתנמנם דודאי שינה של לילה בעינן ושינת היום אע"ג דישן לאו תפל הוא הואיל וטעם כלום שהטועם שחרית נהנה כל היום כולו:

השכים ושנה פרקו - הדבור מעביר כח הרוק:

שלא יצא הואיל ויכול לצאת על ידי היסק:

לימא - מתני' דבעי לעיסה כדי שיהא רוק מעורב בגריסין מסייע ליה לריש לקיש:

עובר - קודם. שהמלח מעביר כח הגריסין:

שהחמיצו - שהסריחו:

צני מי רגלים דילד או דוקן - של זקן מעלו טפי:

גמ' תנינא חדא זימנא כל אשה שיש לה וסת שקבעה לה שלשה פעמים הרי זה וסת צמרמורות אוחזין אותה וכן כיוצא בהן וכל בפי כריסה ובשפולי מעיה ושופעת וכמין ואלו הן הוסתות מפהקת ומעטשת וחוששת מתני כל אשה שיש לה וסת דיה שעתה ראשונים לכסדרן ושניים להעברתן שניים עלו לו ולא ראשונים ומאי ראשונים שניים לא עלו לו אמר אביי אידי ואידי לא עלו לו ותניא אידך ראשונים עלו לו לראשונים תני חדא שניים עלו לו ראשונים העבירן שלא כסדרן ת"ר הקדים שניים חד או דלמא אמטויי ואתויי תרתי מאי תיקו שלש פעמים בעי רבי ירמיה אמטויי ואחויי החמה או בימות הגשמים וצריך לכסכס דאיש או דאשה מכוסים או מגולים בימות בכעמים צריך שיעור לשיעורן דילד או דוקן

קא משמע לן מחני' היא דהא פרשה רבה כבדין עליה ורותתת וגוסה א"ל אביי מאי רב יוסף לאתויי ראשה כבד עליה ואבריה למה שלא מנו הכמים לאתויי מאי אמר לוסתות אחת למה שלא מנו חכמים שלשה בר הייא אמר שמואל הרי אמרו לימים שנים כבדים עליה ורותתת וגוסה אמר רב הווא לאתויי אשה שראשה כבד עליה ואבריה כיוצא בהן לאתויי מאי אמר רבה בר עולא מעוך דם טהור וכמין צמרמורות וכו' וכן עולא בריה דרב עלאי בשופעת דם טמא LWICKR שופעת הא שפעה ואולא אמר מעטשת וחוששת בפי כריסה ובשפולי מעיה דגופא כדקתני אלו הן וסתות היתה מפהקת דיה שעתה התם בוסתות דיומי הכא בוסתות

וראתה ואכלה בצלים וראתה כססה פלפלים

בר עולא אלא אמר אביי לאתויי אכלה שום

בעי רבי ירמיה האי שלש פעמים דקתני אמטויי ואתויי חד - הולכה והובאה חשיב חד או דלמא אמטויי חשיב חד ואתויי חד דהוו להו תרי:

שניים לראשונים - נתר ובורית וקמוניא ואשלג לרוק תפל ומי גריסין ומי רגלים:

שניים גראשונים - נחר ובורית וקמוניא ואשלג גרוק תפל ומי גריטין ומי רגלים: אמר אביי הא והא סבירא להו שניים - שהעביר שניים שהיה לו להעביר ראשון עלו לו וראשונים שהעביר ראשון לא עלו לו דהכי שפיר דכי הדר מצרכינן לעבורינהו בתר שניים הוי ליה כסדרן:

מעני, מפגקת - אישטריליי"ר בלע"ו:

גמ בוסתות דיומי - כגון מט"ו לט"ו:

בא קא שפעה ואזלא - והיכן הוא הוסת הואיל וכל ימיה רואה:

גוסה - בלאיי"ר:

ברי אמרו - לקמן בשמעתין אינה צריכה לא לשנות ולא לשלש ומפרש לה לשנות בוסתות כו":

מתניתין היא - דקתני וכן כיוצא בהן ופירשה רבה בר עולא לאתויי הני:

הא שמעתתא - דשמואל דאמר לימים שנים לוסתות אחד: זה וזה - כשיגיע עוד חמשה עשר אסורה לשמש שמא תחזור לוסתה וכשיגיע יום עשרים נמי תאסר שמא מעכשיו תקבע וסת ליום עשרים: בתוך הוסתות מהורות ערי יוסי אומר ממאות בסוף הוסתות כל הטהרות שעשתה הוסתות כל המהרות שעשתה בתוך הוסתות מתני היתה למודה להיות רואה בתחלת שמואל דר"ג ברבי כרשב"ג סבירא ליה בימים ונימא זו דברי רשב"ג הא קמ"ל מיבעיא ואמרת לן לשנות בוסתות לשלש לשלש ואמרינן לך לשנות אמרת לן לשלש אומרים ראתה אינה צריכה לא לשנות ולא בר רבי שאמר משום רשב"ג אבל חכמים אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר"ג שתקבענה שלש פעמים ואמרת לן עלה יום עשרים שאין אשה קובעת לה וסת עד עשרים הותר יום חמשה עשר וקבעה לה עשרים זה וזה אסורין שלש פעמים ליום להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום ניהלן ואהא אמריתה ניהלן היתה למודה MUKUX אמר ליה אביי את אמריתה אמר רב יוסף לא שמיע לי הא ニンスピ

קשיא הא דרגילה למחזי בסוף ליליא הא אוסרה לאחר וסתה ומתירה לפני וסתה ולא לפני וסתה ומתירה לאחר וסתה ותניא אידך בסוף ליליא תני הדא רבי יהודה אוסרה לראות בתחלת יממא והא דרגילה לראות אומר כל הלילה שלה לא קשיא הא דרגילה ולמעלה היתה למודה והתניא רבי יהודה דברי ר' יהודה ורבי יוסי מתיר מן המנחה ולא ראתה אסורה לשמש כל היום כולו וחוששת בשש שעות מבנו מש שעות רבי יהודה ורבי יוסי מתיר עד שש שעות אסורה לשמש כל שש שעות ראשונות דברי לשש שעות הגיע יום עשרים ולא ראתה מיום עשרים ליום עשרים ומשש שעות ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה $\Delta \zeta \Gamma$ צמי תנא כיצד א"ר יוסי ימים עם הנץ החמה רבי יהודה אומר כל היום רואה עם הנץ החמה אינה אסורה אלא אף ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות

שאמר משום רבן שמעון בן גמליאל - דלא הוי חוקה בציר מחלח זימני כדשמעינן ליה לרבן ונימא זו דברי רשב"ג - דהא קיימא לן בכל דוכתי דבעי שלשה זימני לחוקה:

מחני' בתוך וסתות - בוסתות דגופה קאמר:

אף ימים ושעות - בגמ' מפרש: גמ' אסורה לשמש כל היום כולו דברי רבי יהודה - ורבי יהודה לטעמיה דאמר כל עונת וסתה אסורה ועונה הוי או יום או לילה ומי שוסתה בלילה ואפילו בסופה אסורה כל הלילה ואם וסתה

ביום ואפי' בסופו כל היום אסורה: מן המנחה - היינו משש שעות ולמעלה מכי ינטו צללי ערב ובשבע כבר נטו הצללים שהחמה המערר:

עם הנץ דמתניתין בסוף לילה לפיכך כל היום שלה והלילה אסורה. עם הנץ דברייתא בתחלת יממא ולפיכך לילה מותרת ויום אסורה:

הלכה כרבי יהודה ומי אמר רבא הכי והתניא דרגילה למחזי בתחלת יממא אמר רבא

מטומאתם מכאן א"ר ירמיה אזהרה לבני (ויקרא טו, לא) והזרתם את בני ישראל

וכמה אמר רבא עונה מאי לאו עונה אחריתי ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן

לא אותה עונה ותרתי למה לי צריכא דאי

אשמועינן הא הוה אמינא ה"מ לטהרות אבל

לבעלה לא קמ"ל ואי מההיא הוה אמינא

גמ' איתמר ראתה יום חמשה עשר לחדש

עד שתעקר ממנה ג' פעמים שתקבענה ג' פעמים ואינה מטהרת מן הוסת לה יום כ' שאין אשה קובעת לה וסת עד שינתה ג' פעמים ליום כ' הותר ט"ו וקבעה שינתה פעמים ליום כ' זה וזה אסורין ושינתה להיות רואה ליום כ' זה וזה אסורין מתנ" היתה למודה להיות רואה יום ט"ו סמוך לוסתה עונה אחריתי קמ"ל אותה עונה

דף סד

לד' לא תנשא לא דכ"ע כרשב"ג והכא לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא דחניא ניסח לראשון ומח לשני ומח לשלישי ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי ושמואל אמר עד שתשלש בדילוג נימא רב לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג זה ויום ט"ו לחדש זה ויום שבעה עשר

והזרתם את בני ישראל - וסמיך ליה והדוה בנדתה: אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא לרב

שינתה ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין

משה עשר ונאסר המשה עשר ושבעה עשר

וזה אסורין שינתה ליום שבעה עשר הותר

רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה

ממנינא הוא איתיביה היתה למודה להיות

ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו

בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר ממנינא

עונת וסתה: עונה אחריתי - דאם וסתה ביום אסורה כל היום וכל הלילה שלפניו ורבי יהודה לא אסר אלא

וערתי למה ליה - לרבא לאשמועינן:

חזרה ושינתה בשניה (לשבעה עשר) הותר ט"ו מכאן ואילך שלא קבעתו אלא פעם אחת הלכך היתה למודה - וסת קבוע לט"ו ושינתה לי"ו זה וזה אסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ו עוד תאסר מחני' ואינה מטהרת מן הוסת - דאסורה כל ימי וסתה שמא תראה:

יאסר אלא י"ט כרקתני משמונה עשר ואילך שהרי שילשה בדילוג וקבעה לה וסת לדילוג: הוחרו כולן - ט"ו שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ו בחדא זימנא מיעקר ואפילו י"ה הבא לא בפעם אחת הוא נעקר:

ודקארי לה מאי קארי לה - הא ודאי היכי מצי לאקשויי מלמודה:

לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה לובעת לה וסת עד שתקבענה וכו^י א^יר פפא ליום עשרים ואחד ש"מ שאין האשה ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט למחזי ביום עשרים ושינתה ליום עשרים לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה קבעה לה וסת תיובתא דשמואל לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא זה יום עשרים ושלשה בחדש זה קבעה ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש גיה קמ"ל מיתיבי ראתה יום עשרים כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה ארי לה למודה אצטריכא ליה מהו דתימא אמר לך רב למודה שאני ודקארי לה מאי

למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה

בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל תנינא היתה

ראחה והגיע יום שלשים ולא ראחה והגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים ולא יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד ושינתה ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע פפא היתה למודה להיות רואה יום עשרים לחלתא קא משמע לן חניא כותיה דרב מהו דתימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים זימנא מיעקר - מאי קמ"ל חנינא אין האשה תלתא זימני למעקריה אבל תרי זימני בחדא לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי קמ"ל ואינה מטהרת מן הוסת וכו" א"ר פפא היכא דלא קיימא בתוך ימי נדתה אימא לא ה"א ה"מ היכא דקיימא בחוך ימי נדתה אבל ליום עשרים זה וזה אסורין אי מהתם

לא אמרן - דאין קובעת עד שתקבענו שלש פעמים אלא למקבעיה דתהוי דיה שעתה ולא יעקר ושינתה ליום כ"א - דאיכא דילוג תלת זימני: סירגה - מיום כ"ב ליום כ"ד:

(לעיל גדה לט.) ושינתה ליום עשרים לטבילה שהן עשרים ושבע לראייה דכי הדר מטי יום ט"ו שהיא למודה להיות רואה ביום ס"ו לטבילתה שהוא כ"ב לראייתה וכדאוקימנא בבנות כותים הגי מילי היכא דקאים - ליה אותו יום ששינתה בו בתוך ימים שראויה להיות בהן גדה כי מתני" בפחות מג':

ארבעה ימים בימים הראויים לנדות אבל היכא דקאי בתוך ימי זיבתה כגון שהיתה למודה לראות לטבילתה קיימא לה בימים הראויים לנדה שהרי שלמו לאחר טבילה י"א שבין נדה לנדה ונכנסה

פעמים אלא למי שנקבע שלש פעמים: חנינא אין האשה קובעת ואינה מטהרת - ומרחנא להו גבי הדרי משמע דלא בעי עקירה שלש ליום חמשה עשר לטבילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הזוב כגון ליום עשירי לטבילה:

כוותיה - דאפילו קבעתיה תרי זימני מיעקר בחד זימנא:

מינה ואף על גב דקבעתיה תרי זימני מיעקר בחד זימנא: הגיע יום שלשים ולא ראחה הגיע יום עשרים וראחה הוחר שלשים - העתיד לבא דהא איעקר

מתני' כל גפן יש בה יין - כל אשה יש לה בתולים ודמים:

יום עשרים וראתה הותר יום שלשים ונאסר יום עשרים מפני שאורה בזמנו בא מתני' נשים בבתוליהם כגפנים יש גפן שיינה אדום ויש גפן שיינה מועט ר' יהודה אומר כל גפן ויש גפן שיינה מועט ר' יהודה אומר כל גפן יש בה יין ושאין בה יין ה"ז דורקטי גמ' יש בה יין ושאין בה יין ה"ז דורקטי גמ' יפה לעיסה כך דמים יפין לאשה תנא משום ר"מ כל אשה שדמיה מרובין בניה מרובין

עוון עלך האשה

מחניי *הלנוקה* שלא הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נוחנין לה ארבעה לילות בית הלל אומרים עד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה לילה הראשון וב"ה אומרים עד מוצאי שבת ארבע לילות ראתה ועודה בבית אביה ב"ש אומרים נותנין לה בעילת מצוה וב"ה אומרים כל הלילה כולה: *גמ'* אמר רב נחמן

בר יצחק ואפילו ראתה ממאי מדקא מפליג

למ"ל דדרכה דביאה בלילות וללוי ליתני למה לי למיתנא ארבע לילות אורה ארעא מאי ארבע לילות דקתני ארבעה עונות ולרב עד מוצאי שבת תנן ולוי אמר הפסידה לילות בפסידה לילות רב אמר לא הפסידה לילות בימים רב אמר לא הפסידה לילות ולוי אמר になくに הגיע זמנה וכו' איתמר שימשה ורואה ע"ג כולם ואינה רואה בידוע שהיתה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי כולם קרקע ורואה על גבי כרים וכסתות ואינה ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי מפרשא לי מיניה דרב עומדת ורואה יושבת היכי דמי אמר רב שמואל בר רב יצחק לדידי בתוך הפה מחמת תשמיש נחירה דקאמר רב איני יודע מה היא אלא כל זמן שהרוק מצוי כי אמריתה קמיה דשמואל אמר לי נחירה זו כמה אמר רב יהודה אמר רב כל זמן שנוחרת ראחה בין לא ראחה עד שתחיה המכה עד נמי הכי ב"ה אומרים עד שתחיה המכה בין דרישא לא שנא הכי ולא שנא הכי איזח

בסיפא בין ראתה בין בשלא ראתה מכלל

שנוחרת - לקמן מפרש:

במכב:

עד מוצאי שבת תנן - ביום ובלילה:

דשרי למבעל בשבת - אף ע"פ שלא בעל עדיין כי אם שתי בעילות ופתח דחוק:

מחני' תינוקת נותנין לה ארבע לילות - לשמש ואפי' רואה אמרינן דם בתולים הוא:

גמ' אפילו ראחה - בבית אביה אמרו ב"ה הואיל ולא הגיע זמנה לראות נותנין לה עד שתחיה

ועזר ובעל - בתוך ארבע לילות:

הגיע זמנה לראות - ולא ראתה:

ארבע לילות עד מוצאי שבת למה לי הא קמ"ל דשרי למבעל לכתחלה בשבת כדשמואל דאמר שמואל פרצה דחוקה מותר ליכנס בה בשבת ואע"פ שמשיר צרורות איתמר בעל ולא מצא דם וחזר ובעל ומצא דם רבי חנינא אמר טמאה ורבי אסי אמר טהורה ר' חנינא אמר טמאה דאם איתא דהוה דם בתולים מעיקרא הוי אתי ורבי אסי

אמר טהורה דילמא אחרמי ליה כרשמואל דאמר שמואל יכולני לבעול כמה בעילות בלא דם ואידך שאני שמואל דרב גובריה אמר רב בוגרת נוחנין לה לילה הראשון וה"מ שלא ראחה אבל ראתה אין לה אלא בעילת מצוה ותו לא מיתיבי מעשה ונתן לה רבי ארבע לילות מתוך י"ב חדש ה"ד

אילימא דיהיב לה כולהו בימי קטנות

פרקי תינוקת

דף סה

עד שתחיה המכה תנן אלא דיהיב לה כולהו בימי נערות נערות י"ב חדש מי איכא והא אמר שמואל אין בין נערות לבגרות אלא ו' חדשים בלבד וכי חימא בציר מהכי הוא דליכא הא טפי איכא הא בלבד קאמר אלא דיהיב לה שתים בימי קטנות ושתים בימי נערות הא בעא מיניה רב חיננא בר שלמיא

מרב הגיע זמנה לראות תחת בעלה מהו אמר ליה כל בעילות שאתה בועל אינן אלא אחת והשאר משלימין לד' לילות אלא דיהיב לה אחת בימי קטנות ושתים בימי נערות ואחת בימי בגרות אי אמרת בשלמא בוגרת בעלמא יהבינן לה טפי כי היכי דאהני קטנות בימי נערות למבצר לה חדא אהני נמי

בוגרת נותנין לה לילה הראשון - ואפי' לב"ה ראמרי בהגיע זמנה לראות ארבעה הני מילי נערה דמשיגיעו ימי הנעורים הוי זמנה אבל בוגרת לילה הראשון ותו לא:

מתוך שנים עשר חדש - שבעל לילה הראשון והלך בדרך מיד ושהה שלשה חדשים וחזר ובעל ומצא דם וכן פעם שניה ושלישית ובא לפני רבי ואמר דם בתולים הוא:

אינן אלא אחת - ושלש בעי למיתב לה לבד ב' דקטנות:

אי אמרת בשלמא בוגרת בעלמא - שניסת לאחר שבגרה: אלא אי אמרת בוגרת - לילה הראשון ותו לא אמאי יהיב לה להך אחת בימי בגרות א"כ בעילות דקודם לכן מאי אהנו חדא בעילה הוא דבעי למיחב לה בימי בגרות ולא כל הלילה:

וג' בימי נערות - וליכא הכא בגרות כלל. ודקשיא לך הא לא משכחת ג' עונות של ג' חדשים בימי נערות מי סברת כו': בעינן כולי האי ורמינהי הרי שהיו גתיו ובית רבן שמעון בן גמליאל לילה וחצי יום ומי לה עונה שלמה וכמה עונה שלמה פירש בית הלל אומרים כל הלילה שלה ונותנין ועודה תנו רבנן ראתה ועודה בבית אביה עריכם וחוסר לחם בכל מקומותיכם ראתה ד גם (אנכי נתתי לך) נקיון שנים בכל של אדם נחמעטו מזונוחיו שנאמר עמוס בר שלמיא משמיה דרב כיון שנתקו שניו כא) לא יאונה לצדיק כל און אמר רב חינוא באורחא קרי שמואל עליה דרב (משלי יב, בין ראתה בין לא ראתה - קדים שכיב כוותיה דרב אפילו ראתה אמר לא פליג רב נאזיל לאתריה דשמואל סבר למעבד עובדא ירחי חדא עונה - מנימין סקסנאה הוה שקיל מי סברת כל תלתא ירחי חדא עונה כל תרי דיהיב לה אחת בימי קטנות וג' בימי נערות ליתב לה אלא בעילת מצוה ותו לא - לעולם אמרת בוגרת דעלמא לא יהבינן לה טפי לא נערות לבגרות למבצר לה חדא אלא אי

ניסן ותשרי הא בתקופת תמוז וטבת הכא נמי שמואל בר רב יצחק ולא פליגי הא בתקופ" א"ר יוחנן חצי יום וחצי לילה ואמר רב רבי חנה בר שאונא אמר רבה בר בר חנה או יום או לילה ר' חנה שאונא ואמרי לה וכמה עונה א"ר ה"א בר אבא א"ר יוחנן כנורך שאמרו במהרות כך אמרו ביין נסך בטהרות כלפי לייא בטהרות קיימינן אלא עונה כדרך שאמרו ביין נסך כך אמרו מקלחין או במעיין שמימיו רודפין וכמה משום ר' יוסי מניחן תחת הצינור שמימיו ברותחין או חולטן במי זיתים רשב"ג אומר רבי יוסי אומר הרוצה לטהר מיד מגעילן לבד היינו ת"ק איכא בינייהו חרפי ואפלי חדש רשב"ג אומר מניחן מגת לגת ומבד שיפא ושל גמי מיישנן וכמה מיישנן י"ב העקלים של נצרים ושל בצבוץ מנגבן של הוא עושה הדפין והלולבין והעדשין מדיחן בדיו טמאות ובקש לעשותן בטהרה כיצד

אימא גבי נדה חצי יום וחצי לילה והא לילה

כוותיה דרב - בוגרת כל לילה הראשון:

לא יאונה כו' - שלא נכשל זה בדבריו:

צעגן - ליין: משנתקו שניו - זקנה:

וחצי יום:

חרפי ואפלי - לר"ש פעמים שהן יותר מי"ב חדש פעמים שהן פחות:

לא פליגי - רבי חייא ורבה בר בר חנה:

שאני כחובה דמגהי בה טפי - יש עיכוב בדבר לדקדק בכל ולחותמה הילכך בעינן לילה שלימה

הלכה בועל בעילת מצוה - בין הגיע זמנה בין לא הגיע:

ותנשא לאחר - כדמפרש לקמיה שאין כל האצבעות שוות:

הרואה דם - לאו בבתולה קא מיירי אלא בדם נדות:

מתוך ד' לאחר ד' לקטנה ומתוך לילה לאחר לילה להגיע זמנה ולא ראתה:

ד' ולגערה לילה אחד: ושאר ראיות - היכא דאינה שופעת שבין ב"ש וב"ה דלב"ה טהורין ואפי' נשחנו ואמר ר"מ הלך אחר מראה דמים ובהא לא ס"ל כב"ש לגמרי דלב"ש אפילו לא נשתנו טמאין כיון דאינה שופעת

מראה דמים כדמפרש: ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש - לקטנה ד" לילות להצריכה בדיקה אם שופעת מתוך ד" לאחר

כי הוו מעייני בתינוקת - בהאי פרקא ששמה תינוקת: סומכות לומר הואיל ושופעות דם מדם בתולים הוא ואפילו אחר ד' לילות אלא בודקות אם נשתנו

רתנשא לאחר ניסת קאחר וראתה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה רשניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד שתתגרש ותנשא לאחר ניסת לאחר וראתה

דף פר

בעל נפש לא יגמור ביאתו א"ל א"כ לבו נפורש א"ל ר' אבא לרב אשי אלא מעתה כרבא ומסיימי בה הכי בועל בעילת מצוה לא הוו מסקי מינה אלא כדמסיק תעלא מבי עולא כי הוו בה ר' יוחנן ור"ל בתינוקת ונמנו כוגל בעילת מצוה ופורש XUL אינהו דעבדו כרבותינו דתניא רבותינו חזרו סבר מעשה רב מ"מ לרב ושמואל קשיא בדורי אפירכא למה לי אותיב ממתני' הוא לה רבי ד' לילות מתוך י"ב חדש א"ל רבא מצוה ופורש מתיב רב חסדא מעשה ונתן ושמואל דאמרי תרוייהו הלכה בועל בעילת שאני כתובה דמגבי בה טפי עד דחתמי רב אי חצי יום וחצי לילה דטבת ותמוז ואב"א וחצי יום קאמר אלא אי לילה דניסן ותשרי

לא תשמש עד שתתגרש

נרקפו ופורש ת"ר וכולן שהיו שופעות דם הלילה לאחר הלילה כולן צריכות לבדוק את עצמן ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך אחר מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים משונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם מעונים הן זה מזה כיצד דם נדה אדום דם אינו זיהום דם נדה בא מן המקור דם בתולים אינו זיהום דם נדה בא מן המקור דם בתולים בא מן הצדדין אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אמר רבי יוחנן זו דברי ר' מאיר אבל חכמים אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו ממא איכא בינייהו Weight Keith מבור מאי בינייהו אמר עולא מקור מקומו העידו על דם המכה הבא מן המקור שהוא דם מכה הבא מן המקור טמא ורבותינו שממנה דם יוצא דברי רבי רשב"ג אומר עולה ונאמנת אשה לומר מכה יש לי במקור היה דם מכתה משונה מדם ראייתה אינה ואם יש לה וסת תולה בוסתה $LX\Box$ ואם יש לה מכה באותו מקום תולה במכתה על ראשו בידוע שמן הצדרין הוא בא בידוע שמן המקור הוא בא לא נמצא דם אל ראשו אם נמצא דם על ראש המוך מביאה שפופרת ובתוכה מכחול ומוך מונח שתבדוק עצמה כיצד בודקת את עצמה ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה

מפגרא לה אמר שמואל בשפופרת של אבר לרבי יוחנן וחבדוק עצמה בביאה שלישית של בעל הראשון אמר ליה לפי שאין כל האצבעות שוות אמר ליה וחבדוק עצמה בביאה ראשונה של בעל שלישי לפי שאין כל הכל הכחות שוות ההיא דאתאי לקמיה דרבי אמר ליה לאבדן זיל בעתה אזל בעתה דרבי אמר ליה לאבדן זיל בעתה אזל בעתה דרבי אמר ליה לאבדן זיל בעתה אזל בעתה ההיא אתתא דאתאי לקמיה דמר שמיאל ההיא אתתא דאתאי לקמיה דמר שמיאל בעתה ולא נפל ממנה ולא מידי אמר שמיאל בעתה ולא נפל ממנה ולא מידי אמר שמיאל אין לה תקנה ההיא דאתאי לקמיה דרבי אין לה תקנה ההיא דאתאי לקמיה דרבי יוחנן דכל אימת דהות סלקא מטבילת מצוה

בות קחויא דמא א"ל שמא דימת עיריך

מכחול - קיסם ארוך ומוך על ראשו של מכחול: ואם יש לה וסת - לקלקול הזה שאינה רואה כל שעה מחמת תשמיש אלא לפרקים תולה בוסתה ומשמשת בלא בדיקה בין וסת לוסת:

דברי רבי - הך מילתא לחודה דנאמנת אשה קאמר רבי אבל רישא כולה רבן שמעון היא:

וחבדוק בביאה שלישית של בעל ראשון - כלומר מביאה שלישית של ראשון ואילך תשמש ע"י

בריקה ולמה תתגרש: ותבדוק בביאה ראשונה של בעל שלישי - משבא עליה פעם אחת לא תשמש שניה בלא בדיקה שהרי הוחזקה בג' אצבעות. ומשנינן אין חזקת ביאה אחת חזקה דאין כל הכחות שוין ושמא בעילה זו היתה בכח מרובה הלכך עד שתתחזק בג' ביאות לכל אחד ואחד והדר חבעי בדיקה

לביאה רביעית של בעל שלישי: ההיא דאתאי - שהיתה רואה דם מחמת תשמיש:

ממלאה ונופצת - מהמלאה דם ומנפצתו בשעת תשמיש: דימת עיריך - בנות עיריך שהיו מתקנאות ביך בחיבה שביניך לבעליך. דימת לשון ליעוז פרליר"ץ

כמו (יבמות רף נב.) מידם דיימא וכמו (סוטה רף כז.) לא ישא אדם דומה: כי היכי דתהוו עליך - עד השתא להאי גיסא על חיבה יתירה שביניכם: ואפילו בחמי חמה - די לה בחמין שהוחמו בשמש: איעכב ז' יומי - בתר יומא שנתפייסה לינשא: צריכה לישב שבעה נקיים - שמא מחמת תאות חימוד ראתה דם:

א"ר זירא בנות ישראל החמירו על עצמן

קשתה שני ימים אפילו משהו בעלמא דהא

אין קשוי לנפלים ואי אפשר לפתיחת הקבר

ולשלישי הפילה תשב שבעה נקיים קסבר

רבא לרב שמואל ודרש קשתה שני ימים

כחרדל יושבות עליה שבעה נקיים אדבריה

החמירו על עצמן שאפילו רואות טפת דם

שבעה נקיים אמר ר' זירא בנות ישראל

רבי בשדות ראתה יום אחד תשב ששה

אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר רב התקין

לרבים ורבים מבקשים עליו רחמים אמר

יג, מה) וטמא טמא יקרא צריך להודיע צערו

כי היכי דלבעו עליך רחמים דתניא (ויקרא

גיסא ואיכא דאמר אמר לה גלי לחברותיך

היכי דתהוו עליך להך גיסא נתהוו עלך להך

איכא דאמר אמר לה תגלי לחברותיך כי

מלחה ביך לכי והבעלי לו ע"ג הנהר

רב יוסף הוה עובדא בפומבדיתא ואתסי

שנים תשב ששה והן שלשה תשב

א,,'ל עב פפא לרבא מאי אריא

איסורא - דאפי' היכא דלא אחמור תשב על כרחה מן התורה:

קשתה שנים - וראתה בימי זוב:

בלא דם

שלשה דאילו הוה ימי זיבה צריכה ז' נקיים השתא נמי תשב שבעה נקיים שמא בימי זיבה עומדת: שנים תשב ששה והן - לחומרא שמא ראשון סוף זוב ושני תחלת נדה וצריכה עוד ששה אבל בשדות - מקום שאין בני תורה ואינן יודעות למנות פתח נדות מתי הן ימי נדה מתי הן ימי זוב:

הוה עובדא - וגילתה צערה לרבים ובקשו עליה רחמים ונתרפאה:

בנתר משום דמקטף ובחול משום דמסריך אמר רבא אשה לא תחוף לא בנתר ולא בחול טעמא מאי משום דמחמדא קטנה נמי מחמדא אמר רבא ל"ש גדולה לא שנא קטנה גדולה בקטנה דלא חזיא דמא מי אמר א"ל בפירוש אימר דאמר רבא בגדולה דקחזיא דמא אבל ונעפייסה צריכה לישב שבעה נקיים א"ל מר להא דרבא דאמר רבא תבעוה לינשא בהוא יומא א"ל מאי האי א"ל לא סבר לה עד ארבעה אחרינא איעכב שבעה יומי בתר לארבעה יום א"ל אין כי מטא לארבעה נטר רב הנינא א"ל סבר ליה מר למכתב כתובה שבעה נקיים רבינא איעסק ליה לבריה בי LEX REVIE T'IWX IIRG''OR YF'CR WRWE בחמין לטבול קמטים ע"ג נמל סי") אמר היכא דלא אחמור לא אחמור (תבעוה נתר ואת אמרת מנהגא היכא דאחמור אחמור אליה שבעה נקיים - א"ל אמינא לך איסורא שאפילו רואות טפת דם כחרדל יושבות

ואמר אמימר משמיה דרבא אשה לא תחוף

דבעיתא - שלא תפול ולא טבלה שפיר:

מקוואות בימי ניסן - מקוה מים מכונסין ואינן טובלות בנהר לפי שרבו המים בימות הגשמים
מגשמים שנפלו וחייש שמא ירבו נוספין על הזוחלין. ותניא בתורת כהנים מה מעין מטהר בזוחלין
אף מקוה מטהר בזוחלין כלומר שמטבילין במכונסין דרך זחילון קודם שנקוו ונחו במקוה ת"ל
אך מעין מעין מטהר בזוחלין והמקוה מטהר באשבורן ומהו אשבורן דקוו וקיימי דאין מטבילין
אך מעין מעין מטהר בזוחלין והמקוה מטהר באשבורן ומהו אשבורן דקוו וקיימי דאין מטבילין
במכונסים אלא משנקוו למקוויהם ונחו מזחילחן ותון במסכת מקוואות (פ"ה מ"ה) הזוחלין כמעין
ביחילה הילך שבנהרות כמעין והנוספין כמקוה ומים הנוספין מההרים הרי הן כמקוה ואין מטהרים
בוחילה. הילכך בימי ניסן שנתרבה הנהר על ידי גשמים חייש שמא רבו נוספין שבו על חיים
שבו ובטלו זוחלין ואין מטהרין את הממא הטובל בהן דרך זחילה וכל הנהרות לעולם הן הולכים

מבילה עולה בהן:

איכא בינייהו כו' - ללישנא קמא בעינן סמוך לחפיפה טבילה: גזירת מרחצאות - שדרך מרחצאות לישב ע"ג אצטבאות של אדמה דדמי לכלי חרס ואתי למימר

אינה צריכה לחוף ולטבול - דודאי לאחר שטבלה בא עליה:

אנור ארורד לחום ולמרול - דוראו לאחר שמרלד רא מלוד.

מאכבע בו ופסולה הואיל ואי בעי לבלול לא מצי למבלל:

כל הראוי לבילה - במסכת מנחות ששים עשרונים הבאים בכלי אחד ראוין לבלול ואין בילה מעכבת בו שאם לא בלל כשר ושאין ראוי לבילה כגון ששים ואחד עשרונים בכלי אחד בילה

בממלה איביית הששח ביתי המחבים ושלה דיוני נפל אבוה דשמו אל עבד לבנחיה מקוו אות

דף סז

עמבול

צונן מאי טעמא לא משום דקרירי ומשרו מזייא ואמר רבא לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא אשה מדיחה בית קמטיה במים מיחיבי בית הקמטים ובית הסתרים אינן בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדר' בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדר' בעינן מקום הראוי לביאת מים בעינן כדר' מעכבת בו ושאין ראוי לבילה בילה מעכבת מעכבת בו ושאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו אמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק מעשה בשפחתו של רבי שטבלה ועלחה ונמצא לה עצם חוצץ בין שיניה והצריכה ונמצא לה עצם חוצץ בין שיניה והצריכה

לחפיפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול אם לאו צריכה לחוף ולטבול אינה צריכה לחוף ולטבול אינה צריכה לחוף ולטבול אם באוחו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם באוחו יום שחפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול מאי בינייהו איכא בינייהו למסמך לחפיפה מצי בינייהו איכא בינייהו למסמך לחפיפה מבילה למיחף ביממא ולמטבל בליליא
אמר רבא אשה לא חעמוד על גבי כלי חרס מעום לזירת מרחצאות הא על גבי סילחא שפיר דמי א"ל רב חנן מנהרדעא התם שפיר דמי א"ל רב חנן מנהרדעא התם מעמא מאי משום דבעית סילחא נמי בעיתא אמר רב שמואל בר רב יצחק אשה לא

ביומי ניסן ומפצי ביומי תשרי אמר רב גידל

רב הונא נימא אחת קשורה חוצצת שלש

עפול שם הסתכן: אבולאי - שוערי העיר ועובדי כוכבים הן. ל"א בנינים של מערות היו בדרך בית הטבילה ואם בזמנה - בשביעי. ובנדה דאורייתא קמיירי שלא ספרה ז' נקיים: מסיני: דבר תורה - הלכה למשה מסיני דאמר מר (סוכה דף ה:) שיעורין חציצין ומחיצין הלכה למשה

נימא אחת - מיהדקא שפיר וחוצצת:

צריכה לפשט בית קמטיה וסתריה אלא כדרכן תמיד:

בזה אלא כדרך הליכתה ושמושה חמיד ומה שנכסה וקמוט ואין מים באין בו לא איכפת לן ואינה לא תטבול אלא כדרך גדילתה - כלומר לא תדחק זרועותיה על בשרה ולא רגליה ושוקיה זה פעטה עיניה ביותר - הויא חציצה למעלה:

גב העין ואין בו ממש. ל"א דומעות שהדמעה מלחלחת את הכחול ואינו חוצץ:

פורחות - פותחת ועוצמת תדיר בין כך ובין כך אינו חוצץ לפי שפריחתה מעבירתו ואינו עב על

בבבי - פוינטור"ט:

לפלוף - קציד"א:

מילתא היא דתניא בתוספתא חומר בזב מבזבה שהזב טעון מים חיים כו':

וזוחלין לפיכך עביד להו מקוה באשבורן לטבול בתוכו. יש מפרשים דבעינן מים חיים לזבה ולאו

כאורגת וכמניקה את בנה אמר רבה בר שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה משום האיש נראה כעודר ומוסק זיתים אשה נראת חייא בר אשי אמר רב נדה בין בזמנה בין האשה לא תטבול אלא דרך גדילתה כדתנן משום סרך בתה ואף רב הדר ביה דאמר רבי בין שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה עא געעני עני מבילה אמר ריש לקיש ביום בין בלילה רבי יוחנן אמר בין בזמנה פטטע איניה ביותר או עצמה עיניה ביותר אפי' על גבי העין אינו חוצץ א"ר יוחנן מובלת אלא בלילה ושלא בזמנה טובלת בין ושעל גבי העין חוצץ אם היו עיניה פורחות גורה לגורה אמר רב נדה בומנה אינה אמר שמואל כחול שבתוך העין אינו חוצץ המקפיד היא גופה גזרה ואנן ניקום ונגזור אימתי נקרא יבש משעה שמתחיל לירק נמי על מיעוטו שאינו מקפיד משום מיעוטו לפלוף שבעין לח אינו חוצץ יבש חוצץ מיעוטו המקפיד משום רובו המקפיד ולגזור חייצי מכאן ואילך חייצי אמר מר עוקבא שאינו מקפיד משום רובו המקפיד וגזרו על אבא הני רבדי דכוסילתא עד תלתא יומי לא ואינו מקפיד עליו אינו חוצץ וגזרו על רובו דבר תורה רובו המקפיד עליו חוצץ רובו ליכא אימר ברדיוני נפל אמר רמי בר לא עלתה לה טבילה אף על גב דהשתא אנו אין לנו אלא אחת אמר ר' יצחק אמר רב נתנה תבשיל לבנה וטבלה ועלתה אינן הוצצות שתים איני יודע ור' יוחנן אמר

שבת וטובלת במוצאי שבת אשה חופפת בשלישי בשבת שכן אשה חופפת בערב רב הונא אשה חופפת באחד בשבת וטובלת לעשות כן שמא תבא לידי ספק XUL מגשה תמהר אבל אמרו חכמים אסור ביניהן ר' שמעון אומר אחר תטהר אחר אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת שמעון דתניא (ויקרא טו, כה) אחר תטהר ליטבלינהן ביממא דשביעאה משום דרבי מכדי האידנא כולהו ספק זבות שוינהו רבנן אבולאי אמר ליה רב פפא לרבא ולאביי בפומבזיחא משום צנה רבא במחוזא משום יעקב בפפוניא משום גובי רב יהודה ביומא דתמניא משום אריותא רב אחא בר סרך בתה אתקין רב אידי בנרש למטבל

באחד בשבת ומובלת ברביעי בשבת שכן

אשה הופפת בערב שבת וטובלת במוצאי באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת שכן אשה הופפת בערב שבת וטובלת במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שחל שני ימים טובים של ראש השנה שחל להיות אחר השבת ורב חסדא אמר כולהו אמרינן שכן לא אמרינן היכא דאפשר נרב יימר אמר אפילו שכן נמי אמרינן לבר מאשה הופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי מאשה הופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי מאשה הופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת דלמוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שלאחר השבת ליתא דאפשר דחופפת השנה שלאחר השבת ליתא דאפשר דחופפת

מר זוטרא אוסר ורב חיננא מסורא שרי

להו אשה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה

ספק זבות שוינהו - שאפילו נדה סופרת ז' נקיים דהחמירו על עצמן כדר' זירא:

אחר מעשה - כיון שספרה מקצת היום של ז' תטהר ע"יי טבילה: לידי ספק - שמא תשמש בו ביום ותראה מיד לאחר תשמיש ונמצא סותרת כל שלפניה וטבילתה מתולד:

פסולה: שכן אשה חופפת בע"ש וטובלת למוצ"ש - דהא אינה יכולה לחוף בשבת ודנין אפשר משאי

ואפשר: כולהו אמרי' - היכא דהגיע טבילתה במוצ''ש חופפת בע''ש ואם הגיע טבילתה במוצאי י"ט אחר השבת או למוצאי ב' ימים טובים של ר''ה אחר השבת חופפת נמי מבע''ש דהא לא אפשר לחוף

ביו"ט: אפילו שכן אמרינן - דאפילו טבלה מוצאי יום חול יכולה לחוף מאחמול: והלכתא כרב חסדא - לחומרא דאמר שכן לא אמרינן דהיכא דטבלה מוצאי יום חול לא תחוף מאחמול ובמאי דאמר רב חסדא כולהו אמרינן דהיכא דטבלה במוצאי ב' ימים טובים [של ראש השנה] אחר השבת חופפת בע"ש לית הלכתא כוותיה אלא כדמתרץ רב יימר חייפא בליליא וטבלה

בליליא. מרימר חומרי חומרי נקט מדרב חסדא ומדרב יימר: מהו שתחוף בלילה - בליל טבילתה מי אמרינן מתוך שממהרת לטבילתה לא חייפא שפיר: דאיקוט - לשון קטטה ולא רצתה לטבול:

הוה עובדא בדביתהו דאבא מרי ריש גלותא א"ל רב אדא [לרב היננא מסורא] לאו הכי ליה מאי איתיה השתא דאיקוט אול ר"נ בר יצחק לפיוסה ואמרה

דף סח

בעינן סמוך לחפיפה טבילה וליכא והלכתא עצמך היאך הופפת ביום וטובלת בלילה הא בערב שבת ותטבול במוצאי שבת ותמה על אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף שאמרתי לפניכם טעות הן בידי ברם כך בדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים בלילה הא בעינן תכף לחפיפה טבילה וליכא ותמה על עצמך היאך הופפת ביום וטובלת בערב שבת ותטבול במוצאי שבת והא שלה רבין באגרתיה אשה לא תחוף במוצאי שבת אמר ליה רב פפא לרבא דרש רבא אשה חופפת בערב שבת וטובלת אמר דודי חסרת משמקי חסרת עבדי חסרת תסגי אייתי למחר וידע מאי קאמרה ליה

הרי זו בחזקת ממאה וחכמים אומרים אפילו שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה יש לה וסת דיה שעתה - ור' יהודה אומר כל ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ואם ומגאני סהורה הרי זו בחזקת טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן בדקה עצמה ביום שביעי שחרית ומצאה ממאה ומצאה טמאה הרי היא בחזקת טהורה בדקה השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה עצמה יום שביעי שחרית ומצאה מהורה ובין בא דלא אפשר מ*ווני* נדה שבדקה הלכתא אהלכתא - לא קשיא הא דאפשר אשה לא תחוף אלא בלילה (אלא) קשיא אשה חופפת ביום וטובלת בלילה והלכתא

לביתה: משום דאי חפפה בליל טבילתה אימור לא חייפא שפיר משום דממהרת לטבילתה מתוך שמהומה וחמה על עצמך היאך אשה כו' - שהרי בקושי התירו להרחיק חפיפתה מטבילתה כל כך אלא

הא דאפער - לחוף ביום חופפת ביום:

ומטמאה מעת לעת - ארישא קאי דקתני אחר ימים בדקה ומצאה טמאה מטמאה מעת לעת של מתני' לא הפרישה - לא ברקה עצמה להפריש בטהרה:

ראייה זו:

לא מטהרה עד שתפריש בין השמשות ולרבון בתראי אפילו בשני: קמא שביעי הוא דמטהרתה בדיקת שחרית אבל שני לא ולר' יהודה אפילו בדיקת שביעי שחרית ואחר ימים בדקה ומצאה טמאה הרי זו עד עכשיו בחזקת טהורה. ושלש מחלוקות בדבר לתנא אפילו בשנים לנדתה בדקה - שחרית ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולסוף ז' טבלה

גמ' זבה ודאי - מפרש ואזיל:

הימים בין בדקה ומצאה טהורה בין בדקה פסקה ביני וביני וכן תנא לוי במתניתא אחר ממאה ממאה ודאי ולוי אמר ספק זבה אימר כיון דמעיקרא נמצאת טמאה ועכשיו נמצאת וראי ולוי אמר זבה ספק רב אמר זבה ודאי ימים בדקה ומצאה טמאה רב אמר זבה טמאה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר שבדקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה דרב ולוי שמעתא באפי נפשה איתמר נדה בדקה ומצאה טהורה אגא כי איתמר ספק זבה אמרינן אלא זבה ודאי נמי הרי בחזקת טהורה קתני אלא אסיפא בשלמא זבה ספק אנייא אילימא ארישא הרי זו צמ, אנשמר רב אמר זבה ודאי ולוי אמר ומצאה טמאה הרי זו בחזקת טהורה השמשות לא הפרישה ולאחר זמן בדקה בשנים לנדתה בדקה ומצאה טהורה ובין

בעיא חלתא זימני למיעקר דאמרינן דמיה אין אשה קובעת לה וסת בימי זיבתה דלא אמר לך רב הונא בר הייא כי אמרינן שאין האשה קובעת לה וסת בימי זיבתה באמר רב הונא בר הייא אמר שמואל לומר תיובתא דרב הונא בר חייא אמר שמואל מעת לעת קמ"ל אם יש לה וסת נימא תהוי ימים טהורין כתחלת נדתה דמיא ולא תטמא ועודה בבית אביה - סד"א כיון דמפסקי להו מממאני מעת לעת אריש פרקין קאי אראתה דרבא נמי מהא אמר לך רבא כי קתני זימנא הכי קאמרינן לימא תהוי תיובתא בתוך ימי זיבתה ולאו אותביניה לרבא הדא רבא לומר שאין האשה מטמאה מעת לעת מעת לעת לימא תהוי תיובתא דרבא דאמר ומאאה טמאה הרי זו ספק זבה נמממאני

מסולקין וכיון דדמיה מסולקין דיה שעתה

אנינא - לאנ:

אסיפא - בדקה שביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה:

באפי נפשה - ולאו אמתניתין:

ומחניתין קתני מטמאה מעת לעת ארישא דקתני אחר הימים בדקה ומצאה טמאה ומחמה הש"ס טהרה ואמרינן למאי הלכתא ואמר רבא לומר שאם תראה בתוך י"א אינה מטמאה מעת לעת לומר שאינה מטמאה מעת לעת - בפ' בנות כותים (לעיל נדה לט.) קתני כל אחד עשר בחזקת

כי קתני ומטמאה מעת לעת:

ולאו אותביניה בפ' בנות כותים (שם) ולא איפרוק:

כתחלת נדה - כבתולת דמים דקי"ל (לעיל נדה דף ז.) דיה שעתה בראייה ראשונה:

עם סילוק ידיה ראתה - ואפילו הכי אמרת טהורה הלכך מה לי הפסיקה בטהרה בראשון כו^י: טהרה דהיינו קולא דדמיה מסולקין אבל לענין דיה שעתה כל שכן דהוי וסת דהא דמיה מסולקין: אמר לך שמואל - כי אמרי אנא לקולא דלא בעינן חלח זימני למיעקריה דהא קחני כל י"א בחזקת מטמאה מעת לעת ואם יש לה וסת קבוע לאחר הימים דהיינו ימי זיבה וראתה בו דיה שעתה: ואם יש לה וסת - קא סלקא דעתך אסיפא דמתני" קאי דקתני אחר הימים בדקה ומצאה ממאה ביום ראשון ומצאו מהור וביום השביעי GULU מותני הזב והזבה שברקו עצמן ומתיקרא מאי סבר הואיל והוחזק מעין וכיון דפסק פסק ראשון גמי כיון דפסק פסק שאלתי אטו כולהו לאו בחזקת טומאה קיימי דראשון לא שאלתי וטעיתי שלא WIN. משי חמישי רביעי שלישי שני מאי א"ל לא ממאה מהו אמרו לו הרי זו בחזקת טהרה לא הפרישה ולאחר הימים בדקה ומצאה יום ז' שהרית ומצאה טהורה ובין השמשות כשהיו מהלכים בדרך נדה שבדקה עצמה אמר רבי שאלתי את רבי יוסי ור' שמעון בראשון מי איכא למאן דאמר אין והתניא ולמעלה מה לי הפרישה בטהרה בראשון ראתה מה לי הפרישה בטהרה בז' מן המנחה יפה אתה אומר עכשיו אימר עם סלוק ידיה אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות רבי יהודה אומר תניא אמרו לו לר' יהודה

סככוע ופרעות נמי מדאורייתא אהל מעליא בבעל קרי לא מיחלף נזיר שהילך על גבי סותרת אלא יומה ואי משום איחלופי זב מו, לב) לממאה בה אמר רחמנא שאינה יפלו ורבי אליעזר בשלמא התם (ויקרא אמרה (במדבר ו, יב) והימים הראשונים סככות ופרעות שמונה בסירוגין והתורה אתה מודה בזב שראה קרי ובנזיר שהילך てににし אמר לו רבי יהושע ואתה אי אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ובתורה אמרה (ויקרא טו, כח) אחר תטהר לר' יהושע לדבריך אתה מונה בסירוגין יום ז' בלבד גמ' חניא אמר לו רבי אליעור שביעי בלבד ר' עקיבא אומר אין להם אלא יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום רבי אליעזר אומר הרי הן בחזקת טהרה ר' ומצאו טהור ושאר ימים שבינתיים לא בדקו

בעינן ורבנן הוא דגזור ורבנן בדאורייתא לא

מי איכא למאן דאמר כו^{*} - והא אפילו רבנן בתראי בשני שלה הוא דקאמרי אבל בראשון דהוי פתיחת מעיינה ליכא למאן דאמר דאם ברקה בצהרים ומצאה טהור דתהוי הפרשה: וטעיתי שלא שאלתי - שאילו שאלתי היו מטהרין:

מעיקרא מאי סבר - שלא רצה לשאול:

מחני' הזב והזבה - שפסקו והתחילו לספור ז' ובדקו יום ראשון ושביעי כו': גמ' אי אתה מודה בזב שראה קרי - בימי ספירו שאינו מונה אותו יום דקיימא לן דסותר יום א'

ומונה לסירוגין:

בסירוגין:

אהל מעליא בעינן - אין נזיר מטמא אלא באהל מת ודאי כדכתיב (במדבר וי:טי) וכי ימות מת עליו

במחוורת עליו כדאמר בכיצד צולין (פסחים פא:): אבל הכא אי חיישינן - ולא חמנה יום שבינתיים משום דלמא חזאי בספק אתי למיחלף בודאי דאמרינן מדלא מנינן הני ימים ודאי חזאי בינתיים וקא מניא לראשון ואתיא למנות ודאי רואה

מסכע נגי עם פירושי רשייי ורמבייו

77 00

907

מיחלף אבל הכא אי חיישינן דלמא חואי

בספק אתי לאיחלופי בודאי – תני ר' יוסי

מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא מדברי

ור' שמעון אמרי נראין דברי רבי אליעזר שמיני ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו

להו הזב והזבה שבדקו עצמן יום ראשון ויום

メトロストン

כולן אבל הלכה כרבי אליעזר

לא צריכא כגון דלא בדקה עד שביעי לאמר רב לבר משלישי בר משלישי פשיטא דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ז' כי ירמיה בר אבא רב ככותאי אמרה לשמעתיה

למנין ז' נקיים אמר ליה רב ששת לרב

שהפרישה במהרה בשלישי שלה סופרתו

נקיים נדה ספירה למה לה אלא אימא זבה

בטהרה בשלישי שלה סופרתו למנין שבעה

ואשמועינן התם תחלתן אע"פ שאין סופן

והכא קמ"ל סופן אע"פ שאין תחלתן דמהו

דתימא תחלתן אף על פי שאין סופן הוא

יום שמיני - כבר עברו ימי הספירה ולא היה סופן בטהרה דלא בדקה יום ז': אף הראשון:

נראין דברי ר"א מדברי רבי יהושע - דכיון דחייש רבי יהושע לשמא ראה בינתיים היה לו לסתור

היא היא - טהורין:

4X L.

לא רבי יהושע ורבי עקיבא - כדפרישית אבל לרבי אליעזר הואיל ותחלתן בטהרה מחזקינן לכולהו לאו רבי אליעור ורבי יהושע - דאע"ג דפליגי עליה דרבי עקיבא בראשון ושביעי הכא מודו:

במגרה:

ירמיה בר אבא אמר רב נדה שהפרישה

יהושע ור' עקיבא אמר רב ששת אמר רב

טהור שאין להם אלא שמיני בלבד מאן שוין שבדקו עצמן יום ראשון ויום שמיני ומצאו

סופן גיכא מיתיבי ושוין בזב ובזבה

אמר תחלתן וסופן בעינן הכא תחלתן איכא

היא תחלתן אע"פ שאין סופן ורבי הנינא

אף על גב שאין סופן אמר רב היא

תחלתן איכא סופן ליכא או דילמא תחלתן

לרבי אליעזר מהו תחלתן וסופן בעינן והכא

לאו רבי אליעזר ורבי יהושע

דלא בדקה עד שביעי - דלא הוי תחילת ימי ספירה בטהרה דלא בדקה בראשון משהפרישה בבין ככותאי אמרה לשמעתיה - בפרק בנות כותים (לעיל נדה דף לג.):

התם - דאמר רב לעיל דמטהר רבי אליעזר בבודק ראשון ושמיני אשמועינן תחלתן אע"פ שאין השמשות של שלישי לזיבה שראתה בו ביום עד ז' לספירה ותרי קולי אשמועי' רב בספירה:

ממא ראיתי מטבילין אותה י"א טבילות טבילות ז' לנדה ותרי לזיבה בין השמשות יום אחד טמא ראיתי מטבילין אותה ט' בעינן ספורין לפנינו דתנן טועה שאמרה ספורין לפנינו ומוא תימרא דלרבון לא בפנינו ולאו מי אוקימנא כר"ע דאמר בעינן ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין דילמא יולדת זכר בזוב היא ועבדה לה בעינן ספורין לפנינו ביממא נמי נטבלינה לה ביממא לא מטבלינן לה ואי ס"ר לא שבוע קמא דאתיא לקמן בלילותא מטבלינן חנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתיה דקי"ל כי אתא רבין אמר מתיב ר' יוסי ברבי אנ"פ שאין החלחן לא קמ"ל איני והא ראמרינן דאוקמינהו אחזקייהו אבל סופן

אי בתשע טבילות אי בי"א טבילות היכא הכא נמי ומה היכא דאמרה ראיתי סגי לה עדיף סוף דינא נמי מאן דלית ליה עדיף כתחלת דינא תחלת דינא לאו מאן דלית ליה ליה מאי האי דקאמרת אמר להו סוף דינא בלית ליה תורא לשקול תרי משכי אמרי להו דאית ליה תורא לשקול חד משכא ארמלתא יהבי ליה תורי אזל נכסינהו אמר לירעי תרי יומי אתרמי להו יתמא בר ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה תורא רבא האי דינא דלא דינא דייני בגלחי דאית כל עיקר מטבילין אותה ט"ו טבילות אמר תמני לנדה ותלת לזיבה א ראיתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות الماددا י"א מאי עבידתייהו אמר רב ירמיה מדפתי

ומשום הכי לא מטבילין לה דאי נמי מתרמי האידנא ז' של נקיים משום דטבילה בזמנה מצוה ונדה ויולדת טבילתן בלילה וזבה טבילתה ביום לא הויא ספירה הואיל ולא ספרה בפנינו עד שתשב בפנינו שבוע טהור:

יום אחד טמא ראיתי - ואיני יודע אימתי ואפילו היום י"ל זהו ואינה יודעת אם יום ראייתה בימי

נדה אם בימי ובה מטבילין אותה משום טבילה בזמנה מצוה: מאי עבידתייהו - אם באתה ביום או בלילה ואומרת בין השמשות טמא ראיתי אין כאן טבילה יתירתא דהא כי אמרה נמי יום טמא ראיתי ואיני יודע מתי אם בימי נדה ואם בימי זיבה מספקי

ליה דילמא האידנא ביום שבאת לפנינו הזאי:

תמני לנדה - כגון באת לפנינו בין השמשות של ערב שבת טובלת מיד בלילי שבת שמא השתא

ממני לנדה - כגון באת לפנינו בין השמשות של ערב שבת טובלת מיד בלילי שבת שמא השתא

מען טבילחה וכן כל שבוע זה ולילי שבת הבאה שמא בין השמשות שבאת לפנינו ראתה ולילה היא

ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו ולפי שיום שבת היה תחלת נדתה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזבה

ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו ולפי שיום שבת היה תחלת נדתה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזבה

ומשכה ז' ימי נדה עד עכשיו ולפי שיום שבת היה תחלת נדתה הרי ח' טבילות לנדה ותלת לזבה

ומשכה את שבת כנגד יום ה' וטובלת בין השמשות צד שלא תחשך דשמא צדיין יום הוא וראוי

למבילת זוב ולמחר בשבת נמי טבלה שמא בין השמשות דאתמול כשבאת לפנינו ראחה ומיום

ששי היה והיום טובלת ליום כנגד יום ובאחד בשבת נמי טבלה משום ספק ההוא בין השמשות

גופיה שמא לילה הוא כשראתה ובאת לפנינו ובכל יום השבת הוי ראשון וא' בשבת הוי שימור

וטבלה: האי דינא דינא דייני בגלחי - דין זה שאינו דין היו דנין באותו מקום: אזל יחמא - שלא היה לו שור וכפאוהו לרעות בהמותיהן ב' ימים: לי תספור ז' והדר תטבול אלא לאו שמע ספורין לפנינו בעינן כל הני טבילות למה קבעי תמני לא קחשיב לה ואי ס"ר אחיא קמן בלילוחא בעי חמני ביממא לא בליליא חשיב לה נדה דלא פסיקא ליה דכי כי אחיא קמן ביממא לא שנא כי אחיא קמן תמני לנדה בעי זיבה דפסיקא ליה דלא שנא אידי ואידי שב לנדה ותמני לזיבה בלילותא לנדה ושב לזיבה זיבה תמני בעיא אלא לזיבה אתאי קמן בלילותא יהבינן לה תמני אתאי קמן ביממא יהבינן לה שב לנדה ותמני בימי זיבה ראיתי מטבילין אותה ט"ו טבילות יודע כמה ראיתי אי בימי נדה ראיתי או מבילות אלא אימא הכי ראיתי ואיני דקאמרה איהי לא ראיתי בעיא חמש עשרה

מאי במשא אילימא במשא ממש אטו כל מת וב"ה אומרים אין נדה אלא שמתה נדה גמ" בית שמאי אומרים כל הנשים מתות נדות הבשר עובד כוכבים שמת מהור מלממא והמצורע שמתו מטמאין במשא עד שימוק ספרתי מתנ" הזב והזבה והנדה והיולדת אלא אימא איני יודעת אם ספרתי אם לא אי אפשר דלא ספרה חסרה לה טבילה ואיני יודעת כמה ספרתי חד יומא מיהא ספרתי מטבילין אותה ט"ו טבילות ספרתי ספרתי אם בימי נדה ספרתי ואם בימי זיבה תריץ ואימא הכי ספרתי ואיני יודעת כמה יוסף לרב אשי לאו תרוצי קמתרצינן לה 4G[:[[אמר ליה רב אחא בריה דרב מינה רבנן היא דאמרי לא בעינן ספורין

כמה ראיתי - אם א' אם ג':

בעובאת לפנינו בלילה איכא טבילה יחירתא שטובלת מיד משום נדה. ומהדר ומשום זיבה דפסיקא

ליה טבילה ספק זיבה דפסיקא ליה דחמני נינהו לעולם חשיב להו כחמני:

למה לי - כל הני טבילות. אטבילות דיממי דזיבה קא פריך לספור שבעה קמן ולטבלה בשביעי

ומקמי הכי לא דאפילו שלמי נקיים דילה לאו בת טבילה היא הואיל ולא בדקה:

ספרתי - בדקתי קצת נקיים או כולן ואיני יודעת כמה או שמא נקיים שראיתי לאו אחר ימי הזוב

היו אלא לאחר ימי נדות מטבילין אותה ט"ו טבילות שמא עכשיו כלין וכדפרישית:

חד יומא מיהא אי אפשר דלא ספרה - וליכא לספוקה ברואה יום שבאת לפנינו ובצרי להו טבילות

דשביעי: אימא איני יודעת אם ספרתי אם לא ספרתי - הלכך אפילו יומא קמא טבלה דלמא כל ז' שלפנינו ספרה ובדקה דהא קאמרה שמא ספרתי ויום ז' נמי טבלה שמא לא ספרה קודם לכן: מתני' מטמאין במשא - בגמרא פריך כל מת נמי מטמא במשא ומשנינן באבן מסמא דשאר מתים לא מטמו הכא מטמו מדרבנן הואיל ומחיים מטמו באבן מסמא מדאורייתא שהרי מטמאין מושב

כל שתחתיהם גזור בהו רבון לאחר מיחה כדמפרש טעמא בגמרא גזרה שמא יתעלפה: כל הנשים - מחזקינן להו כנדות ומטבילין כלים שהיו עליהן סמוך ליציאת נשמה וטעמא מפרש בגמרא:

גמ' כדכתיב והיתית אבן חדא ושומת על פום גובא - לשון מסמא קא מפרש דהיינו אבן כבדה

במשא לפי שאין טומאחו מחיים מדברי מה אמרו עובד כוכבים שמת טהור מלטמא כוכבים שמת [כו'] תניא אמר רבי מפני ר' אליעזר אמרו עד שיבקע כריסו עובד אמר רב גזרה שמא יתעלפה תנא משום ערא ושומת על פום גובא מאי טעמא מסמא דכתיב (דניאל ו, יח) והיתית אבן מי לא מטמא במשא אלא מאי במשא באבן

שאיסורה שוה בכל אינו דין שבנה פגום או לכ"ג שאין איסורה שוה בכל בנה פגום זו לכהן מי אמרינן קל וחומר ומה אלמנה להן עד שימוק הבשר - בת משולחת מה היא והמצורע שמתו עד מתי מטמאין במשא אמר ג' דברי חכמה הזב והזבה והנדה והיולדת הגדה ג' דברי בורות ג' דברי דרך ארץ רבי יהושע בן היננא ג' דברי הכמה ג' דברי

דילמא מה לאלמנה לכהן גדול שהיא עצמה

עשר דברים שאלו אנשי אלכסנדריא את עורה אלא מדברי סופרים ח"ר שנים

מצורעין שנתערבו קרבנותיהן זה בזה וקרב מה תהא עליו אמר להן כותב נכסיו קרבנו של אחד מהן ומת אחד מהן השני היא תועבה ואין בניה תועבין MΓι

ת בוע

מתחללת אמר להן

מאי טעמא - גזור רבנן בזב וזבה לטמא אף לאחר מיתה באבן מסמא: ואינה ראויה להטלטל עמו: העשריה להינוח ואינה מטלטלת הלכך כשהיא על גבי כלים ומת נתון עליה אין זה משא הואיל

בת משולחת - ישראל שהחזיר גרושתו משניסת לאחר והוליד בת: דברי חכמה - הלכה:

אלמנה אינה אסורה אלא לכ"ג:

מחוט הסיקרא שמא חטאת הוא:

ליעביד ארבעה מתנות ולמעלה מחוט הסיקרא שמא שלמי נדבה נינהו ואם שתי מתנות ולמטה אינו יכול להתנות ולומר אם קרבה חטאתי הרי חטאת זו שלמי נדבה דמתן דמה היכי ליעביד שלמי גדבה הגי מילי אשם שמתן דמו דומה לשלמים אבל חטאת שאין מתן דמה דומה לשלמים שמעון דאמר לקמן אשם קרב מספק על תנאי אם הוא חייב אשם הרי זה לאשם ואם לאו הרי זה ונפטר ונמצא מביא חולין לעזרה ואינו יכול להתנות בנדבה שאין הטאת באה נדבה ואפי? לרבי מת הוא והוי הטאת שמתו בעליה וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא שמא אותו שקרב היה שלו בפנינו היו הקרבנות מתים וזה מקריב קרבן אחר אבל עכשיו אינו יכול להקריב את זה שמא של קרבנותיהם זה יקרב לשם מי הוא וזה יקרב לשם מי שהוא או אם מת האחד והיו שני הקרבנות השני מה תהא עליו - היאך יטהר לקדשים שאילו היה מצורע חבירו הי אע"פ שנתערבו

והא איכא אשם - ששוה בעשיר ובעני והיאך הוא מביא אשם מספק דלמא מייתי חולין בעזרה: והוי ליה עני - וראוי להביא בדלות וחטאת העוף באה בספק ואין שם משום מביא חולין בעזרה:

אי כרבי יהודה - דאמר אין אשם בא על תנאי ומשום הכי ליכא תקנתא באשם:

מתנת בהונות וסמיכה ונסכים ותנופה וחזה נדבה ואותו אשם מעון שהימתו בצפון ומעון אשמו ולוגו עמו ואם לאו אשם זה יהא שלמי ומעזני גליו ואומר אם מצורע הוא הרי מביא אשמו ולוגו עמו ומעמידו בשער נקנור לייתי ולתני דתניא אמר ר"ש למחרת אחר דהא שמעינן ליה לרבי שמעון דאמר חטאת קבעה אע"ג דלא קרב אשם ניתי הולך אחר צפורים ואי כרבי שמעון דאמר אחר אשם רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל ר' שמעון ורבי יהודה אומר הכל הולך עשיר והעני הכל הולך אחר חטאת דברי בעדל מצורע שהביא קרבל עני והעשיר או אשם בעשירות לא מצי מייתי חטאת בדלות יהודה דאמר אשם קבעה וכיון דקבעה לה כשמואל לימא כי האי מילתא כמאן אי כר' כשקרב אשמו אמר רב ששת גברא רבה על הספק והאיכא אשם אמר שמואל לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף הבא

דע פרעה שלשה דברי בורות אשתו של לוט את בת פרעה כאן לאחר שנשא שלמה את אותה עד היום הזה כאן קודם שנשא שלמה חמתי היתה העיר הואת למן היום אשר בנו אחד אומר (ירמיהו לב, לא) כי על אפי ועל (תהלים קלב, יג) כי בחר ה' בציון וכתוב דין כאן לאחר גזר דין כתוב אחד אומר ו, כו) ישא ה' פניו אליך כאן קודם גזר ולא יקח שוחד וכתוב אחד אומר (במדבר כתוב אחד אומר דברים י כי לא ישא פנים בעושין תשובה כאן בשאין עושין תשובה (שמואל א ב, כה) כי הפץ ה' להמיתם כאן כי לא אחפוץ במות המת וכתוב אחד אומר אגדה כתוב אחד אומר (יחוקאל יח, לב) שמעון בחדא ופליג עליה בחדא שלשה דברי לרשים לבית הפסול שמואל סבר לה כרבי ולא הודו לו חכמים לר' שמעון מפני שמביא ושוק ונאכל לזכרי כהונה ליום ולילה

מהו שתטמא אמר להם מת מטמא ואין נציב

מצורע שהביא - אחד מקרבנותיו:

אחר אשם - אם כשהקריב אשמו היה עשיר יקריב את האחרים בעשירות: ראי כרבי שמעון - דאמר אשם לא קבע והלכך אפילו הקריב את אשמו כשהוא עשיר יכול להביא הטאת עני למה ליה לשמואל לאוקמי כשקרב אשמו כשהוא עשיר יכול להביא הטאת עני אפילו לא קרב נמי איכא תקנתא באשם לאתויי אשם מביתו ולומר אם קרבן שקרב של חבירי הרי זה

שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים: למחרת - בספק מצורע קאי וקאמר למחר של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו

כוי: לבית הפסול - דלמא לא מצורע הוא והוי שלמים וממעט זמן אכילתן ששורף את הנותר ליום ולילה והיה לו לאוכלו בשני ימים:

כוותיה בחדא - דאשם לא קבע:

בן השונמית - שהחיה אלישע מהו שיטמא לאחר שהחיהו מי חשוב כמת:

מקח מטמא בן שונמיח מהו שיטמא אמר להן מח מטמא ואין חי מטמא מחים לעחיד לבא צריכין הזאה שלישי ושביעי או אין צריכין אמר להן לכשיחיו נחכם להן איכא דאמרי לכשיבא משה רבינו עמהם שלשה דברי דרך ארץ מה יעשה אדם ויחכם אמר להן ירבה בישיבה וימעט בסחורה אמרו הרבה עשו כן ולא הועיל להם אלא יבקשו הרבה עשו כן ולא הועיל להם אלא יבקשו הרבה יחן חכמה מפיו דעח וחבונה

מעודה לעבדיו ומשגר לאוהביו ממה שלפניו מאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגיא מה יעשה ויחן באמונה אמרו לו הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהעושר שלו שנאמר (הגי ב, ה) לי הכסף ולי הזהב מאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגי מה יעשה אדם ויהיו לו בנים זכרים אמר להם ישא

דף עא

אשה ההוגנת לו

ויקדש עצמו בשעת תשמיש אמרו הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהבנים שלו שנאמר (תהלים קכז, ג) הנה משמע לן דהא בלא הא לא סגי מאי שכר פרי הבטן א''ר חמא ברבי חנינא בשכר שמשהין עצמן בבטן כדי שתזריע אשתי תחילה נותן לו הקב''ה שכר פרי הבטן בית

מחמת אונסו:

נחכם להן - נתיישב בדבר:

שמאי אי נימא משים דכתיב (אסתר ד, ד)

עמאי אי נימא משים דכתיב (אסתר ד, ד)

וחתהלהל המלכה ואמר רב מלמד שפרסה

נדה הכא נמי אגב ביעתותא דמלאכא דמותא

הזיא והאנן תנן שחרדה מסלקת את הדמים

הא לא קשיא פחדא צמית ביעתותא מרפיא

אלא הא דתנן ב"ש אומרים כל האנשים

מתים זבין וב"ה אומרים אין זב אלא מי

לאוהביו משגר ממה שלפניו - כך חכמה שהיא לאוהביו של מקום נחנה להם מפיו ולא מאוצר: מאי פמ"ל - למה ליה למימר להו ירכה בישיכה הואיל וררחמים הדרר חלוי.

מאי קמ"ל - למה ליה למימר להו ירבה בישיבה הואיל וברחמים הדבר תלוי:

שמשהין - להוציא את הזרע: פחדא צמית - דאגת יראה כי הכא מפני פחד כרכום והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה שהחרדה אמלמה בדעום:

מסלקת הדמים: אלא הא דתנן כל האנשים - המתים מחזקינן להו כזבין סמוך למיתתן ואי טעמייהו דב"ש משום ביעתותא דמלאך המות זכרים היכי מטמאו הא זכר אינו מטמא באונס דקרינן ביה מבשרו ולא אף על גב דנעקר דם משמתה מטמאה משום מממאני באניל גמי מכלל דתנא קמא סבר משום כתם אמר רבי יוסי לפיכך אינה ויצאה ממנה רביעית דם שהיא מטמאה ומודה רבי יהודה ביושבת על משבר ומתה מממאני מאום כנים מפני אנגלע מאמניני ומטמאה באהל רבי יהודה אומר אינה ויצאה ממנה רביעית דם מטמאה משום כתם של זבין חיים מתני האשה שמחה מסכילין על גבי כל האנשים מפני כבודן מתין והיו זבין חיין מתביישין התקינו שיהו חיות בראשונה היו מטבילין על גבי זבין על גבי כל הנשים מפני כבודן של נדות גדות חיות מתביישות התקינו שיהו מטבילין מטבילין כלים על גבי נדות מתות והיו אלא טעמא דב"ש כדתניא בראשונה היו

שמת זב אקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו

ממא מפני שהמפה של מיתה מעורבת בו דם והיה מוטל במטה ודמו מטפטף לגומא רבי יהודה אומר הרוג שיצא ממנו רביעית מיעוטו בחייו ורובו במותו זהו דם תבוסה פסל ספל רובו בחייו ומיעוטו במותו ספק הימנו רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין לא טהור אלא איזהו דם תבוסה הרוג שיצא אומרים ברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו בחייו ובמותו זהו דם תבוסה במותו ספק בחייו יצא ספק במותו יצא ספק יהודה הרוג שיצא ממנו דם בין בחייו בין דתניא איזהו דם תבוסה פירש ר"א ברבי אמר רב יהודה דם תבוסה איכא בינייהו מכלל דתנא קמא סבר באהל נמי מטמא ממא איכא בינייהו ומודה רבי יהודה אמר (רבי) זעירי מקור מקומו כעם

וחכמים מטהרין מפני שראשון ראשון נפסק

על פי שלא נגעו בהם לאחר מיתה: אלא טעמייהו דב"ש - מדרבנן משום כבוד זבין התקינו שיהו מטבילין כלים של סמוך למיתה אף

מחביישין - שאפילו במיחחן הם משונין מכל אדם:

מתני' מטמא משום כתם - דדם נדה במשהו דאי משום טומאת מת לא מטמא אלא ברביעית:

שמטמאה משום כתם - שנעקר מחיים:

גמ' לה"ק מקור מקומו טמא - הילכך אף על גב שנעקר לאחר מיתה מטמא בנדות מפני שהיה

באהל נמי מטמא - בחמיה. הרי יוצא מחיים: במקור מחיים ואע"ג דלאחר מיתה לאו רואה היא:

איזהו דם תבוסה - דאמרינן בפירקין דלעיל (נדה דף סב:) דטומאתו דרבנן:

וחכ"א - זה אינו הואיל ואיכא לספוקי שמא כולו במותו הוה ליה ספק טומאה דאורייתא ברה"יי

נספעו ממא:

הרבה אבל נוטף ראשון בטל ואפילו טפה שלאחר מיתה מרובה בטלה שלא נפל ביחד: שוחח לארץ - שאינו נוטף אלא שוחח ואינו נפסק הילכך לא מבטל ההוא דלאחר מיחה שהוא אלא איזהו דם תבוסה - דטומאתו מדברי סופרים:

גל טהרת הקדש לאו כקדש דמו מתני' מני לקדשים אין לחולין לא אלמא חולין שנעשו חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת לקדשים על טהרת הקדש כקדש דמו אימא סיפא מערה אין נוגעת לא אלמא חולין שנעשו ב"ה ב"ש אומרים אף כטמא מת ra, הרי היא כמגע טמא מת לקדשים כדברי היתה מערה מים לפסח חזרו לומר בראשונה היו אומרים היושבת על דם טהור המטה שאני במטה דמחלחלה QUI. שאני אומר טפה של מיחה עומדת על גב על גב העץ ורבי יהודה נימא איהו לנפשיה מטהר שאני אומר טפה של מיתה עומדת לו ונמצא תחתיו רביעית דם טמא רבי יהודה אומר צלוב על העץ שדמו שותת לארץ לטעמיה דאמר אין דם מבטל דם שפיר קאמרי ליה רבנן לר' יהודה ר' יהודה

שהוא אב הטומאה בית שמאי מאי בינייהו ואלו ואלו אינן מטמאין חוץ ממשקה הזב (משקין היוצאין ממנו) כמשקין הנוגע בהם קמ"ל ואם נפל מרוקה דתנן משקה טבול יום סד"א נגזור דלמא אתי למנגע בה מאבראי מר מצוה לתרום מן המוקף וקורא לה שם הטבולין לחלה לאו כחלה דמו ומקפת דאמר ועלה אוכל במעשר וקוצה לה חלה חולין צריכה טבילה באחרונה גמ' דאמר מר טבל טבילה באחרונה ובית הלל אומרים אינה תרומה שהוא מהור ב"ש אומרים צריכה ואם נפל מרוקה ומדם טהרה על ככר של וקוצה לה חלה ומקפת וקורא לה שם אחד מתני ומודים שהיא אוכלת במעשר טבול יום תחילה לקדש לטמא שנים ולפסול אבא שאול היא דתניא אבא שאול אומר

אמר רב קטינא טבול יום ארוך איכא בינייהו

גמ' נוגעת - במים לא: מתני' ומודים שאוכלת במעשר - כדין טבול יום: ואם נפל מרוקה - דהוו להו משקים היוצאין מן הטבול יום וטהורים כדתניא בגמרא:

ואם נפל מרוקה - דהוו להר משקים היוצאין מן הטבול יום ארוך היא והסיחה דעתה מן התרומה ואם צריכה טבילה - ליל שמונים לתרומה מפני שטבולת יום ארוך היא והסיחה דעתה מן התרומה ואם ישראלית היא טובלת לביאת מקדש:

גמ' לאו כחלה דמו - ולא מהני בהו שני:

מתני' הרואה יום י"א - שהיא סוף ימי זוב ואין יום שלאחריו מצטרף עמו לזיבה:

מתני, הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ומושב וחייבין בקרבן

ומשמשה ב"ש אומר מטמאין משכב

דף עב

ומושב וחייבין בקרבן ובית הלל פוטרין ביום י"א יום שב"ש אומרים מטמאין משכב משכב ומושב וחייבין בקרבן לא נחלקו אלא ייא יום וטבלה לערב ושמשה שמטמאה לזבה שאינה טבילה ושוין ברואה בתוך עלויין דמי ע"ר ושוין בטובלת לילה ושמשה ה"ו תרבות רעה ומגען ובעילתן וחייבין בקרבן טבלה ביום של אחריו לערב ושמשה שמטמאין משכב ומושב גרגרן ומוזים ברואה בתוך י"א יום וטבלה ופמונגל על צענדל וב"ה אומרים ה"ו ראחה ב"ש אומרים מטמאין משכב ומושב ביום של אחריו ושמשה את ביתה ואח"כ וב"ה אומרים פטורים מן הקרבן מבלה

מקרבן אמרו להן ב"ש לב"ה מ"ש יום לא ישיה לו לקרבן אמרו להן ב"ה אמרו להן ב"ה להישיה להן ב"ה לא ישיה לו לקרבן אם אמרה בתוך י"א יום שכן יום עלאחריו מצטרף עמו לזיבה האמרו ביום עלאחריו מצטרף עמו לזיבה האמרו ביום שייה לו לקרבן לא ישיה לו לקרבן ואם לא אמרו להם ב"ה אם הביאניהו לידי טומאה שייה לו לקרבן לא ישיה לו לקרבן ואם לא מרו להם ב"ה אם הביאניהו לידי טומאה עיה לו למרמאה להחמיר לא נביאהו לידי קרבן להקל ועוד להחמיר לא נביאהו לידי קרבן להקל ועוד משלאחריו ושמשה ואחם אימרין טבלה משכב ומושב ופטורה מן הקרבן אף אחם

משכב ומושב - אפילו בעלה מטמא משכב ומושב לטמא אוכלין ומשקין שהוא כבועל שומרת יום כנגד יום דקסבר יום י"א בעי שימור:

כנגד יום דקסבר יום י"א בעי שימור: טבלה יום שלאחריו - דעבדה שימור קצת ושימור מעליא הוא אלא שתוך י"א יום אסור לעשות כן שלא תבא לידי ספק שמא תראה לאחר תשמיש ומצטרפין הימים לזיבה ואין טבילתה טבילה:

גרגרן - ממהר לחטוא שמא ירגיל בכך תוך י"א אבל לענין טומאה טהור: טבלה יום שלאחריו - דעברה קצת שימור ושמשה:

גמ' ת"ר ושוין בטובלת לילה לזבה - ואנ"פ שחלוקין ב"ה ברואה יום י"א וטבלה לערב שפטורין מן הקרבן התם משום דיום י"א לא בעי שימור הילכך לאו זבה הואי אבל זבה קטנה של תוך י"א יום בעיא שימור דאין טבילת לילה עולה עד שתשמור יום המחרת קצת ותטבול:

אם שיוה לו לטומאה - שאתם מודים שמטמאה בועלה משכב ומושב ליל מוצאי י"א:

בתוך י"א מצטרף עמו לזיבה - הילכך צריכה לשמור יום המחרת כנגד יום הראייה:

להחמיר - מדרבנן: נושכים - מוקשין: השוו מדותיכם אם שיוה לו לקרבן לא ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישוה לו לקרבן לא ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו לקרבן לא ישוה לו למומאה אלא להחמיר ולא להקל הכא לו למומאה אלא להחמיר ולא להקל הכא נמי להחמיר ולא להקל אמר רב הונא שטבלה אע"פ שלא ראחה מאי מעמאין אע"פ דאילו חזיא מטמאה השתא נמי מטמאין אע"פ דאילו חזיא מטמאה השתא נמי מטמאי את ביתה ואח"כ ראחה אמר רב יוסף מאי קמ"ל חנינא טבלה יום ב"יש אומרים מטמאה משכבות ומושבות ופטורה מן הקרבן אמר רב כהנא ראחה מאי הוי ראייה דנדה היא א"ל אביי לרב יוסף

השמיש:

רב כהנא הכי קא קשיא ליה בשלמא היכא

אלא היכא דלא ראתה מאי נגזר בה

אלא היכא דלא ראתה מאי נגזר בה

ועוד תנן הרואה ראייה אחת של זוב ב"ש

אומרים כשומרת יום כנגד יום ובה"א כבעל

קרי ותניא המסיט את הראייה ב"ש אומרים

תולין וב"ה מטהרין קתני רישא הרואה

תולין וב"ה מטהרין וקתני רישא הרואה

תולין וב"ה מטהרין וקתני רישא הרואה

יום כנגד יום אלמא שומרת יום כנגד יום

לב"ש תולין לא תימא שומרת יום כנגד יום

יום אלא אימא כבועל שומרת יום כנגד יום

אמר רב הוגא משכבות ומושבות שבשני - לראייתה הרואה תוך י"א וטבלה יום שלאחריו לב"ש הזויא מטמאה למפרע מדאורייתא שהרי מצטרף לזיבה כי לא הזיא נמי גזרינן מדרבנן אטו ראתה: הצילו לא ראתה תוך י"א דמיא דהא עכשיו היא מטמאה מתחילת נדה ואינה פוסלת טבילה של שחבות נדה מנמאה מצרכנו ביא הנובנו ל"ה אחני מצטרף נאחר כך ראתה וקס"ד האי ראתה דלאחריו שחבות נדה מנמאה מצרכנו ביא הנובנו ל"ב אחני "ל"א ה"ל נובנו לא ראתה מעו באחר.

שחרית והך טומאה מדרבנן היא דגורינן י"ב אטו י"א ה"ג גורינן לא ראתה אטו ראתה: ראיית נדה היא - ואינה מצטרפת אלא מעכשיו מטמאה וטומאת מעת לעת הוא דאיכא עליה וטומאת מעת לעת אינה מטמאה את בועלה אלא משום דגורינן יום שלאחר י"א אטו תוך י"א דאורייתא

ה"ג תוך י"א כי לא ראתה בשני אחר טבילתה גזרינן אטו ראתה: א"ל אביי לרב יוסף רב כהנא - דאמר ראתה שאני הכי קא קשיא ליה אע"ג דהך טומאה מדרבנן ליכא למימר דכי היכי דגזרי ב"ש ראייה שניה דלאחר י"א אטו ראייה שניה תוך י"א ה"ג נגזור לא ראתה אטו ראתה דראייה בראייה מיחלפא ראתה בלא ראתה לא מיחלפא:

ועוד חנן - דלא כרב הונא: משכבות ומושבות כו' - אלמא מדמקשי ב"ש ראייה ראשונה לשומרת יום וקתני משכב ומושב של בין ראייה ראשונה לשניה חולין אלמא משכב ומושב דשומרת יום בשני שלה חולין ואם לא

תראה טהורה ודוקא בשני אבל בראשון לא סלקא לה טבילה עד שתשמור קצת שני וכל זמן שלא טבלה זבה היא: אלא אנמא כרנעל שנמכת נות - זמנזה כה הנוא הרעולה בשני לאחר מכולתה שבנא תולה כל זמנ

אלא אימא כבועל שומרת יום - דמודה רב הוגא בבעילה בשני לאחר טבילתה שהיא תולה כל זמן שלא ראתה ואין טומאתה עליו אפילו מדרבנן:

מאי שנא איהו - בועל: איהו דלא שכיח ביה דמים לא גזרו ביה רבנן - לטמא משכב ומושב כל זמן שלא ראתה לאחר בעי שימור ר"ל אמר עשירי כאחד עשר כעשיעי מה תשיעי בעי שימור אף עשירי איתמר עשירי רבי יוחנן אמר עשירי ס"ר אלא אימא לבעול שומרת יום כנגד נדה ס"ר אלא אימא לבעול את הזבה זבה והלא לא נתכוון זה אלא לבעול את הנדה יהודה לב"ה וכי לזו אתם קורין תרבות רעה הכל היא לא ב"ה היא דתניא אמר להם רבי בתני מצתל ובתילחן חלויין מאי לאו דברי טבלה יום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות מטמיא ליה בועל דלא שכיה לא מטמיא תנן בועל דלא מטמיא ליה משכב ומושב דשכיח שנא משכב ומושב דמטמיא ליה ומאי שנא דשכיחי בה דמים גזור בה רבנן LUXL שכיחי ביה דמים לא גזור ביה רבנן איהי ומאי שנא איהי דמטמיא ליה איהו דלא מאי שנא איהו דלא מטמא משכב ומושב

דם יהיה זובה ברואה יום אחד (אבל הרואה מקיים (ויקרא טו, יט) אשה כי תהיה זבה בתחילת נדה רצופים תהא זבה ומה אני הני קראי נינהו דתניא יכול הרואה ג' ימים ולא שימור לעשירי הוי הני הלכות נינהו בלכות אחד עשר לא אחד עשר בעי שימור שימור הא לאחריני עביד שימור ור"ל אמר הלכה אחד עשר אחד עשר הוא דלא בעי ר"ל אומר הלכות אחד עשר ר" יוחנן אמר מסיני מאי הלכה ר' יוחנן אמר הלכה י"א ואחד עשר יום שבין נדה לנדה הלכה למשה אלא חצי לוג שמן לחודה ורביעית יין לנזיר בשמן [בשמן] כל היום כולו איני שומע לך רבי אלעזר בן עזריה לר"ע אפי' אתה מרבה בעי שימור איכא דמחני לה אהא אמר לו מה אחד עשר לא בעי שימור אף עשירי לא

ג' ימים בתחילה תהיה זבה) תלמוד לומר

גזרו ביה רבנן שתממאנו: ומאי שנא משכב ומושב - כיון דאמרת איהי דשכיחי בה דמים גזרו בה רבנן מאי שנא בועל דלא

דברי הכל - ואפילו ב"ש וקתני בשני שבתוך י"א מגעה תלוי וקשיא לרב הונא:

עשירי - אין לו צרוף לזיבה שאין מצטרף עמו אלא י"א דהוי להו תרי:

כי"א - לב"ה דאמרי לא בעי שימור:

זבח התודה וכתיב תלתא בשמן ותניא אילו נאמר בשמן הייתי אומר כל המנחות ללוג ת''ל בשמן בשמן בשמן - גבי רבוכה של תודה במנחות בפ' ב' מדות (מנחות דף פט.) דכתיב והקריב על

מאי הלכה - דמשמע איום י"א קאמר רבי אלעזר בן עזריה דהוי הלכה למשה מסיני ובעי הש"ס בשמן דחלות ורקיקין הוי ריבוי אחר ריבוי למעט לחצי לוג:

מאי הלכותיו משאר הימים שלפניו:

יכול הרואה ג' ימים בתחלת נדה רצופים תהא זבה - לספירת ז' נקיים ולקרבן דכתיב (ויקרא שימור לאחריני - לעשירי:

מה אני מקיים ואשה כי תהיה זבה - האמור בפרשה ראשונה שלא הצריכה ספירת נקיים וקרבן: מ"ו:כ"ה) ימים רבים וקמצריך לה ספירה וקרבן:

אש קד

או כי תזוב - לרבות רואה ט' וי' ואחד עשר: תזוב ואין לי אלא שלשה ימים שני ימים ומוציא אני י"ב שאין ראוי לספירת או כי אני אחד עשר שראוי לספירת או כי תזוב לרבות אחד עשר ולהוציא שנים עשר מרבה אף שנים עשר אמרת לאו ומה ראית אשר ת"ל בלא עת נדתה יכול שאני מרבה לספירה וראוי לזיבה ומנין לרבות אחד וראוי לזיבה אף אני אביא העשירי שראוי אמרת מה מצינו ברביעי שראוי לספירה ששה ושבעה שמונה תשעה עשרה מנין לרבות מופלג שנים שלשה ארבעה חמשה כה) או כי תזוב אין לי אלא יום אחד מנין מופלג לנדתה יום אחד מנין ת"ל (ויקרא טו, סמוך לנדתה ואין לי אלא סמוך לנדתה (ויקרא טו, כה) בלא עת נדתה (על נדתה)

שבעה לשנים היא שסופרת אחד לאחד אינו הוא ומה הוא שאין סופר אחד לאחד סופר ע"ל יהיה לה יכול תספור שבעה לשנים ודין מנין ת"ל כל ימי ומנין שסופרת אחד לאחד שלשה ימים שני ימים מנין ת"ל ימי יום אחד (ויקרא טו, כו) כמשכב נדתה ואין לי אלא בועל ומנין שהוא עושה משכב ומושב ת"ל מטמאה את בועלה ואין הזב מטמא מה שהוא דין שמטמא מה שהוא בועל ת"ל היא היא בועלה הוא שמטמא בראיות כבימים אינו שאינה מטמאה בראיות כבימים מטמאה את מה שהוא בועל והלא דין הוא ומה היא היא היא מטמאה את בועלה ואין הזב מטמא ממאה מלמד שמטמאה את בועלה כנדה

מנין ת"ל ימי יום אחד מנין ת"ל כל ימי

משכי ימי ספירה עד י"א:

אמרת מה מצינו ברביעי - לימים שאחר הנדה: מנין לרבות שנים שלשה כו' - שכולן יש להן דין אחד:

יום י"א שהוא ראוי לספירת זיבה או כי תזוב - דזיבה רביעי מתרבי מאו כי תזוב ולאותה זיבה של זיבת ג' ראשונים:

מנין לרבות י"א - שיצטרף עם הראשונים לזיבה לג' רצופין ואע"ג שאינו ראוי לספירת נקיים

טמאה מלמד שמטמאה את בועלה כנדה - שמפורש בה אשר ישכב איש וגו":

ואין לי - שתקרא זבה לטומאה אלא רואה שלשה רצופין:

יהיה לה - הוסיף לה הויה של שמור: ואין לי - עושה משכב ומושב בימים שאחר הנדה אלא הרואה שלשה ימים שני ימים מנין: אבל זב מטמא בין בג' ראיות ביום אחד בין בג' ימים רצופין בב"ק בפ' כיצד הרגל (דף כד.): היא שאינה מטמאה - בשלש ראיות ביום אחד טומאת זוב גמור לקרבן כאילו ראתה שלשה ימים

ששה והוא שהרי לא רבינן לדין יום זובה אלא י"א ומכאן ואילך הרי היא בדין פרשה ראשונה זו זבה והרואה בא" בב" סופרת יום כנגד יום ולסוף י"א מתחילין ימי נדה אם תראה אחד תשב אלמא קראי נינהו - כל דין י"א שבין נדה לנדה מכאן למדנו שהן י"א יום והרואה בהם ג" הרי

דין שתספור שבעה לשנים ח"ל יהיה לה אינה סופרת אלא יומה אלמא קראי נינהו לר"ע קראי לר' אלעזר בן עזריה הלכתא א"ל רב שמעיה לר' אבא אימא ביממא תהוי זבה בליליא תהוי נדה א"ל עלך אמר קרא (ויקרא טו, כה) על נדתה סמוך לנדתה סמוך לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה

זבה תוא דבי אליהו כל השונה הלכות בכל יום מובטח לו שהוא בן העולם הבא שנאמר (חבקוק ג, ו) הליכות עולם לו אל תקרי הליכות אלא הלכות הדרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

דכתיב בה שבעת ימים תהיה בנדתה: ביממי - ראתה ביום תהיה זבה כדכתיב (ויקרא טו) ימים רבים אבל ראתה בלילות לא תהא זבה: הלכות - משנה וברייתא הלכה למשה מסיני:

חידושי רמב"ן על נדה

פרק א שמאי אומר

76 2

היינו לשון דיין. אלא כיון שהיה בדין להחמיר ואין מחמירין דוכתין בלשון דיין אם יכולין להקל יותר למניל דיין שעתן, אבל לא דייקינן בשום כאן סד"א תיבעי סייג כדברי הלל וחכמים סד"א תיבעי הגשת מנחה גופה קמ"ל אף והוינן בה מאי ודיו ואמר רב אשי אצטריך דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו בפ' היה מביא (דף יד ע"ב) מגישה בקרן אין בו מאי דיו קשיא. ובמסכת סוטה אין בחומשו היינו דקתני דיו אלא למ"ד אל מעות הראשונות ואתמר עליה אא"ב נג ע"ב) דיו שיאמר הוא וחומשו מחולל מחמירין עליו כאותה שאמרו בפ' הזהב (דף בכך. ואע"פ שיש עדיין להחמיר יותר אין שעתן. פי' לשון דיין בכל מקום לומר דיין מחניחין שמאי אומר כל הנשים דיין

רי"מ דיין שתחמיר עליהם לטמאן שעתן למפרע (מהר) [מיהא] שיעור וסת שהכל מודים שטמאה ואף לשרוף כדלקמן (דף יב, א) ואינו נכון. **הלל אימר מפקידה לפקידה ראפילו לימים הרבה.** פי' אפילו מפקידה

> לפקידה חוששין להם דמפקידה לפקידה חששא דרבנן היא וספק טומאה גזרו עליו לחלות בתרומה וקדשים כדאיתא בגמרא ואמרינן נמי לקמן בדבר שיש בו דעת לישאל. וממילא נמי שמעינן דדוקא ברשות היחיד אבל ברשות הרבים טהור דלא גזרו אלא דלהוי כספק טומאה דברשות היחיד ובדבר שאין בו דעת לישאל ואפילו ברה"י ובדבר שאין בו דעת לישאל ואפילו ברה"י ספקו טהור וברה"י ודבר שיש בו דעת לישאל נמי לא גזרו אלא לחלות אבל לא טומאה ודאי דחששא בעלמא הוא ולחומרא

COVAN TARTW EXALX.

וי"מ דמעת לעת שבנדה נוהג בין ברה"יי בין ברה"ר גזרו לחלות בתרומה וקדשים וכן אמרו בירוש' דמעת לעת שבנדה נוהג בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים והיינו נמי דאקשינן הכא בשמעתין להלל קשיא מימאה ודאי דאלו מעת לעת שבנדה תולין ולא אקשינן נמי ברשות הרבים מהור. ואלו הכא קתני בין ברה"י בין ברה"ר טמא והטעם לזה שלא הלכו בגזרה דלמפרע על דרך טומאה דסוטה. דמומאת סוטה מכאן

ולהבא היא הילכך השוו רשויות לתלות ולא לשרוף. ואין זה מחוור כלל. גמרא מאי מעמא דשמאי. פרושי קא מפרש מתניתין ואזיל דאלו טעמיה דשמאי דכולי עלמא אית ואזיל דאלו טעמיה דשמאי דכולי עלמא אית להו אלא שהחמירו לתלות בתרומה וקדשים כדפרישית, ואוקים משום דהעמד אשה על הזקתה ובחוקת טהורה עומדת שהרי טבלה לנדתה ובדוקה היא משעה שפסקה לנדתה הראשין.

מיש ממקוה לשמאי קשיא למפרע ולהלל לגמרי דגמרינן מסוטה בק"ו. ואקשינן דקדשים דתולין וברשות הרבים טהור לא מטמינן למפרע אלא משום מעלה ולהבא ולא למפרע אף כל ספק טומאה ספק טומאה ומסוטה גמריגן מה התם מכאן וי"מ דאף על גב דליכא חזקה מיהו ה"ל רבנן מעלה וכיון דליכא חזקה גמורה תולין. לא מפשינן וגבי תרומה וקדשים עבד בהו מהרות אחוקתייהו ג) ד"א מאפישי טומאה כיון דלא מכרעא מילתא דטומאה מוקמינן בחולין אף על גב דאיכא למיחש במילתא אמרי' אוקמה אחוקה אלא חיישינן הילכך מגופיה הך אשה כיון דמגופה קא חזיא לא לתרומה וקדשים היכא דלית ליה ריעותא וצגל כי אמרי העמד דבר על חוקתו ואפילו

> קשרא טומאת ודאי דאלו מעת לעת שבנדה תולין וכו". פי" וכיון דתולין אלמא ספיקא בעלמא הוא וה"ה דקשיא ברשות הרבים ודבר שאין בו דעת לישאל נמי אלא חדא מספיקא נקט משום דתניא לקמן בהדיא וזה וזה תולין.

דליתא בקופה וכדבעינא למימר קמן. מ"ש הוה הוא אלא משום חזקה ראשונה היא שהוא דומה לאשה בזה דספק הוה ספק לא (טהורות) [טמאות] לדברי הכל. ואע"פ קופה באותה זוית עצמה טהרות הראשונו" הוה תולין להקל. ולאו מילתא היא דהא כיון דספק ביאה הוא ספק הוה ספק לא מאיאחן ובמקום מציאחן אבל א"ל גבי אשה ליה מחזקתיה אף על פי שנמצא מת בשעת חי אלמא דבכה"ג בחזקת חי הוא לא מפקינן בתוספתא ומודים הכמים לר"מ כשראוהו אדם זה אינו עומד בחזקת חי תדע דתניא כל שהפסיקה וטהרה בחוקתה זו היא אבל ואף על גב דשכיחי בה דמים מכל מקום דבחזקת טהרה עומדת שהרי בדוקה היא נמי הרי דם לפניך. לא קשיא דשאני אשה ודאי שכל הטומאות כשעת מציאתן וכאן בא' בלילה וכו' שחכמים מטמאים טומאה ואי קשיא לך מ"ש אשה מהא דתנן לקמן נגע

ממקוה לשמאי קשיא למפרע ולהלל קשיא ממקוה לשמאי קשיא למפרע ולהלל קשיא מומאח ודאי דאלו מעח לעח שבנדה חולין וכו'. פי' וכיון דחולין אלמא ספיקא בעלמא הוא וה''ה דקשיא ברשוח הרבים ודבר שאין בוד דעח לישאל נמי אלא חדא מספיקא נקט משום דחניא לקמן בהדיא וזה וזה חולין. בא' בלילה וכו' שחכמים מטמאים טומאה בא' בלילה וכו' שחכמים מטמאים טומאה ודאי שכל הטומאוח כשעח מציאחן וכאן ודאי שכל הטומאוח כשעח מציאחן וכאן נמי הרי דם לפניך. לא קשיא דשאני אשה נמי הרי דם לפניך. לא קשיא דשאני אשה דבחוקת טהרה עומוח שהרי בדוקה היא

כל שהפסיקה וטהרה בחזקתה זו היא אבל אדם זה אינו עומד בחזקת חי תדע דתניא בחזספתא ומודים הכמים לר"מ כשראוהו הי אלמא דבכה"ג בחזקת חי הוא לא מפקינן הי אלמא דבכה"ג בחזקת חי הוא לא מפקינן ליה מחזקתיה אף על פי שנמצא מת בשעת ליה מחזקתיה אף על פי שנמצא מת בשעת מציאתן ובמקום מציאתן אבל א"ל גבי אשה כיון דספק ביאה הוא ספק הוה ספק לא הוה תולין להקל. ולאו מילתא היא דהא הוה תולין להקל. ולאו מילתא היא דהא קופה באותה זוית עצמה טהרות הראשונו" (מהורות) [ממאות] לדברי הכל. ואע"פ שהוא דומה לאשה בזה דספק הוה ספק לא הוה אלא משום חזקה ראשונה היא דליתא בקופה וכדבעינא למימר קמן.

712 %

רשניהם לא למדו אלא מסוטה. פי' רבינו הם ז"ל לא למדוה אלא ממה שהן מחלקין בין זו לסוטה דלחנא קמא החם ברשות היחיד ובשיש בו דעת לישאול והכא אפילו ברשות הרבים דאיכא תרתי לריעותא כודאי מומאה הוא ולר"ש החם איכא רגלים הכא ליכא רגלים ואפילו ברשות היחיד תולין ליכא רגלים ואפילו ברשות היחיד תולין אבל למגמר מסוטה ממש ליכא דגמר דהא לא דמו ויפה פירש. מעום רגלים לדבר הוא כל ספק טומאה ברשות היחיד דטמא נימא שאני סוטה דאיכא רגלים לדבר ובחוס' אמרו דלר"ש כל ספק טומאה ברשות היחיד ספיקא משוי ליה ותולין, ואינו כלום דאטו נימא כולי תנויין דלא כר"ש בכל מקום ספק טומאה ברשות היחיד ספיקו טמא לגמרי קאמרינן, ושמא יש לומר דלר"ש כל שקדמה בדיקה לספק טהור דאמרינן בדיקה ראשונה מהניא עד שעת מציאה דספק. אבל ספקות דעלמא הרגשי שמש הוא כדאיתמר נמי התם. נמי נימא הא דלא ארגישה מאחמול כסבורה עד הוא וכפירש"י דא"כ אם שמשה מאתמול בבדיקה אירע לה אורח וכסבורה הרגשת עכשיו. ואם תאמר נחלה להקל ונאמר היאך תאמר מרגשת היתה והלא לא הרגישה הואיל אם בדקה עצמה עכשיו ומצאה ממא הקשו בתוספות רבותינו הצרפתים ז"ל טעמיה דשמאי הואיל ומרגשת בעצמה. ולטמויי מידי מספיקא. ואב"א היינו הרבים דינא הוא וגמרינן מיניה דלא אורועי בתחלת טומאה וגזרת הכתוב הוא רשות דסבירא ליה דרשות היחיד גמרינן מסוטה היחיד דסוף טומאה מתחלת טומאה משום סוף טומאה מתחלת טומאה ולא גמר רשות לדבר. והא דאמרינן בטעמיה דר"ש **דגמר** שקדם בדיקה אין מטמאין אלא ברגלים הכתוב וכל שכן בשאר ספיקות אבל במקום בהן אפילו הכי משום רגלים לדבר טמאה שמאמינן אותה בטבילה לנדתה וכן כיוצא טהורה אני והיה לנו להאמין אותה כמו לה בדיק' היא שאין אשה מזנה והיא אומרת לדבר לומר דאף על גב דאשה כמי שקדם ספיקו ממא ולישנא דגמרא דקאמר רגלים ספק נגע ספק לא נגע ספק הוה ספק לא הוה

טעמיה משום דגריעי חזקה דאשה וכיון דדם עני לישני בטעמא דשמאי נינהו אבל הלל לא אשכחן במעת לעת אלא תולין, אלא ברשות הרבים וכן ללישנא בתרא במוך ואנן אף הלל מודה בשומה דשורפין ואפילו היא בעלמא ולפיכך אמר תולין דאם כן דהלל משום דהרגשת מי רגלים חששא סמכינן בדהלל דהא ליכא למימר דטעמא בתרומה וקדשים ואטעמא דלישנא קמא מודה להלל דהוא בר פלוגתיה והיינו לתלות שוטה מודה שמאי בשוטה. פירש למאן לתלות כדפרישי' ללישנא קמא. והאיכא ביא אלא העמד האשה על ספיק' ודינה לדבריו. והלל אומר הרגשת מי רגלים לכך לא חשש שמאי כלל ולא עשה סיג מרגשת לומר דהואיל ואשה מרגשת בעצמה שמאי מודה בהן ופי' טעמא דשמאי באשה להן לפי שאין בהם הרגשה לעולם לפיכך במוך כיון דלעולם כך דינן של אלו לחוש לאסור מעת לעת ומיהו שוטה ומשמשת משום דבר שאין דרכו בכך לא החמירו אעא שוכבת במטה ולא נתהפכה מא"ל אלא דאמרי' משום דאם איתא דהוה דם מעיקרא גזרו חכמים מחמתן כלל דהא ללישנ' בתרא פעמים מרגש' לא חיישינן למיעוטא ולא והם פי' דטעמא דשמאי משום דכיון דרוב דעת לישאל היא ואין במעת לעת טומאה בשוטה. הוקשה בתוספות דבר שאין בו אפילו לחולין. הא דאמרינן **מודה שמאי** החמירו בקדשים לתלות והחמירו בכתמים וכל ספק למפרע מהור מן התורה ומדבריהם הרגשת מי רגלים הוא. והוה ליה ספיקא נאפגלו לתלות אין תולין, ומר סבר אימר בלחוד פליגי מר סבר אשה מרגשת לעצמה לפרושי דבין שמאי ובין להלל בהאי טעמא ספק טומאה למפרע טהור מסוטה איכא מאמא דפרישית ולמה שפירש לעיל דכל מומאה ודאי דחבית ומקוה ומבוי משום האי תולות כשאר נשים להלל ולא קשיא להו וכן שוטה ומשמשת במוך לשמאי אינן אלא ודאי במקום דאיכא חדא ריעותא תולין. נותן כיון דאיכא תרתי לריעותא טומאה להלל בטומאת ודאי לא קושיא היא שהדין GLLIMI, לשמאי ליכא לאקשויי למפרע אבל ליכא למירמי חבית ומקוה ומבוי הכי נמי קמא דגמרא והא דאמרינן נמי להך לישנא הוא דמטהר מעת לעת בחולין להלל כלישנא ומעת לעת דוקא לקדשים אלא חוקה באשה כהלל נמי הוו דהא כתמים לבעלה ולחולין כשמאי, אי הוו להו כתמים כמעת לעת דלא לעיל, וכן הא דאמרינן נימא חנן כחמים דלא לפניך עבוד רבנן מעלה בקדשים כדפרישית

כשאין בו דעח לישאל ואומרים שיש לומר

שאם נגע בה אדם חולין בו דהא יש בו

דעח לישאל בנוגע אעפ"י שאין דעח לישאל

בטומאת'.

נגעה אם לאו ואין לה הרגש' בראית דמים

ואנן שוטה סתם פרכינן לעשותה כשאר

הטמאות כשיש בענין דעח לישאל וכשאין

בו. והאיכא כחמים לימא חנן כחמים

דלא כשמאי. פירש"י ז"ל האיכא כחמים

מאי איכא בין הנך לישנא להנך לישני.

במתניתין אלא כל אשה שמשמשת במוך.

נשים ולא דוקא דהא ארבע נשים דיין שעתן

משמשת במוך מא"ל. פירש"י ז"ל ג"

אפילו בלמפרע כרבנן מאי טעמא וכו'.

ארגישה ומפרקינן מודה שמאי בכתמים

בכתמי' לגמרי דלא מגופה הוא הואיל ולא

מחמירין עליה אפילו בדרבנן טהורה היא

להבא ולשמאי דאמר אשה מרגש' ולא

היא דלא אשכחן תנא דמטהר בכתמים

מראיתה אלא פירכא משום מכאן ולהבא

מממא למפרע כלל שלא יהא כתמה חמור

אלעזר דאמר בסוף בא סימן דכתם אינו

פירכא משום למפרע דהאיכא ר"ש בן

איכא למידק והאיכא שוטה ומשמשת במוך ללישנא קמא כולן לשמאי דיין שעתן ולא ללשונות הללו. וא"ל אה"נ אלא האי טעמא עדיפא ליה.

להגך לישני כדאמר מ"ט משניגן הני לישנא בחראי ולא תפסיגן לישנא קמא דאתא במחני' כפשטא כל הנשים כולן דיין שעחן ואפילו שוטה ומוך ופריק משום דאיכא ולהני לישנא ליכא למירמי וחו בעי ומאן ולהני לישנא ליכא למירמי וחו בעי ומאן דחני האי לישנא בחרא מ"ט לא אמר לישנא קמא ופריק משום דאיכא מוך שהדין גותן דשמאי מודה במוך. אי אתה מודה בקופה שנשתמשו בה מהרות וכו". איכא למידק להלל גופיה קשיא טומאה ודאי דאלו קופה

מומאה ודאי דקחני ממאחת וכדמוכחא נמי שמעתיך לקמן ואלו מעל"ע תוליך. א"ל להלל גופיה זו יש לה שולים וזו איך לה שולים אלא ה"ק ליה כיון דכשיש לה שוליי ממאות ודאי דיך הוא לחלות באשה מפני שהיא כמי שיש לה אוגנים. ואפילו לחזקיה דאמר התם טהורות שאני פירי דלא שרקי

וכן אחה מפרש ללשון שאמרו בקופה שאינה בדוקה א"נ שהיא מכוסה שלא בא הלל להשוות אשה לשאינה בדוקה ולשאילה מכוסה אלא שמאחר שבאלו טמאות ודאי באשה היה לנו לחלות מפני שהיא דומה במקצת לשאינה בדוקה ואינה מכוסה משום

717 7

דשכיחי בה דמים.

וקפיד עלייהו.

והא דאמרינן **ואב"א כי מודו שמאי והלל**בזויות דקופה. ה"פ: לעולם בשאינה

בדוקה מודו ובזויות קופה דאיכא חרחי

לריעותא אבל בבדוקה אע"פ שבזויות קופה

נמצא אינן טמאות דה"ל כאותה שאמרו

בתוספתא ומודים חכמים לר"מ בשראוהו

חי ועד כאן נמי לא מטמינן בשרץ שנמצא

במברי אלא משום דאיכא שרצים דיליה ושרצים דאתו ליה מעלמא דה"ל כתרתי לריעותא הא לאו הכי לא מטמינן ביה למפרע כלל ל"ש אותה זויות ול"ש זויות אחרת ובקופה לא שכיחי ביה שרצים כלל אלא ודאי בקופה שאינה בדוקה מודו שמאי והלל לכולהו לישני דאי לא א) אמרינן

דלא מודו בטומאה ודאי וה"נ מוכחא רישא דלא מודו בטומאה ודאי וה"נ מוכחא רישא דשמעחין. שאני אומר אדם מהור נכנס לשם ונטלה. איכא למידק וליחוש נמי לאדם טמא כדאמרינן בפסחים פ"ק קרדום שאבד בבית או שהניחו בזויות זו ונמצא בזויות אחרת הבית טמא שאני אומר אדם ממא נכנס לשם ונטלו וכ"ש הכא דאיכא למיתלי בתרתי לריעותא באדם טמא ונפלה על גבי מרף. ובפ"ק דשחיטת חולין נמי אמרינן צלוחי' שהניחה מגולה ובא ומצאה מכוסה טמאה שאני אומר אדם טמא נכנס לשם וכסה.

ריש מתרצים דכיון דאיכא טומאת מדף תחתיה נראין הדברים שאין אדם נוטלה מלמעלה והניחה למטה אלא כדי שלא הפול ותטמא עשה כן ואלמלא שהוא טהור איך הוא מטמא בידים, ואין זה לשון מחוור.

כלים נינהו וספק כלים הנמצאים טמאים כראמרינן בפ"ק דשבת על ששה ספקות

אבל ר"ת ז"ל פירש בספר הישר דהתם

שורפין את התרומה על ספק כלים הנמצאים דשוינהו רבנן לרובא דעלמא טמאים לגבי כלים הנמצאים אבל ספק אוכלים לא קא חשיב אלמא לא גזרו בהו והוו להו רובא דעלמא טהורים לגבייהו הילכך ליכא למיחש גבי מדף אלא לאדם טהור ולנפילה והוה לו ספק טומאה בדבר שאין בו דעת לישאל וספיקו טהור.

ואיני יודע למה גזרו על כלים ולא גזרו על אוכלים הנמצאים שאם נאמר מפני שחששו לפסידתן מפני שאין להם טהרה במקוה אף כלי חרס כגון צלוחית דחולין אין להם טהרה במקוה, ושמא שכלים נמצאים בדרך נפילה ובכל מקום ואין אוכלים נמצאים בדרך נפילה לפי שהן נמאסין מ"ה גזרו על הכלים הנופלים אפילו בבית כל שלא ידענו דרך הנחתו וטימאוה אבל אוכלין שאין מצויין הנחתו וטימאוה אבל אוכלין שאין מצויין הנחתו וידי לא גזרו עליהם שאלו פירות אלא בבית ורוב מציאה דבית דרך הנחה היא הנמצאין בשוק דרך נפילה לא הוצרכו לגזור עליהן דרובן נפסלין הן מתורת אוכלים.

712 17

מתוך שמהומה לביתה אין מכניסתי לחורין ולסדקין. מכאן למד הראב"ד ז"ל שכל לבעלה אינו צריך בדיקת חורין וסדקין שהרי בדיקה זו אינה מועילה לטהרות מפני

שאין בה בדיקת חורין וסדקין ואע"פ כן מועלת לגבי בעלה. ועוד הביא ראיה ממה שאמרו ג) דחביעה הרי היא כבדיקה לגבי

בעלה.

רש"י ז"ל דכל בדיקה היינו לחורין וסדקין ותחפנו שכבת זרע וכו' וכן נראה מדברי שאמרו בסמוך ניחוש שמא תראה מפת דם ולא הכניסתן לחורין ולסדקין והוא כעין מה חוששין לטהרות שמא לא עשתה כהוגן שלא הוצרכה אלא מתוך שמהומה לביתה מעלות ומה שאמר כאן אינה מכניסתו לא מעולה ועוד שיש להחמיר אפילו בבדיקת להן מחמת הבעל עצמו צריכה להיות בדיקה עליה בטהרות אבל בדיקה מעולה הצריכה בדיקה זו אף לבעלה מתוך חומר שהחמרת כגון זו שאשה העסוקה במהרות הצריכו ולא הקלו לגבי בעל אלא בבדיקת המעלות השבעה בעינן בדיקה מעולה כשל טהרות דבדיקת זבה בין ביום ההפסקה בין בבדיקת והוא ז"ל כתב שיש מי שחולק ואמר

ולפי הסברא יש להכריע שבריקת ההפסקה שהיא מעלה אותה מטומאה לטהרה ומוציא אותה מחזקה לחזקה צריכה להיות בדיקה מעולה שאין אחריה עליו ספק, אבל

כשילהי פירקין.

ממאה כדין מגעה פשיטא היינו טהרות למה אמטו דיה שעת' טהורה לגמרי הא מעת לעת וציינו מסייעי ליה לועירי דאי ס"ד טעמא כדין משכב הנדה לטמא אדם ולטמא בגדים מיטמיא. פי' מיטמיא לעשות אב הטומאה לא מיטמיא הא מעת לעת מטה נמי קמ"ל. שעמא אמטר דדיה שעתה דמטה לא ימעט דליחוש שמא תחפנו שכבת זרע הפסד מהרות הקל. אבל על יד פקידה את, כ שהחששא שלו יותר קרובה מפני תו זה לא תמעט אלא על יד מעל"ע לומר עם סלוק ידיה ראתה. ופריק סד"א ביניהם מועט אין לחוש כ"כ בשעת פקידה ראשונה ולרביעית שמשה דכיון שהזמן יד הפקידה אם בדקה עצמה היום בשעה לא בדקה מאחמול כ"ש שדינו למעט על וכיון שעד זה ממעט על יד מעת לעת אם מעת לעת שכבר מיעט מעל"ע ע"י הפקידה חכמים לעולם מפקידה לפקידה זמנה מועט מפקידה לפקידה מיבעיא. פי' לדברי יקל בכך. **השתא מעת לעת ממעטה** לקולא כדברי הראב"ד ז"ל ובעל נפש לא שבעה טהורה לקמן בפרק בתרא הילכך לא בדקה כלל אלא בשעת ההפסקה ובסוף בחוקתה בבדיקה כל דהר סגיא דהא אפילו בדיקת השבעה כיון שכבר פסקה להעמידה

לי למיחנא מטה. וכ"ה הא קמ"ל דאפילו אדם וכלים נמי מיטמו במעת לעת ולא תימא אוכלין ומשקיל בלחוד הוא דמטמא, א"כ ליחני היחה עסוקה בטהרות ונוגעות בכלים מטה למה לי ש"מ לרבותא לדין משכב נדה הוא דקתני, ועוד דהא לא ס"ד דאוכלין הוא דקתני, ועוד דהא לא ס"ד דאוכלין ומשקין מטמי" ולא אדם וכלי דהשתא הני דהפסידן מרובה דלית להו מהרה במקוה גזרו בהו רבנן הני דאין הפסד להן מיבעיא אלא ודאי מתני" מסייעי ליה לזעירי.

ופי' לטמא אדם לטמא בגדים היינו בגדים שהוא לבוש או שהוא תפוס בהן בשעה שהוא נוגע לטומאה דחניא בת"כ מניין לעשות שאר כלים כבגדים ת"ל טמא יכול יטמא אדם וכלי חרס ת"ל בגד בגד הוא ממעטינן כלי חרס ומרבינן שאר כלים כבגדים ש"מ דאפילו מה שאינו לבוש בהן

ומיהו דוקא שהוא נוגע בהן בשעת נגיעתו לטומאה דדומיא דבגדים ריבה אותן הכתוב אבל לאחר שפירש מן הטומאה אם יגע בבגדים ואפילו לבשן אינן מטמאן והיינו דאמרינן בפרק קמא דבתרא טומאה בחבורן שאני ותנן באהלות פרק קמא אדם ובגדים

הוא מטמא.

מטמאי בוב הומר באדם מבגדים ובגדים מבאדם שהאדם הנוגע בוב מטמא בגדים ואין בגדים הנוגעין בוב מטמא בגדים ואין בגדים הנוגעין בוב מטמאין וכל זה דוקא בחבורין כדפרישיח. מכדי האי מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא. פירש מדקא מקשינן הכי אלמא ברשות היחיד בלחוד הוא דגזור רבנן במעת לעת בספק טומאה שאלו ברשות הרבים אינו חלוק בין בדבר שיש בו דעת לשאין בו דעת דלעולם מפיקו טהור וכמו שפירשתי במשנה.

ולפיכך הקשו חכמי הצרפחים היכי תרגימנא בשחברותיה נושאו' אותה אם כן הויין לה אינהו תרתי ואיהי חדא הא הלתא ה"ל רשות הרבים וספיקו מהור דהכי מערינן בגמרא בריש פרק שני נזירים. ויש מי שתירץ אין רשות הרבים אלא בשלשה אנשים אבל נשים אפילו מאה נמי בשלשה אנשים אבל נשים אפילו מאה נמי כאחד דמיין ורשות היחיד הוא מאי טעמא דגמרינן מסוטה מה סוטה אין סתירתה אלא באיש אחד אבל ב' אנשים והיא לא סתירה

היחיד היא, וזה אינו כלום.

אדם מתיחד הילכך הויא לה סתירה ורשות

אנשים אבל נשים אפילו עשר נשים אין

אנשים א) אף רשות היחיד בלא שלשה

היא שהרי אשה אחת מתייחדת עם ב'

ברה"ר ספקו טהור אפילו הטלית שאין אלא ספגלון וספל ספלון דרה"י ספקו ממא אבל בשתיהן שהרי שנינו כל שאתה יכול לרבות ספיקא חד. ומסקנא ברה"י ספיקו ממא שהן שתי ספיקות בין בטלית שאינן אלא לא בזה ולא בזה ספיקו טהור בין בטהרות ונגע בטהרות ונטמאו או ספק לא נגע הטלית בטומאות ספק נגע טליתו בטמאות ונטמא לממא בגדים כגון משכב ומושב ושאר אבות וטליתו טהורים וטמאות בצדן שראויין למעלה מראשו. יש מפרשים כגון שהוא וטהרות וטמאות בצדו טהרות וטמאות היא כגוף השרץ. **היה מתעטף בטליתו** מטמאה אינה נחשבת בכלל המנין אלא הרי היא טמאה ודאי ואין הספק בה אלא שהיא במטה וחלקה רשות לעצמה ולי נראה שזו ואחרים העמידוה לזו כשהיא ישנה בכילה

ואחרים פירשו דאו או קחני היה הוא טהור וטמאות בצדו ולמעלה מראשו או שהיה הוא טמא וטהרות בצדו ולמעלה מראשו וכך פי' רש"י ז"ל. והא דקחני **ואם א"א** לי אלא א"כ גגע טמא. לאו דוקא א"א שא"כ האיך אמר רשב"ג אומרים לו שנה והלא א"א וא"ת רשב"ג ארישא פליג, א"כ

ספק אחד.

ה"ל רבנן לקולא ואיהו לחומרא ואנן איפכא אמרינן לקמן במכילחין דכי אמרי רבנן אין אלא ודאי רשב"ג אסיפא פליג דה"ל רבנן לחומרא ולפיכך אמרו אין שונין וא"א לאו דוקא אלא שהדבר קרוב הרבה ליגע ורחוק עלא ליגע ובכיוצא בזה א"א דלאו דוקא לגמרי בפרק כיצד העדים.

ומה שכחב רש": ז"ל אין שונין הויששין שמא עכשו נגע ובתחלה לא או חלוף לאו דוקא דא"כ אפילו לחומר" אלא הויששין דוקא דא"כ אפילו לחומר" אלא הויששין שמא עכשיו לא נגע ובתחלה נגע ולא חלוף.

מא עכשיו לא נגע ובתחלה נגע ולא חלוף.

הקשו בתוספות ונימא דיו לבא מן הדין הקשו בתוספות ונימא דיו לבא מן הדין מה כלי חרס אינו מטמא אדם לטמא בגדים אף משכב ומושב לא יטמא אדם לטמא בגדים אף משכב ומושב לא יטמא אדם לטמא בגדים בגדים. ולאו קושיא היא דאנן הכי קאמרינן ומה כלי חרס שטומאתו מועט" שהוא ניצל באה" המת גזרו על מעת לעת שלו כנד" עצמה משכבות ומושבות שטומאתן מרובה לכ"ש שנעשו מעת לעת שבנדה.

ועוד הקשו דנימא פכים קטנים יוכיה שטמאים במת ואין מטמאים במעלייע שבנדה כדאמרינן בבבא קמא ופירש רש"י

בנדה עצמה האמר במשכבו' ומושבות דכיון אינה קושיא דמה לפכין קטנים שהן טהורין להטמאות בנגיעה אינו מטמא בהיסט, גם זו להיסט בלשון נגיעה לומר שכל שאי אפשר ואעפ"י שאפשר בהיסט להכי אפקיה רחמנא ז"ל שהוא של חרס ואי אפשר ליגע בתוכן

תוך כגון בשערו רוקו ומשקה הזב והזבה. אבל מן ההיסט אין לך ניצל מהן ולא ממגע שאינן ראויין לישיבה ומהורין במדרס הזב לדעת הגאונים שהן מפרשים פכין קטנים דאשכח' בכלי חרס מוקף צמיד פתיל כ"ש שמטמאין בנדה עצמה עשו מעת לעת כמוה

با بال

רבנן לחולין שנעשו על טהרות הקדש לא דררא דטומאה מדאורייתא לקדש גזרו בהו על טהרות קודש חמש בתרייתא דלית בהו בהו רבנן בין לקדש בין לחולין שנעשו ראית להו דררא דטומאה דאורייתא גזרו חומר בקודש (דף כ"א ע"ב) חמש קמייתא דררא דטומאה כדאמר התם בגמרא פרק קתני. קשיא עלה והא קתני התם דלית בה דטומאה היכא דלית ליה דררא דטומאה לא ומפרקינן כי קתני היכא דאית ליה דררא הא דאקשינן א"ה ליחנייה גבי מעלות.

כענין קנסא משום דלא בדקה הפסידוה בעלמא למפרע לאו דררא היא כלל אלא דעלמא מדרבנן ליכא דכל שהוא חששא דטומאה דרבנן אית להו הכא אפילו דררא וי"ל דהתם דאורייתא לית להו אבל דררא

גזרו בהו רבנן.

דטומאה ואפ"ה החמירו בהו לא קתני. ליה דררא דטומאה אבל היכא דלי ליה דררא ולהכי מפרקינן כי קתני בהנהו היכא דאית הקדש נמי איתא כדאמר בשילהי שמעתין מעת לעת שבנדה לחולין שנעשו על טהרת דליתנהו אלא לקדש לא מצי למיתנייה דהא על טהרת הקדש דאלו בהדי בתריית' כיון קמייתא דאינון בין לקדש בין לחולין שנעשו וי"מ דהכא הכי פרכינן ליתנייה גבי מעלות WILT.

לא הוו צריכין בדר' לתרוצא כדעולא דהא על על טהרת הקדש קאמרינן דאי לת"ה לקדש ולא לתרומה ולא לחולין שנעשו לא לתרומה איתמר אבל השתא להאי לישנא בקדש לתרוצא לברייתא דקתני לקדש אבל בשלהי שמעתין לחולין שנעשו על טהרת והלשון משובש הוא לדעתי דההוא דאמרינן

בקשיא והכא נמי תיקשי וניכללה מכלל. הדעת והוינן בה וניכללה מכלל ואסיקנא ומואאי י"ט שצריך לומר הבדלה בחונן מתפלל אדם הביננו חוץ ממוצאי שבתות ברכות (דף כ"ט) דאמרינן כל השנה כולה וניכללה מכלל כדמקשינן בגמרא במסכת הבדלה בחונן הדעת. איכא דמקשו עלה בן גמליאל מתפלל י"ה מפני שצריך לומר קדשי מזבח גמורין. הא דאמר רבי הנינא שהיו מתנסכין ממש על גבי מזבח היינו כיון שהיו עושין על מהרת הקרש על מנת במעל"ע שבנדה לכך צריך לשנוי כדעולא לחולין שנעשו על טהרת קודש לא גזרו ממש אלא ודאי צ"ל להאי לישנא דאף איכא אוכלין הוליהן בטהרת הקדש בימיו

ומתרצין התם כיון דאמר כל השנה כולה מתפלל הביננו מפקע פקיע ליה למכלל כמה דבעי אבל הכא כיון דלא רגיל בהביננו אלא

יאשיה אשר לא יעבד בו לשעבר ואיתא וכן הא דאמר נ"מ לנחל איתן סבר לה כר" מאתים ומחלוקת היא ביבמות ובכתובות. קסבר מוכת עץ מותרת לכהן גדול וכתובתה נטלו בתוליה בין בעץ בין באדם. א"נ כל זמן שלא נבעלה לאו דוקא אלא שלא עץ מילחא דחלי במעשה הוא והאי דקחני נפקא מינה לכתובה ולא לכהן תניא ומוכת באי תנא בוגרת מותרת לכהן גדול א"נ דתלי במעשה. פירש אליבא דר"ש קסבר רב ששת בריה דרב אידי בי קתני מידי למימר ולטעמיך ולא אמר. הא דאמר עיקשי לך אלא איכא כמה דוכתי דיכול ואפשר הוה התם למימר ולטעמי' הא דתניא לגמרא ומיהו לא מידחי מימרא בקשיא אתי למיטעא. עוד י"ל התם והכא קשיא ליה מפני הטורח אי אתי למיכלל ביה מידי

במוצאי יום כפורים בלבד הוא דמתפלל

रत थ

בסמוך.

ראתה ואח"כ הוכר עוברה מהו. יש להקשות והלא כל מדות חכמים כך הם במ' סאה הוא טובל בחסר קרטוב אינו יכול לטבול אף כאן מכיון שנתנו שיעור לדבר בהכרת העובר ראתה ולא הוכר פשיטא

שמטמאה מעת לעת אע"פ שאח"כ הוכר

בפלוגתא בפ' עגלה ערופה.

ריש לפרש ראתה ואח"כ הוכר עוברה בו ביום ששלמו לה שלשה חדשים מי אמרינן

כי מצפרא נמי הויא היכירא ואנן הוא דלא בקאינן או דילמא גבול יש לה וא"ל מידי הוא טעמא אלא משום דראשה כבד עליה בעידנא דחזאי אין ראשה כבד עליה בחמיה

וזה הלשון אינו נכון מפני שהיה להם לפרש ובו ביום הוכר עוברה ולימא נמי כיון דבו

ביום חויא לא מטמיא.

הילכך דיה שעתא.

עשרים שדבר בסתם נשים שהן ממאות נקיים ימי טהרה הם ולפיכך לא מנה אלא נידה וג' ימי זיבה ומכאן ואילך כיון דבעינן דלא פליגי מר חשיב ימי טומאה ז' ימי זורסין כגרסת רש"י ז"ל כ' יום ופירש פליגי מר וכו^י. ופשוטה היא. והספרים אמר רב הסדא שלשה ועשרים יום ולא וזה הלשון עיקר. גרסת ר"ה ז"ל רבא הולד חי ומכביד עליה אלא מזמן זה ואילך עליה אלא משעת הכרת העובר ממש שאין אינו מטהרתה וא"ל אף איבריה אינן כבידין בעובר ממש הוא וקודם לכן אפילו בסמוך בעצמה או דילמא גבול שנתנו לה הכרת העובר וקרוב לו מלפניו כשהיא מרגשת ראשה ואיבריה כבדין והיינו משעת הכרת בעי מיני' גבול שנחנו לה חכמים משיהא ויש לפרש אותה כפשומה ור' ירמיה הכי

דג' עונות קמייתא לאו משום סלוק דמים כשקרבה ראיתה בשנייה דאיגלא מילתא אבל בראיה שניה מטמאה מעל"ע התם במה שאמרו דיה שעתה בראיה ראשונה הוחזקה ומטמאה מעת לעת ומתני' דקתני שהיא תחלת למניין ובשנייה שהיא שלישית ואפילו בזקנתה לפיכך דיה שעתה בראיה זו עכשיו הוא שמתחלת להחזיק עצמה ברוא' רואה וכשהיא רואה פעם לסוף ג' עונות זקנות מפסקת ורואה ופוסקת ושוב אינה מכלל זקנו' שכן דרך סלוק דמיהן של שדמיה מסולקין ואין ראיה זו מוציאה עליה ג' עונות סמוך לזקנתה הוחזקה בזקנה דבעינן הכא עד תלתא משום שכל שעברו היא דאמר בתרי זימנא הויא חזקה והא וראתה דיה שעתה. י"מ דהא מני רבי לנדה ולזיבה. ועוד עברו עליה ג' עונות

ול"ג דוקנה צריכה להחזיק עצמה בראיות והא דקתני מתני' אבל בראיה שנייה מטמאה מעת לעת אבתולה קאי והוא ראיתמר בגמרא עלה רב אמר אכולהו לומר שכולן ישנן בדין הזה שאם החזיקו עצמן

אף ראיה שניה זקנה היא אלא שרואה

הוו ולא הגיעה זו לכלל זקנה. אבל רחקה

וצריכה חוקה, וזה לשון נכון.

וסתות ושור המועד כרשב"ג. דלקמן תנן סתמא כרשב"ג וביבמות אמרינן דשטתא דוסתו' לא מוקמינן להו כרבי בכללה לדברי הכל ואינו מחוור. ועוד מטמאה מעת לעת סתמא כרבי דהא זקנה פי' אמרינן דמתני' דקתני אבל בראיה שני' מממאה בשלישי עצמה מעת לעת ולהאי נגח משלם אף זו בג' פעמים הוחזקה הילכך שור המועד בשלשה זימני אתחוק, ואידך כי חוקה ומטמאה מעת לעת כשור המועד מה וי"מ אותה לרשב"ג דבתלתא זימני הוי כשאר הנשים מעת לעת וזה פירש מדוקדק. בתרי זימני אלא בדין הזה להחזיק עצמה אולנה קאי דוקנה הא קתני לה בבתרייתא אחת הוחזקה לדמים ודאי הכל מודים דלאו פעמים הרבה. ומיהו מחני' דקחני דבראיה כל ימי מניקותיהן ועוברן ואפילו הן שופעות מעת לעת, אבל מעוברת ומניקה דיין שעתן שמחזקות עצמן בראיות ומטמאות אח"כ ל"ש אלא בתולה וזקנה שישנן בדין הזה בדמים מטמאות מעת לעת, ושמואל אמר

ולכל הלשונות נמי קשיא כיון שהוחוקה זו ולבסוף דלאו סלוק דמים הוה בה כלל נטמא למפרע מעת לעת שבכל ראיותיה והשיב רשייי מעת לעת דרבנן הוא וכל שעדיין לא הוחזקה לראות ולא היתה בכלל בודקות אותן הילכך פעם ראשונה ושניה בחוקת טהרה כדתניא לקמן ואין הנשים ותנוקות שלא הגיעה זמנה לראות הרי הן תאמני כלל אינה בכלל מעת לעת שבנדה יתירה הילכך כל שאינה צריכה לבדוק וערבית וזו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה לבנות ישראל שיהיו בודקות עצמן שחרית קנסא דרבנן הוא כדאמרו חכמים תקנו להן מטמאה מעת לעת דטעמא דמעת לעת כעין שכל אשה שלא הוחזקה כבר ברואה אינה בשלישית לרבי וברביעית לרשב"ג מפני בביינו טעמא דלא מטמיא מעת לעת אלא הגיע זמנה לראות וכו^י. יפה פי' רש"י ז"ל ליכא למימר הכי. הא דתניא **תנוקות שלא** הפילה דאפשר לטמויה אבל לאחר עונות דאכחיש' ואיתרעי א"נ התם בסמוך לראיה מעיקרא לא שכיחי בה דמים והשתא הוא עובר הוא אבל הכא אכתי איכא למיתלי נעבד פפא מאני התם דאיגלאי מילתא דלאו רב פפא דתריץ הכי הנח מעת לעת לרבנן לכשהפילה רוח וזו אינה קושיא דהאיכא וראחה אמאי [אין] מטמאין אותה למפרע הקשו למעלה גבי היתה בחזקת מעוברת לטמא אותה למפרע. ואם תשאל הרי שבשעת ראיתה בחזקת טהרה אין מחמירין

הקנה לבדוק שחרית וערבית דיה שעתה.

רבי הילכך בג' מטמאה מעת לעת שהרי

היתה צריכה לבדוק שחרית וערבית, ואע"פ

שעדיין לא הגיע לכלל שנותיה, וכיון

שלא בדקה הפסידה עונה יתירה ושהגיע

עליה אפילו בראשונה אלא שהיא קולא

עליה אפילו בראשונה אלא שהיא קולא

לדבריהם. עברו עליה ג' עונות חורה לכלל

תנוקות שלא הגיע ומנה עד שתראה שתים

ותהא מוחזקת לראות לדברי רבי דשוב

צריכה בדיקה ומטמאה מעת לעת.

והא דאמרינן לקמן (דף י' ע"א) בין שניה לשלישית כיון דלא אתחזק בדם כתמה נמי לא מטמינן לאו אליבא דהך ברייתא דרבי אלא אליבא דהילכתא כרשב"ג. וכן פסק הר"ם ז"ל דקטנה כתמה טהור עד שתראה

דם ג' וסתות.

וחזקיה סבר כיון (דחזיא) [דאלו חזיא] הרי היא כשאר כל הנשים אח"יכ כחמה מחזיקה וטמא דבכל (מראיה שניה) [מראות משניה] ואילך הוחזקה.

אבל רש"י ז"ל פי' אליבא דברייתא [דרבי] ומאי כיון דלא איתחזק בדם שעדיין לא הוחזק' בה לטמא מעת לעת ולפי דבריו

> ז"ל ולדידן דקי"ל כרשב"ג אין כתמה ממא עד שיעברו עליה ד' וסחוח. לראיה פעם ראשונה [דרב גידל] פירש רש"י ז"ל דהיינו [ראשונה שאחר ההפסקה ושניה היינו] ראיה שניה של דלוג שהיא ראשונה לראיה דעונוח. ולפי שהיא עומדח בה כשרואה עכשיו בעונו' קרי לה הכי.

> אנן כר' אלעור קאמרינן ולישנא דהדרא קא ואכתי לא הוחוקה ג' פעמים להפסקה דהא מטמיא מעל"ת משום לסוף ג' עונות חזיא לעת. ומיהו בראיה (ג') [ראשונה] שלה לא חזיא בעונות ואילך לעולם מטמאה מעת עונות י) כיון דראיה שלישית הוא יא) מכי של עונות ט) דיה שעתא כדאמרן שניה של בעלמא הוא. ואמר רב גידל פעם ראשונה לדלוג ולא לעונות דכיון דשנתה כ"כ אונס בלא מנע מינה עונות ולא תהא מוחזקת לא בדילוגו ושתים בעונות סלוק דמים הוא חדא חדא] מיניה דסד"א כיון דראתה שתים איתמר ורב אשי בעא [לאפסןקי ולמפשט שזרה וראתה עוד בעונה ותרתי בעיי אהדדי ראחה פעם אחת בעונה ובין שני לשלישי גם על] פעם אחרת בין דלוג ראשון ושני ויש לפרש "הדר קחזיא בעונות" [דקאי

חזיא דייקא כדאמרן.

אי קד

אלא לקפיצות והתניא. פי' רש"י ז"ל דכל יום שתקפוץ מחזיקין לה רואה ואפילו בשאר ימות השנה ואין פירו' זה נכון דאי מעיקרא קס"ר דלקפיצות לחודייהו תקבע וסת הכי הוה לן לתרוצי בברייתא לא קבעה לה וסת לימים אבל קבעה לה וסת לקפיצות לחודייהו דמאי דקא אמרינן מעיקרא משנינן לחודייהו לקפיצות לחודייהו קמ"ל. לימא ליה לקפיצות לחודייהו קמ"ל.

תיחזי אלא בימים וקפיצה ועוד מאי קא חואי מאי מהני לן פשיטא ודאי דלא דלא קבעה כדפרישית קפצה בשבא ולא וה"ה לקפיצות לחודייהו נמי דפשיטא ליה וק"ל כיון דלימים לחודייהו פשיטא ליה ומשום דאכתי לא מטאי זמן קפיצה. הוא דגרים קמ"ל דקפיצה נמי גרמא חואי מהו דתימא איגלי מילתא דיומא בשבא וחוא ולשבתא נמי קפצה ולא דקפץ בחד בשבת וחואי וקפץ בחד לחודייהו פשיטא אמר רב אשי כגון כדפרישית. הכי אשכחן בנוסחי: לימים לימים ולא לקפיצות לחודייהו פשיטא היא ובתניא אינה קובעת ומתרץ אינה קובעת אלא ה"פ אלא לקפיצות בימים קבעה

> מקשי' ומאי קא אתי רב אשי לחדותי הא מימר קאמרינן בברייתא דלא קבעה וסתות לקפיצות לחודייהו. ואי תקפוץ בשבת לא תיחזי והלכך איצטריכא ליה לאשמועינן ימים לפום מאי דקא משנינן ואדרבא פשיטא דבעיא ימים וקפיצה.

ונראה שרש"י ז"ל גורס ולשבתא קפצא ולא חזיא ולמחר חזאי בלא קפיצה ומהו דתימא איגלאי מילתא דיומא הוא דגרים ולא קפיצה דהא בקפיצה בלא יום לא חזאי וביום בלא קפיצה חזאי קמ"ל דקפיצה דאתמול גרמא לראיה דהאידנא ומשום דאכתי לא מטאי זמן קפיצה לא חזא מאתמול וזהו הנכון.

דרב הונא ולא ידעינן אי פליגן לישני ולמדחי' לקמא איחמר בחרא או דילמא אע"ג דלאו הכי איחמר אלא האי תרווייהו איחנהו לענין מעשה ומסחברא כיון דוסחו' דרבנן לקולא נקטינן בהו והלכחא כחרי לישני ולקולא, ואחר שכחבחי זה מצאחי להרמב"ם פאסי ז"ל שהחמיר ובטלה דעחינו מפני דעחו. מחניחין צריכה להיות בודקת וכו' ומשמשת בעדים וכו'. פירש

מחני" פרושי קא מפרש לה ואזיל וכיצד קחני כיצד צריכה להיות בודקת פעמים ביום שחרית וערבית ואע"פ שלא שמשה כלל וכיצד משמשת בעדים בודקת נמי בשעה שהיא עוברת משאר עסקיה לשמש בשעה שהיא עוברת לשמש היינו עד שלפני השמיש וש"מ דצריכה בדיקה לפני תשמיש והעד (הג') [הב"] לפני תשמיש אי אפשר והעד לה אלמא צריכה בדיקה בין לפני ואחד לה אלמא צריכה בדיקה בין לפני חשמיש בין לאחר תשמיש.

והיינו דאמרינן לעיל [דף ה' ע"א] שחי בדיקות אצרכוה רבנן חדא לפני תשמיש וחדא לאחר תשמיש ורמינ' למחני' זקחני והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה דהיינו תשמיש דומיא דמשמשת בעדים דהך סיפא תשמיש דומיא דמשמשת בעדים דהך סיפא העיקרא [אידי ואידי לאחר תשמיש] משום וכי תריץ] נמי לעיל גבי רישא דמחני' מעיקרא [אידי ואידי לאחר תשמיש] משום דקשיא להו קס"ד לפרושי ההיא דשני עדים דבסוף קא חשיב אבל בהך סיפא דכ"ע עד שלפני תשמיש קחני וכדמפרש עלה לקמן בגמרא. מדאמרינן הכא מימי מהרה לימי מימאה לא קבעא. נ"ל

בהן והוחוקה להיות בודקת לטהרות לאחר במהרות עכשיו מאחר שהורגלה לעסוק לאחר תשמיש ואע"פ שאין דעתה לעסוק שתהא צריכה לבדוק לפני התשמיש וכ"ש בהן ומתוך חומר הטהרות החמירו לבעלה והכל משום חומר המהרות שרגילה לעסוק וכן הצריכו לאיש עצמו לקנח בעד ולבדוק כפירקן דכל היד קודם שתלך או שתקנח שיעור כדי שתרד מן המטה א"נ באחר אחר שהצרכוה סמוך לתשמיש מאחריו בתוך שמא ראתה מחמת תשמיש ובדיקה שניה מטתן יהו צריכות בדיקה לטהרות חוששין הטהרות עוד החמירו עליהן שאם שמשו ישראל לבדוק שחרית וערבית להכשיר לבעלה. פירש אע"פ שחקנו חכמים לבנות דבעיא בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה עליה וכו' כל היולדות בכלל הן. דמגו דמידי הוא טעמא אלא משום דראשה כבד שמעתין במפלת שאין לה חלב אכתי קשיא בימי עוברה ולא בימי מניקתה ואי מוקמת אברהם ז"ל היה אומר שאין קובעת לא ממעטינן הכא אלא ימי טוהר דידה, וה"ר דאשה קובעת וסת בימי מניקתה דלא

נמצא שאין כאן בדיקה מן הדין אלא שלאחר

תשמיש.

לה לר' זירא אין לה וסת אפילו לבעלה לבעלה לא בעיא בדיקה כלל מדלא מתרץ שתבדוק בעסוקה בטהרות וש"מ נמי דכל דאמר אשה אין לה וסת אסורה לשמש עד דכיון דשמעיה רבה בר ירמיה לשמואל נראה דהא דרב יהודה איתמר מכללא דההוא הרב ז"ל. הדא מכלל דהברתא איתמר. לבעלה אינה צריכה דהא ליכא מגו כך פי' לאחר תשמיש לטהרות אף לפני תשמיש שמש עכרו, ז) וכיון שאינה צריכה בדיקה וציינו דאמרי (לעיל) [לקמן ע"ב] אימר לגבי בעלה והכל ודאי משום מגו דטהרות אלא משמע דכל לפני תשמיש בודקת ורואה מהרה לבעליהן הן ואפילו בעסוקה במהרות בדבר דאי לא תימא הכי כל הנשים בחזקת מקום אלא במקנחת ורואה מה העד מעיד ורואה ואח"כ תשמש דאין בדיקה סתם בכל וי"ל דכל גבי בעלה צריכה להיות בודקת ראתה אם לאו זהו דרכו של פי' רש"י ז"ל. מאינו מועיל לו עכשיו שהרי אינן יודעין אם אבל מותר הוא לבעול משבדקה בעד ואע"פ דם טמאה לטהרות ומחייבת בעלה בחטאת. תשמיש ולמחר בודקת בו אם מצאה עליו עדותו של עד כלומר שמקנחת בעד לפני שאינו אלא משום טהרות אינה צריכה אלא תשמיש ולטהרות והשאר מדין מגו וכיון

בעיא בדיקה מ"ה דייק רב יהודה דשמעא מיניה ואמרה משמיה דשמואל דמחני' דוקא בעסוקה במהרות היא דמכלל היא דמתני' ליכא למימר [דוקא ביש לה וסת ולא] אין לה וסת ודוקא עירה כדאיתמר לקמן.

מאלו בשיש לה מתני היא כל הנשים ברייתא זו לשנותה אלא בשאין לה וסת בין בזו משמע ועוד דכל עיקר לא הוצרכה בד"א לטהרות אבל לבעלה מותר בין בזו דמתניתין בין שיש לה וסת וכו' ועלה קתני דמשמע לן אפילו כשאין לה וסת משום אבל לבעלה מותרת וכו". היינו טעמא מתרצין. הא דאמרינן **תנ"ה בד"א לטהרות** ירמיה] קאמרינן דאוקמתין קשי' ואוקמתין וכי אמרינן [ואוקימנא אאוקימתא דרבה בר איתמר אאוקמתין דעסוקה בטהרות קאמר רבא לקמן וכי אמרינן חדא מכלל חברתה ידעינן ההיא דבעסוקה בטהרות היא כדאמר וישנה אתמר ואי לא איתמר הך לא הוה לההוא שעסוקה בטהרות ולאשמעינן עירה דרבא בר' ירמיה ומכללא דהך אוקימנא בעסוקה בטהרות, ואמ' תו במימרא דלקמן ע,,ל שמואל שמעתא דהכא לא שאנו אלא אנעמר לאו אעיקר מימרא דשמואל אלא וי"מ הא דאמרינן חדא מכלל דחברתא

בחזקת מהורות לבעליהן.

ع، باد

Gr'Wh hi.

והא דבעיא מיניה ר' זירא מר' יהודה מהו שחבדוק וחבדוק ומה בכך. לפני חשמיש קאמר ולהחמיר על עצמו היה רוצה שאע"פ שאינה עסוקה במהרוח יהא נוהג חומר כעסוקה בהן ואמר לאו שא"כ לבו נוקפו ופורש, ור' אבא בעיא מרב הונא לאחר ושמיש ולהחמיר שלא מן הדין בשאינה עסוקה ואיהו נמי [אלא דלא] מבעיא שלא יהא לבו נוקפו ופורש.

ופיר' הענין שהיר השואלין סבורין שבדיקות הללו של מהרות יש לחוש לספיקן וזה שלא הצריכוה חכמים אלא למהרות את הדרך ומי שמחמיר על עצמו נקרא צנוע וכשר ופשטו להן שבדיקות של טהרות היר מרבה לבדוק בנשים ומשובחת ולא היד מרבה לבדוק בנשים ומשובחת ולא היהא מקום ספק לחוש להן ואף הרוצה להחמיר אין רוח חכמים נוחה הימנו מפני שלבו נוקפו ופורש ומבטל פריה ורביה

תשמיש לפי שהיא בודקת ואינן יודעין מה

ולדברי רש"י ז"ל לבו נוקפו בבדיקה שלפני

בישראל.

מצאו עד למחר ונמצא בועל על הספק ולבדוק ולראות לא עלה על דעתו שאפילו בטהרות לא אמרו כן ושלאחר תשמיש נמי לבו נוקפו בו ופורש. ולפי דברינו [במתניתין] אפי' (בבדיקות) [בבודקות] ורואה לפני תשמיש כיון שאין

בבדיקת אור הגר וכל זה וכיוצא בו גורמין

ובחומר בדיקת חורין וסדקין ואינו סומך

אתה מחזיקה בטהורה לבו נוקפו בחששות

ובשם ר"ח ז"ל מצאחי שאומרים דמ"ה לבו נוקפו דסבור אלמלא שלא הרגישה לא בדקה כלומר דהא קים לה דכולה לבעלה לא בעי בדיקה, וזה אינו סבור שמחמרת אלא שבודקח משום הרגשה וחוששין כיון אלא שבודקח משום הרגשה וחוששין כיון היחה ואבדה בעד. א"ר אמי א"ר ינאי דיתה ואבדה בעד. א"ר אמי א"ר ינאי עד נהות ואבדה בעד. א"ר אמי א"ר ינאי וה שלפני תשמיש ולאחר תשמיש קחני ובעסוקה בטהרות וא"ר ינאי עד זה שלפני חשמיש זהו עדן של צנועות דקתני מתני" בפרק כל היד והקשו לרבי אמי הא מתניתין בנדיכות קתני כדתנן צריכה להיות בודקת

ומשמשות בעדים ופריק שאני אומר כל המקיים דברי חכמים נקרא צנוע.

ולדבריז של ר' אמי פיר' משנחינו שבפרק כל היד כך הוא דרך בנוח ישראל שחקנו אחד לו ואחד לה לאחר תשמיש ואם לא אחד לו ואחד לה לאחר תשמיש ואם לא בדקו או שאבדו עידיהן אסורות לשמש עד שיבדקוהו שמא מחמת תשמיש ראתה והצנועות שמקיימות דברי חכמים מחקינות הצריכו אותן חכמים אלא שלא אסרו להם משמש אם אבד עד זה או (שאפשר) [שאי לשמש אם אבד עד זה או (שאפשר) [שאי לשמש אם אבד עד זה או (שאפשר) [שאי לשמש אם אבד עד זה או (שאפשר) [עאי

ואקשיה ליה רבא לרב אמי ופרכיה ופריש רבא הא דקאמר ר' ינאי וזהו עדן של צנועות לומר שבעד זה הוא צניעות הצנועות ששנינו במשנתינו שעד שבודקין בו לפני תשמיש זה אין בודקות בו לפני תשמיש אחר, ולדברי רבא פי' משנתינו כך הוא דרך בנות ישראל שתקנו חכמים משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה שלו מקנח בו לאחר תשמיש שהרי אין לו בדיקה אחרת

מן הדין.

ושלה בודקח בו עצמה כל זמן שהיא צריכה לבדוק דהיינו לפני תשמיש ולאחר תשמיש אחר לחקן את הבית כלומר חדש ולבן, והיינו דקתני תיקון והיינו נמי לשון שלישי לומר שאם רצו לשמש פעם אחרת למחר מחקינות להן שלישי שלא נשתמש בו כלל

ורש": ז"ל מפרש שני עדים אחד לו ואחד לה לאחר תשמיש, ולפי דבריו הכי מתרצא מתני' והצנועות מתקנות להן השלישי שהן צריכות א' לתקן הבית ומהו תקונן שלא נשתמשו בו ואפילו לפני תשמיש.

אפילו לפני תשמיש.

ולדברי הכל משנחינו בעסוקה בטהרו'
וכדאוקי שמואל להא מחניחין דפירקן

דחרווייהו בני חד ביקתא אינון וכדקתני

רישא דההיא ואוכל' בחרומה ועלה קחני

דרך בנות ישראל וכו', ולפום הכי קחני

סיפא כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן

מלא לטהרות אבל לבעלה בחזקת טהרה

אלא לטהרות אבל לבעלה בחזקת טהרה

הן. והא שמואל במאי מיקים לה. וא"ת

כשאין עסוקה בטהרות ולבעלה ואפילו אין

לה וסת א"ב מאי איריא חמרין ופועלין

אפילו עומדין בעיר נמי ועוד מאי קמ"ל

שיוצאין ובאין מערב שבת לע"ש. דנקט כי אתו מבי רב אורחיה דמילתיה נקט בטהרות דומיא דבעיא דר' זירא דלעיל והאי משמירן על עצמן לבדוק בשאינן עסוקות רב כהנא אינשי דביתהו דרבנן לומר אם עד שישמע מפיה טהורה אני והא דשאל הניח בחוקת טומאה אף ריצוי לא מהני ליה בשוהה עמה שאינו צריך ריצוי כ"כ ומיהו חזיא מרגשה. וכי אמרינן דבעינן בדיקה וכי מרצו קמה ותבע רמיא אנפשה ואי הוה הבא מן הדרך דרכו לפייס ולרצות ולתבוע בדיקה גדולה מזו. פירש רש"י ז"ל דסתם TWIW TH TOR. ICIT WATER AT TT בלאמר דדוקא נקט חמרין ופועלין ואוקימנא מיבעיא ליה וגמר' מתרץ דעדיף מיניה מפרש לה בבמה ד"א א"נ דאינהו בטויי בוא דכולהי סתמי לטהרות ולבעלה פרושי מדקתני סתמא שיימ אפילו בעסוקה בטהרות בין בא מן הדרך לשוהה בעיר אלא א"ל קמ"ל ואכתי נמי לא קים לן דאיכא חלוק וכל זה אינו מחוור דאיכא למימר ישנות הא קתני לה אידך לעיל בד"א לטהרות

ויש לפרש דישינות בעיא מנייהו אם מחמירין בהן בבאין מן הדרך משום דכיון דאין בעלה עמה לא קפדה אנפשה ואמרו

> להן לאר, נמצא כלל השמועה הלכה למעש" שכל לבעלה לא בעי בדיקה לא לפני תשמיש ולא לאחר תשמיש ואפילו כשאין לה וסת לפי פירושו של רש"י ז"ל בדברי רבי חנינא בן אנטיגנוס.

אבל מדברי הרמב"ם הספרדי ז"ל למדנו שיש לו זרך אחרת בשמועה זו שהוא מפרש זו ששנינו זרך בנות ישראל לבעלה בשאין לה עסק בטהרות והצנועות בודקות אף לפני תשמיש לבעליהן וכל מה שהקל ר' יהודה ור' זירא משמיה דשמואל אינו אלא בבדיקה זו שלפני תשמיש שכשהן עסוקות בטהרות אפילו שאינן צנועות צריכות. וכשאין עסוקות בה הרי הן בחזקת טהרה לבעליהן

ומעם לדבריו מפני שלפני חשמיש אשה מרגשת בעצמה ואפילו בישינה נמי הקלו מפני שבחזקת טהרה הן ולאחר תשמיש חוששין שמא ראתה מחמת שמש ואינה מרגשת.

לפני תשמיש.

וההיא דבעיא מיניה ר' אבא מרב הונא צריך הוא לפרש שלא מנעו אלא מלבדוק בשיעור וסת ואח"כ כדי שלא תתחייבנו באשם חלוי ויהא לבו נוקפו אבל לאחר אחר בודקת קודם שחלך ותקנח ואף על פי מתקינות וכו'. ואלו בשאינה עסוקה כבר שנינו והצנועות הכל מחני' צריכות קתני ובעסוקה בטהרות נכרת אם צנועה היא אם לא אבל לדברי נקרא צנועה, ורבא פירש לומר דבעד זה אלא ר' אמי פירש לומר שכל העושה כן צנועות לא צנועות שנשנו בפרק כל היד קתני] לה וזהו שאמר רבי ינאי זו עדן של לפני תשמיש והלא בצנועות (הוא) [במתני" שתבדוק עצמה לבעלה לחייב בעלה שאם זירא לר' יהודה כך הן מתפרשין לי מהו ומהא מתוקנת בביאה אחרת, וכן דברי ר' אשם תלוי שלא יהא לבו נוקפו בביאה זו בשלה אפשר לבדיקה זו לאחר זמן של בריקה מ"מ שמא ראתה מחמת תשמיש אבל בבדיקה שלא תחייבנו הטאת והוא צריך שהוא בודק בשלו לחטאת שאני התם דא"א

רשאר השמועה פשוטה היא לפי דרכו לפיכך כתב אינה צריכה עד שלפני תשמיש אלא משום צנועות אבל לאחר תשמיש הכל צריכים שני עדים אחד לו ואחד לה אפילו מעוברת ומניקה זקנה וקטנה האריך עלינו

אבל דברי רש"י ז"ל יותר נכונים ומוכרעים בכמה מקומות בשמועה והחכם יבור לעצמו,

את הדרך.

ז"ל תירץ את זה בע"א. שנאה מימרא לעצמו בלשון אחר, ורש"י משנתינו אלא בעסוקה בטהרות ור' זירא חנינא בעסוקות בטהרות ופי' בשמו שאין משמע השומע לשמואל שאמר הלכה כר' בהיא מכללא איתמר כדאמרי' לעיל כלומר בא, וא"ת הא ר" יהודה אמרה לעיל א"ל צריכה ופריק מאן דמתני הא לא מתני בעסוקה שצריכה ובשאינה עסוקה שאינה לה דאמר ר' זירא וכו' ומהתם ש"מ תרתי שמואל חדא זימנא אי בשאינה עסוקה למה דמקשינן אי בעסוקה בטהרות הא אמרה ולתקן אותם כדתנן בפירקן דכל היד והיינו בחטאת ואשם תלוי או לטמא מעת לעת תשמיש ואין עוות ותיקון אלא לחייב בעלה ז"ל שני עדים א' לפני תשמיש וא' לאחר והן עיוותיה ותיקוניה. לפי פי' רש"י חנינא בן אנטיגנוס משמשת בשני עדים אין לנו עדים אלא לטהרות. הא דאמר ד' הללו של שני עדים בשאין לו וסת אלמא בין עירות בין ישינות ולא הזכיר משניו' ברייתא זו דתניא החמרין והפועלין והתיר נמי כדברי רש"י ז"ל שהוא כתב בהלכות ודברי רבינו יצחק אלפסי ז"ל שנראין

ומדברי הר"ם ז"ל שהוא מפרש מאן דמתני

הא לא מחני הא לימא לעולם בשאינה עסוקה בטהרות ואפ"ה כשאין לה וסת צריכה בדיקה ואמוראי נינהו ואליבא דרב יהודה והא דלא מקשינן דידיה אדידיה משום דלא מחפרש להו בהדיא ההיא באשה שאין לה וסת.

ופסק הרב ז"ל כמאן דמחני הלכה כר' חנינא בן אנטיגנוס שכל אשה שאין לה וסח משמשת לעולם בשני עדים א' לפני תשמיש ואחד לאחר תשמיש בין לו בין לה.

ורבינו הגדול ז"ל הצריך לה בדיקה ג' פעמים עד שתהא מתוקנת והוחזקה שלא תראה מחמת תשמיש ומשם ואילך הרי היא כשאר כל הנשים ואינה צריכה כלום ועל כן היינו אחד לו ואחד לה ושלה בודקת בו היינו אחד לו ואחד לה ושלה בודקת בו לפני תשמיש ולאחר תשמיש כענין משנחינו וכמו שפי' למעלה והי עוותיה כשהורעא לה ראיה בתוך תשמיש ג' פעמים ותקוניה בשלא אירע לה כלום.

ואקשינן למה ליה לשמואל הלכה כר' חנינא בן אנטיגנוס אי בעסוקה בטהרות מוקי לה ומשמשת בעדים לעולם משום הטהרות והם מעותין אותה בג' פעמים של ראיה להוציא ומתקנין אותה כשהוחזקה שלא

> לראות ויצתה מחששא הא אמרה שמואל הדא זימנא דרב יהודה גופיה אמרה לעיל ואי בשאינה עסוקה בטהרות ואפ"ה בעיא תיקון ג' פעמים הא אמר כל לבעלה לא בעיא בדיקה ואפילו פעם אחד דאמר ר' זירא אשה שאין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק ואוקי' בעסוקה בטהרות ומדלא אמר עד שתבדוק ג' פעמים לבעלה ש"מ דכל לבעלה

לא בעיא כלום כדדייקינן לעיל.

ומפרקינן לעולם בשאינה עסוקה ואמוראי נינהו אליבא דשמואל הא רב יהודה והא ר' זירא ואידך דאמר א) לעיל נבעלה מוחרת קמ"ל דמשהוחזקה ואילך אינה צריכה כלום, ב) זהו פי' השמועה לדעת רבינו הגדול ז"ל וראוי הוא לסמוך עליו. לא פירות ולא מזונות ולא בלאות. פירש שאינה יכולה להוציא ממנו פירות שאכל עאינה יכולה להוציא ממנו פירות שאכל דמחילה בטעות שמה מחילה והכי מפרש בגמרא פרק איזהו נשך, ולא מזונות שאינו משלם מה שלותה ואכלה, ולא בלאות של נכסי צאן ברול ודוקא שאינן קיימין.

ועל הני הוא דמפרש בגמרא מ"ט תואי כתובה ככתובה דמי וכיון שכתובה קבל עליו נכסים הללו כצאן ברזל וקבל עליו מזונות ואין לה כתובה פטור הוא מכולם דלא כפליה לתנאיה והא נמי לההיא דמיא יחזיר ואוקימנא מאן חכמים ר"מ ומשום רבי יהודה אומר לא יחזיר וחכמים אומרים לקלקו" כדתנן המוציא אשתו משום איילנות הייתי מוציאך ואם לא אמר כן אין כאן השש ער וסת אני מוציאך ואם לא מפני כן לא לגלוגא נ..ל ונוא מאמר לה משום שאין רבי מאיר**יוציא ולא יחזיר עולמית.** משום שכתב רש"י ז"ל בכאן אינו נכון והא דאמר כעובעי וכבר פי' בפרק אלמנה נזונות ומה וכן היא נוטלת לדעתי ודעת הגאונים תוס' כשאר הנשים לרעת רבינו ז"ל בכתובות, ומפסדת שאינן קיימים, ובשל מלוג דינה כדין איילנות שנוטלת הקיימים בשל ברזל נוטלת מה שבפניה ויוצאה ודינה של זו אבל הקיימים נוטלת ויוצאה שאפילו זנתה

לקלקול אלא שאמר משום שם רע אני מוציאן ואף על רקלקול אלא שאמר מחם משום כך אני מוציאן ואף על החם גבי איילנוח ומוציא משום נדר ומשום אם רע ויש לומר שאפילו לא החנה ולא אמר כלום יש לחוש לקלקל דבשלמא החם אמר כלום יש לחוש לקלקל דבשלמא החם לגרש שכמה אנשים נשואים לאיילנוח וע"י אמרו שם בירושלמי אבל זו שאסורה היא לא אמרו שם בירושלמי אבל זו שאסורה היא אמרו שם בירושלמי אבל זו שאסורה היא אלא אמרו שם בירושלמי אבל זו שאסורה היא אמרו שם רע אני מכיון שלא שהה להעו שם רע אני מצא וגורש לפיכך אין הוששין לקלקול אלא שאמר משום שם רע אני

פרק ב כל היד

מוציאך.

ی، بال

נשים דלאו בנות הרגשה נינהו משובחת. ק"ל לר"ח ז"ל למה ליה האי טעמא חיפוק לי" משום דלא מיפקדי אפריה ורביה ושמעתי שהיה מפרש דלאו בנות הרגשה נינהו שאינן בדין הרגשה כלל לומר

שאינן מרגישות ולא מצוות. וכן פי' זו ששנינו בברייתא שלשה נשים משמשת במוך חייבות לשמש דאלו מותרות כל הנשים מותרת כן. ואין פי' נכון בכאן דבנות הרגשה לאו בדין הרגשה משמע.

היו בנות הרגשה אע"פ שאינן מצוות כאנשים ולא דינן ליקצף מ"מ לא היתה יד המרבה לבדוק יותר מדאי משובח' לפי שהיא משחיתה ואין שבח בהשחת' אפילו לנשים ועוד דהא מביאה עצמה לידי הרהור ואלו היתה בה הרגשה בת נדוי היא כדלקמן הרגשה נינהו.

אבל כל עיקר אין דינו של הרב ז"ל נראה לי שאע"פ שאינן מצווח על פריה ורביה ורשאי מן החורה לבטל איסור הוא את עצמה מה שאין כן באיש ואע"פ שקיים מצוח פריה ורביה התם מצוה אחריתי היא שנצטוו על הסירוס ואפילו מסרס אחר מסרס חייב אבל בהשחתה כל בשר כחיב.

עלה בקדושין באומר לו עבד אתה ההוא בקורא לחבירו עבד שיהא בנידוי ואמרי' שנדוהו אינו מנודה, וראיה לדבר דקאמרינן רבותינו אלא שב"ר מצווין לנדותו ועד לא שהוא מנודה בעצמו בנדוי דרבנן של במקשה עצמו יהא בנדוי. פי' בתוספות פ' כיצד מברכין (מ, א). הא דאמרינן לפרש להן היו. וכן נמי משמע במס' ברכות וי"ל דא"ל לאו פלוגתא היא אלא בשואלין יהודה שיטה וירד הוץ לכנישתא וישתין. למימר שיפלוט ואני'פ שמפסיד' וכן בדרב אחר מודו ליה. הילכך גבי תרומ' ה"ל ומשום חשש פסול המשפחות אבל במקום אלא בדליכא עפר תיחוח ולא מקום גבוה ותייכ לא פליגי רבון דאמרו לו עליה דר"א כל האוחו באמה וכו". י"ל דהכי אקשינן

עבד יהא בנדוי.

הא דחניא **רוכבי גמלים כולן רשעים.**ובשלהי מס' קדושין אמרינן הגמלים כולן

כשרים החם במילי דעלמ' ולבן לשמים

הכא רשעים בדבר הזה, א"נ הכא רוכבי

גמלים ורשעחם משום חמום זה החם גמלים

שמחמרים אחריהם. והא דמרכר הכא הספנין ואע"ג דליחנהו ברכיבה לומר שהם כשרים וצדיקי' גמורים בכל דבר בחמום ובשאר דברים ואגב אחריני נקט להו וכן פי' החמרים יש מהן צדיקים ויש מהן רשעים

שמותי משמחינן ליה דתניא הקורא לחבירו

בדבר הזה קאמר הא דמכף הא דלא מכף ואלו בשאר דברים רובן רשעים וליסטים. **וליחוש דילמא דם מאכולת הוא.** פי' רש"י ז"ל דעל עד שלו פריך ומיהו ה"נ

קשיא לעד שלה.

ולפיכך הקשו מקצת המפרשים א"כ אין לך אשה שנטמאה בנדה בבדיקה. וי"ל בעלמא ודאי לא חיישינן משום דלא שכיח אבל מתוך שבדקה מיד לפני חשמיש ומצאה מהור יש לספק ולא מחוור.

הייל שלא בשעת בעילה ממש ודאי אותו מקום בדוק הוא אצל מאכולת שהוא סתום מלכנוס ואם נכנסה מתה היא ואין דמה יוצא ממנה אבל כאן יש לחוש שמא בשע' בעילה דחקה ונכנסה והשמש הרגה ושפך דמה עד עקבו א''נ שמא על השמש היחה מאכולת ועמו נכנסה ופריק דחוק הוא ואין מאכולת ועמו נכנסה ופריק דחוק הוא ואין מאכולת שעל השמש נכנסת עמו וכ''ש בפני עצמה. ובחוספת אמרו דעל עד שלו דוקא פריך משום דכיון שבדקה היא בשיעור וסת

ואין קנוח העד נמי ממעך מאכולת והורגה

חיישינן למאכולת דרוב דמים מצויין בנשים

שאם היה דם נדה בשלו היה נמצא בשלה

ומצאה טהור והוא מצא יש לחוש למאכולת

אבל בשלה בבדיקה דעדים לא

(ובמעורה) [ובמעוכא] דשמש אין לחלותה כיון שלא נמצא על שלה.

ממאה נדה. נמי על הירך בין שלא נמצא אלא על העד לטומאת נדה ולא בירך הילכך בין שנמצא ועוד דלא שכיה קרוב הוא יותר לתלות בעד הוא וממא וכיון דאיכא ספיקא דירך גופיה דילמא דם בירך הוה ואי הוה בירך נמי כתם שמצאת עליו על העד דליכא למיתני אלא בכולהי נוסחי וכן מצינו בשם ר"ח. ופירושו ביריכה ולמחר מצאת עליו דם. גרסינן עליו לזה. בדקה בעד הבדוק לה וטחתו גו געעלוט (כמלום) [ממלום] ההוככע מן הסדין אלא נבלע הוא בו מהכ"ש שא"א בו שדם מאכול' מועט הוא ואינו מתקלח לחוש שמא נרצפה על הסדין וממנו נתקנה שכבת זרע לחה אין המאכול' באה עליו ואין לדחוק ולומר שכל קודם קנוח כיון שעדיין שבעל שהרי אינו אלא ככתם בעלמא ויש ליחוש שמא מאכול, הוא שבאה עליה אחר בעילה זמן מרובה קודם קנוח טמאין ואמאי ליה רבון שיעורא אלא אע"פ שיהא אחר אבל עדיין אני תמה על עד שלו דלא יהבו

ורש"י ז"ל גרס ונמצ' עליה דם ופירש על יריכ' של אשה ואין דבריו מחוורים שאם

אף בעד.

העד נמצא ואין עליו כלום נראה ודאי עדם יבש על ירכה היה ואין לטמא אותה נדה ואם דוקא כשנמצא אף על העד למה לי מציאת הירך וכי מפני שהוטח ממנה דם נקל ויש להעמידה בשאבד עדה. וי"ל לעולם כשנמצא אף על העד וכשלא נמצא על הירך כלום פשיטא בעד הוה שאלמלא על הירך הוה לא נחקנה לגמרי ממנה אלא אפילו נמצא על הירך נמי טמאה נדה כיון שנמצא

ולדברי הכל אף בזה צריכה כגריס ועוד שאלמלא כן חוששין שמא דם מאכולת הוא שאפילו בקנוח של שיעור וסת ואח"כ שהדבר קרוב ואפילו לחטאת ואשם הקשו למעלה וליחוש דילמא מאכולת הוא. ומיהו כיון דאיכא שיעורא דנפקא ליה מחשש מאכולת טמאה נדה ואפילו לר' חייא ואם היה משוך ממא בכל שהוא דלא גרע מהניחתו תחת הכר וכן בפרק הרואה כתם אליבא דהלכתא וזה דעת הראב"ד ז"ל.

רלפי גרסת ר"ה ז"ל י"ל כמו שנמצא על העד ולא על הירך כלום שאם מאכולת נרצפה שם בתחלה על הירך נמי היה נמצא ומשהוטה העד על הירך מקום (דחוק) א) הוא אצל מאכולת אלא מקנוח היה דם ונבלע

דאלמא שיעור אשם חלוי אינו אלא שחקח בכר או לתחת הכסת ותטול עד ותבדוק בו דאקשי' מדתניא כדי שתושיט ידה מתחת במטה ותבדוק והכי מוכחא שמעתא והיינו ומאי הדחה בדיקה כלומר כדי שתרד מן פניה. לישנא מעליא הוא ומאי פניה שלמטה הא דתנן כדי שתרד מן המטה ותדיה את בו ממש רגלים לדבר דרוב דמים מצויין בו. כלל טמאה דלא דמי לחלוק דכיון שבדקה והראב"ד ז"ל סובר דבעד אפילו אינו בדוק אפילו לקחתו מן השוק סתם טהורה לבעלה. היה בדוק כלל אפילו לרבי טהורה לגמרי כגריס ועוד הרידינו כסדין וחלוק וכל שלא (ואי) [ועוד אני] אומר כיון שהצריכוה בגד מן האשפ' וקנחה בו מי מטמא רבי נדה. בדוק כלל לא אמר ר' ממאה נדה אטו לקחה מאכולת או משאר דברים הא בבגד שאינו סמוך לבדיקתה אם יש עליהם טיפי דמים מן צמר נקי ולבנים אלא שלא חזרה וראתה בהן פירש בתוספות כגון שהזמינה פקולין או לדברי רבי. בדקה בעד שאינו בדוק לה. שצריכה שיעור כתם וממאה נדה אלא זו בסמוך אף אתה עשיתו כתם אלמא אין לך וכן נראה מלישנא דגמ' דקא מקשה ר' חייא בעד ולפיכך לא הוטח ממנו על הירך כלום.

עצמה על המטה טמאין מספק בא זה ולמד כל זמן שלא שהת' כשיעור הזה אלא בדקה ובדקה אין בועלה טמא שזהו אחר זמן הא לר' עקיבא אלא כך אמר אם ירדה מן המטה כל מעת לעת כך הוא נדון בין לרבנן בין צאי שיעורא לא ללמד על דין עצמו שהרי ואינה מטמאה את בועלה והאי דפריש תנא ותבדוק שזהו אחר כך שמטמאה מעת לעת שאינן ממאין מן הספק כדי שתרד מן המטה מה הוה. והדר תני איזו אחר של שיעור זה ופמורין מן הקרבן ולא פי' שיעור אחר זמן נמצא על שלה לאחר זמן טמאים מן הספק חסדא פרושי מפרש לה למתניתין הכי תנן ז"ל וחסורי מחסרא וה"ק ול"נ אלא רב חסדא דה"ק איזו אחד זמן וכו' פי' רע"יי אלא תחת הכר או תחת הכסת. ופריק רב העד ותבדוק דקס"ד סתמא כשאין עד בידה

אבל לדברי רש"י ז"ל שאומר חסורי מחסרא וה"ק בהדיא איזו אחר זמן כדי שחושיט ידה וחטול עד וחבדוק לא הוה חו למיחני כדי שחרד מן המטה ואפשר לחרץ לו שבא לפרש שלא חעלה על דעח שבדיקח ראשונה שלאחר זמן ראשונה כשירדה מן המט" היא לפיכך פירש שחיהן ואמר שאלו

על זה.

שלא שהתה כשיעור אחר וכן דרך משנתינו לא פירש באחר זמן דבר אחר אלא כל שעד בידה ש"מ שבכל מקום שפי" אחר שהתה כשיעור הזה לעולם טהור ואע"פ תוך זמן זה אבל ירדה מן המטה ובדקה או על המטה בדקה אע"פ שהושיטה ידה לעד שהתה שיעור שתרד מן המטה ותבדוק אלא תוך זמן זה כלומר כל ששהתה ובדקה ולא לא שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה אומרים ואמר להם כך פרשו הכמים ביבנה אין אנו מפרשין אבל לא בדברי היהיד אנו יחיד הם אומרים אמרו לו לא שמענו לפי' תמה עליהם בזה אלא אם כדברי ר"ע שהוא היה בהם דבעי חתיכה משתי חתיכות ולא אליעזר בר צדוק משום אשם חלוי יודע ואת, כ שהיו צריכין לפרש לדבריו דר' זמן שהרי כל מעת לעת נמי כך הוא דינן פירש ולפיכך אין אתם הוששין לפרש אחר אומרים שמטמאה את בועלה מעת לעת צדוק לפני הכמי' באושא שמא כר"ע אתם אחר זמן דבר זה שאל ר' אלעזר בר וברייתא נמי דייקא כדידן, דתניא איזהו הזמן הראשון ושלא ליתן בו מקום לטעות. מפי לומר שפי' אחר אחר ללמד על אחר ירדה אחר אחר הוא וכ"ש לדברינו דמחוור

ללשון שפירשנו.

ואקשינן לרב אשי אמאי קא מטהרי רבנן בברייתא ביורדת מן המטה ובודק' הא במתני' מטמו כשיעור הזה וכ"ת דאין עד בידה ה"ל לפרושי שהרי אין משמעו' הלשון זה אלא כל ששהתה כדי שתרד לעולם טהור ואפילו עד בידה וכדקתני

מתניתין נמי כדי שתרד ומוקמת לה בעד [בידה] דהיכי אפשר דהכא והכא חד שיעורא קתני והכא טהור והכא טמא ה"ל לפרושי במתני' עד בידה ובברייתא אין עד בידה אלא ש"מ כרב חסדא ותרווייהו שיעור לטהר וזהו דרך פירש רש"י ז"ל בשמועה כולה ויש לשונות אחרים ואין בהם ממש.

דף פר

רש"י ז"ל שלשים יום לראיה ואמרו שכך נמצא במס' נדה בירושלמי ואמר רב הונא דכי מצאה תוך ימי עונתה לא בעיא בדיקה אנא שלא הגיע ימי וסת אבל הגיע קודם ביאתו מן הדרך אסורה וסתות דאורייתא הלכך אסורה עד שתאמר לו בדקתי בשעת הוסת עצמו ומהורה אני ורבה בר בר חנא אמר אפילו הגיע עת וסתה מותרו' וסתות דרבנן שהם הצריכוה לבדוק בימי וסתה

ומיהו היכא דבעלה לא היה בעיר ולא ידעינן אי בדקה אי לא בדקה לא מחזקינן לה בטומאה. ואע"פ דאמרינן לקמן חבדוק ומשמע דאסורה עד שחבדוק וכיון דכי לא בדקה מחזיקן לה בטומאה עד שחבדוק כי

שמא תראה.

לא ידעינן ודאי בההיא דחזקה נמי קיימא עד שתאמר בדקתי וטהורה אני א"ל הכא בבא מן הדרך הקל כיון דאיכא חביעה אין לך בדיקה גדולה מזו ומהניא לחששא דוסתו' כדמהניא לבדיקה דטהרות בפירקין קמא דתרווייהו מדרבנן. א"נ כיון דלא ידעינן תולין שמא בדקה ומצאה טהור או שלא האתה והיתה טהורה מ"ה מותרת. והא ראתה והיתה טהורה מ"ה מותרת. והא דאמר ר' יוחנן בעלה מחשב ימי וסחה ובא עליה תפתר בשוהה בעיר ולשהות עמה בין עירה בין ישינה ואף ע"פ שאינה אומרת לו כלום ולא הוא תובעה כנ"ל לפי פי' רש"י

אלא בזר שפי' ימי עונה לאשה שיש לה וסת אינו מחוור שכיון שלא הגיע עת וסתה היאך נחוש לעונה והלא כל שיש לה וסת

ז"ל והוא נכון.

קבוע דמיה מסולקין ממנה עד זמן וסח [לכן לה וסח חויששת לוסחה ולא לעונה אין לה וסת חויששת לעונה ולרבה בב"ה אפילו יש לה וסח אינו חוישש לוסחה כדאמרן ומיהו חויששת לעונה אחר הוסח כלומר ומיהו חויששת לעונה אחר הוסח כלומר שאם עבר עליה עת וסחה כיון שאין אנו חויששין לוסח נחויש לעונה אבל ודאי הגיעו הוישין לוסח נחויש לעונה אבל ודאי הגיעו הני עונה ולא הגיע ימי הוסח אינה אסורה דאפילו למ"ד וסחו" דרבנן מסולקת דמים היא אפילו מעונות עד הוסח חדע שהרי היא אפילו מעונות עד הוסח חדע שהרי בעונות.

נמצא עכשיר לדברינו כל אשה שאין לה וסת בעלה הוישש לימי עונתה ושיש לה וסת הויששין לימי עונה שאחר הוסת ואפילו בבא מן הדרך ובכולן מחשב ימיה ובא עליה דהא מימ תרי ספיקי נינהו ואע"פ שאינו בעיר מימ תרי ספיקי נינהו ואע"פ שאינו בעיר מימ תרי ספיקי נינהו ואע"פ שאינו בעיר מיחרת ומסתברא נמי שאם היה הוסת רחוק שאפשר שטבלה והעונה קרובה תולין להקל שמא בשעת הוסת ראתה וטבלה ושוב אין לה עונה עכשיו דכולהי ספיקי נינהו ולקולא עהיא חמורה אלא מפני שא"א לנו לומר

> שהאשה לא תראה לעולם לפיכך תולין בעונות וחוששין להן אבל אם בא לתלות נמי

בוסת תולין. זהו מה שנ"ל.

והראב"ר ז"ל כחב ההא דרבה פליגא אדר"

[צריכה] השוב ימים לטבילה ואפילו לבא

מן הדרך שאין הוסח יוצא מחזקת טומאה

(נהי) [עד] שחבדוק כדלקמן ופסק הלכה

מעשה ונמצא חוששת לוסח וחושש" לעונו"

כשאין לה וסח אבל לחוש לשניהם כאחד

אבל תמהוני על רבינו הגדול ז"ל שכת' וו ששנינו חמרין ופועלין וכו' נשיהן להן בחזק' טהרה ולא חלק בין הגיעו ימי עונה ועת הוסת לשלא הגיעו. והר"ם תלמידו ז"ל כתב הלך בעלה למדינה אחרת והניחה מהורה כשיבא אינו צריך לשאול ואפילו מצאה ישינה הרי זה מותר לבא עליה שלא בעונת וסתה ואינו חושש שמא נדה היא. אף

היינו עונת וסתה לאפוקי יום עונה עצמו היינו שתעלה על דעתך שבבא מן הדרך לא חששו אף לעונת הוסת או שיתלו להקל

הוא לא הפריש בכלום.

XY 7L1.

לומר שמא עקרתו וקמ^{ייל} דבעי מיחשב דלא בעונת וסת קיימא האידנא.

והם עוד סבורין דר' יוחנן דאמר מחשב קסבר וסתו' דאורייתא והלכתא כרבה דאמר מותרת דסוגיין וסתו' דרבנן ומסתייעי מאינשי דביתיה דרב פפא ורב

הונא בריה דר' יהושע דפ"ק דכי אחו מבי רב לבתר וסת ועונה אתו ולא מיחשבי ולא בדקי בין עירות בין ישינות והא דתניא ר' יהושע אומר תבדוק תפתר לטהרות וזו קולא גדולה טוב לפני האלהים ימלט ממנו. הא דאמר רבי אושעיא וכו' במסכת ע"א

שמעתיה (מא, ב) ושם פירשתי.

रान धर

הא דחניא **הרואה דם מחמת המכה אפילו בתוך ימי נדותיה טהורה.** טעמא דמילתא

דאע"ג דאמרינן חבדוק הכא כיון דלא אפשר

לה למיבדק טהורה ואין דנין אפש' ממי

שאי אפשר וסחו' דרבנן ובאפשר חקנו

וכן זו שאמרו אף אנן נמי חנינא לר"נו

ורסחות דאורייתא מדקתני שחרדה מסלק'

את הדמים טעמ' דאיכא חרדה הא ליכא

את הדמים טעמ' דאיכא חרדה הא ליכא

את הדמים טעמ' דאיכא חרדה הא ליכא

מרי' כי איכא חרדה טהורה כי ליכא חרדה

אמרי' כי איכא חרדה טהורה כי ליכא חרדה

חבדוק היינו טעמא משום דלמ"ד וסחו'

חבדוק היינו טעמא משום דלמ"ד וסחו'

מלא היה יכולה לבדוק בשעת הוסח לא

המריחו עליה לבדוק אחר כן כלל.

דקתני מסלקת את הדמים משמע דמים

ובתוספות מפרשים דדייק לה מלישנא

תשמיש שדרך הצנועו^{*}. שזה צריך לכל הנשים קתני נמי שלפני שלאחר כל תשמיש ותשמיש צריך לבן וכיון שוא מו הצנועו' ששנינו למעלה אבל עד באותו שלפני תשמיש זה לפני תשמיש אחר מדלא קתני צריכים ומיהו יכולה היא לבדוק לדעת הרב ז"ל, ולשון צריכה נראה כן בשניהם ולא עכשיו כמו שפירשתי בפ"ק תשמיש וא' לאחר תשמיש ולמחר בודק **השמיש והשמיש.** פי' רש"י ז"ל א' לפני בייש אומרים צריכה שני עדים על כל הא לא היתה במחבא מודה דטמאה. מתני": ועלה א"ר מאיר שאם היתה במחבא טהורה דקתני הניע שעת וסתה ולא בדקה טמאה דסיפא נקט דקתני לה בדר"מ וארישא סמיך הבאים בזמנן ואינו נכון (לא) [ועוד] אמרו

ואינו מחוור. ועוד ק"ל אמאי לא תנא צריכי' שלשה עדים וליחשוב נמי א' שלו אבל נראה שכל מקום ששנינו שני עדים א'

לו וא' לה.

חדש לעד] מבדיקה ראשונה כלום. תשמיש ששכבת זרע רבה עליו [אין בין עד שתהא בדיקתן מעולה לגמרי אבל של אחר בו לכלוך אפילו שלפני תשמיש אחר כדי ומיפה כל שהיא ניכרת בו אינן רוצות שיהי' אלא בעד שלפני תשמיש מתוך שהוא נקי מאפגעו צדוווע מדמן לא נהגו צניעות שלפני תשמיש ושלאחר תשמיש עד א' הוא בתחילה משחשיכה לגמרי ואפילו לב"ש עד היום בין השמשות או לאור הנר אם אף לבעל לפיכך בודקת ורואה מיד לאור חוץ מבדיקה שלפני תשמיש ראשון שהיא הבדיקה אינו מועלת להם [אלא] לטהרות ער למחר שמא מחמת תשמיש ראתה וזו ובעלה בשני עדים אחרים ומניחין אותן אלא משמשת ולאתר תשמיש מקנחין היא לשמש פעם אחרת אינה צריכה כלום ואח"כ מקנח' בו לאחר תשמי' וכשבאה תשמיש ראשון ורואה טהרה ומשמשת עדים א' לו וא' לה שלה בודק בו לפני וכך פי' משנחינו לפי דעתי צריכה שני

והדיוק בו דבעד שלאחר חשמיש לא בעינן לבן אלא שצריך שידע אם דם שעליו מתשמיש ראשון או מאחרון היה כדי לחייב נדה ולעולם לפני חשמיש [א"צ בדיקה] עצמה ובועל' לידע אם טמא משום בועל עלא בעי ב"ש בדיקה אלא לפני חשמיש ראשון בלבד שהרי דיה בדיקה אחת לעונה אחת ולא הוצרכו הללו שבין חשמיש אחת ולא הוצרכו הללו שבין חשמיש לחשמיש אפילו לטהרו' [אלא] מפני חשש

ועוד שכיון שהיא משמשת והולכת בודק' שלאחר תשמיש זה שהיא לפני תשמיש זה דסמוכין הן וב"ה אומרים דיה שני עדים כל הלילה אף אלו א' לו וא' לה שלה עולה לפני תשמיש ראשון שבודק' ורואה ולאחר תשמיש אחרון ושלו לאחר תשמיש אחרון שכיון שאף לדברי ב"ש אין בדיקו' הללו אלא לטהרו' ולאחר תשמיש דיה בסוף.

שלאחר כל תשמיש ותשמיש.

ולא יקשה עליך צריכה [פי' ולא תנך צריכים] לשון שאמרנו שהרי כך שנינו דרך בנות ישראל משמשות בב' עדים ואע"פ שא' לו ולה אמרו דרך בנות ישראל ובני ישראל משמשין. לבדוק לאחר כל תשמיש אלא שדיין באותן עני עדים כל הלילה. גמרא אמרו להם בייש לדבריכם. כיון שאתם מודים בבדיקה שלאחר תשמיש משום שמא ראתה מחמת תשמיש הוה נמי בבדיקה בין תשמיש לתשמיש שמא תראה טפת דם כחרדל הביאה ראשונה שבא אורח מחמת תשמיש ותחפנה שכבת זרע בביאה שנייה ושוב לא המצא בעד שלאחר כל התשמישן אמרו להם המצא בעד שלאחר כל התשמישן אמרו להם המצא בעד שלאחר כל התשמישן אמרו להם ניחרש כן ויכולין היו ב'יש לומר שאין דנין אפשר מא"א אלא גדולה מזו אמרו שאינו דומה וכו'.

ולדברי הר"מ ז"ל צריכין לפרש תראה טיפה דם כחרדל בעד של אחר ביאה ראשונה ותחפנו שכבת זרע לאחר ביאה שנייה ואמרו להם ב"ה אף לדבריכם שמא בקנוח ראשון עצמו נמוקה הטפה ובטלה

בשכבת זרע.

ומצאתי בתוספו' שפי' כדבריו בשמו של ר' שמואל רומרוגי ז"ל והם הקשו ללשון כל תשמיש ותשמיש או תשמש לאור הנר ומשמע דמשמשת לאור הנר אינה צריכה

מתחוורת בפי' הזה. בדקה בעד ואבד יוסי ה' בעילות בעלתי ושניתי, ואין סוגיא שבחסידים מדאמרינן במס' שבת אמר ר' בדיקה הא בבדיקה מותר אפילו לחסיד ובתוספות מפרשים לא יבעול וישנה בלא של עניים נשואות למקרא מגילה וכו' ממש בפרק קמא דמגילה מפני שעיניהם וכיוצא בזה תניא נמי הכי שאינו לראיה אלא שהוא דוקא למהרות ולא לגבי הבעל באמרי' **הניא נמי הכי** לא שהוא לבעל נפש ספק אלא חומר של טהרות הוא. והא הבעל ורבא אמר שאין בחששות הללו שום אפילו לבדוק ולהניח דוה לא יועיל לגבי בעל נפש לא יכניס עצמו לבית הספק תשמיש ומניחים העדים עד למחר הילכך תשמיש חששו כולם שמא ראחה מחמת וכו' אלא ה"ק כיון שאע"פ שבדקה לפני בדיקה ושם הביאו ברייתא זו בד"א לטהרות אצמו אומר בפרק קמא כל לבעלה לא בעיא לא שהוא סבור שמשנתינו לבעלה שהוא דאמר ר' זירא בעל ופש לא יבעול וישוה. מ"מ לשון תראה מתפרש לנו יפה. הא אינה צריכה בדיקה כלל עד סוף כל הלילה ועשמיש ולראו' בעד כדברי ב"ש וב"ה לאור הנר צריכה לבדוק ולאחר כל תשמיש אלא כדברי ב"ה ולפירושו עדיין המשמשת

ממש לאור הנר.

לאור הנר בכל בדיקה של בעל. זה אסורה לשמש עד שתבדוק לפני תשמיש ולא תדע אם ראתה כלום מחמת תשמיש לשמש כל הלילה ומכיון שאין מוכיחה קיים עשמיש ראשון או שהיחה דעתה שלא היא, ולדברינו כגון שהחמירה ובדקה לאחר בתיי ז"ל בעד שלפני השמיש ופשוט' אסורה לשמש עד שתבדוק. 41<u>T</u>L4

מכיון שברקה דנמלך צריכה היא בדיקה להטריה עליו בין תשמיש לתשמיש אבל בתם דיומא משום קולא דבעל הוא שלא מצרכי בדיקה זו דמי מדמי מקשינן דאלו דאקשינן הכי ולא אקשינן מדב"ה דלא דמחמרי שרו לבדוק ולהניח ולשמש והאי משמשה אע"ג דלא ידעה הא אפילו ב"ש ואקשינן אלו קנחה בו ואיתי' מי לא

וזרקינהו בי מדרשא ואקשינן עליה היכי ואלו מגלחין ר' יוחנן שקל טופריה בשיניה היא לכולי מילתא חיישינן מדגרסינן פ' לצפרניםולא אמרן וכו'. ואסיקנא ולא הפעמונים שפי' רש"י ז"ל. הא דאמרינן וצרעין, ועוד שאף לשון קרקוש אינו על כדאמרי בבכורות דבש הגזין וצירים או גזין

תשמיש בין לטהרות בין לבעלה.

עכשיו ועוסקת בהן וכן בבדיקה של אחר

אחת כגון של שחרית או של ערבית בודקת

לטהרות עצמן אם בטלה בדיקה של עונה

שאם בדקה ומצאה טהור טהור. ואפילו

עליה יותר מכאן לא יהא זה חמור מן הוסת

עשמיש דבהכי ודאי מותר' שא"א להחמי'

אסורה עד שתחזור ותבדוק עכשיו לפני

אבל זו כבר נתקנה הדם בזה ואבד הילכך

שלאחר תשמי' אחרון ואין חוששין לנימוק

לב"ה דלא מצרכי הך בדיקה מוכיחה בעד

לבעלה אסור' משום מגו של טהרות וכן נמי

תשמיש זה ולא תדע למחר הילכך אף

מוכיחה קיים לטהרות שמא ראתה לאחר

ומפרק זו מוכיחה קיים לטהרות וזו אין

د، ما د

ובספר הישר מפורש דוגי מין דבורים הם היה עושה וכעין עובדי דדידכי ופרוחי היא. אלא כדי שיבריהו העכברים והתרנגולים בני ביתו ואין זו דרך צניעות אפילו לקלים שסביב מטתו ומקרקשן בעת תשמיש לסור **דכלתי.** פ' רש"י פעמונים תלויין בכילה הא דאמרינן **רבה בר רב הונא** מקרקש זגי

עביר הכי והתניא זורקן רשע ופריק אשה עבי מדרשא לא שכיחי וכ"ה דילמא כנשי להו לבראי הואיל ואישחני אישחני אלמא שאפי' בלא גנוסטרי ודידה בלחו' אסור. הא דאמר אביי כגון שהעבירה על אויר המור. חדא מחרי טעמיה נקט דה"נ המור. חדא מחרי טעמיה נקט דה"נ אפשר לאוקומה כגון שנטמא באהל המח אפשר לאוקומה כגון שנטמא באהל המח א"נ בהיסט הזב וזבה וכל המטמאים במשא. מינוק הנמצא בצד העיסה. פירש רש"י חינוקות מטפחין באשפה ושרצים מצויין שם ובצק בידו שנגע בעיסה.

וזה הפי' אינו נכון שאם ודאי נגע בעיסה למה אין שורפין חרומה הרי רוב זה כרוב שליא שעשאוהו כודאי דהחם נמי א"ל דרוב שליא בולד ומיעוט בלא ולד וביח זה בחזקת מהור עומד סמוך מיעוטא לחזקה ואיחרע ליה רובא דלא שרפינן עליה חרומה אלא כיון דשליא בביח הוא אין חזקחו של ביח הוא כלום אלא הרי הביח כשליא ורובא ומיעוטא ובחר רובא אזלינן הוא נמי בחר

אבל הפי' הנכון שבתינוק ודאי טמא נחלקו דכיון שנמצא בצד העיסה והבצק בידו אמרינן רוב תינוקות מטפחין בעיסה

רובא אזלינן.

ומיעופן אין מטפחין ועיסה זו בחזקת טהורה עומדת סמוך מיעוטה לחזקה שהרי שתי המדות הללו מחזיקין טהרה לעיסה לומר שלא נגעה בה חינוק וממקום אחר היה לו הבצק או אדם אחר נחנו לו ומעולם לא טפחו לבצק הזה בעיסה מה שאין כן בשליא שאי אפשר לצרף חזקת הבית למיעוט שליא שאין חזקה זו מלמדת שאין למיעוט שליא שאין חזקה זו מלמדת שאין עם השליא ולד אלא הבית כשליא עצמה ואין חזקתה כלום שהרי נגעה ונעשית כמוה אבל בעיסה ותינוק שאנן מחזיקין שלא נגע

תינוק בעיסה.

ואיפשר שאף לדברי רש"י ז"ל לא בשגע אלא שהבצק בידו ואף על פי שחוקה הוא שנגע עדיין חוקח עיסה במקומה כיון שלא שגע עדיין חוקח עיסה במקומה כיון שלא נגעו ודאי בפנינו ואין זה נכון ומפורש הוא בירושלמי בסוף קדושין רוב חינוקות מטפחין בעיסה וכבר פירשתי זה בפרק כיסוי הדם והאי דלא מטמינן ברשות היחיד לעיסה ואפילו מחצה על מחצה כשאר כל הוא ואלמלא הרוב שהור הויא וכן שליא הוא ואלמלא הרוב מהור הויא וכן שליא אין דינה לשרוף אלא משום רוב דאפילו ברשות הרבים מטמינן מדקתני שאין שליא עמה ולד הא בבית ממש טמא אפילו

הא דאמרינן מאי לאו לא תיובתי' אלא מייעתיה וכו'. ה"פ: דקסלקא דעתך מדקתני מחניתין דטיעה מטבילין אותה צ"ה מדקתני מחניתין דטיעה מטבילין אותה צ"ה מבילות שמחמירין עליה כל חומרי טבילות הללו ש"מ בודאי ילדה (מצוי) א) שאלמלא יש ספק בולד ה"ל ספק ספיקא ספק זמן יש ספק בולד ה"ל ספק ספיקא ספק זמן מבילה היום ספק אינו זמן ואת"ל הוא ספק אינו זלו ולד ודיה מבילה אחת באחרונה כרבי אינו ולד ודיה מבילה אחת באחרונה כרבי ויסי לר' יהודה דלא מחמירין בולי האי במבילה בומנה מצוה אפילו דתרי ספיקי אי במבילה בומנה מצוה אפילו דתרי ספיקי אי

ופריק דילמא לא תיובתיה ולא סייעתיה דכיון דאיכא רוב הולכין אחריו אפילו בתרי ספיקא להחמיר ואפילו לכתחלה אבל להקל לא עשאוהו בודאי.

ויש אומרים מפני שהצריכוה למיטבל בשבוע ג' משום יולדת דווב וספיקי טובא נינהו שמא ילדה שמא לא ילדה ואם תמצא לומר ילדה בזוב אימר עלו לה ימי שבוע שני לספירה אם הרחיקה לידתה ואינו נכון דהשתא נמי דהויא ודאי הויין ספיקות טובא

אלא סלקא דעתך דבספק לידה לא מחמרינן בטבילה בזמנה. אלא למעוטי רובא דרבי ההודה. פירש דאפילו לרבי יהודה לאו רוב גמור הוא לשרוף אלא לחלות, וק"ל דהא איתוחב ההוא לישנוץ ואסיקנא דבאי אפשר לפחיחת קבר בלא דם קמפלגי ובפיר' רש"י מעמיה משום דאי אפשר לפחיחת קבר בלא דם אפילו הכי טעמיה דר' יהודה משום רוב דם אפילו הכי טעמיה דר' יהודה משום רוב ברוב פתיחת קבר איכא דם ולא עשאו ברוב זה כודאי דכיון דאין עמה דם איתרע

וק"ל דהא אוקימנא לר" יהודה כרבי יהושע דמשוה ליה חדא ב) דאמר מביא קרבן ונאכל דאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם וא"ל סבר לה כרבי יהושע לחלות ולא לשרוף, ויש לומר דמאן דמתני בשלשה מקומות מתני

בהוא לישנא קמא

۲،۲۰

דר' יוחנן דמוקי פלוגתייהו דר' יהודה ורבנן בשאינה יודעת מה הפילה. וכן עיקר שאלמלא כן לא הזכירו בגמרא כאן לשון ראשון שהוא טעות במקום עיקרו.

דף ים

מכן.

הא דחנן **עמוק מכן שמא דיהה מכן שהור.** פירש רש"י ז"ל עמוק יותר שחור דיהה שנדחית מראיתו ואינו שחור כל כך.

ושמעתי שה"ר שמואל ז"ל פירש בהפוך עמוק שאינו שחור כל כך דיהה שחור יותר

והכניסו במחלוקת הזה מה שאמרו לענין נגעים בהרת עמוקה כמראה חמה עמוקה מן הצל אלמא לובן הוא העמוק, ועוד מזה מש"כ כזית ובזפת וכעורב טהור וזהו דיהה וכדיו וכעובה טמא וזהו עמוק והוא ז"ל שיער בדעתו שהעורב שחור יותר מהעובה ועוד שהדיו שהוא עמוק זהו הדיו עצמו והשחור השנוי במשנתינו הוא חרותא דדיותא והוא שחור יותר מן הדיו עצמו.

וכל אלו דברים בטלין הם שהמראה חזק באותו גוון הוא נקרא עמוק בכולה גוונים והחלוש באותו צבע הוא הדיהה ממנו כדתנן עבר או שדיהה הרי זה כתם והזית והעורב שחרירותן מבהיק ושל ענבה משחיר ובוהק ג) וכן הדיו הלחה שכותבין בו ונשתהא כוהה יותר (מקום לו) מהחרת השנוי במשנה וכי היאך יעלה על דעת במזוג דשנינו (שלשה) [שני] חלקים מים ואחד יין שהעמוק מכן והוא הלבן שיש בו שלשה

> מהורין אלמא המצחצה קרוב לטומאה יותר לא אמר אלא שחור כולהון אפילו מצחצחין שהור מקדיר (ממא) [מהור] מצחצה ממא א"ל רביח לבו כן אמר רב הונא בשם ר" מצחצח ושמע מינה מן הדה מעשה וכו' טהור במצחצחו מאן דאמר טמא בשאינו בענין עמוק דיהה הוו בעיין מימר מאן דאמר וראיתי בתוספות שהביאו מן הירושלמי ודאי בלא ספק ולא ידע מר בטיבעא כלום. שהמלבין בו טהור והמתאדם ביותר טמא וכל שכן באדום עצמו שהוא כדם המכה למראה דם יותר מן הראשון כפלי כפלים אחד יין טהור והלא אדום גמור הוא וקרוב דריהה שאין בו אלא חלק אחד מים וחלק חלקים מים ואחד יין טמא והדיהה או דיהה

ולא כדברי בית הלל וחכמים דהיינו רבי יוסי

לפסוק כדברי הנא קמא דהוא סתם משנה

ומימי תלתן ומימי בשר צלי נראה היה

ממאים והשאר יש מהם ספק, כגון ירוק

איכא בינייהו לתלות דתני חמשה דמים

הואיל ומצחצחין טהורין. הא דאמרינן

הכי קאמר אפילו היה במראה הטומאה

ביותר הוא הטמא ה) ומ"ש אפילו מצחצחין

דעתך המצחצח טהור ז) שהוא המשחיר

מן המקדיר וזה הפך ו) שהרי מתחלה סרקא

אלא שיש לסמוך הלכה כר' יוסי מפני ששנו אותה בלשון חכמים ואף על פי שפי' דמאן חכמים ר' יוסי לכך שנו אותה תחלה לומר כן שהיא הלכה וחזרו והזכירו דבר בשם

אומרו להביא גאולה לעולם.

ועוד יש לי סמך וראיה לדבר מפני שהיא ענויה בבחירתא דם הירוק עקביא בן מהללאל מטמא וחכמים מטהרין וכיון שענינו שם דברי רבי יוסי בלעון חכמים לא שענינו שם דברי רבי יוסי בלעון חכמים לא שענינו שם דברי רבי יוסי בלעון חכמים לא הזרה וחנן בבחירתא כוותיה והתם משמע כדאתמר בעלמא (ברכות כז, א) הלכתא כר' יהודה וחנן בבחירתא כוותיה והתם משמע יהודה וחנן בבחירתא כוותיה והתם משמע מית לבנו חזור בך בר' דברים שהייתי אומר זעקביא גופיה הדר ביה דתנן ובשעת מיתתו א"ל ואתה למה לא חזרת בך וכו' במתני אומר ומדלא קתני התם בפלוגתא אלא סבריה דר' ומדלא קתני התם בפלוגתא אלא סבריה דר' ומדלא קתני התם בפלוגתא אלא סבריה דר' דמתניתא דרב דימי מנהרדעא וסוגיין דעלה דמתניתא ברב דימי מנהרדעא וסוגיין דעלה

ואנו עכשיר שבטלו רואי דמים כל שיש בו מראה אדמימות ואפילו כמימי בשר צלי ודיהה ממנו יושבת עליו שבעה נקיים וכן בכל מראה שחור ואפילו כזית ודיהה ממנו ואפילו דיהה מן הדיהה אבל בדם הירוק ואצ"ל לבן ושאר מראות ודאי אינה יושבת

> כלום שלא גזרו אלא על דם ותולדותיו אבל אלו אינן בכלל לדברינו שפסקנו הלכה כר' יוסי בירוק, וכן כתב הרמב"ם ז"ל שהאשה שראתה לובן או אודם ירוק הרי על דברי ב"ה לכתוב בחבורו שאין לך דמים על דברי ב"ה לכתוב בחבורו שאין לך דמים ממאים כלל אלא ה" ולא חשש לסתם. ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטימא וה"ק להו וכו", י"מ כל שמועה זו אחר דבריו של ר" יוחנן דהוא אמר ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטימא משום דקאמר אם אינו מטמא משום כתם משום דדם ירוק באשה לא שכיח א"נ לרבנן דחולין קמ"ל נהי רואה ממש תהא טמאה נדה לשרוף והיינו

ואקשינן עליה דר' יוחנן א"ה אם אינו מטמא משום כחם וכו' משום רואה מיבעי לי' אלא ה"ק להו וכו' קושיא היא ומהדרינן אלא ה"ק להו וליהוי כמשקה להכשיר את הזרעים דדם נדה ודאי מכשיר את הזרעים ומטמאי' אותם כדתניא בתוספתא מסכת שבת פ"ח מנין לדם נדה שהוא משקה שנאמר ממקור דמיה ונאמר ביום ההוא

כעקביא.

פרדס רמונים כלומר כיון שבדם זה אסורה ה"ק להו אלפוה בג"ש כתיב הכא שלחיך ואקשינן לר' יוחנן נמי שפיר קאמרי ליה כשאר דמים שאין בהם הלל נדון אותו. מהור הילכך זה שאינו דם נדה לדברינו חללים טהור הילכך זה שאינו דם חללים ורבנן בעינא דם חללים וכל שאינו דם אפילו בדבר שמצינו שאר דברים דינן כך אתם מקילין על זה שלא לעשותו כדם נדה בשאר דמים דעלמא יש מכשירין והיאך ליה מיהא כדם נדה להכשיר שהרי אף יהי' מקור נפתח וכו' ואמאי לא שויתי'

אותה לבעלה גבי הכשר לקולא ואין פי' זה מתאמו ואפילו לדברינו שתולין ואוסרין כתיב שלחיך ואמרי ליה רבנן אין אדם ג"ש לבעלה וקרינן בה גן נעול יכשיר דעלה

אלא דברי נביאות.

דלדבריהם אמר להו כלומר נהי דמקילתו שאמר במשנתינו אם אינו מטמא דמשמע ירד ר"מ לשיטחו של עקביא אלא מפני דר' יוחנן, ול"נ שלא אמר ר' יוחנן וכי אפרי' לההיא לישנא איפריך ליה דלא מטמא משום כתם תטמא משום רואה שאמרו שר' יוחנן הוא דפריש וה"ק נהי ואחרים פירשו השמועה כפשטה אלא

> ואזיל וה"ק להו וכו". LITLICE CLGLIMIU IXALX LIX TELIW לדר' יוחנן וכולהו נמי קאמר להו כלומר ומטמא בזו ובזו הילכך לכולהו לישני איתא בזה אודו לי מיהת בזו הא איהו כעקביא ס"ל

והוא דם טהור הוא לדבריהם. מכשיר והלא אין לך מכשיר אלא דם נדה וא"כ ה"ק נהי דלא מטמיתו משום דם נדה כך בנות ישראל נועלות פתחיהן לבעליהן וכתיב פרדס מה פרדס הזה נעול להשתמר נדה בלחוד הוא דקא מכשיר מדכתיב גן נעול דא"כ מאי איריא דם ירוק דנקט אלא בדם מה שאשה משלחת מטמא משום הכשר פרדס רמונים. ודאי קשיא דר"מ לאו בכל דאמרינן אלפוה בג"ש דכתיב הכא שלחיך מראה טהור לדבריהם ולאו דוקא. והא ס"ל ואפשר דהתם לרבון קאמר להו ונקט דם אדום ומשלימתו לדם ירוק אלמא כרבנן כל דם תקנה גדולה היא להן אלא שרואה בנות כותים א"ר מאיר אם יושבת הן על לשיטהו של עקביא וממא והא לקמן בפ' ומיהו הא ק"ל היכי א"ר יוחנן ירד ר"מ

מכשיר שכל זמן שהיא כפרד' שלחיך קרינן דחויא דם אדום והדר קא חזיא כל דם נון שאלה רבו"ל והשיב לר"מ כל היכא

ומקיפין ורואין ומכאן החמירו. לה משמע דלא חלינן בכתמים אלא בדדמי עולה בבנה ובבעלה בשלמא בנה משכחת בה מאי לאו דכוליה גופא ואקשינן נמי והא דאקשינן הרגה מאכולת הרי זה תולה ודכולהו ודברייתא נמי חד הוא כדאמרן, אלא מר בקי בהאי חזותא ומר בקי באידך הילכך אית לן לפרושי דכולהו לא פליגי לזעירי בלחוד דפריש הוא דמקשינן מינה וככוני וככתלה דא"ל חד שיעורא הוא אלא ל"ק הא דתנן הרגה מאכולות תולה בה צפור היה ולרב נחמן דאמר של הקוה. באמר כדם שור שחום ולעולא דאמר של דם אדום עצמו אינו מכשיר. לשמואל נאמרו ליה ג"ש לא אמרינן הילכך אפילו אפילו ירוק יכשיר דקרינן ביה שלחיך דהיכא דחזיא דם אדום מעיקרא והויא פרדס מחחלתו אלא לדידכו אודו לי איהי מיהת ביה וה"ק להו לדידי דם טמא הוא מכשיר

ונמצא במקצת גליוני ראשונים דעכשיו בקיאות במראיהן של ד' דמים אין תולין בכתמים ולא בבן ולא בבעל ולא במאכולת ושוק של טבחים ושאר כל מה ששנו חכמים בכתמים לחלות אלא בכולן אסורות לבעלה.

> ורבינו בעל התוספות השיב דכי אמרינן עברה בשוק של טבחים תולה וכן במאכולת בכולן מעצמה קאמרינן דתולה ולא מגופא אתא אלא מעלמא אתא, אלא מיהו היכא דידעינן ודאי דלא דמו ליכא למיתלי ומ"ה קאמרינן הכא בשמעתין למ"ד כדם מאכולת של ראש הרגה ודאי מאכולת של גוף היאך תולה בשאינו דומה ודאי וכן קושיא דבנה ובעלה אבל מסתמא תולין כתמים בכל מה

שאמרו חכמים.

הסתם כל מיני אדום באדום וכל מיני שחור בשחור עד שיחברר לה ודאי שאין אודם הצבע דומה לאודם הכתם דהתם אינו תולה הצבע דומה לאודם הכתם דהתם אינו תולה בו הצבע דומה לאודם הכתם דהתם אינו תולה בו שחור ובשמעתין הכי אקשינן היאך אפשר לחלותו במכת בעלה ובדם מאכולת הגוף מי שאינה יודעת בדמינות או שהלך הצבע מגד פניה ואינה יכולה לדמות תולה מן הטתם כדאמרינן באשה שבאת לפני ר' הסתם כדאמרינן באשה שבאת לפני ר' בידך ומהרה והרי אשה זו לא הביאה הכתם בידה לפניו וטהרה מיד ולא הקיף ולא ידע

כל זה שכתב הרב ז"ל.

וכן יש לפרש זו שהקשו בשמעחין ממאכולת ובעלה דה"ק ודאי מדבעין תליה בהני אלמא בכתם ממא עסקינן ואלו הנך דדמו כתמים מהורים הם ומה נפשך אי לא דמו לא תליא ואי דמו לא צריכי תלייה כלל, ולא בעי לחרוצי כשראתה ואבד ואינה יודעת מה ראתה דמסתמא ברואה ובאה לפני חכם תנן וידע דאיכא טובא מתירין הלכך הומן שאין בקיאין תולה במאכולת הגוף ובבעלה ובכל מיני אדמות עד שיחברר לפי הדעת שאינן דומין וכן נהגו ואין לחוש.

ושוב ראינו בכתמים שכתב הראב"ר ז"ל עיינתי בכל מילי דרבוואתא ולא אשכחית בהון דינא דכתמים אי נהיגי האידנא או לא, ואף על גב דאשכחן דמטמא את בועלה בפרק קמא דנדה דלמא לטהרות היא.

וזה אינו נכון, וכבר השיב הרב חתנו ז"ל מדאמרינן בכחמים פעמים שהן מביאים לידי זיבה ואיחמר עלה מהו דחימא כל כהאי גוונא מביאה קרבן ונאכל קמשמע לן מביאה קרבן לאסרו לבעלה דאי לטהרות בלבד קרבן מאי עבידתיה דאפילו להכשיר

> בקדשים ליכא למיחש כיון דליתיה אלא דרבנן בעלמא לחוש בטהרות ולבעלה

מתירין אותה לכתחלה.

משום כבודן של חכמים הללו אינה רואה לופשה, אי נמי מחמירה על ופשה, אי נמי א"ל קס"ר השתא דאיהי סברא דלא מהימנה תטהר לנפשה דהרו כל יומא נמי מטהר לה, לחברתה, למה הביאתו ילתא קמיה דרבה כזה טיהר לי פלוני חכם ולטהר אפילו איפכא מסתברא דאם כן דנאמנת אשה לומר לקמיה דרבה בב"ה וכו". אי קשיא אדרבה דברי הרב ז"ל. **ת"ש דילתא אייתא דמא** במנציא מילתא היא כרבי זירא, כל אלו בנות ישראל שנהגו איסור בכתמים וקי"ל נאמרו ואין צריך להאריך שהרי הוחזקו מצורה לבעלה וכו' אלמא כתמים לבעל לדברי חבירי אין סוף שאין לך אשה שאינה ומטה שאין עליה כמה טיפי דם מאכולת אשה שטהורה לבעלה שאין לך כל מטה (דף נח ע"ב) לדברי אין קץ שאין לך ועוד השיב מדאמרינן בהדיא בפרק הרואה

דף כא

במקומן כדאמרן לעיל.

הא אמר כל של שאר מיני דמים דברי
הכל מהורה אלא אמר רב נחמן בר יצחק
וכר'. וה"פ: וכי הימא הכי קאמר ברייתא,
המפלת החיכה אדומה ושחורה או ירוקה
המפלת החיכה אדומה ושחורה או ירוקה
ולבנה אינה ממאה לידה אלא אם יש עמה
דם ממאה נדה. הלכך אדומה ושחורה הרי
היא עצמה דם וירוקה ולבנה צריכה דם ממא
היא עצמה דם וירוקה ולבנה צריכה דם ממא
היא עצמה דם וירוקה ולבנה צריכה דם ממא
היא עצמה דמ יהוא אמר שלשאר דמים
לפרשה כן שהרי הוא אמר שלשאר דמים
למימר דלא חיקשי ליה אלא בחדא מיהו
אנן ה"ק לר' יוחנן דודאי לא מוקי לה אלא

ורש"י ז"ל גורס וכ"ת כ"פ רבנן אירוקה ולבנה אלא אדומה ושחורה למאן קתני לה וכו' ולא נהירא לי דכי אמרינן דרבנן אירוקה ולבנה בלחוד פליגי, ע"כ ברייתא ה"ק אדומה ושחורה טמאה ירוקה ולבנה אם

לא דם פליגי ובפלוגתא דהני תנאי וכרי.

בלא דם פליגי ובפלוגתא דהני תנאי וכרי.

משרי ליה ואלו ת"ק דברייתא גופיה ספיקא

לאו טהורה א"ל החם משום דילדה ואינה

נמי לזיבה שמא עם הנפל יצא דם אבל

ומהורה היא ועוד שהרי בדקו ולא מצאו דם

עילדה לידה יבישתא העמר אשה על חוקתה

וכן ללשון הראשון שאמר רבנן סברי לא

אמרי' רוב חחיכות מד' מיני דמים הן קשיא

אלא משום האי טעמא הוא דהעמד אשה על

וי"מ דהתם ה"ק לא אמרינן רוב חתיכות מד' מינין הן ולפיכך טמאה גמורה אלא שאין שורפין כדאיתא בפ"ק, ואין פירוש זה נכון.

פרק ג המפלת חתיכה

חזקתה.

הא דאמר ר' יוחנן אם יש בה דם אגור מהורה. איכא דמקשו ללישנא קמא דר' יוחנן ליחזי אם חתיכה זו מד' מינין טמאה שדרכה של אשה לראות דם נדה בהתיכה דמתני לישנא קמא מתרץ הא דיידיה הא בחתיכה וכ"ש בשפופרת ואתי רבון למימר א"ב דת"ק סבר בבשרה ולא בשפיר ולא דצריך להכי דהא מצי למימר אלא שפופרת אלא לאו דפלאי פלויי איכא בנייהו. לאו דאקשינן **ת"ק נמי טהורי מטהר.** ומפרקי" משום שאין זה דם נדה אלא דם התיכה. הא לא סייעתא היא דקס"ד עמה לאפוקי תוכה חוצץ כדפרישית לעיל, א"נ א"ל דמתניתין לראות דם בחתיכה ומין במינו הוא ואינו בדר' יוחנן דהתם משום דדרכה של אשה היא ולא קס"ד השתא ומ"ה פריק אפילו עמה אין תוכה לא ההיא מימרא דגמרא ואתייג דאמרן לעיל בגמרא דאלו רבנן סברי קושיא וממחני' ליח ליה סייעתא בהדייהו. מינין טהורה ומדר' יוחנן מיפרשא ליה לאפוקי התיכה גופה דאפילו היא מארבע במעדי, לאו עמה לאפוקי חוכה אלא עמה עמה דם אין בתוכה לא. וא"ל קס"ד השתא ליה מיניה ליסייעיה ממתני' דקתני אם יש משום רשב"י המפלת וכוי. וא"ל אדמקשי דמקשינן לר' זירא **והא אמר ר' יוחנן** לרבנן דמתני' ולר' יהודה מיירי. הא דרביה, והאי דקאמר ר' יוחנן ד"ה טהורה

ממאה ואפילו בשפופרת אלא הא דאמרינן

אין זה דם נדה אלא של חתיכה הא דם נדה

לראות דם נדה בחתיכה אלא האי דם חתיכה ולא בחתיכה ורבנן סברי אין דרכה של אשה אפלאי רחמנא מיעטה מבשרה ולא בשפיר וכיון דאיפלאי וליכא חציצה טמאה וכי לא סבר דרכה של אשה לראות דם נדה בחתיכה בבפלאי פלויי פליגי מר דהו רבי אלעור לראות דם נדה בחתיכה. פירש רש"י ז"ל פליגי בחתיכה מר סבר דרכה של אשה ומהדר אביי בשפופרת דכ"ע לא פליגי כי מהור' הילכך מפרש ואזיל כולה פלוגתייהו. חתיכה גופה הוא אפילו איפלאי נמי ודאי אלא בדלא אפלאי וכיון דרבנן סברי דם אלעזר סבר דם אגור הוא א"א לטהר דבהא נמי פליגי לפום טעמייהו דכיון דר' בפלי פלויי איכא בנייהו משום דקים ליה

ולא מחוור דא"ה לא דמי האי דרכה של אשה וכו' לאוחו שאמרו למעלה בדר' יוחנן דהחם קאמרינן דכיון דדרכה אע"ג דלא אפלאי נמי לא חוצה דהיינו אורחא ולישנא דגמרא נמי לא משמע הכי כלל.

עצמה הוא.

אלא ה"פ מרדאינהו רבנן סברי דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ולא טהרו כאן אלא משום שאין זה דם נדה אלא דם חתיכה והיכא דהוי ודאי דם (חתיכה) [נדה] כגון

מצא בה דם אגור טמאה והיינו לר' יוחנן ומר דהוא ר"א סבר אין דרכה של אשה הילכך הוי ליה כשפופרת ורחמנא אמר

בבשרה.

והאי דמדכרי' סברא דרבנן מקמי דר' אלעזרא"ל משום דאמרן לעיל דרכה של אשה כסברייהו א"נ לאו דוקא וכן בכמה דוכתי בתלמודא דלא קפדי.

ובודאי דה"מ אביי לחרוצי כדרבנן הא דם נדה ודאי טמאה בדאיפלאי ובשפופרת דכו"ע לא פליגי דטהורה אלא ניחא ליה לחרוצי בדידה ולא לעיולי בה פילי דהשתא לא מוספינן בפלוגתייהו איפלאי פלויי כלל אלא בדם אגור בחתיכה פליגי כדפרישית, ועוד לאוקמה כדר' יוחנן דלעיל דלא לחקום

דלא כחד כנ"ל.

ויש מפרשים דלא ניחא ליה לאביי לאוקומה פלוגתא דרבנן אפלאי פלויי בלחוד דהא לא מדכרא בהדיא במילתיה דר' אלעזר דאנן בגמרא לאו חסורי מחסרא לברייתא כלל אלא מימר קאמרינן דלר'יא בודאי פלאי טמאה ולא ניחא ליה לאוקומא פלוגתייהו אמאי דלא מתפרש בברייתא בהדיא.

ולאו מילתא היא ור"א ורבנן תרווייהו מטהרין מר נסיב לה טעמא מבשרה ולא בחתיכה ולפום טעמיה איפלאי פלויי טמאה ומר נסיב לה טעמא אין זה דם נדה לטהורי נמי אפלאי פלויי אלא כטעמא דפרישית עיקר.

76 65

אייר האי ממנו עד שחצא טומאחו לחוץ.

ואי קשיא הכא איצטרך קרא לומר שלא

יטמא בפנים דאלמא דינא הוא דמטמא והכא

איצטרך בבשרה לומר שמטמאה בפנים

אלמא אין דינה לטמא. לא קשיא דגלי

רחמנא בחד ואיצטרך חבריה שלא תאמר

וב וובה הוקשו איינ באיש דינו לטמאות

משעקר שסופו לצאח מיד ולא האשה שהרי

עומד בבית החיצון הרבה. והלא עצמה הוא אינו מטמא אלא בחתימת פי האמה, למימרא דנוגע הוי. פירש רב הונא אליבא דנפשיה פשיט ליה דס"ל כר' נתן דאמר זב אינו מטמא אלא בחתימת פי האמה ואל תחמה [דהא שמואל] רביה (דרבה) [דרב הונא] הוא דאמר נמי כר' נתן כדאיתא בפרק יוצא דופן ולפום הכי גמר רב הונא בעל קרי

מיניה דוב וסבר לה נמי כר' שמעון דאמר בפ' ואלו דברים בפסחים דס"ל בזב כר' נתן דבעי פי האמה ואיחקש בעל קרי לזב ובעי נמי חתימת פי האמה כזב דהא קרא בבעל קרי לא כתיב ובזב כתיב או החתים בשרו.

מימאן הכתוב, ומפרקינן התם בשביל שא"א שניהן טומאה אחת להן בכל ענינן ומדין מגע סותר בזיבה אף הרואה לא יסתור שהרי מומאט מצה ציא א"כ מה הנוגע בקרי אינו אאייא אינו ממא אלא בנוגע וטומאחו נמי הוא יש לו טומאה בראיה שאינו מדין מגע משום רואה הרי דומה לזב מצד אחד שאף במקום שאינו טמא משום נוגע טמא הוא אלחי, אא"ב בעל קרי רואה הוי ואפילו ונגע בו מגע הוץ דה"ל רואה ונוגע ומ"ה שלא יהא ממא טומאת שבעה עד שיראה זוב באמה דליהוי נמי נוגע גזירת הכתוב הוא והאי דאחמיר ד) עליה רחמנא בחתימת פי בזב טומאת ערב ואלו רואה טומאת שבעה הוי רואה לענין טומאה דיליה דאלו נוגע וראי אע"ג שנוגע הוי לענין שיעוריה מיהו נוגע הוי ולמה לא יספור בזיבה, א"ל בזב חוץ כדפי' רש"י ז"ל, ק"ל אי הכי זב נמי דלהכי בעינן חתימת פי האמה דליהוי נגיעת והא דדאיק מינייהו למימרא דנוגע הוי

> לה בלא צחצוחי זיבה ואם תאמר והלא אין בהם חתימת פי האמה ואין הזוב מטמא אלא כן י"ל כיון שיוצא עם שכבת זרע שהוא חותם פי האמה הרי הוא כנוגע ממש שמין

במינו הוא ואינו חוצץ.

והיינו רלא אקשינן יטמא טומא' שבעה אלא הסחור ז' דטומאה בזוב גמור ליח ליה כיון דאינו רואה בשיעורו טומאת מגע זוב אית ליה וכיון דזוב הוא מיהא ובראיה דין הוא לסחור הכל שאין כאן ז' נקיים דהא הוה ליה כאלו ראה זוב בנחיים שאין אחר אחר לכולן.

ומפרקי' גזרת הכחוב כך הוא מאחר שאין הזוב הזה כדי ראיה אין לו טומאת שבעה ואפילו לסתור ז' אלא סתירתו כטומאתו והא נמי רב הונא אליבא דנפשיה פשט ליה דהא בפרק כיצד הרגל בב"ק איכא ר' אליעזר דסבר אפשר בלא צחצוחי זיבה כלל, ומיהו בהא כרבנן פריק ליה ורבים

ואי קשיא לך לרב הונא דאמר בעל קרי נוגע הוי תרי קראי למה לי דהא כתיב רואה וכתיב נוגע וכדדרשינן בפרק יוצא דופן מדכתיב או איש, א"ל אע"ג דרואה דוקא בנוגע הוא דמטמא ה"א ה"מ ברואה

ביבהר.

לא קמ"ל. הא דתנן **המפלת מין דגים וחגבים ושרצים אם יש עמהן דם טמאה.**אוקי' במחלוקת שנויה ורבנן היא ומדלא

פרישנן הבי ברישא זקתני כמין קליפה כמין

עערה כמין עפר וכמין יבחושין ש"מ דההיא

ד"ה היא דכיון דמילי זויטרי נינהו אפשר

לפתיחת קבר קטנה בלא דם ודמיא הא

לההיא דמפרקינן בכריתות (דף ט') [דף

י' ואין הגירסא שם כן] כי אמרינן א"א

לפתיחת הקבר בלא דם היכא דגמר הולד

דמיפתח מפי ב) ואפשר לפתיחת הקבר בלא

דם וכ"ש בכמין קליפה ויבחושין.

ואם תאמר מ"ש ממפלת רוח דתנא באינה יודעת מה הפילה ר' יהושע אומר א"א לפתיחת הקבר בלא דם א"ל התם דהפילה שפיר יש בו פתיחת הקבר אבל יבחושין ועפר אינה לידה אלא כמקור שהפיל טיפין הוא וכרואה דם יבש בעלמא הוא והיינו נמי מעמא דלא אמרינן בדגים וחגבים ושרצים שאין עמהם דם חטיל למים ואם נמוקו שאין עמהם דם חטיל למים ואם נמוקו שאין עמהם בריה נינהו ודאי ונולדת היא אלא שאינה טמאה וכן בחחיכה דבשר גמור הוא אינה נמוחה אבל כאן רואה היא ומכה יש לה שממנה מפלת כן ואע"פ שהיחה

בחזקת מעוברת והפילה לאו מעוברה הוא אלא של מכה הוא. הא דאמרינן מעיקרא דנין יצירה מיצירה ואין דנין בריאה ניצירה. לאו למימרא דסתרי אהדרי דהא אפשר לי' למיגמרינא לתרווייהו אלא ה"ק וו אינה ג"ש כלל, והיינו דאקשינן מאי נ"מ הא חנא דבי רבי ישמעאל ולא מפרק הני מילי היכא דליכא דרמי ליה אבל היכא דאיכא דרמי ליה מדרמי ליה ילפינן כדאחמר דאיכא דרמי ליה מדרמי ליה ילפינן כדאחמר בעלמא אלא ודאי משום דלא אמרינן אלא היכא דסתרי אהדרי והכא תרווייהו דגמר.

INTE NAWE TUIT LLAGE EFFNE AEFFNE INTER AFTERNAME TENT ANGLES TELLY CANTER TELLY ATTERNATE TO ANGLES THE ANGLES TO ANGLES TO ANGLES TO ANGLES THE ANGLES TO ANGLE AND ANGLES TO ANGLE AND ANGLES ANGLE

שאין מופנה משני צדרין ומשיבין ה"נ יש להשיב מה לאדם שכן מטמא מחיים.

ול"נ דהאי לישנא קמא לא צריך פירכא דלכ"ע מופנה משני צדרין עדיף ממופנה מצד א' וכיון דע"כ יצירה יצירה גמרינן ה"ל בריאה דאדם לגופיה וגבי חנינים נמי לגופיה ואין מופנה כל עיקר וכל ג"ש שאינו מופנה כל עיקר אין למידן הימנה.

וא"ה וייצר האדם לגופי ודבהמה מופנה ודגמרינן ויברא דתנין לגופיה ודאדם מופנה אמאי ניחא לך לאפנויי לחדא לגמרי ומיגמר מינה ולא לאפנויי תרווייהו ומיגמר מנייהו ופריק לרבנן הא עדיפא דהא אין משיבין ולר' ישמעאל נמי הא עדיפא דהיכא דאיכא ולר' ישמעאל נמי הא עדיפא דהיכא דאירא

למישדי שני צדדין דמופנ' בדידיה שדינן למישדי שני צדדין דמופנ' בדידיה שדינן אבל ללישנא דרב אחא הויא דבעי' והאי מאי פירכא משום דאפילו כשאנו גומרין מצי פירכא משום דאפילו כשאנו גומרין נצירה יצירה יכולין אנו לגמור בריאה עמשיבין ולפום הכי בעי' מאי פירכא נדיאה אע"פ שאינה מופנה כל עיקר אלא ורבנן דפליגי עליה דר"מ במחני' לא גמירי כדאשכחן בפרק כל היד שאין אדם ג"ש

ואי קשיא לך לר"מ מאי פירכא ליהדר דינא וחיחי מכאן דכיון דגמר יצורה ואחו בהמה היה ועוף כי פרכח גבי חנין מה לאדם שכן מטמאו מחיים נימא בהמה חוכיה א"נ נגמר מוייצר דבהמה למד מלמד א"ל מה לשניהם שכן מטמאין במגע ובמשא האמר בדגים שאינן מטמאין ואע"פ שמקבלין טומאה טומאת עצמן אין להם.

מעצמו, וכן פי' רש"י ז"ל.

דף כג

למימרא דחיי. פי' רש"י ז"ל דהא אחותה לא מיתסרא אלא בחייה דאין איסור אחות אשה לאחר מיתה ותמהני א"כ יפה שאל ר' ירמיה ונימא נפקא מינה לענין אתסורי

באמה ואם אמה דאמות אפילו לאחר מיתה מן התורה ועוד נפקא מיניה לאתסורי באחותה שנים וג' ימים.

אלא כך פירשו למימרא דחיי שאם א"א

וכ"ש גופו אדם ופניו תייש דאיכא מקצת במעי אשה ולד מעליא הוא לטומאות לידה צלגול עין שלדבריהם אפילו תייש גמור טעמיה דר"מ משום יצירה יצירה או משום דרב פליג אדשמואל ור' יוחנן דפרשי לעיל רב הכל מודים וכו^י. פי^י ר^י ירמיה משמיה ובמינו מתקיים. א"ר ירמיה בר אבא אמר מתקיים כנפל גמור שהוא אינו מתקיים שהוא הי אלא ולד הוא לענין טומאה שבמינו עא אמר ר"מ שהוא ולד שיעלה על דעתו אדם או בשיש בו מצורת אדם אלא ה"ק משום יצירה יצירה או שגלגל עיניו כשל לאו דוקא דהא לא טעמא הוא לר"מ אלא מאיר אלא הואיל ובמינו מחקיים, פי' הואיל ובאמר ר' יהודה אמר שמואל לא אמרה ר' לכל דבר אלא ודאי סבר ר' ירמיה דהיי גמור כגון בת שמונה והלא הרי הוא כאבן לו לחיות כלל אין קדושין תופסין בנפל

וה"נ משמע דס"ל לרב יהודה משמיה דרב כותיה מדקאמר הואיל ובמינו מחקיים ולרב ירמיה משמיה דרב לית ליה הנהו טעמי אלא ר"מ ורבנן בסברא בעלמא פליגי בשפניו אדם ונברא בעין א' כבהמה שר"מ אומר מצור' אדם בעינן והא איכא וחכמים

XTO.

אומרים כל צורת ממש.

ICTE'TW TW" 1"7.

וה"ה לר' מאיר' דבמצח ועין וגבן העין אדם ועין אחד כבהמה להודיעך כחן דרבנן הא דאמרי ליה רבנן והא איפכא חניא לאו דהא לא (מחסרא) [מחהפכא] סברא דרבנן לר"מ אלא איפכא בלישנא לכולהו ואיפכא בסברא דר"מ דמפכא לה ברייחא לרבנן

ולטבריה דרב הא דחני' לקמן המפל' דמות נחש אמו טמאה לידה ר' יהושע יחידאה היא לעיל נראין דברי ר"מ בבהמה וחיה בהכי נמי מחוקמ' בבהמה וחיה ומקצ' סימנין דאדם דכיון דהיא עצמה עיניה הולכוח כשל אדם במקצת סימנין נעשית כאדם גמור מה שאין כן בעופות שאפילו כל פניו כאדם

והאי דדהי רב אחא בריה דרבא לעיל תבדוק לרבנן דמודו רבנן בקריא וקפוף הואיל ויש להם לסתות כאדם דחייה בעלמא היא דדחי בסברת דר' אלעזר בר צדוק אבל לפום מסקנא לרבנן לסתו' חדא מצורות דפנים נינהו וצריך נמי גבין וגבת זקן דאדם ועין

ועיניו לצדדין אינו כלום.

כלום.

נמי דאדם ואף ע"פ שהולכות לפניהם צריך

צורת דאדם באוכמא.

וי"מ דלרב ירמיה גופיה אית ליה אליבא דר"מ יצירה יצירה ואי כולה תייש בפניו וגופו אמו טמאה לידה הואיל ובמינו מחקיים והא דאמה גופו אדם ופניו תיש ולא כלום משום שאין זה לא מין בהמה ולא מין אדם והואיל ואין לו מין שמחקיים דברי הכל ולא

ולפי דבריהם קשיא, א"כ מנא ליה לר"
ירמיה א"ר דר"מ בפניו אדם ונברא בעין
א" כבהמה פליג דילמא בההוא כרבנן ס"ל
דלאו אדם הוא ומין בהמה נמי אינו שאין
לך בבהמה כמותו והם אומרים קסבר רב
לר"מ ורבנן בתרחי נמי פליגי ממאי מדאמרי
ליה רבנן כל שאין בו מצורח אדם ולא קחני
וחכמים אומרים אמו טהורה א"נ וחכ"א
אינו ולד שמעי" דר"מ דמטמא נמי במקצח
צורה ואמרי ליה לא כל צורה בעי למעומי
צורה בהמה גמורה ולמעוטי נמי מקצח

מורח לגמרי מ"ט או כולו אדם או כולו בהמה וחכ"א מצורח אדם ולא פניו בהמה אבל במקצח צורח אדם ולד הוא והיינו רקחני מחני' כל שאין בו מצורח לאפוקי כולו בהמה ומדלא קחני אמו טהורה סחם משמע ליה דבחרחי פליגי וברייחא נמי דמסייעא להו כך מפורש בספר הישר.

הראשון שכתבנו ואע"ג דקשיא נחש דר'

יהושע כדפרישית.

והא דחניא המפלת דמות לילית אמו ממאה לידה ולד הוא אלא שיש לו כנפים ולא אמרינן משום דגופו תיש ופניו אדם היינו נמי טעמא משום דודאי פניו אדם אע"פ שגופו תיש בתר צורת פנים אזלינן אבל בדמות לילית ס"ד אין כאן צורת אדם כלל אלא צורת לילית היא זו בין בגוף בין בפנים קמשמע לן דלילית גופה ולד הוא אלא שיש לו כנפים.

712 67

אמר רבא ושטו נקוב אמו טמאה. פירש"י ז"ל קסבר טרפה חיה. וקשה להעמיד

דברי הרב רבא שלא כהלכה ועוד אני תמה וכי מפני שאין טרפה חיה י"ב חדש

נטהר אמו של זה והלא הנפל שהוא כאבן ואינו יכול לחיות או שיצא מת ומחותך אמו טמאה זה שיצא נקוב הושט וכלו לו חדשיו לא כ"ש ואפילו הולד שנימוק בשליא אמו טמאה והאיך יטהרוה שאלו היה דבר שמתחלת ברייתו הוא אפשר לומר שאינו ראוי לבריית נשמה וטהור אבל זה שמא עכשיו נקב ומה בינו למחותך ויצא איברים

XLL'D.

אטום אבל נחלקו האמוראין כמה הוא כדי נקרא טרפה אלא זה אינו נולד הואיל ונברא בהי וימות אינו בכלל ולד ולא שיהא זה חיתוך איברים עד מקום שאלו ינטל מן דקסבר האי תנא דכל שנברא אטום בלא שאמרו וכמה כדי שינטל מן החי וימות ניל שלא הקפידו אלא על לשון הברייתא **היה** שהזיקיקו לרש"י ז"ל למהר ולד מרפה החיים. והא דאמרי' קא מפלגי בטרפה זה בכלל אדם הואיל ונברא שלא כדרך להשמיעינו שושטו אטום אמו טהורה שאין ושטו נקב טמאה לד"ה קאמר ולא בא אלא וכ"ש בטרפות נקב וחתך. והא דאמר רבא ברייתו שהרי ראוי הוא לחיות י"ב חדש טמאה היא ואפילו היה טרפותו בתחלת לפיכך נ"ל שכל הנולד בטריפות ודאי אמו

> שינטל מן החי וימות ופי' ר' זכאי עד לארכובה ודקדקו ממנו שהוא סובר טרפה היה דהא קאמר שבכך החי מת (לרש"י נטל) שבכך נעשה נבלה אבל טרפה אינה מתה ר' יהושע דאמר עד טבורו קסבר בין זו בין זו חיות הן וכל זה אינו אלא בשיעור כמה לא נחלקו (במינו) [בו] ולא אמרו כאן אלא

הולד כשהוא אטום.

למשה בעלמא. פירש"י ז"ל אותו המין בריה בעלמא איתא וכי אגמריה רחמוא טפי מגוף אטום. הא דאמרינן **ושמואל סבר** ממוסמסין ה"ל למיתני משום דשכיח נמי הנהו לא שכיחי ולא ה"ל למיתני. אבל פניו וכמין אפיקותא דדיקלא וכן כיוצא בהן א"ל אחר או שיש לו שני גבין ושתי שדראות ליחני שמא באת מפניו תיש או אפילו פרצוף המוסמסין באתה. א"ל איבעי למיתני טובא שמא מגוף אטום (ופניו) [או ממי שפניו] חתוך וכו'. הא דאקשי' **ואם איתא ליחני** ודמיא להא דתניא לקמן בריית גוף שאינו ואין לו חלק שבהן אלא כמין גולם אטום אלא אטום כמשמעי שאין לו חיתוך איברים ומני שפיירש"יי ז"ל אטום חסר אינו נראה

אסר לו וק"ל א"כ לשמואל אפילו יוצא
לאויר העול' נמי לישתרי דה"ל כקלוט
בון פרה דשרי ונראה מדבריו דבין לרב
בין לשמואל במעי טהורה לא חיי הלכך
בין לשמואל והא דפריך רב שימי ממחניתין ר'
לשמואל והא דפריך רב שימי ממחניתין ר'
הנינא בן אנטיגנוס אומר וכו' לרב ה"ה
לשמואל אלא גביה הוה קאי דבר בריה הוה.
ולא נהירא ועוד דהתם בפ' ואלו מומין (דף
מג ע"ב) חנן לה למחני' גבי מומי כהן איזהו
גבן ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לו
גבן ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר למימר' דחיי

והאמר רב באשה אינו לד בבהמה אסור באכילה ולא מדכרין התם דשמואל בכלום בעולם.

אלא הכי משמע פירושא לכ"ע מינא בעלמא ליכא כי פליגי בבריה רב סבר אפילו בריה בעולם ליכא דלא חי הילכך כי אגמריה רחמנא למשה במעי בהמה אגמריה דבחוץ לא צריך נפל הוא. ושמואל סבר בריה בעלמא איתא דחיי וכי אגמריה רחמנא בעלמא איתא דחיי וכי אגמריה רחמנא בעיצא לאויר העולם דלא חימא כקלוט בן פרה הוא אבל במעי בהמה דאפילו נפל שריא איהי נמי שרי.

דף כה

ואינו בספרים.

קא מיבעיא להו לרבנן דפליגי עליה דר'
יהושע מיפלגי נמי בבשר נימוח או לא אמר
להם לא שמעתי אמר לפניו ר' ישמעל בר'
יוסי משום אביו כך אמר אבא מלא דם
ממאה נדה מלא בשר טמא' לידה שהיה
ר' ישמעאל סבור שלא אמר אביו כדברי
היחיד ולפיכך דחה רבי ואמר שמא כדברי
היחיד ולפיכך זחה רבי ואמר שמא כדברי
ד' יהושע אמרה וזה שאמר מלא בשר לאו
דוקא אלא ה"ה למחוי עכור ולא בשר אלא
להוציא צלול אפילו לר' יהושע.

ויש שגורסין בה כמאן כסומכוס מדהא כיחידאה הא נמי דילמא כר' יהושע אמרה

וא"ת כיון שרבי לא קבלה אפילו בבשר נימוח שיהא ולד ריב"ל מנין לו דקאמרי בצלול מחלוקת אבל בעכור ד"ה ולד זה אינה שאלה דריב"ל כר' יוסי ס"ל וקסבר ר' יוסי לרבנן אמרה כדסבר נמי ר' ישמעאל בר' יוסי ועוד דכיון דרבי לא שמעתי אמר אינה תשובה לדברי ריב"ל שאם ר' לא שמע ריב"ל שמע לא ראינוה אינה ראיה.

וי"א אין אומרים בדברים אלו זו דומה לזו שאפשר למימר עכור ולד ובשר נימוח שמא

אינו ולד. ואיכא למימר נמי איפכא ולפיכך

של בו

דדברי הכל ה"מ למימר סתמא אבן היוצא למיחשבי' בדברי הכל וא"נ לא חשיב חד מן התנור לכותל דמודה ר' יהודה וה"מ אלא מן התנור לכותל. ק"ל וניחשוב דקתני סיפא א"ר יהודה לא אמרו טפה השתא דאתית להכי הך נמי פלוגתא היא כי הדרי נינהו וחדא נקט. והא דאמרינן אם כן [תרתי הדא היא, ועוד א"ל] תרווייהו דר' חייא דשיעור אזוב מפח ומ"ה מקשינן משום דהוה איכא למימר רבי שילא לית ליה היא היינו טעמא דלא מקשינן תלת ד' הוויין שמעתא שיעורן טפה. ואקשי' תרתי חדא ביה לידה. הא דאמרי' תלת מתני' ותרתי נגמרה לו צורה לא חשיב רישיה למהוי במחותך שנגמר' צורתו אבל סנדל שלא פוטר בנפלים ה"מ בולד שלם או אפילו NAN NICH AGLIMI ANGIAL AUGA PLAM ושמואל דאמר הכי איתותב במס' בכורות רש"י ז"ל משום שאין הראש פוטר בנפלים. ליה לידה סנדל עד דנפיק רוביה. פי' דרבא ולד מדנפיק קבא דרישיה הויא הא דאמר רב הווא בר תחליפא משמיה

מן התנו' טפח דהא קא חשיב בכה"ג טפח סוכה למר בדופן ג' ולמר בדופן ד' כיון דכולהו אית להו דופן טפח קחשיב ליה ה"נ כולהו אית להו אבן היוצא מן החנור טפח

מכאן או מכאן.

נחלקו בכולן.

דופן א' בסוכה טפח והשאר כהלכתן. וכי אמר דופן סוכה טפח ליכא למטעי במידי דופן סוכה טפח ליכא למטעי במידי דפלוגתא. אבל הכא אי אמר סתמא אבן היוצא מן התנור הוה משמע מכל צדדין היוצא מן התנור הוה משמע מכל צדדין התור לכוחל טפח הוה משמע הא בין תנור לבית אינו טפח כר' יהודה ואיהו במילתא לבית אינו טפח כר' יהודה ואיהו במילתא דפלוגתא לא איירי לא כמר ולא כמר. לבית אינו טפח ער יהודה וציהו במילת לכאורה דהשתא דאתינן להכי ומפרקינן לכאורה דהשתא דאתינן להכי ומפרקינן דהך נמי פלוגתא היא הדר ביה מתירוציה דהך נמי פלוגתא היא הדר ביה מתירוציה

והשתא קשיא לי טובא וליחשוב הני דתנן במס' כלים פי"ח גדד לשתי כרעים טפח על

וכן.

אחר חבירו כלום. וחוזרת ומתעברת ולפיכך אין ולד מתעכב עוברה סנדל אלא קסבר אין אשה מתעברת קטנה מעוברת מניקה מעוברת שמה תעשה בכתובות וביבמות ג' נשים משמשות במוך דיהודה וחוקיה ולית ליה גמי האי דאמריגן אחר חבירו שלשים יום ולית ליה נמי מעשה באמרינן לקמן מעשה ונשתהא ולד אחרונה בעלי פירושין שכתבו דלית ליה לרב הא מתעכב אחר הבירו כלום. ראיתי מקצת מדרשא כלל. הא דאמר רב אין הולד אלא למימר' דמההי' לא תיתי תיובתא בבי להכי לאו למימרא דליתי' לשנויה דשנינן [דידות] הוי וכי קאמרינן השתא דאתית לא הזי והני כ"ש דבציר מטפ' (דידהו) מפח. וי"ל כי קאמרינן היכא דבציר מטפח הפרגל טפה יד מקבת ושל מפתחי אבנים בתים טפח יד קרדום מלפניו טפח שירי [כ"ט] חוט מאזני' של חנוני ושל בעלי סיפא ליחשוב. ועוד שם בפרק (בתרא) רישא ל"ק דטפח על טפח לא קאמרינן מפח לוכסן או שמעטה פחות מטפח טהורה

ואין דבריהם נראין דג' נשים מתניתא הוא ונימאתהוי תיובתיה דרב. ועוד מעשה דיהודה וחזקיה בני חביביה דהוא יושב

> לפניו והן יושבין עמו בבה"מ היכי אפשר דלא חזי ליה ואם איהו אומר דלא היו דברים מעולם מאן מהימן לאסהודי עלייהו.

> [כ"ג] לולד דבחד ירחא לא משתהא אלא ומיהו לית ליה אפוכי שמעתא דלקמן (כ"ד) צורתו בזמנו. והיינו מעשה דיהודה וחזקיה שהול' משתהא אחר חבירו כדי שתגמור וא' מהן נגמר לט' וא' לז' ובזה מודה רב וא' שליא אבל פעמים שנתחלקו לשתים אחר חבירו כלום אלא א"כ הפילה א' נפל וכשהן נגמרין לז' או לט' אין הולד מתעכב מתעברת תאומים טפה אחת היא שמתחלקת ונדבק בו והיינו טעמא דמוך אבל כשהאשה וסנדל כרוך עם הולד הוא יוצא שחבור אתו של קיימא אלא אייכ נעשה אי מהם סנדל מתעברת וחוזרת ומתעברת בין נפל בין אלא היינו טעמא דרב דקסבר אין אשה

והא דאמרינן לעיל סנדל מהר דחימא הואיל וא"ר יצחק עד קמ"ל שניהם הזריער בבת אחת ודאי קשיא דהא איכא סנדל דמתעברת וחוזרת ומתעברת וזה זכר וזה נקבה כדפרישי' במשמשת במוך. ואיכא למימר אין ודאי דמצי למימר הכי אלא שמא תאמר היכא דבעל ופירש מדהאי זכר האי

לייג אית ליה.

נמי זכר קמ"ל אפי' בכה"ג היישינן שמא שניהם הזריעו כא' והאי זכר (נמי) והאי נקבה כנ"ל. אין תולין את השליח אלא בדבר של קיימא. פי' רש"י ז"ל שכיוצא בו מחקיים אם היו חדשיו כלין למעוטי שאם הפילה דבר שאינו ראוי לברייח נשמה כגון נברא בירך אחת או גוף אטו' ואח"כ הפילה שליא (פי') [אפי'] בתוך ג' חוששין לולו אחר, ופירוש חזייה לרב יהודה בישות משום דשמעה מרב ולא אמרה.

ואינו מחוור דבן קיימ' לאפוקי כל נפל משמע וכדאמרן דילמ' כאן בנפלי כאן בבן אלא הא דתלמיד' דרב פליגא אדרב יהוד' דאמר לעיל משמיה דרב הפילה נפל ואח"כ הפיל' שליא כל שלשה ימים תולין אותה

> בולד ושאר תלמידים דרב אומרי' משמי' דאין תולין את השליא בנפל אפילו יום א' אלא א''כ יצאה עמו אבל בבן קיימא תולין אותה אפילו מכאן ועד י' ימים.

ושמעתי שפירשו בירושלמי במס' זו (ג, ד) לפי שאין השליא פורשת עד שיגמר לפיכך אין תולין אותה בנפל.

ובשאלחות דרב אחא משבחא ז"ל כחב לכך תולין אותה בבן קיימא דאמרי' אגב חיותא דולד בזעא לשליא ונפיק. אבל נפל דלית ביה חיותא לא. ומ"ה חזייה שמואל לרב יהודה בישות דשמעיה דאמר משמיה דרב דכל ג' תליא שליא בנפל וכיון דשמעינהו לכולהו תלמידי דרב דאמרי אין תולין כלל אמר ודאי רב יהודה טעי.

77 57

מיים דר' שמעון וכו'. פירש"י ז"ל נהי נמי דנימוק מ"מ גופו של מת כאן הויא וה"ל כרקב וכנצל. וק"ל הא דאמר רשב"ל לקמן בשמעתין שפיר שטרפוהו במימיו טהור להוי כרקב וכנצל. ועוד לר"מ נמי בבי' החיצון אמאי טהור ליהוי כרקב וכנצל. וא"ת איהו נמי סבר כל טומאה שנתערב בה מין אחר בטלה אלא מאן תוא דפליג עליה דקאמרת קסבר ר' שמעון והא דתניא מלא תרוד רקב שנפל לחוכו עפר כל שהוא טמא ור' שמעון מטהר אמאי תרמייה הא דכ"ע טומאה כיון שנתערב בה מין אחר טהורה. ובתוספ' הקשו לה מדאמרינן ואזדא ר"ש לטעמיה מדאמר א"א שלא ירבו שתי

החיצון שנטרפו מימיו לגמרי וטהור. והא ור"מ סבר לא מבטל אלא א"כ הוציאו לבית אחת של רקב ומבטלו ובצר לה שיעורא א, א מלא ירבו שתי פרידו' עפר על פרידה והיינו דאמרינן ואזדא ר"ש לטעמי" דאמר וגם אל מקצת בשר שלא נמוק ומבטלו ד) זתים א"א שלא ירבו שתי טיפי מים שנמוק הולד אע"פ שנשתייר ממנו (כחצאי) אחר על מקצתה ומבטלה ואף כאן כיון דהיא צריכה שיעור א"א שלא ירבה מין שנתערב בה מין אחר בטלה דאמרינן כיון ר"ש כל טומאה שהיא כשיעורה ולא יותר ואמאי מטהר ליה לגמרי, ומפרקי' קסבר מצטרפים הן בתוך השליא לטמא באהל קודם שתצא שאפי' נחתך כולו לחצאי זתים אַנענע ענער (זיח ג) אַלאַ נמוק לגמרי יום ולדות התוכים בשליא והאיך אפשר בב... במסבר לגמרי והרי אנו מוצאים בכל נראין דברי מקצת ראשונים שפירשו מ"ט מפרשים הסוגיא כולה בענין אחר ברם בליכא למימר א"א שלא ירבו וכו', והם במלא תרוד מטהר ר"ש דסתמא תנן ואע"ג שליא מ"ט דאפילו הוה בה תרי שיעורי כגון מלא תרוד רקב איכא למימר הכי גבי ויבטלנו ואמאי נהי נמי דבשיעור מצומצם פרידות עפר על פרידה אחת של רקב

שרופין ופחות ממנו. ור"ש סבר בטלה היא בבי' החיצון טהור שנמוק לגמרי וה"ל אפר בעא (לאמר) ו) מאהיל על כולה ומיהו אין טומאה בטלה ברוב מלטמא במשא ואהל רבים ומבטלין אותו ובהא פליגי דר"מ סבר ומבמלו ומגרע שיעורו אלא על כולו הם ואו אוו ארוכול לומר שרבין על מקצת יש במי שליא ודם שבה לבטל את כולה היו שם שני חצאי זתים או כזית שלם. יוחנן משום ביטול ברוב נגעו בה שאפילו מקצת בשר ומבטלין אותו כדפרישית וא"ר ונידם שבשליא מועטין הן אלא שרבין על כתחלתו גבי שליא מ"ט דקס"ד שהמים צאמן והשתא דאמרת טעמיה דר"ש סופו על הממועט ומבטלו לגמרי. והיינו דאמרי' אדרבה יש לנו לומר שהמרובה עומ' לבד אל מקצת המרובה ומבטלו ומגרע שיעורו בוא מן העפר היאך יאמ' ר"ש שהמועט רבה רבא לרבנן דבי רב אדרבה כיון דרקב יותר נמוק לגמרי וביטול אינו מועיל. ואקשי להו בטריפת בני אדם. אבל דרך לידה אינה אינו דומה שזה נמוק לגמרי וה"ל כמים (שנמוק) ה) אנא משום בטול ואמר להו היה לנו לחוש שמא יש בו כזית בשר אינו בבית פנימי לומר שאף בבית החיצון דאמר לו לר"מ כשם שאינו בבית החיצון כך

לגמרי. מלא תרווד ועוד עפר בית הקברות שמא. פי' רש"י ז"ל לאו רקב של מת ממש אלא כגון שנקבר בכסותו או בקרקע בלא ארון ויש כאן מלא תרוד ועוד מאותו עפר

דהיו מעורבין עפר ורקב.

דכי גמירי למלא תרוד רקב דוקא דנרקב גנגילון. וכן בכולה סוגיא דהתם הכי משמע צעל אלא כל דבר שנקבר עמו נעשה לו רקב ממא אלמא אין הדבר תלוי בשיעור מן דפוי עצמו והרקיבו ועמדו על מלא תרוד זה לזה. ואם קברן זה בפני עצמו וזה שני מתים שנקברים זה עם זה נעשה גנגילון במסכ' נזיר פרק כהן גדול (דף נ"א) דאמרי' ליחני שאין לו תרוד רקב. ועוד מדסוגיא אין לו רקב כלל אפילו מלא סאה דאלת"ה איזהו מת שאין לו רקב נקבר בכסותו אלמא א' עושה גוגילון בתחלתו. ועוד מדתניא *אווי*ילון אלמא פשיטא מילתא דכ"ע כל דבר כתחלתו (מאי) [מה] תחלתו דבר א' נעשה מן הרקב דומיא דסיפא ומדאמרינן סופו דבר א' נעשה גנגילון ואע"פ שיש בו שיעור ואין פי' זה נכון דהא אמרין כל שתחלתו

אלא הא דתניא מלא תרוד ועוד עפר קברות פירושו כגון שנקבר המת ערום על גבי

בעיניה.

LLL LWYX LWWT XCT CTCT'W''. אליעזר שמע ליה ר' יוחנן דקסבר מודו ליה דטהור. לאו דוקא דלא כרבנן אלא מדר' רא"ר יוחנן מת שנתבלבלה צורתו מנ"ל כזית ועצם כשעורה וטהורין לגמרי. והא אורת בשר ולא צורת עצם נפק ליה מדין צורתו באור וטהורים דכיון שאין באבריו עדיין הוא קיים נעשה כמת שנתבלבלה ז"ל, ופי" שטרף השפיר ונמוקה צורתו אבל **שפיר שטרפו במימיו.** גרסי' וכן בפר"ח חייא משום דה"ל טומאה סרוחה. וצ"ע. במס' בכורות (כג, א) מסיק טעמיה דר' והך סוגיא דר' יוחנן הוא דהתם בדוכתא שנפטרה מן הבכורה ולא משום טומאה. דר' הייא דפריש למתניתן דתקבר לומר דר"ש וראב"י אמרו דבר אי. ואליבא שנפל לתוכו עפר כל שהוא. וא"ר יוחנן ושורו לטעמייהו דהיינו מלא תרוד רקב א"א בלא מלא תרוד של מת ור"ש מטהר להיכן הלך אבל מאחר שנמצא כאן ועוד זה היה בו מלא תרוד דא"כ עפר בית הקברות שנמצא שם ועוד על כרחינו מת זה לא ובמותר הוא עפר בית הקברות ואלמלא יש בהן רקב מלא תרוד שבכאן של מת ונתערב עפרה ברקב דקסבר ת"ק רוב מתים רצפה של אבנים והרקיב ונפחתה מערה

ויש לפרש דקסב' רבינא דר"ילא מודה לי' לר"ל בשפיר שטרפו מימיו דמדלא א"ל בשלמא שפיר שנטרפו מימיו דקאמר טהור לחיי אלא נתבלבלה צורתו שלמה מנלן אלמא ה"ק מנלן דטהור דגמרת מינה לשפיר לא הא ולא הא איתנהו. ועלה קאמר רבינא דר"י דמטמא שפיר שנטרפו מימיו לגמרי בר' אליעזר אמרה דהאי כאפר שרופין הוא ומיהו במת שנתבלבל' צורתו דקא מתמה מנלן לד"ה אתיא.

וזה הלשון לדברי מי שגורס שפיר שנטרפו מימיו דמשמע שנטרף לגמרי וחזר למים, אבל לפי גר"ח ז"ל שנטרפו במימיו. נראה דהיינו נחבלבלה צורתו בלחוד.

ויש לי עוד לומר דר' יוחנן הלכה קא מיבעי ליה, וה"ק ליה מנלן דטהור כרבנן דילמא ממא כר' אליעזר דמסחברא טעמיה. אילימא מדרבי שבחאי קא גמרת הלכה דהוא אמורא וקא פסיק הלכה כרבנן.

דף כח

ממאה לידה.

מעשה היה וטהרו לו פתחים קטנים.

פרש"י ז"ל ממאו לו פתחים גדולים של ד' מפחים וטהרו לו קטני' הפחותים מד' כשאר מתים גדולים שהפתחים הגדולים מצילין על הקטנים דקי"ל פתחו בד'. וה"מ להציל על הפחות מד' טפחים והכי אמרינון במס' אהלות המת פתחו בד' בד"א להציל על הפתחים אבל להוציא את הטומאה בפותח

ואין הדין הזה אלא כשהפתחים כולן סחומים או מגופין שבהן שנינו המת בבית ולו פתחים הרבה כולן נעולין כולן טמאין, פי' משום דסוף טומאה לצאת נפתח א' מהם

מפח. זה כתב הרב ז"ל.

אע"פ שלא חשב עליו טיהר את כולן פירש כיון דגעולין הן וה"ה למגופין אבל בפתוחין כל פותח טפח מוציא טומא' לצד ב' ואין לו הצלה כלל. **המפלה יד חחוכה.** פי' רש"י ז"ל חחוכה שיש לה חיתוך אצבעות. וק"ל בלאו הכי נמי ליחוש ללידה שהרי אפילו השפיר שאין לו אפילו חתוך ידים עצמן אמו

ואיכא למימר הכי ספיקא הוא ואם הפילה יד גמורה שאינה חחוכה אומרי' מגוף אטום באח כשם שהיא משונה כך באח מגוף משונה ושמא לאו מגוף באח אלא חחיכה של בשר שנעשיח כמין פיסח היד היא

הילכך אמו טהורה תולין להקל שרגלים .

והרב ר' אברהם בר זוד ז"ל מפרש שלא אמרו התוכה אלא לענין מביאה קרבן ונאכל

דמדקתני ואין חוששין כלל במשמע ואלו בשאינה חחוכה אינו נאכל. (אלא) א) לענין האם טמאה מ''מ. ואין זה לשון הגון מדקתני ברייתא אמו טמא' ואין חוששין ולא קתני

מביאה קרבן ונאכל ואין חוששין.

דף כט

רהא דאמ' רב פפא כתנאי יצא מחותך או מסורס. אלישנא קמא דר"א ור' יוחנן קאי

והא דאקשי ליה רב זביד למאי דמוקי רי יוסי אומר משיצא רובו כחקנו מכלל ארמסורס רובו נמי לא פטר קשיא ולימ' ר'

שיצא רובו ומחמיר הוא.

דפליגי במחותך.

לדבר.

רי"ל מדקחני ברייתא בדר" יוסי משיצא כחקנו משמע דלאיפלוגי אמסורס אחא דה"ל למימר ר" יוסי אומר כחקנו משיצא רובו וליפלוג אכחקנו והשחא פלוגחא אמסור" משמע ואוקומא רב זביד משיצא לחקנו בחיים ופלוגתא בדלחיים היא.

והיינו גמי תנאי דח"ק סבר מחותך ומסורס משיצא רובו הרי זה כילוד כתקנו אע"פ שמחותך הראש פוטר ר' יוסי אומר משיצא כתקנו לחיים. כלומר אין הראש פוטר

> במחותך אלא בשלם שכיוצא בו יוצא כחקנו לחיים ולכ"ע ליח להו דשמואג אלא ס"ל בשלם הראש פוטר והא דקחני איזהו כחקנו לחיים משיצא ראשו ה"ק איזהו כחקנו שיוציא ראשו תחלה ויוציא כדרך שהחיים מוציאין שר" יוסי אומר רוב ראשו וזהו שיעור אבל משיצא ראשו לאו לשיעור קחני

אלא לדרך לידה קתני.

לאפוקי נפל אפילו שלם כדשמואל ומאי כתנאי אפי' ללישנא בתרא דר"א ור"יי מיקשי לן במס' בכורות פ' יש בכור לנחל' התם כתנאי. אלא שיש כיוצא בה בתלמו' התם כתנאי. אלא שיש כיוצא בה בתלמו' התם כתנאי. ועוד יש במסכת פסחים מיובתא בחד דוכתא ותנאי בדוכתא אחריתי במס' תמורה. ועוד יש במסכת פסחים היובתא בדריש שמעתא ותניא כותיה בשלהי דידה בפ' ערבי פסחים. אלא כל זמן שלא ידעה אלא בימי הוסת. בדקה כל אותן הימים שאין חוששין לראיה ביולדת בזוב ולא בשומרת יום אע"פ שלא ואלו לא אמרה כן אינן מחוקינן אותה לא שלא בשעת לידה ואינה יודעת כמה ראיתי לה דוקא כגון שבאת ריקנית ואמרה ראיתי היא אלמא ברואה השתא בימי זיבה מחזקין לקמן ליטבלה דילמא שומרת יום כנגד יום לידה כדמקשי' לקמן יומא קמא דאתיא דמחוקי' לה ביולדת בזוב וברואה נמי לאחר דחניא באשה שיצאה מלאה ובאת ריקנית לפנינו. ודמתני' עדיפא לן למירמי. הא כדתרצינן למתני' בשלא הוחוקה עוברה רוב נשים לא אמרינן אלא מתוקמא ההיא קרבן ואינו נאכל אלמא לכ"ע הלך אחר הפילה ואינה יודעת מה הפילה מביאה עליה מהא דתניא בריש פירקין ולשלישי עברה בנהר והפילה וכו". בדין הוא דנירמי זה בספר המלחמות. הא ד**אמר ריב"ל** בשתי שמועות של ר' יוחנן וכבר כתבנו שאנו קיימנו שתיהן חיובתא. וחניא כוחיה

וה"נ משמע בפ" בחרא דחניא בטועה ראיתי ואינה יודעת כמה ראיתי אלמא איני יודע אם ראיתי לא כלום הוא שאם אין אתה אומר כן השוטה והחרשת והקטנה נמי שראתה

> בסוף שבוע רביעי ויום אחרון שבו היה לה הרחיקה לידת' וחוששין שמא כלו ימי טוהר ושבוע דטהור הוא מותרת אלא ע"כ משום חנינא תחלת שבוע רביעי ה"ל תחלת ונדה לאו ולד מעליא הוה לספיקה דר' יוסי בר דדם טוהר הוא וכ"ש בה' דטהור' ואם ולד מעליא אפי' בשבוע ד' נמי טהורה היא הן ועוד שבוע דטהור הוא תשמש דאי ילדה משום יולדת והרחיק' לידתה ז' או שבועים למימר כבר עברו וכן טבילות דב"ה נמי עברו לה ימי טוהר וכ"ש בשבו" ד' דאיכא מבולת יום ארוך מטבילין אות' שמא כבר מבטלין אותה בשבוע ג' בליליותא דמשום כן. והא אי לאו משום הך תשש לא היו לידתה קשיא טובא וכי היאך סלקה על דעתו דלית ליה לר' יוסי בר חנינא הרחיקה משום אימר הרחיקה לידתה. דמשמע יוסי בר הנינא ורבין לא ידע מאי תיובתיה מרגישות ולא יודעות. והא דפריך מינה ר' אסורות לשמש לעולם שמא ראו והן אינן

אלא ע"כ ר' יוסי בר חנינא אגב חורפיה לא עיין בה ובגמ' ה"ל למימר ולטעמיך מ"ט דכל הני אלא אשכחן כמה דוכתי בתלמודא דהוה מצי למיפרך וליטעמיך ולא

התחלת נדה כדמפר' ואזיל בגמ'.

פריך ביה כלל. **שבוע קמא מטבילין**לה בלילותא משום יולדת זכר ונקבה.

עיינו בתוספות שאין השבועין הנמצאין

כאן בטבילות הלילו' שוים עם השבועין

הנמנים כאן בטביל' הימים דהא למאי

דמי"ד מעיקרא שבאת לפנינו ביום וכן למאי

דמחרצינן כגון שבאת לפנינו בין השמשות

מבילות דלילותא מושכות עד לילה של

השמשות של מוצאי שבת וכן שבאת לפנינו

באחד בשבת ביום וטבילה ראשונה של

לילה בליל שני בשבת ואחרונה במוצאי

שבת וכן בשבוע שני ואלו טבילו' דימים

דמשום זיבה ראשונה באחד בשבת ואחרונה

בשבת. וליכא למימר דברייתא הכי קחני שהביאה לפנינו ג' שבועין טהורין חוץ מיום שבאת לפנינו שהרי אותו היום עילה הוא למנין שבועים ונמצאת זאת מותרת לשמש בלילי עשרין וחד שהרי אינה רואה כל אותה הליל' ולא יום שלאחריו אלא ע"כ יום שבאת לפנינו הוא ממנין שלשה שבועים

ודבר ברור הוא אלא כיון דמנין לידה וזיבה מיום א' בשבת הוא וכל טבילו' דעלמא הן דכל נדה ויולדת טבילתן בלילה של שבוע שני וטבילות דזיבה ביום בסוף שבוע שלהן לא חיישי בגמרא לפרושי הכא מידי.

מהורין. כל זה עיינו בתוספות.

ک عاک

רש"י הוא הדין דה"ל לאוקמ' בבאה לפנינו בלילה והוה ניחא טפי דחו לא הוה קשיא לקמן לסוף שבוע לטבלה ביממא דהא לא הוו ז' ספורים שהרי לא הפסיקה טהרה בתחלת היום ואין אותו יום שבאה לפנינו עולה לה לספירת נקיים אלא מדקתני ברייתא ג' שבועין טהורים משמע דכולן טהורים ובבין השמשות משכחת בהו מיהא פסיקת טהרה ואפי' ליום ראשון. כך פי'

רש"יי ז"ל. ל"ה טבילות זקאמרי ב"ה קשיא לן כיון דאוקים ב**באה לפנינו בין השמשות זיהיבוא לה טבילה בתריהן.** תלתין ושש הווין. וראיתי בפירושים זכיון תהו שאם בא לומר זטבילה זסוף שבוע מהו שאם בא לומר זטבילה זסוף שבוע רביעי הויא חדא בשבוע לא משמע הכי זהא טבלה נמי בימים הסמוכים לה ששה עז סוף ז' ובאור שביעי של שבוע חמישי גמרה טבילותיה וטהורה ואפשר שאותה טבילה

ב"ה לא מנו לה. במצטרפא בטבילות דלילות דשבוע א' אבל בשבוע אינהי דמפשי טבילו' מנו לה כיון שאח"כ ואט"ג דב"ש מנו לה ולא חשבי חדא עצמו נמנה לנו תחל" שבוע ללידה וטבילות שהיא נמנח לסוף שבוע שעבר ואותו היום ראשונה חדא בשבוע חשיבי לה ב"ה מפני

חשיב' לה. בהו טובא וב"ה דלא מפשי בהו טפי לא דב"ש דקא מפשי טבילות מהדרי לאפושי בטועה בפ' בתרא. וזה הלשון נכון בעיני טבילה לא חשיבי ב"ה כי היכי דתרצינן בלאו פסיקא להו דאי אתאי ביממי להא וה"ר אב"ד ז"ל כתב דאיכא לתרוצי דכיון

טהורים אלא משום דבעי למיתוא משמשת הוה קמ"ל בעשרה שבועים כולם טמאים או פי' וה"ה דלענין צ"ה טבילות דב"ש ה"נ מסיק לה איידי דתוא טמא תוא טהור. IT YULL TILL TILL TELL TELL TELL תימה גדול הוא היכי שתיק מיניה תלמודא. ליתא לטבילה יתירתי' ועומק גדול הוא אלא דבין השמשות דר' יהודה יממא הוא. ולכך כר' יהודה דספיקא הוא וב"ה סברי כר' יוסי דר' יהודה אפליגי ב"ש וב"ה ב"ש סברי ובשם הרב חתנו ז"ל תירץ דבין השמשות

> חששות דאמרן תנא הכי. לאור ל"ה לא קודם לכן ולא לאחר כן משום

השמשות וליחשוב ומפרקינן זבה גדולה טבילות בשבוע זו ביום כיון שבאה בין הכי אקשי' ליחשוב דשומרת יום וה"ל ג' דטבילת זבה הדא בשבוע נינהו ולפום בשבוע לא קחשיב הדרי' מההוא טעמא א"נ השתא דאתית להכי ליומא דחדא קחשיבי כולהו דלבתר תשמיש לא קחשיבי. לא צרכינן למימר הכי אלא דמקמי תשמיש דמחרצינן זיבה גרידתא לא קחשיב לב"ה בלחוד כדאמרן. אלא לב"ה בעינן דהא ולא זבה קטנה קחשיבי אלא יולדת בזוב לב"ש מקשינן דהא אינהו לא זיבה גדולה דילמא שומרת יום כנג' יום היא לאו דאקשייומא קמא דאתיא לקמן לטבילה דלא מיירי ב"ש אלא בלידה. אגב גררא. וכ"ש למאי דפרקינן בסמוך לאטר פ' לא תשיב דהא לא תננהו אלא עשירי. ותירצו עד סוף שמוני' קחשיב ונמצאת צריכה טבילה לג' ימים בשבוע בסוף לידה ותחלת נדה ויום ד' תחלת נדה הוא ג' ימים ראשונים שבו איכא לספוקינהו נפישי להו טבילות שהרי שבוע ט' דטמא והק' בתוספ' כיון דמנינו עשרה שבועי

קחשיב כלומר יולדת בזוב. א"נ זבה הוא קחשיב אי מיתרמיא ליה לפני תשמיש אבל

זבה קטנה לא השיב.

וק"ל ולימא דילמא כשילדה ראחה יום א^י בימי זיבה וצריכה לשמור יום כנגד יום מאינן עולין לםפירח זבה גדולה וליטבי' כל שבוע קמא ביממי משום שומרח יום כנג' יום זיבה שלפני לידתה ואמאי פריך יומא

קמא בלחוד.

לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לימי למידק ולימא נמי ש"מ ד' דהא ש"מ ימי א). והא דאמרינן **ש"מ תלתא.** איכא באפשר הוא כדאיתא בשלהי בא סימן (נג, אבל שימור דובה קטנה אף בימי נדה עולה כן, והא ליתא אלא לספירתן דובה גדולה ואין ספירת ז' עולה בהן אף ימי לידתה תטמא מה ימי נידתה אין ראויין לזיבה בפ' בנות כותיים מדכתיב כימי נדת דותה תולע בימי לידה אין עולין גמירי לה לקמן בין לב"ש בין לב"ה מקשי" וכן נראה לי בזוב קטן היא והרי ספרה יום זה לפנינו דמקש' דלטבילה יומא קמא דילמא יולד' עולין לשמור דויבה קטנה ויולדת בזוב קטן ואיכא למימר דקסבר האומר שהימי לידה

ורבא היא ורבה דאמר עולין קסבר הא מני
ר' אליעזר הוא דאמר מחר נמי סחרא.
ולפום הכי נמי לא אמרי' ש"מ ר' אלעזר
היא כדאמרינן ש"מ ר' עקיבא היא ור'
שמעון היא. משום דלאביי דברי הכל אינן
עולין הלכך לא פסיקא ליה. מחניחין בנית
כותיים נדות מעריסתן. אוקמינן בגמרא
לר"מ דחייש למיעוטא וקסבר ר"מ כותיים
גירי אמח הן דהכי אסיקנא בב"ק (דף לח)
לדיניה וכיון שהן גירי אמח והן מטמאות
בנדה מן החורה יש לחיש לספיקן והיינו

וא"ת ולמה העמידו משנתינו לר"מ לחוד דחייש למיעוטא. והא אפי' לר' יוסי נמי אית ליה בנות הכותיים נדו' מעריסתן כדאמרינן בפ"ק דשבת (דף טז ע"ב) גבי י"ח דבר לר' יוסי בצרי להו ואמר ר' נחמן בר יצחק בנות כותים נדו' מעריסתן בו ביום גזרו כלומר גזירה בעלמא כדי שלא יטמעו בהן או גזירה משום מיעוט שהן טמאות.

מפני שטומאתן בספק.

י"ל כיון דמתני" קטבר כותיים גירי אמת הן דהיינו סבריה דר"מ ור' יוסי שמעינן ליה דפליג עליה וסבר גירי אריות הן

כדאיתא במנחות בפרק ר' ישמעאל (דף סו) ובמקומות אחרים הילכך ניחא לן לאוקמא לדידיה ומדינא ועוד דאיהו סתם מתני' ולא למשקל תנאי מעלמא ומשו' גזרת י"ה דבר. ועוד דקתני לה דומיא דסיפא דכותיים עצמן והתם לאו נזיר' אלא דינא הוא לחוש

לספיקן. וזה שכחבנו לפי גרסת מקצת הספרים אבל מהרבה מהן מספרי הגאונים שלא נמצא שם במס' שבת אותה הגרס' כלל ואעפ"כ חשבון י"ח דבר עונה להן יפה.

פרק ד בנות כותים

14 45

שבאייי אבל בנגיעת אמה בה אין להקפיד בה ומגפפות אותה ויחזרו ויטמאו הן תרומה הטבילוה שלא תטמא את הנשים שגוגעות של בני אדם להפרישה מאמה אלא לכך מאן גברא רבה מסהיד עליה. א"נ אין דרכן אפרשה אסהיד דאי לאו הכי פשיטא ותא חזי לאמה. ולא אטבילה בלחוד אסהוד אלא מעשה היה שפרשה נדה והטבילוה קודם אלא להעיד על טומאת עצמה והכי קתני י"ל שיודעין היה בגמרא שלא בא ר' יוסי נגיעות אמה בה הטבילוה לסוכה בתרומה. **והטבילוה קודם לאמה.** וא"ת שמא משום נמי מיעוטא דשכיה הוא דתניא מעשה **בערוה.** פירשתיה בתחל' מסכ' יבמות. **הא** MAN HANN NITTIN HAND GILVET

לטומאות הנוגעים בה שהרי היא ראשון מטמאה אדם. ואותה שבפומדיתא נמי משטבלה לטומא' גופה אינה צריכה להפרישה מאמה כדמפר' ואזיל. ולא יהללו את קדשי בני ישראל לרבות את הסך ואת קדשי בני ישראל לרבות את הסך ואת השותה. י"מ שהיא אסמכתא דרבנן דהא קי"ל גבי יום הכפורים דאכילה ושתיה דאוריית' ובכרת ואין סיכה בכלל שתיה.

דאוריית' ובכרת ואין סיכה בכלל שתיה.

לענין תרומה מריבוי הכתוב לשאר כל התורה כולה אינה כשתיה ואי משום וכשמן

יחללו ואיבעית אימא מוכשמן בעצמותיו

ודאי מכיון דאמרינן גבי תרומה גופה מולא

אסמכת' בעלמא היא מדברי קבלה ומיהו

בעצמותיו דשייך נמי בכל התורה ההיא ודאי

دردا.

משמע דכולה דרבנן היא.

ודם טהור באשה מיתוקם בירוק ודיהה כך שמטמאה באודם אינו דין שתטמא בלובן איש שאינו מטמא באודם מטמא בלובן אשה וי"ל דנהי דאינו דם הוה אתי בק"ו ומה והרי מצינו ה' דמים טמאי' באשה ותו לא. מצאתי בתוספות שמקשים למה לי מיעוטא ובאודם מנא ליה. למעוטי אשה מלובן. לא דריש וא"ו א"כ אין איש מטמא בדם נקבה וא"ו דגבי זבה למה לי. וכי תימא לוכר כל שהוא וכר לנקבה כל שהוא ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא דדריש ואינה מחוורת מן התורה. תמיהה לן לר' לאסר וכו". משמע דסיכה כשתיה דרבון להביא הסך והשותה. א"ר יוחנן לית כאן יום הכפורים ומקשי והתני לא יחללו מ"מ סיכה לשתי' לאסור ולתשלומין לא לעונש לחומ' וכו'. ומייתי נמי התם והתני שוה ואינו מחוור וא"ת מחוו' ולקו עליו חוץ מעש' יצהרך זו סיכה והתור' קראתו אכילה ממסכע מגשר שני שאמרו בירושלמי לענין ומאטר שכתבתי סברות הללו מצאתי בפ"ב

והם הקשו בתוספות והא ק"ו פירכא הוא מה לנקבה שכן אינה מטמא בראיות כבימי'

השיב ר"ש לר" יהודה חתנו ז"ל.

כדאמרינן בסמוך ואמרו גלוי מילחא בענמא היא דאחד איש ואשה מטמאין בלובן כיון דמתוקם דם טהור שפיר. ולא מחוור לי דאם לובן טמא משום נדה כ"ש ירוק ודיהה שכולן לא נטהרו אלא משום שאינן אלא

ונ"ל דמש"ה איצטריך יחורא דאי משום הא דה" דמי" לא הוה ממעטי" אלא מטומאח נדה ועדיין היינו מטמאי" באשה מדין שכבח זרע או זוב של איש היינו מטמאין לטהרות ולא לבעלה ומיניה ממעט ליה. ומ"מ יפה הרב ז"ל מלמדנו דאי לא ילפי מהדדי מנא חיתי לובן באשה ואודם ודם באיש דאצטריכו

קראי למעוטינהו.

ואמרו בתוספות שעוד שאלו בכל מקום ואוי"ן לרבות וכאן למעט השיב לו כ"ש

כיון דלא אצטריכו לרבויא מפרשין להו

לקרא דייתר ואיש ואשה לומר אשה דוקא

אשה. פשיטה דהא קא דרס להו. פי'

לאו פשיטא מגופא דמילתא אלא פשיטא

דכל דקא דרים להו רחמנא רבינהו למדרס

דתניא בת"כ אשר ישב עליו הזב אין לי אלא

יושב ומגע מניין לעשרה מושבות זה על גב

יוה ואפילו על גבי אבן מוסמה ת"ל והיושב

על הכלי אשר ישב וכו". ומשום דמילחה רגילה היא בחלמודא הוא קאמרינן פשיטא דלא ה"ל הכא למיחני אלא שמטמ' מדרס. והנכון מהם מה שאמרו משם ר"ש ז"ל שהוא דבר הנשא עליו כגון הוא בכף מאזנים ומשכבות ומישבות בכף שניה וכרעו הן ומשמאין אוכלין ומשקין. ואחינן למיבעי ממאין מדרס כרע הוב זהו עליונו של זב ומטמאין אוכלין ומשקין. ואחינן למיבעי מנלן דחניא ובל הנוגע בכל אשר' יהיה החתיו מאי תחתיו אלימא תחתיו דוב דהיינו

משכב ומושב מאיש אשר יגע במשכבו נפקא. ואי קשיא לך אדרבא הוא מטמא בגדים דכחיב ביה יכבס בגדיו והכא ליכא כבוס אה"נ אלא גמרא לא איצטרך למיחת לה כולי האי. וקאמר סתם כל טומאה דמדרס מהתם היא כדכחיבנא ביה ולא מהכא ועוד דאי הוה נקיט טעמא מהך קושיא דכבוס בגדים דילמא הוה אמרינן דכי כחיב והנושא אותם יכבס בגדיו ארישא דקרא

على عاد

דקושיי.

אלא וכל הנוגע בכל אשר יהיה זב תחתיר ומאי נינהו נישא יטמא נחקו הכתוב וכו".

זו היא גרסתו של רש"י ז"ל. ולשון יתר שבספרים מ"ט הנושא והנישא כתב נחקו וכו" כתב שהוא פי' משובש. אלא ה"ק מדכתיב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא והנישא אותם יכב' בגדיו ולא ערבינהו ונכתוב וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו והנישא אותם יכבס בגדיו ואפסקינהו מחתיו והנושא אותם יכבס בגדיו ואפסקינהו היטמא מכלל דהאי יטמא לאו באדם ובגדים קא מיירי אלא באוכלין ומשקין מאי והנושא אותם לא לעלינוו של זב דסמיך ליה אלא

נדרש הוא בת"כ לנושא משכבו ומושבו של זב. אלו דברי הרב ז"ל.

ואין פי' זה נכון דהא טמא עד הערב כחיב ואם אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין מאי עד הערב.

ואיכא למימר דהכי דריש דכתיב לעיל מינה וכל המרכב אשר ירכב עליו הזב יטמא וסמיך ליה וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא עד הערב ומפני שנתקו הכתוב מקרא נדרש לפניו דכתיב יטמא וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו נמי והוא עצמו כלומ' מה שהזב תחתיו יטמא עד הערב לומר שהוא

להן טהרה במקוה.

במשכב ומושב עד הערב. אמרכב דלעיל ולא מסתברא דהא לא כתיב והרב אב"ד ז"ל מפרש דהאי יטמא עד הערב

CTAGITW CG' "IXX TIGI. יגע מיבעי ליה למימרא דהיסט ונגיעה כידיו למ"ל וכלי חדס אשר יגע בו וכו' וכל אשר ואי מהכח ה"א כלי חרס שנטמא מאוירו לא עליונו של זב כתחתונו מטמא אדם ובגדים כולה. ואיכא למימר אי מהתם הוה אמינא של זב שלא מצינו לו חבר בכל התורה יגע בו הזב וידיו לא שטף במים זה היסטו במכילתן בפ' יוצא דופץ אמרינן וכל אשר שהוא ככולו הוי אומר זה היסט ולקמן שבס אשר יגע בו הזב ישבר אי זהו מגעו בסיטו הא מהכא נפקא מהתם נפקא וכלי נאיכא למידק, עליונו של זב מאי נינהו

הכתוב הזה וכל הנוגע בכל אשר יהיה זב אי מהתם ה"א ה"מ היסטו כולן א) בא כיוצא בתחתונו אנו טורחין ויש שמתרצין בכולה שמעתין להחמיר עליו ולעשות דה"א נושא ונישא כי הדדי נינהו דהא לך לעשותו כתחתונו להחמירו הא ל"ק וא"ה אי לא כתב עליונו של זב מנא

לומר לך נתקו כלשון רש"י ז"ל עצמו. בהדרי ולא ערבינהו רחמנא ואפסקינהו יטמא טומאה קלה הנושא והנישא כתיבי נישא יטמא מ"ט כלומר מ"ט משמע לך הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו ומאי נינהו וגרסת הספרים יש להעמידה אלא וכל

בנישא על הזב דע"כ דרשא דנישא אטומאה יטמא טומאה קלה לטמא אוכלין ומשקין וכן חמורה של אחריו, וה"ק והנוגע במרכב הזב הערב טומאה קלה ונחקו הכתוב מטומאה של זב דקריי ארישא דקרא דכתיב יטמא עד דהא כתיב והנישא חסר וא"ו למדרש אנישא קרא נפקא לן מגע מרכב. והאי דדרשינן ובמשכב לא חלק בין מגעו למשאו ומהאי בת"כ דמרכב חלק הכתוב מגעו ממשאו מטמ' אדם לטמא בגדים והכי מוקי לה ממשאו שמגע מטמא אדם ולא בגדי' ומשאו דהאי קרא אחר מרכב כתיב וחלק מגעו בא הכתוב ולימד על המרכב שיטמא במגע וה"פ וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו נינהו נשא מ"ט והנישא כתיב נתקו הכתוב יהיה תחתיו יטמא והנושא נמי יטמא ומאי בתשובה ה"ג אלא וכל הנוגע בכל אתר ובתוספות ראיתי שפי' רבינו שלמה ז"ל

דרישא קאי ולא אטומאה דסיפא דטומאה דסיפא אותם כחיב ביה וגבי נישא לא שייך אותם אלא אותם אמקרא קאי דקרינן נושא ודרשא דמסורת ארישא קאי ע"כ תשובתו

והוקשה לו על גרסת הספרים שכתוב בהן בכל אשר יהי' תחתיו. ב) דהאי קרא במרכב מוקי לה בת"כ ועוד היכי מוקי לה באוכלין ומשקין הנוגעין בעליונו הא אין להם טהרה במקו' והכא כתיב וטמא עד הערב. כל זה הענין כתוב בתוספות. והעלו השמועה בשבוש ועמעום ועוד שאין וה נושא כתוב חסר בכל הספרים ובמסורת מלא ואין כאן יתור לדרוש בו מסורת ולשון ראשון של פי' רש"י ז"ל יותר נכוו הוא

וכמו שכתבתיו למעלה.

ולי נראה ענין אחר שפירוש עלינו של התחחונה על ראשו כולן טמאי' כמו שעישה התחחונה את הנוגעת בוב מדרס מרבוי הכחוב כך עושה בעליונו את כולן עליונו של זב ואלו מדין היסט תחחונה טמאה ועליונוח שהן נשאות על עליונו של זה היסט דהיסט הוא וטהורין ומ"מ כי"ו דין היסט הן ולא מצינו להן חבר בשאר טומאות

א' ופוסלין אחד. כלומר שעושין ראשון והמשכב והמושב והמדף מלמעלה מטמאין והמדף מלמטה טהורין והאוכלין והמשקין מפורש במשניות דתנן האוכלין והמשקין כלומר טומאה קלה דעליונו של זב. וכן אינן נעשין תחתיו מדף ונעשין על גביו מדף עליונו של זב מתחתונו דאוכלין ומשקין אגמו ממא מומאט ארב ודרש בת"כ דחמור תחתיו יטמא עד הערב כלומר עליונו של זב לנוגע בו וקרי ביה וכל אשר יהיה זב נעשה אב הטומאה אלא שיש בו שם טומאה ולהכי רהיט קרא ונסיב נוגע לפי שאינו אדם וזה אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין בלעיל נתקו הכתוב מכולן שהן מטמאין שוה למרכב הסמוך לו ולא למשכב ומושב מדפלגינהו רחמנא ש"מ שאין עליונו של זב ואיש אשר יגע במשכבו והיושב על הכלי. ישב עליו הזב יטמא והדר בנגיעה דידהו אאמן כל המשכב יטמא וכל הכלי אשר אותם יכבס בגדיו כדכתיב במשכב ובמושב ליכתוב בתרוויהה וכל הנוגע וגו' והנושא דוב יטמא למיכתב בטומאת עצמן והדר ירכב עניו הזב יטמא וכל אשר יהיה תחתיו כאן משום דה"ל למיכתב וכל המרכב אשר ופי' נתקו הכתוב מטומאה חמורה שאמרו

ושני באוכלין.

למנין זי.

ותספרנו ואנן נמי ניספריה וכוי. פי' ערב במרכב. מתקיף לה רמי בר המא ולדברי הרב אב"ד ז"ל חזר ופי" בו טומאת עוב דמפרש בהו ואיש אשר יגע במשכבו שאינו מטמא אחרי' כשאר משכב ומושב בבותל נדה יטמא הוא עצמו משמע לומר דידיה כתביה רחמנא סתם וכן לענין משכב דלא כתיב ביה כגון בנדה דמפרש במשכב כתיב ורחץ כדכתיב בכולהו נוגעים והיכא קלה דלית ליה טהרה במקוה משמע מדלא הכא דלא כתיב אלא יטמא לחודיה טומאה בהם יטמא כדכתיב במשכב ומושב הילכך בהו ורחץ בשרו או יכבס בגדיו או והנוגע שהוא ממא בעלמא דכל דמטמא אדם כתיב דלא מתפרש ביה מגע אחר לא משמע אלא יטמא טומאה קלה משמע פי' משום דכל לטמא אדם ובגדים אפילו במשא ומפרקי' הכתוב מטומאה חמורה שבמרכב דלא בניאי לישנא דגמרא ואקשי' אימא נתקו דברייתא כדפרישו נמי מאי תחתיו וכו^י ענישא מנושא ופי' מעלמא הוא ולא מגופה עליונו תרווייהו כתיבי הכא ונתקו הכתוב משכב ומרכב וכל שתחתיו ונישא דהיינו כלומר מ"ט משתמע קרא הכי נימא דהיינו הספרים וה"ק מ"ט הנושא והנישא כתיבי ואפשר לפי זה הפירוש שתתקיים גרסת

ככולו אלא לכותאי. יום ותחלת מנין דכ"ע לית להו מקצ" היום יום דהא שלימה היא טהרתה אבל בסוף היום ולר' יוסי לית ליה סתירה לאחר מקצת אחר מעשה תטהר אלא לדידן סותרת בכל אנן נמי בזבה גדולה קי"ל כר"ש דאמר ובין בקטנה דשני שלה סוף מנין הוא דהא יוסי מקצת תחלת היום ככולו בין זבה גדולה לאו מילתא היא דבסוף מנין אית ליה לר' ככולו. שני בין השמשו" אלמא אמרינן מקצת היום לה בשופעת ואיבעית אימא בגון שראתה עלה אלא לר' יוסי זבה גמורה היכי משכחת ולהבא מיטמיא דמקצת היום ככולו ובעינן פסח שני ומפרשינן מעמיה דקסבר מכאן

ואח"כ ראתה אינה אוכלת ופטורה מלעשות

כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה

צולין (דף כא) ר' יוסי אומר שומרת יום

ואי קשיא ההיא דגרסינן בפסחים פ' כיצד

לשמעתיה דאמרי' יום שפוסקת בו סופרת

רב ששת לרב ירמיה רב ככותאי אמרה

אנן כדמקשינן בפ' בתרא דמכילתן א"ל

ליכא דסליק אדעתיה דדינא הכי הני ספרה

בפ"ק דר"ה (דף י) אמר רבא ק"ו ומה בפ"ק דר"ה (דף י) אמר רבא ק"ו ומה נדה שאין תחלת היום עולה לה בסופה סוף היום עולה לה בתחלת שנה שיום א, עולה לה בתחלתה. וא"כ לר" יוסי נימא ק"ו ויהיה סוף היום עולה לה בתחלתה. וזה המקשה יכול להקשות כן בזבה גדולה לרבנן המקשה יכול להקשות כן בזבה גדולה לרבנן וכין א) בקטנה דליכא בינייהו אלא סחירה ולפי דעתי שאין זו הקושיא דמקצת יום ממא ככולו טמא ומקצת יום טהור סוף היום כתחלתו בין בתחלתה בין בסופה הילכך לענין זיבה ביום נקי ליכא למיספריה אבל לענין נדה אפילו כולו נמי כימא סופרתו כני'ל.

ומיהו מקצת היום שעולה בספירה דובה דוקא ביום אבל לילה אינה עולה לספירה כלל כדאמרינן בפ' בתרא דמכילתן ושוין במכילות לילה לזבה שאינה טבילה ותנן נמי במס' מגילה דאינה טובלת עד הנץ החמה.

וההיא דאמרינן מפ' כיצד צולין דמוקי לדר' יוסי לרואה בין השמשות וכן נמי בנוסחי לדר' יוסי מכדי קסבר מקצת היום ככולו זבה גמורה דמייתי קרבן היכי משכח' לה כגון דחואי פלגיה דיומא אידך פלגא

> היינו פלגא דיומא בתחלתו שעבר עליה בטהרה ומתרצי איבעית אימא דקא שפעא ג' יומי בהדי הדדי ואיבעית אימא דחזאי תלתא יום סמוך לשקיעת התמה דלא הוה שהות סליק ליה למנינא. ההיא לרוחא דמילתא איתמר דלא בעי לאתויי עלה התם קרא דמגלה דאמרינן כיון דבעי ספירה ספירה ביממא היא ואיקמוה בסוף היום ותחלתו דליכא שהות דספירה בין ראיה

לראיה כלל.

רי"מ דלא בעיא לאוקמי זבה גדולה בלילואתא דוקא משום דקראי ביממא כתיבי דכתיב ימים רבים כל ימי זובה ולקמן בשלהי מכילתין ואימא ביממי תהוי זיבה בלילואתא תהי נדה ובפ"ק דהוריות נמי ממרינן גבי צדוקין דאמר דובה לא הויא אלא ביממא דכתיב כל ימי זובה הילכך אע"פ דמפקינן מקראי אפילו לילותא לא אע"פ דמפקינן מקראי אפילו לילותא לא מפקינן קרא מימים. והא דאסיקנא **שלא** מפקינן קרא מימים. והא דאסיקנא **שלא** תהא מומאת זיבה מפסקת ביניהם. לאר דוקא אלא שלא תהא טומאת ז' מפסקת ביניהם דהא טומאת לידה נמי אמר רבא למימר קמן, א"נ אוקמתין דלא כרבא אלא

משום הסיטן.

צינורא דידהו מדבריהם משום משקה הזב מדרס לקודש קאמר והיינו נמי דמיטמי' עשב עליהם אשתו נדה אבגדי אוכלי תרומה מדרסות קאמרת שאני מדרסות גזירה שמא מדרס לפרושין, והא דאמרינן בפרק השוחט שיהיו זבים לכל דבריהם ובגדיהם יהיו בגדי עם הארץ. פי' שחכמים גזרו עליהם ואפילו בכותי לא שרפינן. **ורמינהו על ספק** אלא ה"ק אלמא אהך ספיקא דעם הארץ דהא למסקנא נמי אספיקא ודאי שרפינן שרפינן תרומה. פי' לאו אכל ספיקא קאמר יוצא דופן (מב, א). אלמא אספיקא לא בעיין דפולטת בעינן למיכתב קמן טפי בפרק ערב מיהא לא סתרא כדפרישית, ולענין סער וכו, אלא ע"כ קבולי מקבל דטומאת לא פריק הא דאמרי ולטעמיך זב גופיה היכי בטומאת ערב ליכא למימר דפליג רבא דהא כאביי דאמר טומאת זיבה דוקא, ומיהו

ואי קשיא לך האי דאמרינן בפרק הניזקין (דף טא ע"ב) וליחוש שמא חסטנו אשחו נדה ולא חיישי' להיסט שלו, ועוד אמרו שם גבי חלה מניחה בכפישה או באנחותא וכשיבא עם הארץ ליטול נוטל את שתיהן ואינו חושש משום דלא נגע בהו ולא מטמאין

והזבה.

בפשומי כלי עץ ולא חשש להסיטו וכן נמי בפרק אין דורשין משמע גבי חמרין ופועלין שהן טוענין טהרות דלא מטמאין

ותירץ ר"ת ז"ל שלא גזרו על עמי הארץ היםט שא"כ אין לך אדם מעביר לחבירו חבית ממקום למקום.

ועוד הביאו ראיה ממשנת מסכת טהרות שאין עמי הארץ מטמאין בהסיטו ולא עושין הגובים שנכנסו לבית אין טמא אלא מקום רגלי הגובים ומה הן מטמאין אוכלין ומשקין וכלי חרס הפתוחין אבל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פתיל טהורי' ואם יש עמהם נכרי או אשה הכל טמא.

ריש לי לדחות דהתם כיון דלא גגעו ודאי הקלו באלו שטומאתן רחוקה וספק.

ועוד הביא ראיה מחוך שמעתן גופה שאין ע"ה מטמאין משכב ומושב דחנן משכב התחתון כעליון ואם היו ע"ה עושין משכב ומושב מטמאין הן התחתון כתחתונו של זב שהרי עשאום כזבים לכל דבריהם.

ואע"פ שיש לי לפקפק אף בראיה זו נקבל אותם מפני שלא הזהירו חכמים על ע"ה

תורה.

שיהיו כובים ממש אלמא דין חדש יש להם אבל מ"מ תמה הוא אם גזרו עליהם שיהיו כזבים למקצת היאך הטילו עליהם למחצה וטיהרו משכבות והיסט א"כ הקלת בשל

רי"מ שאין ע"ה טמא טומאת עצמן כלל אלא השש שמא גגעו בנשותיהן ובמדרסן שהן אבות הטומאה והוא נעשה ראשון.

כלים לאחר שפירש מן המדרס כלל. ע"ה דהיא משום נושא מדרס ואינו מטמא שהרי לא עשיתו אלא ראשון משום טומאת נאפגלו נגע בהן ממש ואצ"ל בעשר מצעות בתרומה שאפילו לא טבל אין לו מדרס רש"י שהוא גורס ודרס על בגדי חבר ונגעו וכן כתבו בתוספות בנוסחאות ולא כגרסת לה שטבל ועלה (ואכל) [ונגע] בתרומה ע,,ם לא תשני ליה בכותי שטבל ועלה ה"ג תשש מדרס אשתו נדה הוא והא דא"ל ובגדיהם שהן מדרס לפרושין נמי משום דשבת אבל לא שיהיו כזבים מדבריהם דכלים מטמאין משקים מדבריהם בפ"ק משום משא מדרס טמאו המשקין בשפתי' אלא כיון שהחזיקו אותם חכמים בטמאי' במסכת הגיגה לאו משום משקה הזב והזבה והא דמטמאינן צינורא דע"ה בשמעתין וכן

> ואי קשיא ולימא ליה מאי ואין שורפין עליה את התרומה על התחתונות דעליונו קתני דאי משום טומאת ע"ה לא מטמא משכב ואי משום נדה תרי ספיקי נינהו, איכא למימר מפני שטומאתן ספק אפילו אגופייהו משמע

ליה.

חו קשיא לי ולימא ליה ברגל דטומאת ע"ה ברגל כטהרה שוויה רבנן מאי איכא בכותי משום בועל נדה חרי ספיקי נינהר, ול"ק הבשלמא ע"ה שוויה בטהרה שלא להרחיקן אבל בכותי לאו חברים קרינן ביה ואין זה זומה לצדוקי שהם בכלל ישראל הם. והא דמפרקינן בפותי ערום ולא אמרינן בשנגע בעד וברגל בלא בגד מפני ששנינו הנוגע במשכב ובמושב מטמא שנים ופוסל אחד במיד מממא אחד ופוסל אחד בפרק בתרא פירש מטמא אחד ופוסל אחד בפרק בתרא בונים והילכך מטמא את התרומה אלא בכותי ערום קודם שיגע בבגדיו עסקינן,

ובמסכת הגיגה מצאחי בירושלמי סוגיא גדולה בענין זה ובתוס' נמי הזכירוה ומשמע מינה שלא גזרו על עם הארץ שיהיו כזבין וכך הסוגיא שם על מחניתין בגדי עם הארץ מדרס לפרושין וכו'. מחני רבי יוסי בשם רבי יוחנן במגעות שנינו, פירוש אלו השנויין כאן אינן עושין מדרס בלא לך שהוא כן דתנינן אפילו מובל ואפילו דאנן קיימין הכא בתרומה אנן קיימן תדע אמר ר' מונא כן אמר ר' יוסי רבי כל מה בגדיו מדרס במגע אשתו כדאמרן ואקשי' אגל הפרוש לא עשאוהו כוב אלא שגזרו על אמר רב ר' יהודה בר פזי תפתר בעם הארץ תרומה אפילו מוקפין צמיד פתיל יהיו טמאין פתיל טהורים אין תימר עשו גופו כזב אצל במשכבות ומושבות וכלי חרס מוקפין צמיד והמשקין וכלי חרס הפתוחין טמאין אבל רואה את הנכנסים ואת היוצאים האוכלין המניח עם הארץ בתוך ביתו בזמן שהוא שיעשה כזב אצל תרומה מתיב ר' תנן והתנן בטולין על ידי מגע וכו' גופו של פרוש מהו מגע ודכותה אין משא בחולין ויש משא אין היסט בחולין ויש היסט בחולין על ידי בא בעי קומי ר' זעירא כמה דתימר תמן מליו בבגדיה לא גזרו עליו, שמואל בר אשתו בישיבה עשאוהו כמדרס אבל ישבה לטמאן אלא מגע הזב פריק שאם נגעה בו יוסי לדבריך מהיכן נטמא מדרס לא היה לנו ערומה, פירוש ר' זעירא מקשי על רבי שהיתה אשתו של עם הארץ יושבת עליה מהיכן נטמא הבגד הזה מדרס א"ל תפתר מדבריהם, רבי זעירא בעי קומי רבי יוסי נגיעה אלא שאם נגעו בבגד עשאוהו כמדרס

כפות הכל ממא כלום אמרו יהו הן ממאין אלא משום היסט לא כן אמר ר' יוחנן לאו הציצות ולא הסיטו ולא רשות היחיד ולא רשות עם הארץ אצל תרומה, ע"כ גמר'. וה"פ דקא מקשי ליה רבי מונא לר"י בן פזי דאוקמא למתני בחולין דודאי בחרומה קיימי' מדקתני סיפא הכל ממא ואי בחולין מדרסות והיסטות מהורין הן דאמר רבי יוחנן שלא אמרו שיהא דבר חוצץ במדרסות

היחיד ולא רשות עם הארץ אצל תרומה הא

ולא טהרו היסטות ולא חלקו בספק רשות

אצל חולין הכל טהורין.

דהגיגה דקחני ספק רשות עם הארץ מדרסו וחצירו והיסטו טהורין לחולין וטמאין לחרומה, אלמא מחניתין דקחני הכל טמא בחרומה היא ושמע מינה שלא עשו גופו של פרוש ולא של עם הארץ כזב לטמא משכבות ומושבות והיסט אלא שחששי בזמן משינו רואה את הנכנסים לאשה או לכותי משינו רואה את הנכנסים לאשה או לכותי לתרומה ולחולין הכל טהור ואפילו ספק לתרומה ולחולין הכל טהור ואפילו ספק רשותו עד שיחברר לך שנכנסה אשתו לשם רשותו עד שיחברר לך שנכנסה אשתו לשם בהם אשתו במדרס, ע"כ הארכתי לכתוב מן התוספת והן מגיהין ב) ולא רשות עם

במצורע מילי דוב.

הארץ להולין אלא אצל תרומה ודבריהם הללו כולן כחבתים מפני שדברים ברורים הם וצריכין הן לכמה סוגיות שבגמרא. ה"ג רש"י ז"ל: אמר לך בית שמאי האי לזכר מיבעי ליה כל שהוא זכר בין גזול ביך קטן ולא גריס נקבה אלא לנקבה מיבעי ליה למעיינות ואתי זכר בקל וחומר ולא פרכי'

ובתוספות מעמידין הספרים ומפרשים ואי בעית אימא בית שמאי לית הך דרשא דר' במרילתין ואדרבה משמע דבית שמאי כר' נפקא להו משום דרשא בעלמא דלא מתפרש בנו של ר' יוחנן בן ברוקא דריש לעיל הבא להו משום דרשא בעלמא דלא מתפרש

ולי נראה דבין לבית שמאי בין לר' ישמעאל לזכר כל שהוא זכר ולנקבה למעיינות אתא ונקבה קטנה לרבי ישמעאל נפקא ליה מוא"ו כל שהיא נקבה סירכא נקט ולא דנפיק מינה אנא משום דהכי הוא אמר קרא ולא

לגמרי.

מצורע עושה כן אלא מדין משא גופיה פריך אדם ולטמא בגדים ולטמא נמי בהיסט שאין מצורע גורס טומאה דמשכב ומושב לטמא דאי גרס טומאה בעלמא קאמר אף בזב שיטמא במשא ומדין משא למשא פריך שיהיו מטמאין במשא לעצמו לא כל שכן גורם טומאה הכא קאמר לאחרים גורם לקמן בפרק דם הנדה, והא דקאמר לאחרים [כקרי] וראיה שנייה מטמא אפילו במשא אינו מטמא במשא אלא במגע (בקרי) רש"י ז"ל שראיה ראשונה של אדם אחר זיבה לאו מעין הוא. ובודאי יפה פירש לרבויי בראיה ראשונה שמע מינה מקום NA GUIUN LIL IMEITU IMTNIEUTIT לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן הזוב שהוא טמא במאי אלימא בזב גרידא ר"ח ז"ל: תא שמע זובו טמא לימד על נינהו. גרסת הספרים כך היא וכן בפירושי עלמא הנך ואו"י מדרשי בזב ובזבה דתרי תירצנו הקושיא שהקשינו למעלה דלכולי בזו הרבה בפרק קמא דקדושין ועכשיו מהאי קרא מתרבן, וכבר כתבתי מכיוצא

ומיהו צריכין אנו לישב גרסת הספרים, ור"ש אומר פירוש שהיא בספרים והכי

CTGL'W'A.

קאמר ומדאיצטריך לרבויי בשנייה שמע מינה דבראשונה לא מטמא במשא דלאו מעין הוא ואין וה הלשון גמרא.

אבל יש לפרש שכך היא הצעה זו דאמר רבא תא שמע זובו ממא לימד על הזוב שהוא ממא במאי אלימא בזב גרידא ובראיה שניה דאלו בראשונה ולמגע ודאי לא צריכא קרא דלא גרע משכבת זרע ולא עדיף מיניה אלא פשימא בשנייה ואכחי למה לי קרא לאחרים גורס טומאה ואפילו למשא עצמו לא כ"ש גורס טומאה ואפילו למשא עצמו לא כ"ש גורס טומאה ואפילו למשא עצמו לא כ"ש גורס טומאה ואפילו למשא עצמו לא ב"ש גורס טומאה ואפילו למשונה ולטמויי במשא מימא במשא וש"מ לאו משונה על מצורע במשא לרבויי הכא דממעינות נפקא אלא דרחמנא רבייה לראיה ראשונה של מצורע כראיה רבייה לראיה ראשונה של מצורע כראיה שניה של זב גרידא.

ואי קשיא נימא קרא לראיה שניה והא קמ"ל דוקא בשניה אבל בראשונה אינה מטמא דלאו מעיין הוא, זו אינה חורה דמי איכא ספיקא קמי שמיא במקום זיבה אי מעין הוא או לא ואיצטרך ליחורי קרא למיגמר מיניה דלאו מעין הוא, ועוד דכל היכא דקרא

> מרבה כגון זה דכתיב זובו ממא דרשינן ליה לרבויי כגון לרבו' ראי' ראשונה למשא ולא מוקמינן ליה ליתורא למימר בשניה כתיב

ולמעוטי ראשונה איצטרך כנ"ל.

ומה שהקשה רש"י ז"ל מי איכא לאוקומי להאי קרא בראיה ראשונה והא מהכא נפקא לן בכל דוכתא מנה הכחוב שחים וקרא טמא, אינה קושיא דהאמרינן בפרק יוצא דופן דלמאן דאיח ליה מנה הכחוב שחים וקרא טמא לית ליה זובו טמא לימד על הזוב

שיהא ממא ותואי היא.

וכן זה שאמר הרב ז"ל דגבי מצורע איצטרך לרבוייה לטיפ' עצמה דלא אחי בק"ו משום דלא גרמה ליה טומא' שהרי מחמת נגעו הוא מטמא אין זה מחוור דכיון דאי לאו מצורע הוא נמי הות מטמי' איתא לק"ו מ"מ וכ"ש הוא נמי הות מטמי' איתא לק"ו מ"מ וכ"ש כדאמרן לעיל ומהסט למשא גמרינן ודאי דחד אורח הוא למשאות, ובמסקנא פשט דחד אורח הוא למשאות, ובמסקנא פשט אביי דמטמא במשא דהא אקשייה רחמנא למצורע אזב גמור, ולא פשט במעיין כלום משום דלא מרבוייא דקרא יתירא אתי דנימא למאי איצטרך אלא דמ"מ מטמא

במשא הוא.

LTIA.

הא דאמר רבא לאחרים גורם טומאה.

ק"ל א"כ שכבת זרע דכתב רחמנא מלטמא

לימא לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כ"ש

ולמה לי הא דתניא מנין לנוגע בשכבת

זרע ת"ל או איש וכו' כדאיתא בפ' יוצא

דופן, וכן (נמי קושיא) [דם עושה] משכב

ומושב לאחרים והוא עצמו אינו עושה

משכב ומושב כדאמרינן בפרק דם הנדה וכל

המשכב אשר תשכב עליו נדה ולא דמה

ובהא איכא למימר התם מיעטיה רחמנא

וניעה בעלמא.

תו קשיא והאיכא נמי היסט שהזוב גורם מומאת היסט והוא עצמו אינו מטמא בהיסט. ואיכא למימר נמי החם מיעטיה רחמנא מדכתיב והנושא אותם מיעוטא הוא בפרק מדכתיב והנושא אותם מיעוטא הוא בפרק דם הנדה (נה, א) א"נ בכל היינו פרכיה רעדיף מינייהו אמר ליה שעיר המשתלה העדיף מינייהו אמר ליה שעיר המשתלה מרסקרתא בברייתא תניא בהו בפרק דם מנסקרתא בברייתא תניא בהו בפרק דם הנדה ומדלא מייתו לה אינהו ש"מ לא הנדה ומדלא מייתו לה אינהו ש"מ לא ממיעא לה ובגמרא לא שמיע' להו ובגמרא לא אמרינן תניא נמי הכי דבשקלא וטריא בעלמא לא מיתמר הכי. ולוי אמר שני

מעיינות הן. מצאתי בשם חכמי הצרפתים שהם מקשים והתניא בפרק יש בכור (דף מו ע"ב) גיורת שיצאת פדחת ולדה בהיותה נכרית ואח"כ נתגיירה אין נותנין לה ימי מומאה וימי מהרה ואמאי ללוי דאמר נסתם הממא נפתח המהור אמאי אין לה ימי מהרה הא ממעיין מהור אתו, ומתרצים אין לה ימי מהרה לאו דוקא שאין לה כלום אלא לומר שאם ראתה ביום ז' לזכר וביום שבועיים לנקבה ממאה נדה ומונה בתוך ימי טוהר ימי

ריש שמעמידין אחד הוא, עוד פירשו ללוי אף על פי ששני מעיינות הן לא טהרה התורה מעיין זה אלא בנולדות וזו כיון שאין לה ביין לידה אף אותו מעיין טמא הוא ורואין את דמה אם מחמשה דמים הוא וזה פשוט ונכון. בשלמא לדב דאמר מעין אח' הוא מייה מטמא לח ויבש. פי' לבית הלל מיימא ולבית שמאי נמי כיון שראיה זו מטמאחה מלספור נקיים נמצא שהיא גורמת מטמאחה מלספור נקיים נמצא שהיא גורמת מטמאחה מלספור נקיים נמצא שהיא גורמת מומאה וכדם הנדה הוא שמטמא לח ויבש ולא דמי לרואה בתוך ימי טוהר בלא זוב עאין ראייתה כלום אלא ללוי אמאי מטמא לח ויבש בין לבית שמאי בין לבית הלל,

ופריק בשופעת.

۲١.

גופיה אמאי איצטרך ודאי לבית שמאי ללוי מעיינות הן ביולדת בזוב נמי מטהרו בית מיה מעמי אלא ללוי אמאי איצטרך האי מעמי מעיינות הן בייל מקום עמע מינה דה לבית שמאי מעיינות הוא מינה איצטרך וקיל ולויל ארצטר מעיינות הוא מינה איצטרך וליל ולורא ופריק מינה לבית שמאי איצטרך ולאי לבית שמאי ללוי

כיון דמפורש בשמעתין דלרב ימי טוהר שרואה בהן אין עולין לה לספירת זיבה, וקיימא לן בנות ישראל החמירו על עצמן שאפילו רואות טיפת דם כחרדל יושבות עליה שבעה נקיים וקיימא לן אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם אם כן היולדות צריכות שבעה נקיים בתוך ימי טוהר שלהן צריכות שבעה נקיים בתוך ימי טוהר שלהן אלא שימי לידה נמי אם אינה רואה בהן אלא שימי לידה נמי אם אינה רואה בהן הרמב"ם ז"ל שהיולדת בזמן הזה הרי היא ביולדת בזוב וצריכה שבעה נקיים.

اک حاک

הא דחניא ושירה הקשי בחוספות אם כן מניקה שאמרו צריכה שתפסוק שלשה עונות והלא אחר דם טוהר היא רואה לעילם וכל שכן בזו שאמרו בברייתא שתים בימי עוברה ואחת שאמרו בברייתא שתים בימי עוברה ואחת בימי מניקחה וכו' למה לי הפסקה דעונות והא אחר ימי טוהר היא רואה ומוקמי לה נהא אחר ימי טוהר היא רואה ומוקמי לה כרבי מאיר וכשאינה מניקה וכגון שמת בנה ומשום רואה אחר ימי טוהר דיה שעתא.

השתא שאם ראתה אחר דם טוהר אינה השתא שאם ראתה אחר דם טוהר אינה כראיה שנייה אלא כראיה ראשונה ודיה שעתה והוא שהפסיקה כדינה בעונות, וכן גפלוגתא דר' מאיר ור' יוסי בדין כל ימי עבורן וימי מניקתן קאי ומתרץ לה רב בדליכא שהות ובין שראתה בימי טוהר בין שלא ראתה ליכא לטמוייה כלל, ואף על גב דלא הפסיקה נמי כדמפרש לה ואזיל.

כל שקשתה אפילו שעה א' בליל כניסת ג' להיות בג' שלה וכו". פירש רש"י ז"ל בעלמא הוא דעבד. כל שחל קישויה דאמרינן עבד עובדא כותיה הא חומרא הדר ביה אמאי גדייה רב אסי ומאי האי דהיישינן שמא תשפה דאי ס"ד רב לקולא מיעקרא בהכי דאכתי איכא למימר מסבר' יצחק מתוקמא דתניא הכי מיהו דשמואל לא שמא תשפה ואף על גב דמתניתין כר' עב כלמן ניל דלגבי שמואל הדר בי' וחייש להקשות כשמתקרבת ללידה והא דהדר ביה למיתה הן עומדין אבל כאן אדרבה סופה ולאו מילתא היא, דהתם סופו למות שהכל בתרומה מיד אלמא היישינן שמא ימות. גיטך שעה אחת קודם מיתתי אסורה לאכול חיישינן שמא יבקע הנאד, ותנן הרי זה יצחק אמאי לא חיישינן שמא תשפה והא שמא תשפה. איכא דקשיא ליה לרב ור' אמר רב נדה ליומא ושמואל אמר היישינן

אפילו כל היום כולו בשופי ושעה א' מליל ד' להשלמה מעת לעת וילדה אין זו יולדת בזוב דבעינן שופי כל יום ג' המביא לידי זיבה. פי' לפי' לאו משום (דכפי) [דבעי] חנניא

אם מפטע מגע לעת ר' יהושע אומר כלילי ואלו לאפוקי מדר" יהושע בהדיא קתני לה ממאה לאפוקי מדחנניא בן אחי ר' יהושע דאחחיל קושי בג' אם שפתה מעת לעת לעולם כדקתני והא קמשמע לן אף ע"ג יום ד' לקבעה בזיבה והיינו דאמרי לקמן אינו קובע בזיבהולא מצטרף (עד) [עם] דחויא ג' אח"כ בשופי דקושי שבשלישי לוכת אוטי זכי וככי"ג לא הוה זבה עד כלילי שבת ויומו אינה זבה שאין קושי שבג' בשופי ואם קשתה בג' אפילו שפת בד' בר' יהושע אלא משום דבעי כל יום ג' לילה ויום כלילי שבת ויומו דאם כן היינו פי' לפי' לאו משום (דכפי) [דבעי] חנניא

717 71

שבת ויומו.

או דילמא דבר הגורם לטומאה סותר והא לאו גורם הוא. כתב רש"י ז"ל הרי קרי דבר שאינו גורם וסותר ההיא לאו סתירה היא דחד יומא הוא דסתר וכי בעי רבא לסתור את הכל ופי' דבר הגורם לידי זיבה. ולא מחוור לי, חדא דקאמרינן דבר הגורם לטומאת שבעה סותר ולא אמרינן דבר הגורם לידי זיבה, ועוד דתניא הכא קריו יום

א' לפיכך סותר יום אחד.

אפשר לפתיחת קבר בלא דם ההוא בקושי ראיה זו גורם כלום ואי קסבר נמי דאי בזיבה, אפילו ברואה קאמר לפי' שאין דם דחניא ר' מרינוס אומר אין לידה סותרת דבעייה לסתירת שבעה אמר שבעה. והא באמרת הגורם לטומאת שבעה ודאי משום דבעי' נקיים מכל דם של אותו מעין, והא הוא אינן עולין והא לא סתירה מקריא אלא לידה דאמרן לעיל לרב דאמר מעין אחד אתי אינו עולה דלא גרע מימי טוהר דבתר בזמן אחר ומיהו ודאי כיון דמעיין אחד עכשיו סותר ולא דבר שמהור עכשיו וגורס אין דינו לסתור ואפילו יומו דדבר הגורם זיבה כלל ואף על פי שמטמא בימי נדה ואפגלו יומו שהרי עכשיו אינו מטמא בימי אבל משום טומאתו לא היה דינו לסתור לסתור משום טומאת נדה סותר הוא שבעה שסתירו כטומאתו אבל קושי אם דינו אמר רחמנא יסתור ולפיכך הוצרכו לומר לספירה דיומיה הוא דכיון דרואה הוא בוא ודינו שיעלה אלא האי דאינו עולה היום עולה לשבעה נקיים דהא מעין א' יומו סותר יומו ולא מפני שאין אותו אלא זהו טעמו של דבר קרי שמטמא מוסיף ביה טומאה דכלום אלא א"א אינו בהאי דם לאו כגורם הוא טומאה כלל ולא מפסיק כדאמרן בריש פירקן וכ"ש הכא לעלות דומיא דרואה קרי שסותר יומו ואינו מומאת ז' מפסקת אלא יומו הוא דלא חזי אפילו ברואה נמי אינה סותרת שאין כאן א"א בשלמא דינה לעלות בשאינה רואה עולה היינו דלא מפסקת טומאה. ה"ק מוהר וכדרב. והא דאמר רבא א"א בשלמא אתפיי שאינו גורם נקיים בעינן ואף בימי נקיים אף מלידה ורבא לא נקיים מדם לומר והיינו דאמרן מ"ל נקיים מלידה כלומר באינן ואפילו בתוך ימי טוהר כדאמרן לעיל, שאינה רואה דלכולי עלמא לעלות נקיים ועולה כשהימים הם ראויים לעלות כגון מולה לעולם ולמר אינה סותרת לעונם נמי מתוקמא למר אינה סותרת לעולם ואינה והכי נמי מפרשינן בפלוגתא דאמוראי והכי נקרא סתירה כדפיר' רש"י זכרונו קברכה, אין יומא עולה לדברי הכל אלא שאין זה לה סתירה כלל, ומיהו אם ראתה בלידה לטומאה זו כנגיעה וכנוגעת בטומאתה שאין סותרת שאין סתירה אלא בראיה דהויא לה הלידה ראוי להיות סותר אף הלידה אינה שאין דם הקושי שלפני הלידה ולא שלאחר חזיתיה ואין קושי סותר כר' מרינוס וכיון

עולה האיכא טומאת ז' ושבועיים דמפסקא, כן נ"ל לפי' שמוע' זו ובתוספת מאריכין בה בענינים הרבה שאינן עולין.

היא דהא לרבנן עולה, וזה הפי' שמעתי ולא דמשכחת תנא דאמר אינה עולה ר' מרינוס והא דאמר אביי מנא אמינא לה לומר דכיון מרינוס דוקא חדא אבל ברייתא תרתי קתני והיינו דקאמר ליה אביי תני הדא כלומר לר' מנגעה מזובה ולא מלידתה קרא קא דייק מרינוס אית ליה, וכן הא דתניא מזובה ולא לומר דכיון דקרא קא דרשינן אפילו לר' והא דאמר רבא מנא אמינא לה מואח' תטהר דעולה ורבא אמר אפילו לר' מרינוס עולה מכלל דאינה עולה דה"ל למיתנא רבותא איירינן דאביי דאיק מדקאמר אינה סותרת עולין ש"מ, וי"מ דהכא אליבא דר' מרינוס זיבתה, ואמר רב כהנא ת"ש ומסקנא ש"מ שאינה רואה בהן מהו שיעלה לה לספירת סימן (דף כ"ד) איבעי להו ימי לידתה ואיכא למידק אשמעתין דהא בשילהי בא

ועכשיו מצאחי בחוספות בשמו של ר"ש ז"ל שכתבו בתשובותיו ואמר הרב ז"ל תדע דהא בעי לה לקמן בפרק בא סימן איבעי להו וכו', ואין דרך התלמוד לשאול בעיא

נתקבל לי.

אחת שתי פעמים ולא מצינו כן בשום מקום תלאוהו באילן גדול, ועדיין אינו מחוור לפי שאם היה אביי מודה לרבנן דעולין לא הוה למידק מלישנא דידיה הכי כלל כדפרישית, למידק מלישנא דידיה הכי כלל כדפרישית, לה דמקרא דייק ולא מצי רבי מרינוס למפלג עלה הא לאו מילחא היא דאי איכא למידק עלה הא לאו מילחא היא דאי איכא למידק מקרא חיקשי לר' אלעזר דאמר דאינה עולה אלא היינו טעמא דאביי דאיהו סבר לחרוצא לההיא ברייתא דבשלהי בא סימן כדמתרץ

לה רב פפא א' שאני התם וכו'.

ומסקנא דעולין ודאי כרבא אחיא דקי"ל

כווחיה ולא כדברי הרב ר' יעקב ז"ל

שפי' שהלמ"ד לידה כהכא אלא כפי

קבלת הגאונים שהוא לחי במסכת עירובין

קבלת הגאונים שהוא לחי במסכת עירובין

המפלת אינן עולין לרבא אחיא כר' אליעזר

המפלת אינן עולין לרבא אחיא כר' אליעזר

המפלת אינן עולין לרבא אחיא כר' אליעזר

המפלת אינן עולין לרבא אחיא בחלא מייחינן

המפלת אינן עולין לרבא אחיא בחלא מייחינן

לכולהו בשמעחין כמה איכא בחלמודא

דכווחייהו שדברי חורה עניים במקומן

מצאו בחלמוד בעיא א' בשני מקומות כאן

מצינו.

למיפשט אי כאביי או כרבא והלכה או אין הלכה מיבעיא להו וכן מצינו בפרק המגרש (דף פה ע"ב) דאיבעי להו מי בעינן ודן או (דף פה ע"ב) דאיבעי להו מי בעינן ודן או לא עביד בעיא סחם בפלוגתא ברבי יהודה לא עביד בעיא סחם בפלוגתא ברבי יהודה ורבנן [ועוד בעיא בפלוגתא דמחני"] דמחני בבעל הוב וכן בפרק הזקת הבתים (דף מ בפרק המקבל (דף קי"ד) מהו שיסדרו מרבעל חוב וכן בפרק חזקת הבתים (דף מ בבעל חוב וכן בפרק חזקת הבתים (דף מ מרי לישני דרב יוסף דלעיל הי מינייהו מחרי לישני דרב יוסף דלעיל הי מינייהו הלכה וזו כן ופשטו מברייתא דעולין ואידתי הליה דאביי דסבר לכ"ע בין לרבנן בין לר' אליעזר אין עולין. והא דתניא הבא מה ימי נדתה אין ראיין לזיבה ואין ספירת

ז' עולה בהן. לקמן בשילהי בא סימן אמרינן זאת אומרת ימי נדתה שאינה רואה בהן עולין לה לימי זיבתה אלא שהן הלוקין במירושיהן דהכא קאמרינן אין ספירת ז' של זבה גדולה עולה בימי נדה לפי שאינה נעשית תחלת נדה משראת נ' בזיבה עד שתספור שבעה נקיים והתם בזבה קטנה קאמרינן שאע"פ שראתה שנים בימי זיבה קאמרינן שאע"פ שראתה שנים בימי זיבה עד נגעשת נדה מונה יום אחד טהור מאותן ז' על נדה לזיבתה ודיה, ולשון אחר פירש של נדה לזיבתה ודיה, ולשון אחר פירש שנעשת זבה גדולה כל ראיות שתראה אינה עולה בהן אלא סותרת ואינן ראיין למנות עולה בהן אלא סותרת ואינן ראיין למנות

राव रात

מהן ימי נדה וזיבה.

לפתיחת קבר בלא דם. אלמא אי הוה דם בפתיחת הקבר הויא זבה ליכא לאוקמא אלא בנפלים דלית להו קושי דאי בולד מעליא כי הוה דם בפתיחת הקבר נמי לא הויא זיבה תפתיחת הקבר אלא בנפלים הוא דמתוקמא ליה דמאה יום בלא קושי קחני, ואין זה נכון לומר דאין פתיחת הקבר בלידה קושי דלא מסתבר הכי ועוד דהא מכל מקום דמה

מחמת עצמה ולא מחמת ולד קרינן ביה,

וה"ה דמצו בגמרא למימר דא"א לפתיחת

הקבר בלא דם ויש קושי לנפלים קמ"ל

אלא רואה בלא קושי קתני דאלו בקושי יש

רואה כל ימיה. הא דחנן אמר להן דיר

לבא מן הדין וכו". לא דסבר רבי אליעזר

בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה דהא רבי

אליעזר מטמא תנן בכל עת משמע, אלא

לומר כיון שיש לנו לדרוש דיו על כרחנו

ונטמא ימי נדתה והכתוב אומר ישיבה אח'

לכולן נמצא שמטמאה בין בימי נדה בין בימי זיבה, ואם תאמר אם כן מיפרך קל וחומר והיכא דמיפרך קל וחומר לא אמרינן דיו כדאיתא בבבא קמא, איכא למימר הכא משום דיו לחודיה לא מפרך דהא ב) טהורה בימי זיבה אלא ודאי בא דיו וטמא (יהיה) ימי נדתה ובא הכתוב וטמא אף ימי זיבה וכה"ג אמרינן דיו והיינו דמקשינן לקמן רבי אליעזר ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה מהורה ופריק אמר קרא תשב וכו'.

ודאי דבימי נדה נדה וביומי זיבה טהורין

כדין דיו, וה"ג לקמן דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ואימא בימי נדה נדה בימי זיבה מהורה בניחותא כלומר זכותא דקל וחומר לא ליפרך ומקיים קרא וקל וחומר ותרסי בתמיה ורבנן אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן, וזו היא גרסתו של ר"ח ז"ל וקבלת הנוסחא. והא דאמר רבא בהא וקבלת הנוסחא. והא גרסתו של ר"ח ז"ל מחם, ועוד שאין לך מעם להחמיר עליו יותר מן השופי ורבנן נמי לא צריכי לק"ו אלא

रात र्य

למיפרך טעמיה דר"א.

לומר שאין אשה קובע לה וסח בחוך ימי זיבחה. פירש זיבחה ממש וכל שכן בימי נדחה שאם ראחה נדה בריש ירחא אינה קובעת וסת עד שמונה עשר יום שבעה ימי נדה ואחד עשר של ימי זיבה, והא דקתני אחד עשר משום דבאחד עשר לא קבעה לעולם אלא ביומי הראוין לנדה קבעה אבל בימי נדחה עצמן לא קבעה כלל והכי נמי איתמר בפרק קמא דמכילתין דחנן חוץ מן הנדה וכו', כדאיתא החם. ואי קשיא דשמואל אדריש לקיש ור' יוחנן דאמרי אשה קובעת לה וסת בימי זיבתה התם אי לרב פפא כגון דחזיא בריש ירחא בירחא והשתא חזאי בתמניא בירחא ובתמניא וקבעה דתמניא אמרינן הך דתמניא עיקר ואינך תוספו' דמים הוו ואי לרב הוגא בריה דר' יהושע בהכי לא קבעה אלא כגון דחזאי תרתי קמייתא ממעין סתום ושלשה דחזאי תרתי דאמרינן הך הקדמה תוספו'

דמים הוות וכדפרשינן בגמרא גופא למימרא דריש לקיש ור' יוחנן דימי נדה הכי נמי מתפרש רישא דימי זיבה אבל הזיינוהו בימי זיבה ממש דכ"ע אין אשה קובעת בהן וסת כדשמואל נמצא שאין האשה קובעת לה וסת אלא במפלגת אחד עשר יום ורואה בי"ט וביותר מכאן, אבל רבה ראיותיה בפחות מכאן אינה קובעת.

אלא שהרב ר' אברהם בר דוד ז"ל כחב אם רגילה לראות מט"ו לט"ו לראיתה דכל חדא וחדא קיימא לחברתה בתוך ימי זיבה רואין את האמצעיות כאלו אינן והשאר קובעת לה וסת מכ"ט לכ"ט דקיימי אהדדי בימי נדה ואי חזיא בהון ארבע ראיות מכ"ט לכ"ט קבעה לה וסת להפלגת כ"ט ובעיא עקירה קבעה לה וסת להפלגת כ"ט ובעיא עקירה קבעה לה וסת להפלגת כ"ט ובעיא עקירה קבעה לה וסת להפלגת בייט ובעיא עקירה קבעה לה וסת להפלגת בייט ובעיא עקירה קבעה לה וסת להפלגת בייט ובעיא עקירה הציו אני מוצא בהם טעם שהרי אשה זו לא הפלינה כ"ט כדי שתקבע לה וסת להפלגת ב"ט.

ועוד מצא הרב ז"ל קביעת וסת במקרבת ראותיה ואמר שלא אמר שמואל אין אשה קובעת וסת בימי זיבתה אלא בתוך אחד עשר כדקתני מתניתין אבל בימים הראויים

לספירת אחד עשר קובעת הילכך אם ראתה שלשה ימים בתוך אחד עשר ויום א' בתחלת מלשה ימים בתוך אחד עשר ויום א' בתחלת וימי נדה] אף על גב דלא מתחלת נדה עד דספרה שבעה נקיים קובעת דלעניין וסת ימי נדה חשיבי שלא טהרו אלא אחד עשר וה"ט משום דקים להו לרבנן דבשבעה ימי נדה היא מתמרקת מדמיה ולא הדרי עד אחד עשר יום וכי מטיא לשמונה עשר יום בין שהיא מספירת זיבה עשר יום וכי מטיא לשמונה עשר יום בין שהיא מספירת זיבה צויין הן לקביעת וסת, וכבר הורה זקן ז"ל. אלא שעכשיו אין הנשים משמרות פתחינדה אלא שעכשיו אין הנשים משמרות פתחינדה וויבות וכטיעות משוינן להו ומכל מקום אם ראתה שלשה פעמים כל א' וא' בתוך י"ט

אלא שעכשיו אין הנשים משמרות פתחי נדה וזיבות וכטועות משוינן להו ומכל מקום אם ראתה שלשה פעמים כל א' וא' בתוך י"ט יום זה דבר [ברור] הוא שעדיין לא קבעה וסת שהרי אי אפשר שלא תהא אח' מהן בתוך אחד עשר ממש אבל אם ראתה על הסדר הזה שמונה פעמים קבעה לה וסת הסדר הזה שמונה פעמים קבעה לה וסת מפני האמצעיות כמו שכתבנו לדעת הרב מפני האמצעיות כמו שכתבנו לדעת הרב דהאיכא ארבע ראיות וקמייתא לאו בהפלגה חזיתא ולא הוו תלתא הפלגות עד דאיכא ארבע ראיות וחיששת היא פעם אחת לכולן.

ולפי דעתי מכאן שהחמירו בנות ישראל על עצמן להיות כטועות, ורבי נמי דאתקן להן הכי אין מונין לעולם ואין משגיחין על שמונה עשר ולא על ימי נדה והאשה

קובעת וסת בכל זמן שתראה בין במקרבת ראיותיה בין במפלגת אותן ולא נצטרך ללמד לבנות ישראל ימי נדה וי"א שכבר נשתכח מהן לגמרי וגזרו עליו ולא נחלק נמי בין רואה בהן שלש פעמים לרואה שמונה עלא יבואו לטעות בקביעת הוסת והרבה קלקולין שיהיו קרובין לבא בדבר.

וסתה כיון שהוקבע הוסת כראוי בזמן נדה. אמאי לא תיהוש להו בכל זמן שיבא לה וו' דהאידנ' בימי נדה הויא, ולהאי פירושא ותרין קמייאתא בימי נדה הוו וראית עשרין מדשמואל החס לר' פפא נמי ראית עשרין ואינו יודע היכי אחינן למיפשט הא מילתא תשמ' ליום מ"ו קודם ראיה שמא תראה לט"ו דהיינו ימי זוב מיבעי' למיחש ולא מיחש מהו דניחוש לה אם היתה רנילה מט"ו **קבעה.** פרש"י ז"ל דתיבעי ג"פ לעקרן, וכו^י. ועכשיו לעולם קובעת. מקבע לא לדין הגמרא כדחנן בפרק קמא חוץ מן הנדה ימים שראתה בהן נדה אינן יכולין להחמיר [לדין] התלמוד ומכל מקום בתוך שבעה וסת בין בימי נדה בין בימי זיבה (ודין) ארשמואל והלכה כמוהם ואשה קובעת לה בתוספות דרבי יוחנן וריש לקיש פליגי וחכמי צרפתים זכרונם לברכה כתבו

אלא אפשר לפרש מקבע לא קבעה מיחש מהו דחיחוש לה אם היה לה וסת בין קבוע בין שאינו קבוע בימים הראוים לוסת ואירע לה אותו היום בימי זיבה מהו שתחוש שמא בימים הללו תראה ולא תשמש או דילמא כשם שאינה קובעת וסת בתוך י"א כך אינה חוששת לוסת הראשון שלה בימי י"א והא מילתא מיפשמא בהדיא מדשמואל

לפירושיה דרב פפא.

כלומר מדקרי ליה לפעם ג' בתוך ימי נדה דאמר ר"ל וכו' אלמא מריש ירחא מנינן. ארסת רש"י ז"ל: א"ל רב פפא אלא הא חוששין לה בכל זמן שהוא בתוך נדה הן. יודעת פתחי נדה שכל ראיה שהן רואות נסמוך וכייש מאחר שכתבנו שאין הנשים דוד ז"ל פסק בספרו כר' פפא ואף אנו עליו אמרה והא אידהי, אבל הרב רבי אברהם בר רב פפא לא מהימן בה דאיהו מדשמואל דאמר רב פפא בשלהי האשה דלק' דחיישא, עונא לקולא אנן לקול' נקיטו בה ואע"ג דוסתות דרבנן אע"ג דלא איפשטא ליה לרב מבשמואל ודאי מיפלג פליג עלי' וכיון ואיהו כיון דאידהיא לראיה דרב פפא כרב פפא אלא כרב הונא ברי' דר' יהושע ולענין גמר' ודאי מסחברא דלית הלכתא

למנין ראיות.

לפי חשבון הראוי מנינן.

רק"ל והא ר' פפא גופיה נמי אית ליה נדה ופתחה מכ"ז מנינן ולא לפי חשבון הראוי ועוד דילמא משום תרי זימני קמא

דקביעינהו בימי נדה קרי ליה הכי.

קרבה בתוך כך דאפילו בימי נדה אמרי מהוצרא (ממנין) [ממעין] סתום ועכשיו דריה דר"י דלא אמרי הכי אלא ברואה ואין ראיה שבאמצע מפסקת, ופריק ר"ה לו מכ"ב לכ"ב מעיקרא וסת ראשון מנינן שכבר קבעה לה וסת ואנו צריכין לחוש דמנין כ"ב מעיקרא נקטא והתם נמי כיון למא לא מפסקא, ולא מנינן מינייהו אלמא וסת להפלגות למ"ד וראיות דחמשה בירחא ודאי השתא בהפלגת למ"ד חזאי וקבעה לה ליה עיקרו של וסת מחמשה לחמשה דהא לריש ירחא הוא דאיכא למ"ד ובשני הויא ירחא ונאמר עיקר הוסת בראשון ו) ירחא ירחא ולא מנינן מחמשא בירחא לרישי לה עכשיו שהפליגה למ"ד מנינן מריש אלא כ"ה יום ואע"פ כן כיון שאנו רואין הפסקה קמייתא לריש ירחא] לא הפליגה קמייאתא [פי' לריש ירחא ב' וכונתו וחמשה) [דמחמישה בירחא] לריש ירחא ואפשר דהכי קאמר ליה והא הכא (דמעשרין

> תוספת דמים הוא, וכ"ש בימי זיבה דכיון דקמייאתא (ממנין) [ממעין] סתום והפליגה שתיים ועכשיו נמי ראתה יש לנו לומר תוספות הואי אבל לחוש אינה חוששת אלא

> וה"ה ודאי דה"ל לתרוצי שאני החם דכיון דחואי [בפעם ג' בחמישה בירחא] אמרי' דחמשה בירחא עיקר ודרישי ירחי (עיקר) [מיקרי] תוספות ואע"פ כן לחוש אין חיששין אלא בהפלגות ולא למנין הראוי. אלא מסחברא ליה דקביעות ראיות קמייאתא לא אמרי תוספת דמים הוו. וגם זה הפי' אינו מחוור.

> ומ"מ היינו ריש ירחי דנקט לאו דוקא אלא הפלגו" שווח בהן דאלו בוסח החדש ודאי למנין הראוי חויששת דהא לאו בהפלגות שוות חזיא מעיקרא אלא בימי דחדש הוא דהשוות ראיותיה וכדבעינן לברורי קמן

בפרק האשה (סד, א).

רשמע מינה לרב הונא דאינה מונה כ"ב אלא מכ"ז ואי חזאי בכ"ב חזר הוסת הראשון למקומו ונעקר החדש לגמרי אבל אם לא ראתה בעשרין ותרין שחששת לו חוששת לסוף חמשה ימים דה"ל כ"ז מכ"ז שראתה בו תחלה והיינו דתרנגולת". [ע' ביאור

מנינן.

דברי הרמב"ן בריטב"א] וכן דעת ה"ר משה ולא כן פסק הרב ר' אברהם בספרו ז"ל. א"ל רב פפא אלא הא דאמר ר"ל וכו' אלמא מריש ירחא מנינן. כלומר מדקרי ליה לפעם ג' בתוך ימי נדה לפי חשבון הראוי

וק"ל והא ר' פפא גופיה נמי אית ליה נדה ופתחה מכ"ז מנינן ולא לפי חשבון הראוי ועוד דילמא משום תרי זימני קמא דקביעינהו בימי נדה קרי ליה הכי.

שכבר קבעה לה וסת ואנו צריכין לחוש במנין כייב מעיקרא נקטא והתם נמי כיון למא לא מפסקא, ולא מנינן מינייהו אלמא וסת להפלגות למ"ד וראיות דחמשה בירחא ודאי השתא בהפלגת למ"ד חזאי וקבעה לה ליה עיקרו של וסת מחמשה לחמשה דהא לריש ירחא הוא דאיכא למ"ר ובשני הויא ירחא ונאמר עיקר הוסת בראשון ו) ירחא ירחא ולא מנינן מחמשא בירחא לרישי לה עכשיו שהפליגה למ"ד מנינן מריש אלא כ"ה יום ואע"פ כן כיון שאנו רואין בפסקה קמייתא לריש ירחא] לא הפליגה קמייאתא [פֿי' לריש ירחא ב' וכונתו וחמשה) [דמחמישה בירחא] לריש ירחא ואפשר דהכי קאמר ליה והא הכא (דמעשרין

> לו מכ"ב לכ"ב מעיקרא וסת ראשון מנינן היק ראיה שבאמצע מפסקת, ופריק ר"ה בריה דר"י דלא אמרי הכי אלא ברואה מעיקרא (ממנין) [ממעין] סחום ועכשיו קרבה בחוך כך דאפילו בימי נדה אמרי חוספת דמים הוא, וכ"ש בימי זיבה דכיון דקמייאתא (ממנין) [ממעין] סחום והפליגה שתיים ועכשיו נמי ראתה יש לנו לומר מוספות הואי אבל לחוש אינה חוששת אלא

> וה"ה ודאי דה"ל לחרוצי שאני החם דכיון דחואי [בפעם ג' בחמישה בירחא] אמרי' דחמשה בירחא עיקר ודרישי ירחי (עיקר) [מיקרי] חוספות ואע"פ כן לחיש אין חוששין אלא בהפלגות ולא למנין הראוי. אלא מסתברא ליה דקביעות ראיות קמייאתא לא אמרי תוספת דמים הוו. וגם זה הפי' אינו מחוור.

למנין ראיות.

ומ"מ היינו ריש ירחי דנקט לאו דוקא אלא הפלגו" שוות בהן דאלו בוסת החדש ודאי למנין הראוי חוששת דהא לאו בהפלגות שוות חזיא מעיקרא אלא בימי דחדש הוא דהשוות ראיותיה וכדבעינן לברורי קמן

ושמע מינה לרב הונא דאינה מונה כ"ב אלא

בפרק האשה (סד, א).

מכ"ז ואי חואי בכ"ב חזר הוסת הראשון למקומו ונעקר החדש לגמרי אבל אם לא ראתה בעשרין ותרין שחששת לו חוששת לסוף חמשה ימים דה"ל כ"ז מכ"ז שראתה

בו תחלה והיינו דתרנגולת'. [ע' ביאור דברי הרמב"ן בריטב"א] וכן דעת ה"ר משה ולא כן פסק הרב ר' אברהם בספרו

פרק ה יוצא דופן

1,,

112 2

רבי שמעון ההוא דאפילו לא ילדה אלא כעין שהזריע' אמו ממאה לידה. וא"ה לרבנן נמי מבעי להו להכי כיון דאינהו אמרי הבית טמא ולית להו נימוק הולד עד שלא יצא כדאיתא בפרק המפלת פשיטא דאמו ממאה לידה זה כתב רש"י ז"ל.

הולד היכא דחזינן ודאי דנימוק מנא להו האמו ממאה לידה ואפשר דלר"ש דאית ליה ביטול ברוב לענין טומאה איצטרך קרא לענין לידה אבל לרבנן לית להו ביטול בכה"ג, ואיכא למימר נמי לרבנן ממילא ש"מ דא"כ לימא קרא כי חבעל וילדה מאי כי חזריע דאפילו לא ילדה אלא כעין שהזריעה טמאה לידה. מ"ט גמר לידה שהזריעה טמאה לידה. מ"ט גמר לידה מצי דופן בכלל לידה גבי אדם א"א למעטו

מכי יולד ולהכי צריך ג"ש דלידה לידה מכי יולד ולהכי צריך ג"ש דלידה לידה לידה להיא דאמרינן שכן אמו מאמו לא דהיא ג"ש אלא מסחברא לידה לידה דאדם גמר כן משום דדמי מדמי הוא דהכא כחיב אמו והכא משום דדמי מדמי הוא דהכא כחיב אמו והכא באמרינן לקמן מאמו אמו נקט: זאת תורת העולה היא העולה הרי נקט: זאת תורת העולה היא העולה הרי אלי ג' מעומין פרט לנשחטה בלילה וכו'. פירש לר' יהודה כיון דממעט הני אף על פי שפסולן בקדש ומכשר הלן והיוצ' ושארא מטילן בקדש ומכשר הלן והיוצ' ושארא בדלילר לר' שמעון כיון דקרא א' מרבה וקרא אי ממעט הריבוי ריבה הכל והמיעוט מיעט א' ממעט הריבוי ריבה הכל והמיעוט מיעט א' ממעט הריבוי ריבה הכל והמיעוט מאין שאין

והא דאמרינן הרי אלו [ג'] מיעוטין ולא אמרינן אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות

פיסולו בקדש.

משום דכיון דכל אחד ממעט את שלו אין כאן מיעוט אחר מיעוט שאין מיעוט אתר מיעוט לרבו' אלא כשהן ממעט' דבר אחד כגון שאמרו (סנהדרין טו, א) עשרה כהנים כחובים בפרשה כהן ולא ישראל ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות אבל כאן כל מיעוט הוא צריך למעט את שלו.

ול פעמים להוציא שור האשה ושור היחומין ז' פעמים להוציא שור האשה ושור היחומין ושור האפוטרופסין וכו' ולא היו מיעוט אחר מיעוט והני חלחא מיעוטי נמי ממעטי הני חלחא פסולי כדפרישיח.

אבל במס' הוריות מצאתי בפרק ראשון בירושלמי (ה"א) גבי נפש כי תחטא אחת ממני שכולן צריכין לכתב לומר דעשרה ההיא דאמרי' בסנהדרין כהן ולא ישראל מיעוט לרבו' וכאן את אמרת מיעוט אתר ההיא דאמרי' בסנהדרין כהן ולא ישראל ההיא דאמרי' בסנהדרין כהן ולא ישראל ההיא דאמרי' בסנהדרין כהן ולא ישראל היעוט לרבו' וכאן את אמרת מיעוט אחר היעוט למעט א"ר מתניא שניה היא דכתיב ההיא דאמרי' בסנהדרין כהן ולא ישראל היעוט למעט א"ר מתניא שניה היא דכתיב היעוט למעט א"ר מתניא שניה היא דכתים היעוס למעט א"ר מתניא שניה היא דכתים היעור למער אחר אמרת מיעוטן אור אחר היעוטן אור אלא בשני מיעוטן אור אור בפרק האשון היעור נדרשין הן בחורה אלא בשני מיעוטן אחר היעוס למער מדה וו בחורה אלא בשני מיעוטן אחר היעוס למערה מדה וו בחורה אלא בשני מיעוטן אחר היעוס למינים אחר היעוס אחר היעוטן אור איר היעוטן אור היעוטן אינוטן אינוטן אינוטן אור היעוטן אינוטן אינוט

מיעוט אחר מיעוט.

(דף ק"כ), איכא למימר אתיא כמ"ד התם שהרי כשר בבמת יחיד כדאי' בזבחים לדקדק בה דא"כ נשחטה בלילה נמי כשרה [וכתבנוה] מפני שהיא (תמה) [סתומה] ויש ריבה קא סמיך הדין גמרא דהתם (ובתכפה) שהוא בהכשרו תנא אזאת תורת העולה צבור וכי דנין דבר שלא בהכשרו מדבר וזרקו את דמו בהנך פסולין דחזו לעבוד' בואיל ואתקו' לחוץ לזמנו ושקבלו פסולין לזמנו הואיל ומרצה לפיגול, חוץ למקומו ממא הואיל ואשתרי לגבי צבור, ונשחט חוץ לן כשר בבשר, יוצא הואיל וכשר בבמה, לן כשר באימורין לן באימורין כשר שהרי (דף פ"ד) מפני מה אמרו לן בדם כשר שהרי בהו ר' יהודה ומעמא מפרש במסכת זבחים מ"מ כל הנך פסולי דמכשיר ר' שמעון מודה

אלא הא קשיא יצא דמה חוץ לקלעים נימא דכשר שהרי כשר בבמה שאין יוצא בבמה לא בבשר ולא בדם וכן חוץ למקומו נמי דקאמר הואיל ואחקוש לחוץ לזמנו לימא הואיל וכשר בבמה, ועוד דקאמר ושקבלו בסולין וזרקו את דמו בהנך פסולין דחזו לעבודת צבור אפילו זר גמור נמי יהא כשר שהרי כשר בבמת יחיד.

שחיטת לילה פסולה בבמת יחיד.

ליכא למימר נשחטה בלילה ויוצא דמה ליכא לאכשורי (בשרו) דאי הכי מיעוטין דבעיקר הכשרו נפסלו מאינך והא דאיקי דבעיקר הכשרו נפסלו מאינך והא דאיקי דבערן בכמה דבהא פשיטא ליה דליכא למילף מינה שזה ודאי דבר שעקר הכשרו למילף מינה שזה ודאי דבר שעקר הכשרין

מפסולין לעולם ודקאמרת חוץ למקומו הואיל ואחקוש משום דכל היכא דמשכח הואיל בפנים לא מייתי ליה מבמה, כנ"ל. ובתוספות מאדיכין בע"א, וניתנין למעלה שנתנן למטה וכן בחוץ ובפנים ופסח וחטאת כולהו כיון דבפנים נמי אשכחן בהו הכשרא

לא צריכא ליה למימר' דודאי לא ירדו.

אם קד

ולא משקה אלא גורת הכתוב שטומאה בית הסתרים הוא ודם גופה אינו לא אוכל לא דמקור בנגיעה דידיה מטמא דם דהא נמי ירדו. הא דאמרינן מקור מקומו שמא. עלה ירד דמיעוטא הכי משמע שאם עלו בבהמת קדשים לפסול ולומר שאפילו אם כולם וכל שהוא פסול בבהמת חולין מיעט בבהמת קדשים וכיון דשקולים הם יבואו מאם אלו ירדו הילכך ע"כ מוקמינן מיעוטא מתבמא) [בטובגל מאמו] נפלג אפגבו בתנל להעמי' המיעוט בבהמת תולין (דכולהו שמקרא א' מרבה ומקרא אחר ממעט וא"א בעולה לרבות כל העולי' לגמרי כיון שאם עלה ירד מיהו אין במשמע תורת דאע"ג דהאי וואת לא מיתר ביוצא דופן והא דאמרינן **חד לבהמת קדשים.** פי'

תיפוק לי דהא שמשה. ה"ק למה לי לא גמר. הא דאקשי' לר' שמעון **פולטת** מצמו ממא פליגי מר גמר לדם מאשה ומר אשה ממאה קרא מפורש הוא ובאי דם ליה קרא מפורש קאמרינן הכי לימא דאין הוא מודה דאשה טהורה היא משום דנסיב מחום בחביי ומי אמרה ור"ל ומי לר"ש משום רשב"י וכו". אף ע"ג דר"י להא דאמרינן ואודא ר' יוחנן לטעמיה שאמר מקומו טמא ולא מטמא ליה נגיעה דמת. והא במשהו מטמא משום כתם משום דמקור דקאמרינן באשה שמתה ויצאה ממנה דם דם הנדה, וה"נ מוכח בפ' בתרא דמכילתן ארב במשהו כדם הנדה דבמקומו הוא נעשה הוא ומטמא (ביציאותיו) [בנגיעתו] טומאת נבראת שם מתחלה וכל שנברא בו ממא מומאה פולטת בחוץ הא שמשה ונממאת אפילו בפנים, ואלו לרבנן י"ל שלא הצריכה החורה טבילת משמשת אלא מפני פליטתה שאלו מפני שמושי טהורה היא דהא מגע שאלו מפני שמושי טהורה היא דהא מגע הוא ואותו מקום בית הסתרים הוא למגע ברואה מדכתיב יהיה וההוא גלי אורחצו במים דמשום פליטה הוא דטמאים אלא לר"ש קשיא. ומהדרינן בטבלה לשמושה. ואקשינן למימרא דמשמשת בטומאת ערב ואקשינן למימרא דמשמשת בטומאת ערב ואקשינן למימרא לליטה קאמר ואפשר לך ואע"ג דרבא משום פליטה קאמר ואפשר לך

שתצא טומאתה לחוץ והך קושיא לרבנן נמי היא אלא כיון דאיירי בדר"ש מפרש ואזיל בהדי' ומהדרי' בשהטבילוה במטה כלומר ומהורה לשמושה ואח"כ פלטה טומאת' לבית החיצון ולא יצא לחוץ שלא הלכה ולא נתהפכ'. ואקשינן מכלל וכו'. וכי מימא דילמא אשתייר ומספיק' אסרינן לה בטומא' אי הכי חיישינן שמא נשתיי' מיבעי בטומא' אי הכי חיישינן שמא נשתיי' מיבעי ליה אלא ודאי מדלא קאמר הכי ש"מ דכל היכא דאזלא בכרעא מותרת בתרומה דודאי שדתיה לכוליה ודרבא בשלא הלכה הוא דקאמר והתם לא הוה צריך למימר חיישינן

トド なこ

אלא לרבא נמי כשהטבילוה במטה. ורבא אקרא קאי ופריש דכי כחיב עד הערב לאו

אקרא קאי ופריש דכי כחיב עד הערב לאר במהלכת ולאו במכבדת את הבית דא"כ תיפוק לי משום נגיעת חוץ אלא בשוכבת על מטתה ואינה מתהפכת אבל מתהפכת כל ג' ימים נמי אסור' ולאו מגזרת הכתוב דמשמשת אלא משום פליטה וי"ל דאפילו אוקמוה לקרא (בהדי) [בהכי] וכי אקשינן

למימרא דלא חיישינן אלא לומר דרבא לא

אי הכי חיישינן שמא נשתייר מיבעי ליה לאו

בכי האי גוונא מיירי.

אלא א"א הוא.

ולאו מילתא היא דא"כ לישמועינן רבא דעדיפא ולימא כי כחיב בשאינה מתהפכת אבל במתהפכת אפילו מהלכת כל ג' ימים אי משום חששא דשיור לא מוקי קרא במהלכת לוקמיה משמשת במכבדת שהיא מהורה משיור לגמרי אלא הקרא לא מתוקס בהנך גווני משום דאיכא נגיעת חוץ בפליטה כדפי' רש"י ז"ל.

אין בפליטה דאשה צחצוחי דם כלל. למימר למימר נוגעת הויא ולא סתרה דהא הויא ואינה מטמאה אלא בחוץ דאית לן אלמא נוגע הוי וכ"ש בפולטת דלא מגופ' צחצוחי זיבה דמדבעי חתימת פי האמה בעל קרי לא סתר אלא משום דא"א לו משום בלא כרב הונא דאמר בפ' המפלת דאפילו שהוא רואה הויא משמע לי דפשטין ודאי מגלי ואפילו לרי"ש נמי לסתור ולטמא במה נוגעת. ואסיקנא דלרבנן רואה הויא לכל מאביי. פולטת ש"ו אי רואה הויא או בא דבעא מיניה רב שמואל בר ביזנא בפנים אלא ראשון דמגע שכבת זרע הוי. זרע אלא דלית ליה דין פולטת לראיה ולטמא צריכה כבוד למהרות משום נגיעה דשכבת החיצון וכותלי בית הרחם העמידוהו ומ"ה נפק כוליה. א"נ כשהלכה דפולטתו בבית ואעפ"כ אם כבדה את הבית מותר' דודאי את הבית כאלו לא טבלה תפתר בשלא הלכה ששמשה את ביתה ירדה וטבלה ולא כבדה והא דתנן במסכת מקואות (ה, ד) האשה

וא"ה אי הכי קשיא לאביי היכי פשיטא לר"ש לסתור ולטמא במשהו הויא דהא שמעינן ליה לר"ש דס"ל כר' נתן דאמר זב צריך חתימת פי האמה ואיתקיש ב"ק

> לזב וצריך נמי החימה פי האמה כדאיהא בפ' אלו דברים. וי"ל קסבר אביי דבעל קרי אע"פ דצריך החימה פי האמה רואה הוי ושעורא בעלמא הוא דאצרכיה רחמנא דומיא דזב וכדפרישיה בפ' המפלה. ומיהו גבי אשה דליכא למימר החימה פי הרחם דשיעורא אחרינא הויא במשהו כרוא' דם בזיבה ולא אמרינן בהא דייה כבעלה משום

TTX XQWF.

וי"מ דבמשהו דקאמרינן כעדשה דשרץ קאמרינן מ"מ מסקי השתא דרואה הויא. ויש מחכמי הצרפתים ז"ל שחדשו בה ואמרו כיון שהיא רואה וסותרת יומה בזמן הזה שכל הנשים ספק זבות משיינן להו אשה ששמשה בלילי שבת וראחה בשב' ופסקה טהרה בו ביום או למחרתו אינ' מתחלת ספירתה עד יום ד' בשבת שהוא ג' ימים לאחר שמישה מ"ט דכל ג' ימים פולטת היא וסותר' וקי"ל נמי דישש עונות שלימות מטמאה בפולטת והלכה למעשה הורו והנהיגו הדור בחומרא זו אלא

ויש לדקדק אחר דבריהם שאפילו הדבר כן שהפולטת סותרת לבעלה אין לחוש כן במהלכ' שכבר נתפרשה לנו שאם הלכה

שמתירין בכבוד הבית יפה.

ודחוה בשתי ידים ולא קבלו אותה כלל. ומצאתי בתוס' שהווכרה ביניהם סברא זו טומאה לבעלה שאינה סותרת לעולם ועולה. גורם עכשיו כל שכן פולטת שאינה גורמת ואפילו קושי אינו סותר בזיבה מפני שאינו גרם לו קריו יום א' לפיכך סותר יום א' מה גורם לו זובו ז' לפיכך סותר ז' מה סותר דבר שאינו גורם אינו סותר. וכדתניא לבעלה אינה סותר' שהרי אמרו דבר הגורם בענין תרומה וקדשים ולענין טהרות אבל זו ואמר שלא אמרו פולטת סותרת אלא והרב ר' אברהם בר דוד ז"ל נשאל בהוראה מטתה ומתהפכת בכאן יש מקום להורא' זו. מפלטה בשני שלה או בג' או בעומדת על נשתייר אבל אם האשה הרגישה בעצמה מותרת בתרומה לערב ואין הוששין שמא

והרב ז"ל הביא ראיה לדבריו מדחניא ד"ש אומר ואחר תטהר אחר מעשה תטהר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי הספק דאלמא אי לאו חששה דראיה משמשת והולכת ואמאי והא יש לחוש לפולטת שסותרת.

ווו אינה ראיה, די"ל החורה לא חששה לפולטת שאפשר לה שלא להתהפך, וכן זו שהקשו בפ' המפלת בעשרין וחד תשמש

> לה לשמש בכל ענין ואע"פ שלא חחהפך כל היום וכ"ש למאן דסבר נוגעת הויא דצרכינין לאוקומא כר' שמעון וחכמים אף לזה חששו ואסרוה לשמש, א"נ תטהר לתרומה וקדשים ואסרו הכמים לעשות כן שמא חבא לםפק ראיה. והכי חניא בהדיא בספרי אחר מעש' תטהר כיון שטבלה טהורה להתעסק בטהרו' אבל אמרו הכמים

אלא מהא דאמרינן בשלהי בא סימן יום א' טמא ויום א' טהור משמשות שמיני ולילו וד' לילות מתוך י"ה ימים והא הכא דמשמשת ליל ט' והתשיעי טמא וסופרת עשירי ואין חוששין לה ג' ימים משום פליטה. גם זו אינה ראיה למה שכחבנו דמהלכת אינה חוששת לשייר. א"נ במקנחת

ומכבדת את הבית.

וכוי.

ובודאי שדברי הרב ר' אברהם ז"ל מכריען בטעמן שכל שאינו גורם אינו סותר ולא מצינו לובן באשה לבעלה. אלא שיש לבעל דין לחלוק ולומר שלא נחנה דבריה לשעורן וכיון דסתרה לטהרת סותרת לבעלה דנקיים מכל ראיה דטומאה בעינן וקראי נמי דייקי דכתיב ואתר תטהר וביום השמיני תקח לה

לביתה ובח' (עראי) [היא] סופרת ודברי הרמב"ם ז"ל מטין כן שהפולטת סותרת יומא לכל דבר אבל רבינו הגדול והגאונים ז"ל לא תששו לכתוב הדבר ובעל נפש יחוש לעצמו. יולדת שירדה לטבול מטומאה לעצמו. יולדת שירדה לטבול מטומאה לעצמו. וק"ל דא"כ היכי אקשי אמאי לבית החיצון. וק"ל דא"כ היכי אקשי אמאי מומאה בלועה היא דהא אמר רבא לקמן דטומאת בית הסתרים הוה ומטמא במעא שהרי דם נדה מטמא במגע ובמשא.

ואיכא לפרושי דנעקר לאו לבית החיצון משמע אלא רגישה בעלמא שנעקר מן המקור אע"פ שהוא בין השניים ולפנים ממאה ולכך אקשינן טומאה בלועה הוא דע"כ לא אמר רבא בית הסתרים הוי אלא בבית החיצון דהיינו בין השינים לר' יוחנן אבל לפנים בלוע הוי.

וא"ח כי מוקמינן לדר" זירא בשיצא לחוץ נמי אמאי קשיא לן אלא יולדת אי בימי נדה נדה אי בימי זיבה זיבה נחריץ נמי ברייתא כגון שנעקר דם לבית החיצון ומטמ" החם

לאו מילתא היא דהאמרינן דאפילו נעקר קצת מטמא לכשיוצא ולא מהני ליה טבילה

Cawx.

כבחוץ הן שוין. אבל בשיעור מקומן הא דהוה ליה למימר מידי איריא לטמויי בפנים אהיקר מילתא דייקינן למיקם אפירושה א"נ והתם בבית החיצון והכא אפילו בפנים אלא למידק עלה והא דומיא דנדה וזבה קתני מטמאו' בפני' כבחוץ כי הא דר' זירא מצינן כי מתרצינן מעיקרא ברייתא דקתני כולן לרבא אלא לאביי מאי איכא למימר. ומיהו לתרוצה אליבא דכ"ע דלא תיקשי לן הניהא דהיינו בבית החיצון. אי נמי ניחא לן להני לה טבילה עד דהוי במקום טומאה זירא משמע מינה דלא הויא עקירה דלא לעני ברייתא הכי אלא אי ברייתא כדר' עקירה ממקומו טומאה בבית החיצון ולא בבית החיצון כמו שיצא הוה ליה למיתני ואי לאשמועינן דמעכשיו נמי היא טמאה

וי"מ פירכא אליבא דאביי ופירוקה נמי לאביי דאמרינן עשאוה כנבלת עוף טהור שמטמאה בגדים בבית הבליעה ומדמי לה אלמא התם נמי טומא' בלועה הוי דאי התם בית הסתרים הוי מאי דומיא הכא בבית הסתרים ודאי מטמיא במשא ובטומא' בלועה לא מטמיא כלל דלא דמיא נמי לנבלת עוף טהור. וזה הדרך ראיתי בתוספות.

כדאיתא והא כדאיתא.

ולשון שלי הראשון מחוור ממנו לפי שנבלת עוף טהור מטמא בכל מקום מבית הבליעה ואפילו פנים דהוי טומאה בלועה וכי פליגי לקמי בתחלת בית הבליעה דלאביי ליכא מקום דתטמא בית הבליעה בנבלת בהמה במשא ועוף במגע ולרבא [איכא] היכא נמי דמטמא עוף בבית הבליעה מטמאה נמי בהמה משום משא הא לעוף אין לך מקום בהמה משום משא הא ליוף אין לך מקום בושט ואפילו בלועה דלא ליטמיה ביה דלא יאכל לטמאה אמר רחמנ' כל דאכיל מטמא

דברייתא דמסחייע אביי מינ' משום דמשמע דלעולם אין לבהמה טומאה בבית הבליעה זלא משמע להו לדחוקה בסוף הבליעה בלחוד דכתיב בה זלא באחרת. עשאיה בנבלת עוף טהור. זיש לפרש דה"ק חכמים גזרו על טומאה זו מפני שדרכה לצאת זורו על טומאה זו מפני שדרכה לצאת ועשאו' כנבל' עוף טהור זלמיסמך גזירה דרבנן אכעין דאורייתא קאמר שאלמלא שמצינו טומאה בלועה מטמאה בדאורייתא

לא הוו גוזרין בהו שמטמא.

रान धर

הא דאמרינן כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מטמאה. ק"ל סריס חמה אינה מטמא בביאה ואין שכבת זרעו מטמא דהא אינו יורה כחץ ומשמע לי שהסריס יש לו הרגשה בין בעקירה בין ביציאה כדאמרינן ביבמות (סה, א) איהי קים לה כיורה כחץ איהו לא קים לי' כיורה כחץ. ואם אינו מרגי' הא קים ליה דלא מרגיש.

אלא הכי קחני כל שאין בו הרגשה בעקירה וביציאה כיורה כחץ אינה מטמאה הא הרגיש בה ואין בה כח בירידתה כיורה חץ טמאה אע"פ שאינה מחעברת בה דההוא חולי בעלמא הוא דשכבת זרעו דיהה. והיינו דקאמרינן מאי איכא בין האי ליענא נכו". דלאו למעומי סריס ומי ששהה עם אשתו ואינו יורה בה כחץ אחינן ובי דרשינן נמי שכבת זרע בראויה להזריעה לומר שנעקרה ויוצאה בכח וראויה להזריע לומר שנעקרה ויוצאה בכח וראויה להזריע להיות דיהה ואינו יורה כחץ צינה מטמאה. כל קריות דיהה ואינו יורה כחץ צינה מטמאה. כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מטמאה. שכבת זרע מטמא דהא אינו יורה כחץ שכבת זרעו מטמא דהא אינו יורה כחץ שכבת זרעו מטמא דהא אינו יורה כחץ איזי לי שהסריס יש לו הרגשה בין ומשמע לי שהסריס יש לו הרגשה בין מעקירה בין ביציאה כדאמרינן ביבמות (סה, א' איהי קים לה כיורה כחץ איהי לא קים לי' כיורה כחץ. ואם אינו מרגי' הא קים

ליה דלא מרגיש.

אלא הכי קחני כל שאין בו הרגשה בעקירה וביציאה כיורה כחץ אינה מטמאה הא הרגיש בה ואין בה כח בירידתה כיורה חץ ממאה אע"פ שאינה מחעברת בה דההוא חולי בעלמא הוא דשכבת זרעו דיהה.

והיינו דקאמרינן מאי איכא בין האי לישנא וכר'. דלאו למעומי סריס ומי ששהה עם אשתו ואינו יורה בה כחץ אחינן ובי דרשינן נמי שכבת זרע בראויה להזריעה לומר שנעקרה ויוצאה בכח וראויה להזריע דההיא שעתא הוא דמטמיא אע"פ שחוזרת להיות דיהה ואינו יורה כחץ באשה.

> הא דאמרינן אח"ל בתר עקירה אזלינן לחומרא. ק"ל אמאי לא פשטה להא מילחא מהא דאמרן ונעקר ממנה דם בירידה טמאה בשלמא בעייא דרבא ל"ק דאיהו לא משום ספיקא דבחר עקירה אזלינן בלחוד מספקא ליה אלא משום דשמואל דכיון דאינו יורה

ואיכא למימר משום דכיון שטבל בנחיים א"א שלא בטלה הרגשתו ומיהו זבה ענעקרו מימי רגליה דמיא לההיא אלא דהתם מצי נקיט להו והא דקאמרינן ביה את"ל סרכא נקט.

דאמרינן גבי ירד וטבל את"ל בתר עקירה

כחץ בשעת טומאחו אינו מטמא אבל הא

אזלינן קשיא.

712 47

הא דאמר רב ששת הב"ע בכהן שיש לר
שתי נשים וכו". פי' רש"י ז"ל ודוקא

בן יום א' אבל עובר לא משום דאין זכייה
לעובר. וכן דעת רבינו אלפסי ז"ל וכתוב

בהלכתא בפ' אלמנה לכ"ג (יבמות סז, א).

קי"ל א"כ למה ליה לאיקומא בכהן שיש
לו שתי נשים א' גרושה וכו' לימא שפוסל

בעבדי אביו מלאכול בשביל המשפחה ועוד

דר' ששת דקא מתרץ לה איהו הוא דאמר

בפרק מי שמת (דף קמ"ב) המזכה לעובר קנה וכ"ש בירושה הבאה מאליה ומקשינן עלה התם מסוף דמתני' דקתני נוחל ומנחיל ומתרץ כי הכא משו' דאיהו מאית ברישא. אלא ה"פ: דרב ששת לטעמיה דאמר יש זכייה לעובר ומיהו בכהן שיש לו שתי נשים ויש לו בנים משאינ' גרושה כיון דאי עובר שבמעי הגרוש' נקבה היא לא פסלה ואי

נפל הוא לא פסול הוו להו זכרים מיעוט'

ראוי לברית נשמה.

ולמיעוטא לא חיישינן ולאפוקי מדר' יוסי דאמר חוששין למיעוט ואפילו כולן זכרים יום אחד אין עובר לא ואפילו כלו חדשיו יום אחד אין עובר לא ואפילו כלו חדשיו

הייב. ודוקא בן יום א' אבל עובר לא דלא דהכי הוא בודאי. והא דתנן וההודגו מכין אותה כנגד בית הריון ולאו למימרא התם. א"נ למ"ד הכי מקשי מברייתא דקתני קושטא הוא ולהכי הוינן מינה ומפרקי לה יש זכייה לעובר אחמר בפ' מי שמת מיהו מטני ברישא ואע"ג דהאי תירוצא לאוקומי המות ותתיך לה לסימנים אבל נהרגה איהי דולד זוטר חיותיה עולה ביה טיפה דמלאך בן יום א' וכו'. ומפרקינן ה"מ מתה דאגב ברישא והא קי"ל דאיהו מאית ברישא דתנן הולד תחלה והוינן בה למימרא דאיהי מתה מכין אותה כנגד בית הריון שלה כדי שימות בערכין פ"ק (דף ז) אשה היוצאת ליהרג מיית ברישא. פיר' ודוקא מתה דקאמרינן לסמוך על העיקר ע"ש. מ"ט דאיהו מי שמת הארכתי בכל הסוגיא הזו והרוצה אלמנה לכהן גדול וכבר פירשתי שם בפ' והך פלוגתא מפרש בגמרא ביבמות פרק

> קרינא ביה נפש אדם וה"ג אמרינן בסנהדרין (עב, ב) האשה שמקשה לילד מביאין סכין ומחתכין אותו אבר אבר יצא ראשו אין נוגעין בו שאין דוחין נפש מפני נפש אלמא מעיקרא ליכא משום הצלח נפש וקרא נמי

כתיב דמשלם דמי ולדות.

ואיכא דקשיא ליה מההיא דגרסינן בערכין (ז, א) האשה שהיא יושבת על המשבר ומתה בשבת מביאין סכין וקורעין אותה ומוציאין ממנה הולד ואמאי מחללין שבת כיון שאינו קרוי^י נפש.

וליכא למימר החם ביושבח על המשבר דוקא משום דכיון דעקר גופא אחרינא הוא כדאיחמר החם בערכין במקשה לילד לא בעינן יושבת על המשבר ג) ועוד דהכא בן יום א' תנן וקרא דגבי דמי ולדות אפילו יום א' תנן וקרא דגבי דמי ולדות אפילו ביושבת על המשבר היא ולא אמרינן החם רכילוד הוא אלא גופא אחרינא הוא קאמרינן לומר שממחינן לה עד שחלד ואח'יכ ממיחין אותה ולא מיחרבי מגם שניהם דאפילו קודם אותה ולא מיחרבי מגם שניהם דאפילו קודם אותה קטלינן לולד כדמפור' החם אבל לענין הוה קטלינן לולד כדמפור' החם אבל לענין לידה דבר ברור הוא שאינו בכלל נפש אדם עד שנולד כדאמרינן.

ולאו קושיא היא התם אמרה תורה חלל

עליו שבת אחת כדי שיקיים שבתות הרבה והאי דאמרי' במס' שבת (קנא, ב) תינוק בן יום א' מחללין עליו את השבת לאו לאפוקי

עובר אלא גוומא היא כדי לומר דוד מלך ישראל מת אין מחללין עליו.

रान धर

למאי נפקא מינה כגון שבעל בתוך ג'

ומצא דם לאחר ג' ולא מצא דם ולאחר ג' נמי

לא מצא ודאי ליכא ספיקא דאחר בא עליה

דהא מכיון שלא בא דם בתוך ג' ודאי לא

איחצדו הילכך לאחר ג' בשלא מצא היינו

מענת בתולים דאיכא למיחש אחר בא עליה

ובאשת כהן כדאיתא בכתובת פ"ק (ט, א).

בתוך ג' ומצא דם ולאחר ג' ומצא דם לאו

דוקא דאפילו לא בעל לאחר שלשה נמי

היינו בעיין אלא סירכא דלישנא קמא נקט

מצא הא אמרן דאחר בא עליה ואסורה.
מצא הא אמרן דאחר בא עליה ואסורה.
מדחנן בן ש' שנים ויום א' שבא על יבמחו
קנאה. משמע קנאה לגמרי ליורשה וליטמא
נמי מדהוינן בה ולכשיגדיל בגט סגי לה
והחניא עשו ביאח בן ט' כמאמר משמע
דמדאורייחא קנאה לגמרי ובגט סגי לה אלא
שהם גרעו כח ביאחו ועשאוה כמאמר וכן
בדין שהרי ביאחו ביאה לכל דבר ואע"פ
שאין לו דעח הא רבי רחמנא ביבמה ביאח
שוגג כדמזיד וכבר פירשחי בפ' האשה רבה

15 21

(יבמות צו, ב).

[הא תוך זמן כלפני זמן תיובתא]. הא דאסיקנא תיובתא למ"ד תוך זמן כלאחר זמן זאתי רב נחמן לאוקמא בתר הכי כתנאי ולא קמא ק"ל דהא לקמן בפר' בא סימן אשכחן בה פלוגתא דר' יהודה ור"ש דר"י סבר תוך זמן כלאחר זמן ור"ש סבר כלפני זמן והיכי

אלא שמצינו כיוצא בה בחלמוד והרי בזו המסכחא עצמה בפ' ג' (דף כ"ה ע"א) אלמא בעור חליא מילחא ל"ש עכור ול"ש

אסיקנא בתיובתא ולא אוקמינהו כתנאי.

חזקה לנשים בודקת אותן כדלקמן בפ' בא לומר דלא ממאנה וחזקה נמי היא ומהניא למיאון לאו דחוקה אצטריכא ליה להכי אלא א"נ אע"ג דאמרינן כי קאמר רבא חזקה לבדוק שלא תמאן ואם הששו היינו בודקין. רבא חוקה לומר שאין ב"ד מטריחין עצמן הביאה שתי שערות. איכא למימר כי קאמר שהגיע לכלל שנותי' אינה ממאנת שמא בחששא בעלמא סגי והוה ליה למימר קטנה למיאון. אי קשי' למיאון למה לי חוקה והא נמי דכוותייהו. וכי קאמר רבא הזקה וכולהו שקלא דבתראי בתר מסקנא הוא כאן בשאינו סמוכה ומצי לפרוקי תיובתין מתרצין ברייתא אחריתי כאן בסמוכה לעיר אינה צריבה זימון ואסיקנא בתיובתא והדר לה) מדברי רבינו גלמד חיה שקנה בפרדס אשגה אתיובתא קמייתא ובפ' אין צדין (דף מחלוק' בעכו' והוינן עלה ממתני' ולא

והראשונים שאלו א"כ הא דאמרינן החם בודקין לה לחליצה ולמיאונין היכי משכחת לה ורבי' הגדול השיב נפקא מינה להגיעה לכלל שנותיה וקדש בתוך זמן ולא בעל אתר זמן דהוה דרבנן.

סימן.

ואלמלא שזה דבר ברור יכולין אנו לפטור

אוכלת תחלה בהפרתו הרי עדיין קידושי' באמר הקדיש ואכל לוקה שא"כ היאך היא ומיהו האי תירוצא לא אתיא כרב הונא שלא נדרה על דעתו שמא סבורה היא לצאת לא נתקיימו הקדושין אף הוא אינו מפר קידושיה יפר נדרה שעל דעת כן נדרה ואם שמתחלה מתלא תלי נדרה אם נתקיימו שכיון שלא קנה קנין גמור אינו מפר ומיהו משלא בעל משהגדילה אינו מיפר כן נדרה שאם הקפי" הבעל לא יחול נדרה כדר' פנחס וכוי. פי' והא נמי על דעת הספקות. והא אין הבעל מפר בקודמין לשאר הדברים מטילין אותה כחומרא כדין לוד' זמן ולא תלינן בשומא לקולא וה"נ סימנין אינ' ממאנח ואע"פ שלא בעל אלא בזו בכלל בודקין למיאונין ואם הביאה בגמ' דינה מפורש ויש שכוללין אף לכלל שנותיה והביאה סימנין לא מצינו אינה ממאנת וקטנה שלא נודע אם הגיעה דמשהביאה אותן בין בבדיקה בין בחזקה צריך אלא בדיקה זו היינו שערות לומר שערות לא ממאנה ולאו למימרא דבדיקה שחור על הלבן קמ"ל בודקין ומכי אתיא מלה לאפוקי מדר" יהודה דאמר עד שירבה המחברים בודקין למיאונין היינו כדאיתמר עצמינו משאלה זו במה שאמרו מקצת

תלויין והגדר גדר גמור.

ריש שגורסין אלא כדר' פנחסולא וכרי. כלומר לעולם בשלא בעל ולא מפר אלא שעה ראשונה ואעפ"כ אתיא הפרה דידיה ומבטל נדרה דאורייתא שעל דעתו נדרה

מכיון שהוא חיי^י במזונתיה ועומדת תחתיו ומשמשתו והאי פירושא עיקר ואפילו למאן דלא גריס אלא ה"ג מתפרש דבכמה דוכתא בתלמודא דהדר ביה מתירוציה קמאי ולא

אתמר בהו "אלא".

राव धर

בברייתא אלו הן סימניה בגרות וכו'. ועלה חדשים בלבד ומאי שלא פי' במתניתין פי' ידוע שאין בין נערות לבגרות אלא ו' דמחני' ובוגרת לא קחני משום דממילא ופי' מחני' סימן נערות דעליה קאי ברישא בפרק מהן. אלא איזה סימניה אבוחל קאי. במשנה ולא בברייתא וכן בגמ' לא הזכירו שתי שערות והלא לא פי' אותו כלל לא כלל ועוד בוחל זה שאמרו בידוע שהביא ואחרים בברייתא ולא הוזכרו של זה בזה הדברים נראין שנשנו שיעורין במשנה בערי תנאי אליבא דר' יוסי ועדיין אין הקמט תחת הדד חד שיעורא הוא או לומר לומר דשיעורא דמשחקיף העטרה ושיעלה רשייי זייל דאצמל קאי. ואייכ צריכין אנו אומ' משיעלה קמט תחת הדד וכו'. פי' הא דתנן איזהו סימניה ר' יוסי הגלילי

וכן לענין עבד עברי לא שמענו. כך מפורש מד ע"ב) ערב ראש השנה דג' איכא בנייהו דופן לא בעינן מעת לעת כדאיתמר לעיל (דף דערכין. אבל שבבן ושבבת דפירקין דיוצא בעינן מעת לעת ממש כדאמרי' בפ' בתרא שעות פוסלות בקדשים. וכן בבתי ערי חומה בפ' שני דובחים (דף כה ע"ב) זאת אומרת מעת לעת ממש בעינן בקדשים כדאמרינן והני כולהו דמיום אל יום שוין הן אבל קאמר וקראי דמיום אל יום נסיב בגמרא **חומה וכו**ל. כולן מעת לעת מיום ליום דתניא שנה האמורה בקדשים בבתי ערי דסליק מיניה משמע וליתא אלא אבוחל. הא בשנוי שאלו לדברי רש"י סימן עליון אצמל בתחתון עד שלא בא העליון כלומר העליון דהא מחני" קחני באידך פירקין בא סימן

रान धरा

CRIOGIR.

הא דחנן **ר' מאיר אומר לא חולצת ולא** מתיבמת. ר"מ לטעמיה דאמר (לעיל לב, א) קטן וקטנה לא חולצין ולא מיבמין. והא דקחני סיפא וחכ"א או חולצת או מחיבמת

מפני שאמרו לאו דוקא מחיבמת דהא לרבנן קטנה נמי מחייבמת אלא איידי דקחני בדר' מאיר חליצה ויבום וקחני להו בכל דוכתא נקט נמי הכא חולצת או מחייבמת.

פרק ו בא סימן

גמרא: הא דחניא כל הנבדקות נבדקות על פי נשים. היה נראה דלת"ק בין להקל בין להחמיר נשים נאמנות בין לפני הפרק בין תוכו בין לאחריו וטעמא דמילתא משים דבמילתא דאיתא קמן ומצינן לגלויה מהימנן ודמיא הא מילתא לההיא דאמרינן בפ' החילץ (דף לט ע"ב) ואשתמודענוהו לקמן דאחוה דמיחנא דמן אבוה הוא וקי"ל אפילו בקרוב ואפילו אשה דגלויי מילתא הוא.

והוסיף רבינו הגדול ז"ל בפי" דמילחא ואמר מעמא משום דלאו אמילחא דאסורא קא מסהדי ולא אממונא קא מסהדי אלא מילחא הוא דמגלו דהדין הוא גבר פלן והא ניהי איחתיה וכו" כדכחיבא בהלכות והא נמי לההיא דמיא ועדיפא מינה משום דמילחא קמן היא לגלוייה הילכך נשים מהימני בין להקל בין להחמיר. כך נראה פי" דבר זה.

והלכה כת"ק משום דהוא סתם ברייתא ור"י היה ר' אליעזר מוסר לאשתו ור' ישמעאל מוסר לאמו. אבל רבינו הגדול ז""ל פיי מעמא [ברי"ף לפנינו ליתא שם טעמא דת"ק] דת"ק משום זקסבר לפני פרק בזקן נשים דאי משתכחן לאחר הפרק שומא נינהו וכדר' יהודה חוך הפרק משום דכלפני הפרק דמי וכדר' שמעון ולאחר הפרק משום דאיכא חוקה דרבא וסמכינן אנשי' וכדר' יהודה ופםק הלכה כן כדאיתא בהלכות בפ'

ופי' לאחר הפרק בכל השמועה היינו זמן הנעורי'. ותוכו היינו שנת י"ב שהוא עונות הנדרים וכך פי' ר"ש ז"ל וכן היא קבלי רבינו וכל הגאוני' ז"ל ולפי שהזמן הזה שנוי במשנ' שנו בה סחם הפרק כלומ' הפר' שהזכירו א"נ ב"מ ומי שחולק בזה

ב"ש ביבמות.

אין שומעין לו. בשלמא לפני הפרק בעיא בדיק' דאי משתכחי לאחר הפרק שומא בדיק' דאי משתכחי לאחר הפרק שומא בינהו. שאלמלא שבדקו הנשים בחוך הזמן היינו אומרים לאחר זמן הביאו ולא קודם היינו אומרים לאחר זמן הביאו ולא קודם לכן שאורה בזמנו בא. וה"ה אפי' לחוך זמן לכן שאיר הוששין שמא לפני זמן הביא' אוחן למ"ר כלאחר זמן דמי וחילצת היא ועכשיו הנשים נאמנות וקטנה היא שלא תחלוץ הנשים נאמנות וקטנה היא שתמאן אינו נאמנות ואפילו לומר קטנה היא שתמאן אינו נאמנות ואפילו לומר קטנה היא שחמאן אינו נאמנות הי"ל ספיקא דאורייתא אפילו היו שם ק' ה"יל ספיקא דאורייתא אפילו היו שם ק' הריאה שערות הללו שומא הן הוששין שמא הביאה שערות לאתר זמן ונשרו ולעולם

ואי קשיא היכי ניחא לן השתא בדיקה דלפני הפרק משום דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נינהו והא למאי דקס"ד השתא דתוקה דרבא בין למיאון בין לחליצה הוא לאחר הפרק אפילו תאמר שאלו שומא הן מ"מ גדולה היא דחוקה הביאה שתי שערות.

אינה ממאנת.

לאר קושיא היא ואנן מחזא חזינא בהדיא בבריית דאית ליה בדיק' בלאחר הפרק ולפום הכי קאמרינן בשלמא בדיקה דלפני הפרק לפום מאי דקאמרת בברייתא מהניא ודאי דלא עבדין עובדא בהנך שערות אלא

> בדיקה דלאחר הפרק גופיה קשיא למה לי ומשום דלא בעינן לאקשויי אדיוקא מאי דקחני בהדיא קאמרינן הכי והשתא לא נחתינן למידק בנשרו כלום דקחני וסתמא פרכינן.

נאמנת לומר גדולה היא שתחלוץ ניחא נאמנת לומר גדולה היא שלא תמאן ואינה אב"א ר' יהודה ואתוך הפרק. וק"ל בשלמא דקתני ונאמנת אשה להחמיר. אוקימנא ושאלי לר"ע מהו שיברקו וכוי. וסיפא לנג) במגמצ גכני ברק בתינוקות וכו' ובאו זמן ושומא הן כדאמרי' בפ' מי שמת (דף שנמצא לאחר זמן שמא הביאו אותן קודם מקום בתלמוד שאין חוששין לשערות שהן נאמנות אם בדקו וה"ג משמע בכל בלעני נשים בודקות לאו דוקא אלא לומר מהניא בדיקה דנשים להכי. וכן ברייתא צרכינן למיבדק קודם זמן שומא הן. אלא בלאמר בעיא בדיקה לאו דוקא דאנן לא פירש ברייתא כמסקנא דלעיל הכא ולישנא בלטנה כשלא נמצאו בה שערות אלא למימר בדיקה דלאחר הפרק להחזיקה אתינן השתא דאי דייקי בנשירה הוה יכול באידך פירקין ולפרושא לברייתא בעלמא ומטרצינן לכ"ע כדמתרץ במסקנא לעיל لاطلارد. נאמנת לומר קטנה הוא שתוך זמן היו בה. והוחוקה גדולה בפנינו שמא תאמר אינה אבל לאחר שהביאה שערות והיא בזמנה הפרק נאמנת דעדיין בחזקת קטנה היא להא. א"נ שלא תאמר כשהיא עדיין לפני בדיקה דלפני הפרק ואגב אחרינא נקט אמרה אשה לפני זמן הביאחן נאמנת והיינו שבדקנו אותה ומצינו בה שערות אם במקום שאנו צריכין לעדות קטנותה כגון וכן נאמנ' לומר קטנה היא שלא תחלוץ לומר הביאה אותן ואינה ממאנת שמא נשרו. עכשיו ולא ראו בה שערו' נאמנות אשה זו שבחזקת קטנה עומדת ואפילו בדקו עדים שלה שאלמלא עדות אשה זו ממאנת היא חמאן במקום שאנו צריכין לעדות (גדול) והכי קתני נאמנת לומר גדולה היא שלא נאמנ' במקום שהוצרכנו לעדותה היא ואיכא למימר כולה ברייתא נאמנת ואינה אמרת צריכה לומר גדולה היא שלא תמאן. נאמנת ואפילו נאמנת אמאי צריכה והא הולצת וקטנה היא שתמאן אמאי אינה באפילו שתקא א"נ אמרה גדולה היא אינה אלא קטנה שלא תחלוץ פשיטא דנאמנות

אבל אין אשה נאמנח לומר חוך זמן קטנה היא שחמאן אם הוצרכנו לעדות זו כגו' שנמצאו בה שערות והוא שבעל בחוך זמן דה"ל ספק דאורייתא ואע"ג דהכא ליכא למימר שמא נשרו דהא אכתי תוך זמן זה הוא מיהו כיון שהיא גדולה בפנינו אין האשה נאמנת להקל בשל תורה לומר שומא הן וכן אינה נאמנת לומר גדולה היא

שתחלוץ.

ולאחר הפרק ולית ליה חזקה דרבא וה"נ

קתני נאמנת לומר גדול' היא שלא תמאן

ואפילו אין בה עכשיו שערות וקטנה היא

עלא תחלוץ אפילו היו בה אבל אין נאמנת

לומר קטנה היא שתמאן כשהיו בה ובעל

נמצינו נוסחא אחרת. "ונאמנת אשה

להחמיר אבל לא להקל כיצד גדולה היא

שתמאן גדולה היא שתחלוץ". וכן גרסת

רבינו הגדול ז"ל בהלכות. ונוסחא ישרה

היא ופירושא נאמנת להחמיר לומר גדולה

להחמיר חליצה היינו להקל.

וחליצה היינו להחמיר ולהקל מיאון היינו

גדולה היא לענין חליצה כלומר מיאון

היא לענין מיאון ואינה נאמנת להקל לומר

TF ದ೮

מוציא כעור למי הטאת ופסול מעום גסטרא. יש מקשים, ואפילו בלא מכניס ומוציא היאך יהיה כלי חרס כעור למי חטאת והלא ענינו במס' פרה כל מעשיה אינן נעשין אלא בכלי אבנים ובכלי גללים ובכלי אדמה. וי"ל ההיא מעלה בעלמא היא מעום עמטמאין היו הכהן העורף אותה להוציא עמטמאין היו הכהן העורף אותה להוציא שמש היא נעשית אבל מכניס פסול זין תורה

הוא.

רי"מ שעד שלא נחנו אפר במים היו מעשיה בכלים הללו שאין מקבלין טומאה אבל מענחנו אפר לחוך המים שוב אינה מקבלה מענחנו אפר לחוך המים שוב אינה מקבלה מומא' כדאמרינן בעלמא א) מי חטא' שנגע בהם שרץ טהורין וכיון שכן בכל כלים היו נוחנים ואפילו בשל חרם ולכך פסלו היו נוחנים ואפילו בשל חרם ולכך פסלו מכניס. הא דאקשי' חנינא חדא זימנא הכל כילהו חננהו כל חדא וחדא בדוכחא כדפריש בנמ' (לקמן נ, א) כל שחייב בפאה חייב בנמ' (לקמן נ, א) כל שחייב בפאה חייב במעשרות ממחני' זהחם וכן כל שיש לו במעשרות ממחני' זהחם וכן כל שיש לו הביעור יש לו שביעית והכא ודאי אגב גררא דכיוצא בו קחני להו וא' זהא רב יהודה פרכי'

קא מפרש להו דהכא והחם חדא קחני ועוד דהא עיקר מחני' מצרכי' חדא לגר וחדא לממזר.

וי"ל למימרא דרב יהודה ודאי ק"ל למה לי
לפרושי תרתי זימנא ומתרצי' דלא איתמר
ממזר אלא גר איתמר כך פי' בתוספת
דקאמר וצריכא על מימרא דרב יהודה
אמר שמואל דאמר הלכה כר' עקיבא דכל
מלאכה שאפשר לעשותה מע"ש אינו דוחה
את השבת וכו' ואינו מחוור לי שאם
אין המשניות מיותרת מנין לו לרב יהודה
לפרושי חדא לגר וחדא לממזר. וי"ל
פסולין שהן ישראל כשרין לדיני ממונות
ולא מיפסלי יוחסין אנא לדיני נפשות.

וה"ג וכן בנוסה' אי' בסנהדרין (לו, ב) וצריכא דכי אשמועינן ממזר משום דאתי מטפה כשרה ואי אשמועינן גר משו' דראוין לבא בקהל וכשירין לדיני ממונו' מצרכינן דרב יהודה אהכל כשרין דרישא קאי. וקאמר לאחיי ממזר דכשר אבל אין הכל כשרין לדון דיני נפשות אלא כהנים וכו'

המשיאין לכהונה.

פשיטא לנר ולממזר ואפילו חלל כולן פסולין הן וכדקתני סיפה התם ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות אלא כהנים ולוים וישראלי' המשיאין לכהונה וחלל אינו מן

אבל חלל אינו בכלל. פריש רב יהודה דלמעוטי ממזר וגר אתי כהנים לוים וישראלים המשיאין לכהונה הא ואין הכל כשרין לדון דיני נפשות אלא אפילו לדיני נפשות. והא דקתני בסנהדרין אשמועינן אלא גר וממזר ש"מ דחלל כשר דאתי מטפה כשרה אימא לא וכו' וכיון דלא פסולה ולהכי פסול לדיני נפשות אבל ממזר דאי אשמועינן גר משום דקאתי מטפה דהא בגמר' דיני נפשות מצרכינן כדאמרינן גר וממזר כשרין לדיני ממונות לא קאמרינן כשרין לדיני נפשות דלאשמועינן דאפילו גר וממזר ש"מ דפסולי כהונה כגון חלל פסולה וכו' ומפרשי' מדקאמרינן לאחויי וצריכא דאי אשמועינן גר משום דאתי מטפה פסולין לדון נפשות וכן כתוב כאן בנוסחאות וי"א דאסיפא קיימינן לומר דממזר וגר

ראינו נכון כלל דחלל נמי בהדיא ממעיט מהחם ועוד דחנן אין בודקין מן הסנהדרין ולמעלה ומפקינן לה מדכחיב ונשאו אתך

> בדומין לך. והם דוחין לזו דהתם בממונין סנהדרין קבועים אבל כשר הוא להושיבו בדיני נפשות ולמנות עמהן אע"פ שאינו משיאו לכהונה.

ואינו צריך הכשר מים עכשו מפני שכבר חלוק מבשרה אלא בחלב של שחיטה הוא ממאה בכל מקום צריכין מחשבה ואין חלבה של טמאה שהיא צריך מחשבה שהרי נבלת מעפר יעשה לכל מלאכה וא"א נמי בחלב טומאה חמורה דכתיב וחלב נבלה וחלב הכשר מים ושרץ שהוא אין סופו לטמא יכול לאומר' בחלב נבלה דא"כ צריך הוא הכשר שרץ צריך לצדוין קתני ואין אתה הכשר מים שכבר הוכשר בדם שחיטה אבל לטמא טומאה חמורה. והחלב אינו צריך הכשר מים ולא הכשר שרץ מפני שסופן נבלת בהמה ונבלת העוף אינם צריכים לא אינם צריכים לא מחשבה ולא הכשר. פי' מקום ונבלת העוף הטהור והחלב בכרכים ביבמות (מה, ב). נבלת בהמה טהורה בכל מישראל במס' סנהדרין. וכבר פרשתיה שם בעל הלכות ז"ל פי" לזו [דמתני"] בשאמו ישראל [דהוא דיני נפשות] ורבינו יצחק (קב, א) שאם היתה אמו מישראל דן ואפילו וכן ב) פירש"י ז"ל הא שאמרו ביבמות

הוכשר בדם שחיטה אבל הכשר שרץ צריך

ולצדוין קתני הכשר כדפרישי'.

וזרע אלא השתלים והגרגיר בלבד הא הכל זרע וירק וזירין וחכ"א אינו מתעשר ירק בע"א (ז, ב) ר"א אומר השבת מתעשרת במס' מעשרות ומייתינן לה בגמ' בפ"ק שלימה היא שהשבת חייבת במעשרות דתנן איכא למידק למה ליה לאחויי מכללא משנה שבת מדחייבא בפאה מחייבה במעשר. המשניות נמי אין בהם חלב בסיפא. **יהאי** הוי הבשר כדאיתא בהעור והרוטב. ובנוסה הכשר למחשב' והבשר קודם למחשבה לא צריך שלא הוכשר בשחיטה מפני שקדם דחלב בכפרים צריך מחשבה הכשר נמי ואין צריכין הכשר ולא גרם בה חלב כיון ונבלת עוף טהור בכפרים צריכה מחשבה ובסיפא גרס' נבלת בהמה טמאה בכל מקום

ואיכא למימר אי מהחם ה"א דה"ק אינו מחעשר זרע וירק אלא השחלים והגרגיר אבל השבח אע"פ שהזרע והירק ממנו שוין אינו בכלל לפי שהוא פטור לגמרי. א"ג איידי דבעי מכללא ומדאיחייבה במעשר מטמא טומאח אוכלין דייק נמי מדמחייבא בפאה מחייב' במעשר וה"ה ודאי דמצי

מודים שהוא מתעשר.

למיפשט תרווייהו בהדיא מההיא דמייתי בשלהי שמעתין השבת משנתנה טעם בקדרה וכ' אלא יגדיל תורה ויאדיר מתרץ לה ומסייעא ליה מההיא והכי אורחא דתלמוד' בכמה דוכתי'. הא דאמרי' לבני מערבא דמברכין בתר דסליקו תפילייהו לשמור חקיו. פי' ר"ת ז"ל בספר הישר שלו שלא אמרו אלא בתפילין אבל בציצית ושאר מצות אין מברכין לאחר עשייתן.

היה קורא בחורה כיצד הוא מברך עליהן
ר' זירקן בשם ר' יעקב בר אידי כשהוא
מצוח חפילין וכשהוא נוחן לראש מהו אומר
מאקב"ו על הנחח חפילין. וכשהוא חולצן
מאר בחוקת הפילין הכחוב מדבר לא כר"א
כמ"ד בחוקת הפסח הכחוב מדבר לא כר"א
[לפנינו שם לא בדא ואם הגירסא נכונה
מתניח חפילין לאחר שקיעת החמה עובר
בעשה הילכך מברך בשעת סילוקן בלילה
שהוא מקיים עשה ואין לך כן בכל המצוות,

ועדיין אינו מחוור, דא"כ הא דאמרינן

בירושלמי ר' אבהו בשם ר' אלעזר הנותן מימים ימימה ולא לילות וכך סמכו שם כמ"ד בחוקת תפילין הכתוב מדבר וכתיב לסלקן. ולפיכך אמרו בירושלמי דאתיא ביום היאך יברך הלא מצוה להניחן ולא י"ט לד"ה מברכין היו אבל אם היו מסלקין עפגלין הוא וא"כ סלקו אותן בע"ש ובערבי שכבר נגמרה מצותן דקסברי לילה לאו זמן ערבית ולא משום עשה שבהן אלא משום מברכין אלא כשהן מסלקין אותן בזמן ובודאי נראה לומר שאין בני מערבא כל המצוח אין מברכין אלא לשמור מצוחיו אלא על הלשון דלשמור חקיו אבל שאר אתיא כמ"ד בחוקי התפילין לא הקפידו שטעונו' ברכה לאחריהן וז"ש בירושלמי אלא נראה לבני מערבא ה"ה לכל מצות בהן ולבני מערבא דמברכי אמצות וכו'. כל שאר המצוח. ועוד יש נסחאות שכחוב מאי איכא למימר מאי קושי' מחני' לאחויי מערבא דמברכין בתר דמסלקי תפילייהו בשמעתין לאתויי מצות ומקשי ולבני

בעשה מה מעם ושמרת וכו^י. אבל נאמר לפי"ז הענין ולפ"ז הפי' שאין מברכין על כל מצוה שאין סילוקה גמר עשייתה

עפילין בלילה עובר

כגון פושט ציצית ביום והיוצא מן הסוכה אבל בלילה מברכין על ציצית וכן לאחר שופר ולולב וכל כיוצא בהן שעשייתן גמר מלאכתן מברכין וזה שלא העמידו משנתינו דיש טעון במצות כיוצא באלו שאינן טעונות ברכה מפני שאין לשין לאחריו אלא לאחר

שנגמר המעשה.

רוה הלשון נכון הוא שאין הדין נותן לברך לאחרי" במצוה שעדיין הוא חייב בה והוא מסלקה ממנו שא"כ מצינו חוטא ומברך ואין לך כן אלא בקורא בתורה ובצבור מפני שהוא מצוה לגמור כדי שיהיו ג' או ז' קוראים כחקנת חכמים. אבל בגמר מצוה בכל מצוה נגמרת מברכין היו ודמיא להו בכל מצוה נגמרת מברכין היו ודמיא להו להלל ומגלה ותורה בצבור וראינו לרבינו האי גאון ז"ל שכתב בהא דבני מערבא לא בהגינן הכי במתיבתא ומיהו אי בעי אינש למיעבד כבני מערבא שפיר דמי.

ולשון הירושלמי שכחבנו נראה שמכריע כדברי בעל הלכוח ז"ל שהצריך לברך א' של יד וא' של ראש אף על פי שלא שח. וכן החזירו שם הענין הזה בפרק הרואה ואמרו העושה חפילין לעצמו אומר בא"י אמ"ה לעשוח חפילין לשמו כשהוא לובשן אומר בא"י אמ"ה על מצוח חפילין וכשהוא מניחן

אומר אקב"ו על הנחת תפילין בכל מקום מזכירין כן אע"פ שלא שח ולא כדברי רבי' הגדול ז"ל שפירש לא שח מברך א' בלבד על שתיהן.

אלא שיש לנו פתחון פה לומר הגמרא

ירושלמי ס"ל כדקס"ד מעיקרא בגמרא דילן אבל במסקנא אסיקו אביי ורבא לא שה מברך א' ואנן כמסקנא דגמ' דילן עבדינן או שענין הירושלמי במניח א' מהן ולא במניח

712 52

שתיהן.

מכל התורה כולה. בפירקין דיוצא דופן א"כ עקרת זמן נערות העטרה והוא זמן גדלות לדבריו כדאית' דא"כ לר' יוסי דאמר במיאון עד שתקיף הכל מודים דשתי שערות גומרות בו ועוד מצינו לר' יהודה מחלוקת בגדלות שלו אלא בתורה ולא פליג ר' יהודה. וכן בתינוק לא שתי שערות הייבת בכל מצות האמורות השחור דהא קתני בהדיא תינוקת שהביאה היא ואין קידושין תופסין בה עד שירבה לפרושי משום דקסבר לר' יהודה קטנה מוכנא כר' יהודה ואע"ג דנבעלה ליכא וצמר ובעל לשם קדושין ומאן דבעי למעבד אמרינן אדם יודע שאין קידושי קטנה כלום שהיא גדולה משהביאה שתי שערות והילכך יכולה למאן. משום דודאי מודה ר' יהודה לאחר שהביאה שתי שערות שוב אינה הא דאמרינן **ומודה ר' יהודה שאם נבעלה** ז"ל כגון ע"מ שאני כהן והרי הוא ישראל זו שקיזושי' קיזושי טעות. פירש רש"י אחרת שאפילו לא נתפסה מותרת ואיזו הוא. והא דאמר ר' ישמעאל ויש לך בעל אינה ממאנת. וזה הלשון נכון ועיקר בעל ממאנת לאחר הומן הזה אפילו לא עד שירבה השחור תוך הזמן הזה אפי' מקודשת אלא שתקנו חכמים זמן למיאוניה והילכך אפילו גדולה ממש מן הדין אינה אלא אמרינן לשום קדושין ראשונים בעל. אמרינן אדם יודע שאין קדושי קטנה כלום נשואין ומאן דקסבר אפילו נבעלה סבר לא שמדאורייתא אינה מקודשת תקינו לה רבון גרלה קרושי בהדה ומשרבה השחור אע"פ קידושיה דרבנן הן דלא ס"ל כמ"ד כי גדלי ליה זמן מעתה משהיא בת דעת דהא שערות וטעמיה דרבי יהודה משום דיהיב אלא שהכל מודים דומן גדלות היינו שתי

וכגון קטנה שאין מעשיה כלום והכי ודאי פשטה דשמעתא דאמרי' דבר שאמר אותו צדיק יכשל בו זרעו. וא"כ לר' ישמעאל מצינו חמות ממאנת ושמואל אי סבר ליה כרביה ההוא דאיתמר בכתובות (דף ע"ג) קטנה שלא מיאנה והגדילה ועמדה ונשאת דב אמר אינה צריכה גט משני ושמואל אמר צריכה גט משני ולא מראשון קאמר.

וההיא דאמרינן בפרק מי שמח (דף קנ"ו ע"א) אמר ר' נחמן אמר שמואל בודקין לקידושין ולגיטין ולחליצ' ולמיאונין ואיחמר עלה למיאוניו לאפוקי מדר' יהודה וכו' דאלמא משהביאה שחי שערות אינה ממאנת ההיא דלא כר' ישמעאל. אי משום דהא דידיה והא דרביה. אי משום דאמוראי נינהו אליבא דשמואל.

ר"מ דוקא קידושי טעות אבל בממאנת בקדושי קטנות לא א"ר ישמעאל ופיי ממאנת והולכת לה לומר שאם לא רצתה ממאנת בקדושי תנאי ולא אמרינן אין אדם למאן היו סבורין לומר כשם שלר' ישמעאל עושה בעילתו זנות ולשום קדושין בעל כך בקטנה שהגדילה ונמנו וגמרו שאפילו לר'

> ישמעאל בקרושי קטנות אינה ממאנת אלא עד שחביא שתי שערות ומיהו דרבנן הוא מפני שנראית כגדולה שנתקדשה או מפני שלא מיחת בקידושי דרבנן שעה ראשונה שוב אינה יכולה למחות מדבריהם. וכן משמע בפרק נושאין על האנוסה (יבמות משמע בפרק נושאין על האנוסה (יבמות משמע בפרק נושאין על האנוסה (יבמות בפרק ב"ש. אע"ג דקיימא לן כרבנן עד בפרק ב"ש. אע"ג דקיימא לן כרבנן עד שיהו שתי שערות במקום אחד. מיהו שיהו שתי אצבעותיה של רגל גדולה היא דלא פליגי רבנן עליה דר"ש בהאי.

וחמהני על הרב רמב"ם פאסי ז"ל שכחב בי שערות אלו צריכים שיהיו במקום הערוה ובשמעתין משמע אפילו על יד ורגל או ובעמעתין משמע אפילו על יד ורגל או בגבה. וי"מ גבה וכריסה במקום ערוה וכריסה למעלה עד מקום ערוה וכן שמעתי וכריסה למעלה עד מקום ערוה וכן שמעתי בשם ר"ת מיהו ביד ורגל סגי. הא דאמרינן בשם ר"ת מיהו ביד ורגל סגי. הא דאמרינן בשם ר"ת מיהו ביד ורגל סגי. הא דאמרינן מ"ד כל כה"ג מביאה קרבן ונאכל קמ"ל. בעם ר"ה מיהו ביד ורגל סגי. הא דאמרינן מ"ד כל מביאה קרבן כמו שכחבו רבים. דהא אבל מביאה קרבן כמו שכחבו רבים. דהא אבל מביאה קרבן כמו שכחבו רבים. דהא מרומים דרבנן הם ואפילו בידוע שמגופי הואי דבר תורה מהורה ואינן מביאין לא הואי דבר תורה מהורה ואינן מביאין לא הואי דבר תורה מהורה ואינן מביאין לא

מביאה קרבן. ולא נאכל שני ימים וחלוק

דומיא דג' חלוקין.

ויש לדחוק שכיון שראחה שנים וצריכה שימור בשלישיאף על פי שאין דין הכחם לטמא בתחלה כיון שדבר ברור הוא דמגופה חזאי בדין הוא שתעשה זבה גמור' שהרי לא עלתה לה שימור. ואין זה נכון. מסמאה עצמה וקדשים למפרע. פרש"י ז"ל עצמה לטהרות ובודאי שיש בכלל עצמה קדשים דאיהו נמי בכלל טהרות הן אלא משום פלוגתא דרשב"א נקט הכי.

ואי קשי' לרשב"א הא מצינו כתמה תמור מראיתה דאלו כתמה מקולקלת למנינה ומטמא בועלה ואלו ראיתה אינה מקלקל' מנינה ואינה מטמא את בועלה כדאיתא

בפרק קמא.

ויש לומר דלרשב"א ל"ק ליה אלא שלא נאריך זמן טומאה בכתם למפרע יותר מזמן נחמיר במנין דכתם יותר במנין דמעת לעת דראיה לענין קלקול ל"ק ליה לפי שזמן דראיה כיון דשעת ראיה דאוריית' מתחילין ממנו שאין זמן ספק מוציא מידי זמן ודאי אבל בכתם אף שעת מציאה ספק לפיכך לא התחילו למנות ממנו וכיון שאף בזמן

> דמע' לעת יש קלקול במנינה גבי כחם האריכו לענין מניין מקולקל' משעת הכבוס למניינה. ואע"פ שאינה מטמא טהרות ולא קדשים אלא עד מעת לעת של מציאה. כנ"ל. והא דנקט עצמה משמע לי מפני שמטמאה נמי את בועלה נקט הכי ולא קתני

בהדיא מהרו' וקדשים.

לשמור יום כנגד יום ולרשב"א סוף נדה הוא בה' לכתמה אמרינן יום זיבה הוא וצריכה הוא ונמצא רבי מחמיר לענין זיבה דכי חזיא אם פסקה ומיום ח' לכתמה אמרינן יום זוב כתמה ואף להקל ולטבול לילי ז' לכתמה יום ה' לראיתה ולרבי מונה מיום מציאת נדה מיום ראיתה ואין ימי זיבה מתחילין עד ביום לא חלינן כחמה בראיתה ומונה ימי זיבה הוא מיקל לדידיה היכא דלא חזאי הלכותיה לידי זיבה. פ' רש"י ז"ל לענין כלל ' אלא טעמא כדפרישית. **שהוא מתקן** כדתניא בסמוך ואלו בראיה אינה מקולקל' מודה רשב"א שמקולקל" למעלה בכתמים מעל"ע מיהת חמור כתמה מראי' שהרי פירושם נכון לפי כוונתם שהרי בזמן אינה מטמאה למפרע ומודה במעל"ע. ואין שהיא מקלקל' למניינה. ורשב"א עצמה ובתוספ' מפרשי' היינו למניין שלה לומר

היא לכתמה אמרינן.

TEL'TE.

כיון דלא חלינן כחמה בראיתה מקולקלי אין צריך שימור ולא נראה דהא רשב"א

ומלוגלל, למנינה ואינה מונה אלא משעת וכדאמרינן בפרק קמא (ו, א) ברואה כתם תחלת נדה וממנו ראוי למנו' דבר תורה. לה משעת כתמה והלא ביום ראיתה היא ובראית כתמה אינה מטמאה היאך רבי מונה ועוד ק"ל כיון דקי"ל (נט, א) כתמים דרבנן ליום ששי לראי' ולרשב"א ליום שביעי. לכל דבר הוא מחמי' שהרי רבי מטהר' ואף לשון זה אינו עולה דלמה לידי זיבה ספק כלומר נראין ומטין כדברי המחמיר. ספק זיבה ואני מעותה שאיני מוציאה מידי נקיים נמצא שהוא מחקנה ומוציאה מכל רצופים שתראה הוששת לזיבה וצריכה שנים והוא צריכה שימור. וכן בכל שלשה זוב בג' גריסין ועוד אי נמי שאם ראחה זיבה שהוא מחמיר וחושש לכתם משום ול"א פי' בה שהוא מתקן הלכותיה לידי

לפיכך נ"ל שלא תלה רבי אלא כתמה בראיתה אבל ראיתה בכתמה לא, כתמה בראיתה לומר שאינה מטמאה עצמה

שראתה.

וקרשים למפרע ואינה מקלקלת למנינה מיום לבישת החלוק אבל מכל מקום עיקר מנין נדה וזיבה מיום ראיה בדין תורה וחוששת נמי ליום. מציאת כתמה כדין

לפיכך אמרו שהוא מחקן הלכוחיה לידי זיבה כלומר שאינה חולה כחם בראיה אלא במקום שאין הילוק ספיר' זיבה ביניהם בר היינו אותו יום שמנין ימי נדה וזבה אחד הוא בין לכחם בין לראיה ונמצאו כל הספירו' ראויו' כדין חורה משעת ראיה וכשהוא מעת לעת הוא רואה אינו חולה ונמצא' מקולקל' לכחם ומונה משעת ראיה ונמצא כשהוא אומר חולה מחוקנת לגמרי. וכשהוא אומר אינו חולה היא מקולקל' לגמרי.

אבל רבי אפי' בשעה שהוא תולה כתמה בראיתה הוא מעותה לידי זיבה שהרי אסורה לשמש עד יום ז' לראיה שהוא ח' לכתמה. ואם ראתה בו ביום חוששת לזיבה בודאי נמצא לרבי שאפילו בשעת תקונה כלומר שהוא תולה הוא מעותה שתולה כתמה בראיתה ואינו תולה ראיתה בכתמה ולא השוה מדותיו כנ"ל וסליק שפיר.

הא דאמרינן **ותשמש נמי בתשעה עשר.**ק"ל והיכי ס"ד דעשירי לא בעי שימור

והאמר רבי יוחנן בפרק חינוקו' עשירי

כחשיעי ובעי שימור. ועוד רב ששת דמתרץ

לה משום גרגרן שביק ר' יוחנן ואמר כריש

לקיש והא קיימא לן הלכה כרבי יוחנן

בר מהלי חלת ועוד אמאי נטר לה לסיפא

והא מרישא ש"מ דיום א" טמא ויום א"

והא מרישא ש"מ דיום א" טמא ויום א"

היא שומר' כנגדו כרקחני שאינה משמשת

היא שמיני ולילו וד' לילות מחוך שמונה

צלא שמיני ולילא רואה בשבעה עשר ושומר'

בשמונה עשר.

 i^{**} ל קסבר מקשה דעשירי יש לו שימור רי"ל קסבר מקשה דעשירי יש לו שימור בחוך ימי זיבה דהיינו ביום אחד עשר והיינו רישא אבל זו כיון דיש בה עשירי וי"א ספירה אלא בימי זיבה וסוף [י"ח] ימי נדה היא [ולא בעי ספירה] דומיא ספיר' ר"א היא [ולא בעי ספירה] דומיא ספיר' ר"א היא [ולא בעי ספירה] דומיא ספיר' ר"א היא [ולא בעי מפירה] דומיא ספיר' ר"א היא [ולא בעי מפירה] דומיא ספיר' ר"א היינו נמי דרב ששח. ורב אשי מחרץ היינו נמי דרב שמיר ורב אשי מחרץ היינו בעי אלא בטלה שמירת י"א את של עשירי אלא ביי

לעשירי לא בעי שימור. ויש לומר סיפא

לעולם.

מתרץ לה משום גרגרן אמור כר"ש וקסבר דרואה בעשירי ומשמש' לי"א כל שכן דהוי גרגרן ואע"ג דלא תנן.

ואינה משמש' בשמיני נמצאת שלא שמשה שהוא ממא ששה ימים שבו ימי זיבה הן. גדולה ובשבוע ו' משמרת נקיים ובשבעי אועו שבוע ה' בימי זיבה הוא ונעשת בו זבה כן היאך פתחה של זו בתחלת כ"ח והרי כל טמא זבה גדולה וצריכה שבעה נקיים ואם תחלת נדה נמצאת בשבוע חמישי' שהוא בראשונים ואם תאמר בג' האחרונים נעשי' שבעה אין בו מימי זיבה אלא ארבע ימים מעני מניני בשבוע שלישי שהוא ממא כל משנעשי' זבה גדולה עד שתספור נקיים שמע מינה שאין האשה נעשי' תחלת נדה דלפי זה פתחה של זו מכ"ח לכ"ח. רביע ימיה מתוך שמונה ועשרים יום. בתרא, ואין זה מחוור. מדאמרינן משמש" וכנאולמא לפלוותא דר"ל ור"י בפרק שאין שימור שלו בימי זיבה אין לו שימור נינהו עשירי נמי בעי שימור חוץ מי"א דכיון אלעזר בן עזריה אבל לר"ע דאמר קראי מימור אלא למ"ד הלכות י"א דהיינו ר" ניש מפרשים דלא אמר ר"ל עשירי לא בעי

בכ"ח שניים כלום.

וכן נמי מדקחני סיפא משמשת חמשה עשר יום מחוך מ"ח ש"מ כה"ג דאי לא חימא הכי הרי שמנה חמישי' ארבעה האחרונים מחחלי ימי נדה נמצאו ימי זיבחן כלין אומרים תחל' נדתה של זו שחוזרת חלילה. וכן סיפא דקחני וכן למאה וכן לאלף כלומר דמאה מהורין שבעה הראשונים כלומר נהאה מהורין שבעה הראשונים תחלת נדה והשאר כולן ימי זיבה הן ומאה מהורין ז' לספירה וכולן לתשמיש והיינו ימי שמושה כימי זיבתה אלמא כולן ימי זיבה הן שמשנעש' זבה גדולה עד שתספור שבעה

נקיים איו ראייתה אלא סתירה לספירתה

IT''W EGFG ELIN CIN''D GR 'G' LTNE N'I

CNI''I TI'ER IN'I OG'FR WEUR UITER ENI

CTION T'E' WN''N IWD NOTH IC' TL'I NEWF

GWN''N TION WN''N TOG'FR ITER ENG

LTR TO''W ICI E' WD FW''' I''T. IRN

TNGW'LI RE NFEIG' RIF. GGITW ETER'

FR''T I''T TRC' GGWR EWGIR 'G''D

FR''T N''T I''T TRC' GGWR EWGIR 'G''D

FRY TWOIT 'ID N, TOG'F' WW'F' INTE

GWT WT 'G' I'ER WFNAR ERI EWGIR

FWT''W''D ICTNOMI EF''WN TR''LI W'GIL

ואינה מונה מהם ימי נדה.

בעו ופריק רב אדא זאת אומרת ימי נדה שאינה רואה בהן עולה לה לימי זיבתה כלומר של זוב קטן. ולפיכך יום א' של ה' רביעיים שהשלימה בהן ימי נדתה עולה לה לספיר' שמיר' של יום עשירי שאמרנו. ואין דברי רש"י ז"ל נוחין בזה.

אבל דבר שהכל מודים בו שאין ימי נדה

מתחילין עד שתספור נקיים.

בחבורו עהאשה שראחה תחלה מונה שבעה
לנידתה וסמוך להן אחד עשר ואח"כ מונה
ז' לנדות אעפ"י שאינה רואה בהן ואחריהן
אחד עשר ואם ראתה בהן הרי היא זבה
וכן כל ימיה ואם קבעה לה וסת תחל' הוס'
הוא יום נדו' וממנו מונה שמונה עשר ומונה
שבעה לנדותה אף על פי שלא ראתה ואם

ראתה אחריהן באחד עשר זבה היא.

עוד שבש וכחב שאפילו ראתה ט' וי' ואחד עשר ושנים עשר הרי זו זבה ותחלת נדה וכל אלו דברי הבאי שלדבריו לא תמצא לרואה שבעה טמאים ושבעה טהורים שתשמש אלא שבוע שני ולסוף תשעה שבועות משמשת ששה ימים בשבוע העשירי וחמשה ימים בשבוע שנים עשר ופתחה של זו לסוף אחד עשר שבועות ובגמרא אמרו רביע ימיה

ולא קיים אלא בתוך כ"ח הא".

ואילך חוזרת חלילה.

וכן לדבריו בשמונה ימים טמאים ושמונה מהורים אינה משמשת חמשה עשר יום אלא מתוך שמונה וארבעים ראשונים אבל בשמונה וארבעים שניים אינה משמשת אלא שלושה ימים וכיון שלא אמרו משמשת ארבע עשר יום מתוך שנים ושלשים או משמשת שמונה עשר מתוך ל"ו וכן כיוצא במנינן הללו ש"מ שפתחה של זו מ"ח ומכאן

וכן האשה שראחה עשרה ימים טמאים ועשרה ימים טהורים אין זיבתה ושימושה שוים אלא פעם אחת בלבד לפי דברי הרב ז"ל שהרי כשהיא חוזרת ורואה כן בשניה בשמונה ימים טהורים נשלמו ימי זיבה ראשונה והתחילו ימי נדה נמצא שבעשרה ימים טמאים השניים חמשה ימים מימי זיבה ואין ימי חמישה בטהורים אלא שלשה וכן ואין ימי חמישה בטהורים אלא שלשה וכן למאה וכן לאלף למה מנה חכמים שבעה למאה וכן לאלף למה מנה חכמים שבעה לנדה והשאר לזיבות והלא נעשה , היא נדה לנדה והשאר לזיבות והלא נעשה , היא נדה מצינו אשה רואה יום אחד מסוף ימי נדה יושבת עליו ששה ימים מימי הזיבה ואין לנדה ספירה אלא בימיה.

וכן שנויה בכמה מקומות במסכתא זו

שהרואה יום מ"א לזכר ופ"א לנקבה הרי היא תחלת נדה ואין מונין לימים שמקודם לכן והטעם לפי שכבר נשלם המניין.

והרב ז"ל הורה ביולדת שמפסק' ומתחלת למנות מתחל' ראיה שלאחר מלאת ולדבריו צריך הוא להביא ראיה מן התורה לשנוי זה שהוא משנה היולדת משאר נשים שאפילו כשאינן רואות הן מונות ימי נדה וזיבה כאלו

ועוד דהא בפ' בנות כותיים אמרי' דלכולי עלמא נדה ופתחה מכ"ז מנינן ואם היינו מונין משעת ראיה ראשונה כ"ז בימי זיבה קאי לה.

הן רואות.

ועוד מהא דחנן היחה למודה לראוח יום ט"ר ואוקמה שמואל ט"ר לטבילחה שהן ב"ב לראייתה וכו' ואם אתה מונה כל ימי נדת זובם לתחלת ראיה ראשונה שראתה זו כי הדרי אותו כ"ב תליתאי בימי זיבה קיימי והיאך קבעה וסח בכך שאין האשה קובעת וסת בי"א כדאיתה החם בשלהי קובעת וסת בי"א כדאיתה החם בשלהי בנות כותיים ואין הוסת נקבע אלא בשלשה הפלגו" כדבעינן לפרושי קמן וכל שכן לרב הונא בריה דר' יהושע דקשיא דאמר אינה חוששת בתוך אחד עשר וכל זה במס' זו.

המהיני עליו אם העביר עיניו בפתחי נדה ממס' ערכין דחנא רבנן טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי פתחה שבעה עשר פירש שאפילו היו תחלת ימי נדות הרי השלימה עליו ששה ועוד י"א אחריהן נמצאת חוזרת עליו ששה ועוד י"א אחריהן נמצאת חוזרת החייה להיות נדה ואלי לדברי הרב ז"ל שכבר עברו ימי זיבהה וימים שהיתה ראייה להיות נדה ואלי לדברי הרב ז"ל א"א דהא איכא למימר שאותו יום בתוך א"יא דהא איכא למימר שאותו יום בתוך אחד עשר היום וכשעמדה אחריו שבעה עשר נמצא עומדת בימי הזיבה למנין הראיי וכן כל השמיעה ומדאמרינן התם נמי חמשה וארבעים ימים ממאים ראיתי וכן כולם

אשתמע בהדיא דמשעה שנעשית זבה גדולה אינה נעשית נדה לעולם עד שתספור שבעה נקיים שלה. ואין לי להאריך.

וכן יש שבושין בחבורי הראשונים בקצתם כגון רב סעדיה שכחב שכל אחד עשר יום שבין נדה לנדה בשלשה ראיית בשלשה ימים נעשית זבה גדולה בין ברצופין בין במפוזרין. וזה טעות מתפרש כאן ובכמה מקומות דרצופין בעינן ולא מפוזרין ועל כיוצא בדברים הללו ידוו כל הימים שהתורה משתכחת מלומדיה ואין אדם מוציא הלכה ברורה במקום אחד.

ergite nerr

דף נה

בהיסט.

אבן מושמא. כבר פירש במסכת שבת פרק ר' עקיבא (דף פ"ב ע"ב) בתוספות בשמו של רבינו תם ז"ל שהיא אבן גדולה שמושמת על משכב הזב ומושבו ואדם טהור יושב על האבן ונטמא מדין נישא שהרי משכב הזב נושא אותו וזהו היסטו של זב שלא מצינו לו חבר בכל התורה כולה שכל טומאות המסיטות טהורות חוץ מן

הזב וריבה הכתוב אף משכב שלו ומושבו הנושאים תחת האבן כדאיתא בתורת כהנים וכן אם היו בכף מאזנים וכרעו הן מטמאים

וכן דם נדה שהוא רוצה כאן לטמא תחת אבן מסמא לומר שיהא לו היסט כזב בין תחת האבן בין בכף מאזנים וממעטינן ליה מדכתיב והנושא אותם דכמשכב ומושב

הוא דמטמא באבן מסמא להכלים שעליה כדמפרש בחורח כהנים וכחב אוחם למעומי דמה. ולשון רש"י הוא והלשון שפי' בחוס' כחבתי שם במסכת שבת. שמא יעשה עוד אביו ואמו שטיחין. מפורש במסכת חולין בפרק העור והרוטב (קכב, א). אמר ה' יהודה מוסקרתא סלקא דעתך אמינא שעיר המשתלח יוכיח וכו'. חימא הוא למה חור והוכיר הטעם שדוחה סברייתא

קל וחומר שלו ולמה הוצרך לומר כן לפי שאלחנו זובו טמא למה לי.

ויש לומר שזו הברייתא השגויה למעלה שעיר המשחלה יוכיה לא היתה שנויה בבה"מ ורבא לא היה יודע אותה כמ"ש בפרק בנות כותיים וכן ר' יהודה מדסקרתא לא שמע אותה והשיב לחרץ דאיצטרך זובו טמא והיה קשה עליו בק"ו והוצרך לומר שמדין ק"ו נמי לא אתי בך מפרש בתוספת.

71 51

הא דאקשינו**ודילמא כהן טמא הוא.** לאי למימרא דכהן טמא מותר ליטמא שלא אמרו אלא בחבור אדם במת כדאמרינן במסכת נזיר היה עומד בבית הקברות והושיטו לו מתו ומת אחר ונגע בו יכול יהא חייב תלמוד לומר לא יחלל יצא זה שמחולל ועומד ומוקים לה התם בחבורי אדם במת הא לאי הכי חייב אלא הכי קאמרינן ודילמא כהן הכי חייב אלא הכי קאמרינן ודילמא כהן המימאה אי נמי כהן טמא דיומי הוא וקסברי הטומאה אי נמי כהן טמא דיומי הוא וקסברי הטומאה אי נמי כהן ממא דיומי הוא וקסברי הטומאה אי נמי בהן ממא דיומי הוא וקסברי הורבי עקיבא דאמר במסכת שמחות נטמא וכבר פירשנו בארוכה בפרק ידיעת הטומאה (שבועות יו, א). שכתמים מדבריהם הוחזקו בהן שהן סבורין שכתמים מדבריהם הוחזקו בהן שהן סבורין שטומאתן תורה דאינהו לא דרשי בבשרה עד שתרגיש. אי נמי בכתמים שמרגשת בהן הן נזהרו' ושל ספקות לא חששו להם. וכן בנפלים זהירין הן בטומאה כטומאתן אף על פי שאין קוברין אותן לדבריו דר' אף על פי שאין קוברין אותן לדבריו דר' הודה שאם לא היו זהירין בהם נמצא כולן בחזקת טמא מתים ואנן לא תנינן אלא בועלי בחזקת טמא מתים ואנן לא תנינן אלא בועלי נדות וכשטבל לאותה טומאה טהור כדאיתא נדות וכשטבל לאותה טומאה טהור כדאיתא ברות ומשטבל לאותה טומאה טהור כדאיתא ברות הקברות ווימנין דמיתרמי בין השמשות לדרך התם והיינו ספיקיהו. הפרעות.

אבנים גדולות ובולטות מן הגדר וקבר תחת אחת מהן ואינן יודעין תחת אזו מהן.

ותימה הוא, אם כן ספק טומאה הוא, ואם הוא ברשות היחיד ספקו טמא ואם היה ברשות הרבים וגזרו עליהן מפני שהוחוקה שם טומאה למה אמרו בכותי מהלך על פני כולה דנאמן שמא תולה הוא בספק טומאה ברשות הרבים דספיקו טהור וגזרו דרבנן לית להו עוד השיב הרב ר' אברהם בר זוד ז"ל דאם כן כל זיזין וגזוטראות נמי ומאי

שנא אבנים דנקט.

ופירש הרב ז"ל שהסככות אילן שענפיר אחת למעלה ואחת למטה ואין שם אוהל אלא שרואין את העליונה כאלו הן למטה והתחתונות כאלו הן למעלה ואף על פי שאין העליונות כדין התחתונות אלא שעדין נשאר שם אויר מועט נעשה כולו (אויר) [אהל] שם אויר מועט נעשה כולו (אויר) [אהל] שלם וכן הפרעות אבנים שיוצאות מן הגדר ואינן נוגעות זו בזו אלא שראייו' לקבל מעזיבה נעשה אהל שלם ומביא טומאה מדבריהם. ועשאום כספק טומאה וזהו ספקן

ואף על גב דאמרינן בסוכה שאין אומרים גוד אחית וגוד אסיק אלא בתוך שלשה

שאין אהל שלהם שלם ובשקברו שם בודאי

۵٬٬۲۰

משום לבוד וגבי קורות הבית תנן שאפילו אין ביניהם טפח טומאה תחתיהן ביניהם טהור אלמא לא כסתום דמי. שאני הבא דכיון שהכל מאילן אחד ומכותל אחד הוי חבור ומשלים אהל שלהן. כך כתב הרב הנז' ז"ל וכענין הזה שנוי בתוספות טהרות הנז' ז"ל וכענין הזה שנוי בתוספות טהרות ומיהו דוקא שאין בין הענפים של סככות פותח טפח שאם היה ביניהם בודאי פותח של פני כולה. ה"נ איכא למיחש דלמא טמא הוא אלא באוכל (טומאה) [תרומה] הוא דמתוקמא דומיא דרישא דמתניתין ומשום

ותמה הרב רבי שמואל ז"ל אלא מחניתין דקחני נאמנין לומר קברנו שם אח הנפלים ואינן נאמנין על הסככות הא ודאי כשם שנאמנין על הנפלים בכהן שלהם אוכל חרומה שם כך נמי נאמנים על הסככות במהלך שם ואוכל.

דרישא מקצר ועולה.

היכי שעובר בכל השדה שאפילו לא היה הכותי הושש לאהל הסככות נטמא בקבר עצמו אם היה שם ונאמן על גופו של קבר הא על טומאות הסככות כגון שמיסך תחת אחד

אהל בסככות ופרעות אבל בנפלים נאמנין הן ואף על גב דאיכא למיחש לבקיאות דיצירה כן נראה לי.

וליכא לפרושי מהלך ובא על פני כולה

שהולך תחת הסככות אורך ורוחב שהרי פירשנו שאהל הסככות עצמו מדבריהם והם אינן גוזרין כן והלכך ודאי אינן נאמנים עליהם אפילו עושין בהם מעשה.

פרק ט האשה שהיא עושה

מיבעיא. פירוש, לר' יוחנן פרכי' דקאמר דר' מאיר נמי מטהר דאלו לר"ל איכא למימר לא חנן ר' יוסי אלא להודיעך דבריו של ר"מ לומר לך שאין כאן מטהר אף בחרי ספיקי אלא ר' יוסי שהוא מטהר אף מטמא כרישא אלא לר' יוחנן לישתיק גמי מימא כרישא אלא לר' יוחנן לישתיק גמי מדר' יוסי ופריק לאשמיעינן דחד ספיקא דומיא דחרי ספיקי ואפילו לכתחלה וממשנה יתירה גמרינן. הא דאיבעי לן יושבת מה

לי א"ר שמעון. קשיא ותיפשוט ליה ממחני' כדאמרי' בסמוך כיון דאמר ר"ש ממחני' כדאמרי' בסמוך כיון דאמר ר"ש חוקת דמים מן האשה ל"ש עומדת ול"ש יושבת. ואיכא למימר מעיקרא קס"ר שאין חוקת דמים שוים מי רגלים מן האשה אלא בעומדת. והשתא דאשמועינן ברייתא דר"ש אפילו ביושבת אפשר דאתי דם דר"ש אפילו ביושבת אפשר דאתי דם ממקור א"כ הלך אחר חוקתך שחוקת דמים מן האשה ולא מן האיש דל"ש עומדת ול"ש מו האשה ולא מן האיש דל"ש עומדת ול"ש מושמע ליה מפי ועדיף מדייקא דמתניתין.

של פ

הא דתניא **ושוין שתולה בשומר' יום כנג' יום בראשון שלה וכו'.** פי' משום דלא

מקלקלא לה מידי דהא טומאתה תחלה הוא

וכתמים דרבנן הם וכל כה"ג תולין קלקלה

במקולקל דומיא דההיא דאמרינן בפסחים

דבדרבנן אמרינן שאני אומר הולין לתוך הולין נפלו ותרומה לתוך תרומה נפלה. והא דאמר ר' הסדא טמא וטהור שהלכו

בשני שבילין א' טמא וא' טהור באנו למחלוק' רבי ורשב"ג. בספק טומאה

ברה"ר דספקו טהורה היא ובבאין לישאל בבת אחת א"נ שבא לישאל עליו ועל חבירו שא"נ היו טהורים היינו מטמאים שניהם.

וראיחי למקצח המפרשים שהעמידו מימרא דרב חסדא בטמא שמנה (ימים) [ב'] וג' ימים מימי ספרו שאלו היה בראשון ד''ה חולין בטמא כדק' ושוין שחולה בשומרח יום כנגד יום בראשון שלה וכו'. ואם היה הטמא בו' שלו שהשלים ימי טומאחו היכי קאמרינן הכי מאי נפקא ליה מינה הא ודאי היינו פלוגחייהו דהכא והחם טבילה בעי

דמים הן מחוסרים.

הסדא מפרש בשני שלו או בג' שלו. ועוד הפיר' אינו מחוור לי שא"כ היה ר" דרב אדא בר אהבה דפרכיה דילמא בטמא הדדי נינהו וכן זו ששאל ר' יהודה בר' הידי נינהו וכן זו ששאל ר' יהודה בר' הידי מחחוורת לי לדברי המפרשים שאם ליואי מר' יוחנן מהו לחלות כתם בכתם הינה מתחוורת לי לדברי המפרשים שאם ליבי מחיורת לי לדברי המפרשים שאם לרבי ובז' לרשב"ג היה לו לישאל. והיכי לרבי ובז' לרשב"ג היה לו לישאל. והיכי קאמר אליבא דרבי לא תיבעי לך ואם קאמר אליבא דרבי לא תיבעי לך ואם נאמר דבראשון שלה אפילו לר' תולין בלא מעם. [דמגופא קא חזיא] (אי נמי) [א"כ] ברייתא מיתרנא (לר' יוחנן) [לר' יהודה בר

> ליואי] שפיר לרבי כאן בראשון שלה והיכי קאמרינן מכל מקום קשיא. לפיכך נ"ל דהא דקחני ושוין שחולה

> לפיכך נ"ל דהא דקתני ושוין שתולה כשומרת יום כנגד יום בראשון שלה לרב הסדא לא מפני שתולין קלקול במקולקל לר" דלית ליה האי סברא כלל אלא מפני שהוחזקה להיות רואה. וכן בתולה מפני ששירפה מצוי וכן היושבת על דם מוהר והנכרית מתוך שאינן מקפידות אינן מרגישות ויודעות לפיכך תולין בהן שאלו ראתה זו הרגישה.

הילכך להאי טעמא ממא וטהור שהלכו בשני שבילין אפילו בראשון שלו באנו למחלוקת ורב אדא פליג אהך סברא ומוקי פלוגתייהו משום דכי הדדי נינהו ור"י בר ליואי נמי משום דכי הדדי נינהו ור"י בר ליואי נמי משום דכי הדדי נינהו ור"י בר ליואי נמי מפילו בראשון אינה תולה לרבי. וכל אפילו בראשון אינה תולה לרבי. וכל השמועה על דרך זו תישב אותה. ושוין השמועה על דרך זו תישב אותה. ושוין השמועה על דרך זו תישב אותה. ושין מתולה בשומר' יום כנג' יום בראשון שלה וכו'. פי' משום דלא מקלקלא לה מידי מתולה בשומאתה תחלה הוא וכתמים דרבנן הם וכל כה"ג תולין קלקלה במקולקל דומיא דההיא דאמרינן בפסחים דבדרבנן אמרינן מאני אומר חולין לתוך חולין נפלו ותרומה לתוך תרומה נפלה. והא דאמר ר' הסדא ממא ומהור שהלכו בעני שבילין א' ממא וא' מהור באנו למחלוק' רבי ורשב"ג. בספק מומאה ברה"ר דספקו מהורה היא ובבאין לישאל בבת אחת א"נ שבא לישאל עליו ועל חבירו שא"נ היו מהורים היינו מטמאים שניהם. וראיחי למקצת המפרשים שהעמידו מימרא דרב חסדא בטמא שמנה (ימים) [ב'] וג' דרב חסדא בטמא שמנה (ימים) [ב'] וג' ורלין בטמא כדק' ושוין שתולה בשומרת ימים מימי ספרו שאלו היה בראשון ד"ה חולין בטמא כדק' ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה וכו'. ואם היה הטמא בז' שלו שהשלים ימי טומאתו היכי קאמרינן הכי מאי נפקא ליה מינה הא ודאי

וזה הפיר' אינו מחוור לי שא"כ היה ר'
חסדא מפרש בשני שלו או בג' שלו. ועוד
דרב אדא בר אהבה דפרכיה דילמא בממא
הדדי נינהו וכן זו ששאל ר' יהודה בר'
הידי מחחוורת לי לדברי המפרשים שאם
ליואי מר' יוחנן מהו לחלות כתם בכתם
אינה מחחוורת לי לדברי המפרשים שאם
לרבי ובז' לרשב"ג היה לו לישאל. והיכי
קאמר אליבא דרבי לא חיבעי לך ואם

היינו פלוגתייהו דהכא והתם טבילה בעי

דמים הן מחוסרים.

נאמר דבראשון שלה אפילו לר' תולין בלא טעם. [דמגופא קא הזיא] (אי נמי) [א"כ] ברייתא מיתרנא (לר' יוחנן) [לר' יהודה בר ליואי] שפיר לרבי כאן בראשון שלה והיכי קאמרינן מכל מקום קשיא.

לפיכך נ"ל דהא דקתני ושוין שתולה כשומרת יום כנגד יום בראשון שלה לרב חסדא לא מפני שתולין קלקול במקולקל לר' דלית ליה האי סברא כלל אלא מפני שהוחזקה להיות רואה. וכן בתולה מפני ששירפה מצוי וכן היושבת על דם מודר והנכרית מתוך שאינן מקפידות אינן מרגישות ויודעות לפיכך תולין בהן שאלו ראתה זו הרגישה.

הילכך להאי טעמא טמא וטהור שהלכו בשני שבילין אפילו בראשון שלו באנו למחלוקת שבילין אפילו בראשון שלו באנו למחלוקת ורב אדא פליג אהך סברא ומוקי פלוגתייהו משום דכי הדדי נינהו ור"י בר ליואי נמי כרב חסדא סבר לה הילכך בבעלת הכתם השמועה על דרך זו תישב אותה. הא השמועה על דרך זו תישב אותה. הא ראמרינן רב אשי אמר הא והא רשב"ג. ול"ק כאן למפרע כאן להבא. כך פירש שאם לבשו הן שתיהן החלוק הזה ואחר שפשטו אותו מצאה אחת מהן כתם א'

לשון אריגה לומר שיהו ארוגין יחד. במסרק וכן פי' טווי שיהיו טווין יחד ונוז כדמתרגמינן שעיט כלומ' שיהיו חלוקין יחד שווי ונוז כתיב. פירש רש"י ז"ל שוע חלק הרמב"ם ז"ל כר' נחמיה בכתמים. שוע המקבל מומאה הוא דהיינו מווי. וכן פסק ראשתכה לה דם במשתיתא משתיתא דבר כותיה. וההיא איתתא דבפרק הרואה ר' יוחנן אליבא דר' יהודה ש"מ הילכתא מתרצי אליביה דאמרינן התם מדקמתרץ דהא רב הונא ורב חנינא ואביי דהוא בתרא נחמיה שמע מינה דהלכתא כותיה. ועוד מממא ור' נחמיה מטהר והורו חכמים כר' משמיה דרב כר' נחמיה ותנא ר' יעקב כלל. כיון דדרש רב הייא בר רב מתנה מוכיח אבל הפי' שפירש ר"ש אינו נכון שהיתה כבר וזה הפי' נכון ולשון הגמרא חלוק זה ונמצא בו כתם תולין בבעלת הכתם ביתה אחת מהן כבר בעל' כתם ולבשו בחלוק שלה אין תולין כתם בכתם אבל

ורבינו תם ז"ל השיב אם כן בכלאים בציצית דשרא רחמנא היכי משכחת לה לא שוע ולא מוזי ולא נוז איכא אלא שתי תכיפות בעלמא איכא כדאמרינן במנחו' ש"מ קשר עליון דאורייתא דאי סלקא דעתך לאו דאורייתא

> כלאים דשרא רחמנא גבי ציצית למה לי והא קיימא לן החוכף חכיפה אחת אינו חביר אלא ש"מ דאורייתא והוו להו שתי הכיפות אלמא מדאורייתא ואפילו (בבגדי ההונה) [בב' תכיפות] הוי חבור. וכן בפרק קמא דיבמות (דף ה') מפקינן שתי תכיפות קמא דיבמות (דף ה') מפקינן שתי תכיפות מדאורייתא ואפילו בבגדי כהונה נמי שחימן מדאורייתא ואפילו בבגדי כהונה נמי שחימן כפול ששה דנוז איכא שוע מיהת ליכא ולא הוי חלוקין במסרק יחד ואפ"ה אסורין ולא הוי חלוקין במסרק יחד ואפ"ה אסורין לו (סט, ט).

> אלא כך פירש רבינו תם ז"ל: שוע שיהא כל אחד חלוק במסרק לעצמו ושיהא כל אחד חלוק במסרק לעצמו ושיהא כל אחד חלוק במסרק לעצמו ושיהא כל אחד טווי לעצמו ושיהא כל א' שזור לעצמו ושיהא כל א' שזור לעצמו ומכיון שהן כך אם חכף בהן שתי חכיפות חבור הוא דכתיב יחדיו והכי דייק לישנא הקרא לא חלבש שוע טווי ונוז צמר ופשתים וחדיו כלו' מחוברין ונוז לשון חבור כמו שפי' יחדיו כלו' מחוברין ונוז לשון חבור כמו שפי' אחרים מרקאמרינן הכא ואימא או שוע או אחרים מרקאמרינן הכא ואימא או שוע או ווז ומפרקי' כמר זוטרא מדאפקינהו אחרים מדקאמרינן הכא ואימא או שוע או החמוא בחד לישנא אלמא כי היכי דשוע טווי קאי אכל חד באפי נפשה ה"נ נוז אכל חד באפי נפשה ה"נ נוז אכל חד באפי נפשה קאי שיהו שזורין ולאו לשון חבור הוא.

כאן בחוט פשוט דאינו נוז דהיינו שזור שזורין בין שאינן שזורין במשמע מכל מקום כלאים דרבנן. ואפילו תפרש בחוטין בין בשזורין אלא בשיפתא דגלימא מ"ה הוו שזור וגלימא גופא אינה שזורה שאין דרכן חוטא דכיתוא דאבד בולימא דעמרא בשאינו ביינו פשוטין ולא כפולין ושזורין והאי דגלימא עייפינהו וכו'. וש"מ דסתם הוטין בשוורין שוורין נמי נימא אדעתא דשיפתא חוטין נמי נימא אדעתא דגלימא טוינהו דפסולה דאמרינן אדעתא דגלימא צבעינהו פסולה חוטין כשרה מאי שנא לשונות (דף צו ע"ב) המוציא תכלת בשוק לשונות שזורין וכדרומרינן בפרק בתרא דערובין כשאינו שזור דקאמר שסתם חוטין אינן והאי חוטא דכיתנא דקאמרינן דמדרבנן הוא

וזו ששנינו במס' כלאים (ט, ח) אין אסור משום כלאים אלא טווי ואריג שנאמר לא הלבש שעטנז דבר שהוא שוע טווי ונוז רשב"א אומר נלוז ומליז הוא אביו שבשמים עליו אלא לאו למימרא דמשוע טווי ונוז נפיק אריג אלא טווי נפיק משעטנז ואריג משום חבור הוא ומלשון יחדיו נפיק. והחם קחני הלבדין אסורין מפני שהן שוע אע"פ

קאמרינן.

שאינו מוי ואריג ומדרבנן קחני או שוע או מווי או נוז ואסורין והיינו דרבנן וכן אביו שבשמים עליו אלמא משמע לשון נוז היינו ענין פתלחולות ועקש כדרך השזורין שפוחלין אותן והיינו דשרא רחמנא כלאים בציצית משום דלגבי ציצית שזורין בעינן כדאמרינן בסיפרי פתיל תכלת טווי ושזור אין לי אלא תכלת לבן מנין וכו'.

לעבור בסימנין ואף על פי שאפשר שהוא ונאטר שהוא צבע שכן דרך הצבע שלא עבר הרי זה צבע. כלומר תולין אותו להקל גבי טהרו' העביר עליו שבעה סממנין ולא לאמר ותני והדר מפרש הטבילו ועשה על סממנין מעבירין על הכתם. לטהרות שהוא כלאים של חורה. הא דתנן שבעה בגדי צמר בחוטין של פשתן ושניהן נצמדין שבהן כדי עניבה. מכאן אתה למד שהתופר לעניבן ואם כן ה"ג בעינן שנשתייר בשיזור בגרדומא דקאמר רבי דהתם בעי שיעור כדי דכשרין אלו דברי רבינו תם ז"ל. וצ"ע עו א מיפסלי דהוו להו כגרדומי ציצית ואין לחוש אי מפרקי דכיון שתחלתן שזורין ציצית זימנין דמפרקי והוו להו י"ו חוטין מכאן תשובה לאומרים שאין לשזור הוטי

דם כיון דבלוע כ"כ שאינו יכול לצאת על ידי סמנין הללו טומאה בלועה היא ואינה מטמאה.

ומיהו אם לא הטבילו תחלה טהרותיו תלויות שהרי יש לו לחוש לדם ואף על פי שאין סופו לצאת מכל מקום הבגד טמא שכבר

נטמא בשעת נפילה ומטמא אותן והיינו דקתני הטבילו ומיהו אם דם נדה ודאי הוא אף על פי שלא עבר טמא לפי שדרך בני אדם להקפיד בו ולהעביר עליו סימנין אלו הילכך לא עלתה לו טבילה ראשונה עד שיעבירם

דף סב

ויבטלנו.

בההיא נמי קולא היא משום דכתמים דרבנן שיעביר הכתם לגמרי על ידי צפון אי נמי משום דאיכא למימר צריך להטביל מאחר וצריך להטביל דאלמא סלקא ליה טבילה דלא פרכיה ממתניתין דקתני או שדיהה להקפיד עליהן ולבטלן כדפרישית. והאי בעינן בטול סממנין מפני שדרך בני אדם ותולין להקל עבר ודאי דם ובטומאה ודאי דמתניתין הכי קתני לא עבר שמא צבע תולין בה להקל וטהורה שהכל היו מודים אחוי להוציאה א) רק על ידי צפון (אין) אף על פי שלא יצתה ואף על פי שאין אדם לקיש דקאמר טומאה שסופה לצאת חמירה להוציאו והיינו דפריך מיניה ר"י לריש לצאת וכל שיוציא על ידי סממנין אדם עשוי וטהרותיו שמאות. לפי שסוף טומאה זו עבר או שדיהה הרי זה ודאי כתם

זהר תורף של רש"י ז"ל. ואין במשנתינו בדיקה לגבי בעלה אם הכתם טמא או טהור אלא אם יש מקום לתלות כגון שצבעה תולה ואם לאו אינו תולה.

הרמב"ם ז"ל פירש רישא דמחניתא לגבי בעלה שאין הכחם מטמא עד שיודע שהוא דם לפיכך בודקין אוחו בסממנין הללו אם עבר או שדיהה טמאה ואם לאו טהורה ולדבריו מעשה שחלו בקלור ובשרף שקמה אינו אלא שיהו צריכין סממנין. וק' אם כן מאי פרכיה דר"י לריש לקיש ממחני' כשם שבדיקח סמנין מטהרח לבעלה למה לא חטהר לטהרוח. ועוד למה לי למיחני לא חטהר למהרוח. ועוד למה לי למיחני העדימרינן ל"ש אלא מהרוח שנעשו הא דאמרינן ל"ש אלא מהרוח שנעשו בין הכבוסת ראשונה וכו". פי' רש"י

ז"ל תכבוסת העברת סממנין שהרי הקפיד עליו כשהחזירן והעבירן עליו וגלה דעתו שמקפיד עליו בספק דם ועבר ע"י העברה זו ונעשה בו מעשה דם שכן דרך דם לעבור ע"י סמנין ואין פי' מחוור לי שאין קפידה זו

דומה להא דתני ר' חייא.

אלא כך נראה פי' דכי מטהרינן כחם בטבילה ראשונה כשלא עבר בסמנין מפני שאין סופו לצאת בדרך כבוסו וכדפרישית וזה כיון שגלה דעתו שהוא רוצה להוציאו מ"מ אין זו טומאה בלועה אלא סופו לצאת היא וצריך טבילה לאחר שתצא לגמרי. הא דאמר שמואל הרי אמרו לימים שנים. "אמרו" קאמר וליה לא לימים שנים. "אמרו" קאמר וליה לא סבירא דהא לקמן (סד, ב) בוסת דילוג אמרי' דשמואל כרשב"ג בוסתו' דיומי ס"ל והכי קי"ל.

ומיהו בוסתות דגופה ק"ל היכי אשכח בהו

וראמר ר' יהודה אמר שמואל זו דברי ר"ג ממחלוקת דבריית' והלכה כסתם מתני' מתני' הוא ומחלוקת בדשמואל לא עדיף פסקא בוסתות דגופה כרשב"ג כיון דסתם בעיא דהיינו אורחאי. ואע"ג דלא אשכחן זימני ואפילו בדגופה. ומ"ס אפילו תרי לא אחריתי היה מ"ס בעי חוקה דהיינו בתלתא היא רישא נמי לדידיה מוקמינן ופלוגתא [בוסתות] וכיון דסיפא ודאי ביומי רשב"ג לרשב"ג דאשכחן דמיקל (בחזקת חששו) הרי זה וסת. ואמר אמאן תרמיה ודאי דגופה וכל שתקבע לה וסת ג' פעמים דלרבנן בחד ואשכח מתני' דקתני בוסתו' בעינן ואיכא למימר שמואל גמרא גמיר אלמא היכי דבעי חזקה לרבי נמי תרי אלא לר' בתרי זימני ולרשב"ג בתלתא פלוגתא דרשב"ג ורבנן הא לא אשכחן חזקה

דף סד

CTGT'W'A.

ראתה יום ט"יו בחדש זה וכו". אם באנו לחשב חדשים מלאים בכולן אין כאן דילוג אלא הוסת שוה להפלגת ל"ב ואם באנו לפרש אותן בכסדרן חסר ומלא אין סדר לדילוג הזה שהראשונה מט"ו בניסן

לט"ז באירר שוה להפלגת ל"ב והשנייה שהיא מט"ז באייר לי"ז בסיון להפלג' ל"א הוא נמצא שלא דילגה אלא קרבה ראיתה וכשהיא משלשת בדילוג מי"ז בסיון לי"ח בחמוז חזרה להפלגה שוה לל"ב ואין כאן

הוא וס"ל היא דהא ודאי ס"ל כוותיה ביומי

דלוג אלא א"כ דילגה עד י"ט בחדש. ולקמן מתרץ שמואל לברייתא כגון דרגילה למחזי ליום כ' וקתני כ"ג בחדש זה ולפי חשבינך ה"ל למיתני כ"ה.

לפיכך פ' הראב"ר ז"ל שכשם שהאשה קובעת וסת להפלגת שוות כך קובעת וסת בימי החדש שאם ראתה ריש ירחא וריש ירחא וריש ירחא קבעה לה וסת ול"ה אע"פ שאין ההפלגות שוות שאחד מלא וא' חסר. הילכך בזו שדילגה כיון שאין בראיותיה צד השוה לה לא בהפלגות ולא בדילוגין אומרים לימי החדש היא קובעת ולא בהשואה אלא בדילוג.

ופסק ר"ח ז"ל כרב באיסורי ומיהו דוקא בזו שהיא קובעת בימי החדש אבל בימי' שקבעה להפלגות אין הראשונה מן המנין דהא לאו בהפלגה חזיתא. וכן כתב ה"ר

אברהם.

וכזה מורין חכמי הצרפתים בתוספות וראיה נתנו לדבריהם דהא מתניתין דהיתה למודה לראות יום ט"ו ושנתה פעמים ליום כ' הרי לה ג' ראיות ואינה קובעת עד ששינתה ג' פעמים ליום כ' כדי שיהיו לה שלש הפלגות של כ'. וא"ה למודה שאני א"כ דקארי ליה לפירכיה דרב מברייתא אמאי

> קא מייחי לה הא מתנ' היא דלמודה שאני ועוד מדקתני עלה שאין האשה קובעת וסת על זו לקביע' אחרת שאינ' למודה והיינו פלוגתייהו דרב סבר כיון דזו לימי החדש היא קובעת אף הראשונה מונין לה שהרי היתה ביום ידוע מן החדש ומתחלת' לדילוג היתה ביום ידוע מן החדש ומתחלת' ליים החדש מונין לה הראשונה אבל כיון שדילגה צריכה

> והראשונים הקשו על מה שאמרו שהכל

መረመ[.]

ג' דילוגין.

מודים דבהפלגות שלש הפלגות שהן ד'

ראיות בעינן מההיא דחניא בב"ק (דף לז)

ראה שור נגח שור לא נגח שור נגח שור

לא נגח שור נגח שור לא נגח נעשה מועד

לסירוגין לשוורים ואע"ג דקמייתא לאו

בסירוגין הוות מצטרפי. ומחרצין שאני

הכא דכיון דאין הפלגה ידועה אלא בשתי

אבל החם האיכא ג' נגיחות.

ומיהו לדידי קשיא לי הא דאמ' בפ"ק (יא, א)קפצה וראחה קפצה וראחה וקבעה לה וסת לימים ואוקמה רב אשי כגון זקפצה בחד בשבאי וחזאי בלא קפיצה ולחד בשבאי וחזי וקפץ בחד בשבאי וחזאי ובודאי ימי שבוע לא קבעי וסת אלא ובודאי ימי שבוע לא קבעי וסת אלא בהפלגות שוות כגון זקפץ בחד בשבא ולאחר כ"ב קפץ נמי הכי ולאשנוי ראיות ולאחר ב"ב קפץ נמי הכי ולאשנוי ראיות וקאמר זקבעה.

ואיכא למימ' התם לאו לאשמועינן בכמה הוסת נקבע אתא ומ"ה לא דק ונקט תלת ראיות בלחוד דאי לדברי רבי קבעה לה וסת אפילו להפלגות ואי לרשב"ג אפיך סדרא

וחכמי הצרפתים מוסיפין שאף היום גורם

מחד בשבא לחד בירחי.

ומת כדאשכחן בשור המועד שבת ושבת נשבת נעשה מועד לשבחות הלכך חד בשבא וחד בשבא וחד בשבא קבעה ומת לימי השבוע נמצאו לדבריהם ג' דרכים בומתות של ימים קביעו' היום והחדש וההפלג' על ימים קביעו' היום והחדש וההפלג' עצמי מקרא זה פליאה דעת ממני נשגבה עצמי מקרא זה פליאה על יו וכן או ביום החדש שהרי להפלגות שוות הדין צו ביום החדש שהרי להפלגות שוות הדין ביותן כן שכבר נתמלא' סאתה של זו וכן דרכן של נשים בולן וכן של אנשים בחלאים של הפסקות שהן באין בהפסקות שוות או בשעת המולד של לבנה ובמלואה אלא שיהא

ולפי דעתי בעניותי לא יפה כוונו הראשונים בחלוקי הוסתות שאני אומר אין וסת אלא להפלגה שוה לפי שהאורה בזמנו הוא בא של בני אדם וזו שאמרו בט"ו בחדש זה וי"ו בחדש זה וי"ז בחד' זה בחדשי השוים הוא או בחסרי וההפלגה שלה שוה היא ליום ל"ב. והדילוג שהורו בו אינו אלא דילוג הימים לומר שהיא קובעת וסת לדלג לי"ה

לי"ם ולכי, וכן לעולם.

שיפורא גורם תמה הוא.

לנו שלדילוג היא מכוונ' שמא תראה בחדש של זו שהרי הפליגה ולא דילגה כלל ומנין בחדש זה וי"ו בחדש זה לא יודע וסתה המנין אבל וסת הדילוג כשראתה בט"ו ראשונות נודע וסתה לפיכך ראשונה מן בכל הפלגה [שוה] שתפליג בשתי ראיות בחדש זה נכרת הפלגת ווסתה מעתה וכן מתחלה כיון שראתה [ב' פעמים] בט"ו שמואל שקובעת אותו בג' ראיות שהרי קמייתא נמי לאו בהפלגה הות אפ"ה מודה ראיות וכדאמ' רב אשי בפ"ק ואע"ג דראיה נמתמא דאיכא דילוג הא לאו הכי קבע' בג' ואין יום החדש גורמת קבעותו כלל ב) אף וסת הדילוג וסת של הפלגה הוא לדברינו ואע"ג דקמייתא לאו בהפלגה חזיתה שהרי (בהפלגה שוה) בג' ראיות קבעה אותו לשמואל עד שהוא בדילוג. וכן בוסתות זה וי"ו בזה וי"ז בזה אינו נעשה מועד נגיחות כמו שפרשתי וכשנגח בט"ו בחדש מחיעד דאפי' בסירוגין נעשה מועד בג' שאין בה חדש מכ' לכ' בג' נגיחו' הוא נגח בט"ו לחדש ג' פעמים וכן בהפלגה המועד שבשלש נגיחות נעשה מועד ואלו כגון מט"ו לט"ו בג" ראיות הוא נקבע כשור שהוסת הקבוע להפלגה שוה ולימים השוים ולעיקר המחלוקת של רב ושמואל לפי

הבאה בי"ל והומח שוה ה) וכשרא' למחרחו ההוסח של דילוג הוא היינו שלישיח [לפי שראייה שלישיח היא שביררה הדילוג] האינה ראויה לקביע בתחלתה והיינו דקאמר קמייחא לא בדילוג חזיתה כלומר בהפלגה ראשונה עדיין לא היה לה כלל וסח של דילוג אבל בהפלגה שוה מתחלתה כשחזרה וראתה [ניכרת ההפלגה] ויידע וסתה.

מיני. וה"ג אי חזיא ט"ו וט"ו וט"ו תלת למני חמור וגמל שדינן להו זהו ואיעד לכולהו באיעד לשאר מיני לא איעד או דילמא בתר בתר שורים שדינן ליה ואכתי לשוורים הוא שור שור וחמר וגמל מהו האי שור קמא ההיא דאמרינן בב"ק (דף לז) נגח שור ב' של זילוג לרב כמו שפי'. וראיה לדבר מט"ו לי"ו ומראיה דוסת ראשון ניכר וסת אלא על הוסת ראשון עצמו מדלגת והולכת היא משום דעכשיו גמי אינו שינוי גמור שאני ולשמואל נמי לית ליה במדלגת בלחוד דמיא. וכי קס"ד לרב דלא אמרינן למודה ליום אחר לגמרי כמי שמתחלת לראות בתר ראשונו' שדינן לה ועכשיו ששנתה למודה לראות בקביעות הך ראיה בתרייתא ג' פעמים למודה שאני לכ"ע דלט"ו היתה [והא דאמרינן] שינתה למיום עשרים דבעי

לראות ט"ר וט"ר ד' זימני כיון דאי צמי עדית בחרייתא בתר הני דדילוג אכתי קבעה לט"ו עדינן כולהו בתר מעיקר' דסרכא נקט וכן נמי בעור עור עור ועור (ועור) וחמו' וגמל עור בתריית' בתר עוורים עדינן ליה דהא איעד להו והעתא הוא דקא מיעד נפעיה לעאר מיני זהו הדרך ענראה לי בדברים הללו.

ועריין לבי מהסס, מה טעם אמרו בשור המועד נגח בט"ו בחדש זה וי"ו בחדש זה וכו" דאלמא מחיעד הוא בדילוג ובהפלגה. וכי מזל יום גורם נגיחות שאפילו בהפלגה שוה אין הטעם מתחוור בכך כמו שהוא בכל נגיחות שהן לזמן שוה כגון בין בסירוגין בין בדילוג שאין מחיעד אלא בסירוגין בין בדילוג שאין מחיעד אלא לאותו ענין שעשה לנגחותן שכך וסתו של לאותו ענין שעשה לנגחותן שכך וסתו של וה ליגח ושמא מלמ"ד ללמ"ד מוסיף כח ונוגח וכן כיוצא בדבר זה לעולם למה שהשוה הוא מתיעד ולא לדבר אחר.

ומדברי הרב ר' משה הספרדי ז"ל משמע שאין לו קביעות וסת אלא בהפלגה שוה שאם היה סובר כדברי הרב ר' אברהם או כדעת חכמי התוס' ז"ל היה לו לפרש

הפלגה דעשרים השתא. דקתני כי אורח בזמנו בא מאי נינהו הא ליכא לתשלום ולא ראתה הגיע יום כ' וראתה כשהגיע יום כ' ולא ראתה ומנו עשרה מנין הראוי כדאיתא בשלהי בנות כותיים כיון דקי"ל מראיה לראיה מנינן ולא לפי הפלגה הוא דקבעה מכ' לכ'. והשתא ק"ל ליום ל'. מדקתני האי לישנא ש"מ דוסת היתה למודת להיות רואה יום כ' ושנתה בתוספות. וכן הורה ה"ר אברהם ז"ל. דילוג כלל עד שתקבענו לגמרי וזה כתוב אל דילוג ש"מ שאין חוששין לוסת של דנימא זו כבר דילגה ונחוש בפעם א' לוסת י"ו ונאסר ט"ו וי"ז. ולא מיתסר נמי י"ח מהא דקתני בברייתא שינתה לי"ו הותר הדרכים בה ראוי ללכת ולצאת בעקבותיהם. או בתשובותיהם ענין מורה על א' מאלו שיבור לו האדם ואם ימצא בחבורי הגאונים רוח ממרום להכריע איזו היא הדרך הישר' ראשונים עד יערה עלינו או על אחרים בענין הוסתות בין בדברינו בין לדברי דן בה להחמיר. ובעל נפש יחוש להחמיר וש"מ ומסתברא כותיה וה"ר אברהם ז"ל כשמואל בדילוג משום דאמרינן דיקא נמי (בחסדו) [בספרו] והוא ה"ר משה ז"ל פסק

ואיכא למימר הכא מנינן למנין הראוי ויום מ' לראיה אחרונה זו היא יום כ' דקחני שאם ואפילו הרחיקה יותר מונין לראיה אחרונה האיה ואילך בעונות של כ' יארע לה ראיתה ביום עשרי' אורח בזמנו בא דהכא רגלים לדבר שלמנין הראוי חוזרת אלא ש"ל זמן אבל מכיון שהפסיקתו וחזרה לראות ביום אבל מכיון שהפסיקתו וחזרה לראות ביום

(א') [אחר] אם למנין הראוי חזרה מונין לוסת הראשון לפי אותו מנין ואין אומרין הפלגה של מ' היא זו שרגלים לדבר. אבל הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל פי' לזו

אבל הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל פי' לזר בוסת החדש לפי דעתו ולמודה ליום כ' בחדש ושנתה ליום ל' בחדש קתני ולפי פי' בוסת של הפלגה אין אומרים חזר הוסת למקומו עד שתראה עכשיו ותחזור ותראה לסוף כ' שחזר האורח בזמנו.

פרקי תינוקת

דף סה

מנימון סקסנאה דעבר מיעבז כרב ואפילו ראתה לית ליה אידך דרב דאמר בועל בעילת מצוה ופורש משום דההיא אתיא כרבותינו דחזדו ונמנו ואיהו דאמר כסחם מתני' ושמואל לא קבילי ליה דמנימון בריבות לא כחד ולמיתלי ברב מ"ה איענש דלא יאונה לצדיק כל און. בולן צריכות לבדוק את עצמן. פי' רש"י ז"ל שמא נשתנו מראה דמים שלה ולא סמכינון

למימר הואיל ושופעת הכל דם א' הוא ומהורות.

ואי קשיא מ"ש לאחר ד' לילות והא בתוך

ד' לילות נמי אמרינן בפ"ק נשחנו מראה

דמים שלה טמאה והתם נמי אמרינן ותבדוק

בעדים דילמא נשחנו מראה דמים שלה.

בעדים דילמא נשתנו מראה דמים שלה.

י"ל הכא כיון ששופעת אין צריך לבדוק כל

זמנן אבל מתוך זמנן לאחר זמנן צריכות
לבדוק. א"נ התם לטהרות הכא אפילו

לבעלה צריכות לבדוק הא אם נשתנו ודאי

בין לאחר זמנן בין בתוך זמנן טמאה והך

רישא ד"ה היא דודאי נשחנה מראה דמים שלה טמאה. וסיפא פלוגתא דר"מ ורבנן פלוגתא אחריתי היא שהיה ר"מ אומר דם בתולים אינו אדום וזהום לפיכך בודקת בזה אם מצאתו אדום וזהום בידוע שהוא דם הנדה ואע"פ שאינו יודע תחלתו מה היה שאם מצאתו מתחלתו אדום שאעפ"כ היה מהור אע"פ שאין רגילתו בכך וחכמים אומרים כל מראה דמים א' הוא הילכך לעולם תולין בדם בתולים עד שיודע לך

שנשתנה ממה שהיה בתחלה.

ויש לפרש ברייתא כולה דר"מ היא וה"ק

כולן שהיו שופעות ובאות מתוך ד' לילות

ולילה א' לאחר זמנן אינן מהורות אלא

בבדיקה שבכולן ר"מ מחמי' כדברי ב"ש

מן הסתם ומיקל כדברי ב"ה עם הבדיק'

זמנן כב"ש אינן בודקות בכך אבל אם ראתה

כדם הנדה אינו אדום ואינו זהום הא בתוך

ומה היא הבדיקה הואת שיהא מראהו שלא

שנשתנה מראה הדמים טמאה.

דף פר

ה"ג וכן גרסת רש"י ז"ל משמשת פעם

ראשונה ושנייה ושלישית וכן בכולהר

גרסינן ושלישית. ותתגרש ותנשא לאחר

וכולה רשב"ג היא דאמר בתלת זימני הוי

חזקה וכי קתני דברי רבי אסיפא דמתני"

דנאמנת אשה בלחוד קתני אבל ברישא כולה

רשב"ג היא.

לינשא עד ג' יותר מכאן לא חנשא עד שחבדוק את עצמה ואיני יודע אם הוא לשון גרסת הגמרא מ"מ כרשב"ג אתיא. והא דמקשינן וחבדוק בביאה ג' של בעל ראשון. נראה ודאי דה"ק היאך מותרת

לינשא לב' ולשמש בלא בדיקה והלא כבר הוחזקה זו לראות מחמת תשמיש בג' ביאות של בעל ראשון הילכך תבדוק ולא תתגרש האצבעות שוות ואין מחזיקין אותה בבעל מום ורואה מחמת תשמיש אלא לאצבע זה שהוחזקה לו. לפיכך תתגרש ממנו אבל לשאר אצבעות [לא הוחזקה] עד שתהא מוחזקת לכל בג' אצבעות.

והדר אקשי' כיון שהוחזקה בג' אצבעות למה לה ג' פעמים באצבע אחרון. ולמאי דפריך השתא דחזקה באצבעו' בלבד תהא חזקה אפילו שמשה פעם א' וראת ונתגרשה

ושמשה עם השני וראת ומת ושמשה פעם אחרת עם ג' זה וראתה הוחזקה זו לכל.

ופריק לפי שאין כל הכוחות שוות. ואיפשר שראוי' לאצבע בנחת אבל בג' אצבעות גי, כוחות בכל אצבע ואצבע הוחזקה לכל גי כוחות בכל אצבע ואצבע הוחזקה לכל אם רצתה להכניס עצמה בספק ולבדוק בבעל ראשון ושלא תתגרש ודאי מותרת שאין אחר בדיקה של הכמים בית מיחיש ענאסרות אותה לא' ונתיר לג'. וכי שנאסרות אותה לא' ונתיר לג'. וכי מיחיקה אלא בג'. ומי שסובר להחמיר מיחזקה אלא בג'. ומי שסובר להחמיר בבעלי' הראשונים אין ממש בדבריו דאם בעלי הראשונים כ"ש לאחרון שהוחזקה יש לחוש בראשונים כ"ש לאחרון שהוחזקה ולא התירו ספק דבר שזדונו כרת בשביל

אבל לענין מעשה עכשיו נראין דברי הרב

ר' אברהם בר דוד ז"ל שאמר אין אנו

בקיאין בבדיקה זו. ועוד שאפילו שידוע

שהוא מן הצדדין הרי גזרו בנות ישראל

בכל רואה טיפת דם כחרדל שיושבת עליה

ז' נקיים בין מן המקור בין מן העליה בין

מן הצדדין ודעת רבינו ז"ל שכתבה להנהיג

בה הלכה למעשה. ואף ה"ר אברהם אמר

שאין מוציאין אותה לאחר בדיקה. הא

שתנשא זו.

דא"ר יוחנן לכי והבעלי לו על גב הנהר.

שלכך תקן להם לג' ז' נקיים בכל זמן הלכך ועוד שהרי אין נשיהן בקיאין בימי נדה וזבה יום א' דם טהור ויום ב' טמא וצריכה ו' תורה בידוע שאין רואים דם ויש לחוש שמא **תשבו' והן.** שהרי בני מקום זה שאין בני וכן בנוסחאות יום א' תשב ו' והוא ב' הגדול ז"ל לא כתב מעשים הללו. ה"ג ביעתוה נבדקת בכך ואינו מחוור ומרבינו שצריכה לבדיקה של ברייתא וכן נמי שלא מחמת בעיתותא ולא הפיל' חררה זו היא כלום ממלא ונופצת היא. אבל אם ראתה חררה בידוע שנתרפאת וזו שלא הפילה אי הכי מכחול למה ושמה אותה שהפילה אפילא נתרפאת ואי לא אפילא לית לה תקנה הראשונ' ששנויה בבריית' דקא אמרת דאי היא ואין לה תקנה. ק"ל א"כ עקרת בדיקה הנהר. הא דאמר שמואל ממלא ונופצת בימת עירך גרמא ליך ומותרת את על גב לה לאו טבילה גרמא ליך דתיתסרי אלא לא קבעה וסת דאקראי בעלמא היא וה"ק זמן שאינה אוכלת אינה חוששת. א"נ דימה כוסת של קפיצות ושל אכילות שום שכל מהן מפני שמדברות בה ומתחלחלת וה"ל מרגישו' בה ושמא אף היא היתה מתביישת וסתה אלא בהכנסתה לעיר שהיו חברותי' משום שאין וסת זה אוסר יומו לפי שלא היה

מוגר. ושמענו כדבריו בזה שהגאונים החרימו בדם דם ובנות ישראל סופרת ז' לכל מיפה דם. בזוב הן לפי שא"א לפתיה" הקבר בלא מוהר נמי אם ראתה סופרת דהאידנא יולדות וכעד גבי, דמל הלכות ז"ל שאפילו בימי זיבה קטנה לדברי כל אדם ואין לחוש כלום. נדה ולידה שאינה רואה בהן עולין לספירת מילתא שכבר פי' בפ' בנות כותיים שימי עולה לו וצריך ז' והן לשני ימים. לאו הוא ובעי שימור והז' הן התחלת נדה אין לו לר' בית מיחש לומר שמא יום א' י"א בהן אין עולין לה לספירת זיבתה עדיין היה וא"ת לדברי האומר ימי נדה שאינו רואה בעלמא נקט דשגירי למימר ז' ימים נקיים. ז' נקיים ולא קאמר נמי ו' נקיים לישנא צריכה הפרשה במהרה ובדיקה והאי דקאמר ו' נקיים שאם תראה צריכה יותר הילכך לאחד אבל אינו כדין תורה לכך שזו יושבת עורה לומר שדין תורה כך הוא למנות ו' והלשון שכתב רש"י ז"ל תשב ו' והוא כדין הגדול ז"ל דמחה והן גראה כטעות סופר. ואין זה צריך לפנים אלא שבהלכות רבינו הוא ושני תחלת נדה הילכך צריכות ו' והן. בשנים נמי יש לחוש שמא ראשון י"א לזיבה

LIMIL. אבל לא מסרק ואיתמר בעלמא הוה חייף שייך אלא בשער כדתנן נזיר חופף ומפספס ואצ"ל ראשה. ובודאי דלשון הפיפה לא בכל מקום שבגוף בית השחי ובית הערוה 1" T neren wurn rer" Ter" neren wur טוהר הם יחושו לעצמן. **הפיפה.** פי' רש"י אחמור. והמקומות שבועלין עכשיו על דם היכא דאחמור אחמור היכא דלא אחמור לא אמינא לך האי איסור ואת אמר' לי חומרא וכו'. דינא קאמרי כדאמרי בשמעתי' דאמרינן דרש מרימר הילכתא כותיה דרב החמירו בנות ישראל לישב ז' נקיים. וההיא ימי טוהר יוצאין מכלל ר' זירא שאף בהן ולנדה וקרוב הדבר לטעות בו הילכך אין ענון בהם אלא כך תשב לזכר ולנקבה נפלים אין בני אדם בקיאין. ואין עליהם מומאת לידה יש לו מוהר שלה וכ"ש שברוב שמא ינהגו בהן קולא שסוברות כל שיש לו באותן שיושב' עליהן לזכר ולנקבה ולנדה בדבר כך יש לחוש שמא יבואו לטעות ממא לדם טהור ועשו נמי הרחקה יתירה שחששו לטועות בפתחיהן ולמשלימות דם והדברים נראין אף לדין הגמר' שכשם

וה"ג משמע בפ' מרובה (דף סב) גבי עשר

הקנות שתקן עזרא ושתהא אשה הופפת הקנות שתקן עזרא ושתהא אשה הופפת מרבלת ואקשינן דאורייתא הוא דכתיב את כל בשרו את המפל לבשר ומאי ניהו שערו. ופריק מדאורייתא עיוני בעלמי שערו. ופריק מדאורייתא עיוני בעלמי דילמא מיקטר א"נ מיאוס מידי משום חציצה המפל לבשרו ומאי ניהו שערו שנימ שאפילו את איהו ותיקן חפיפה. מדמקשינן את המפל לבשרו ומאי ניהו שערו ש"מ שאפילו המל לבשרו ומאי ניהו שערו ש"מ שאפילו דילמא מיאוס במידי משמע דלגבי הכי מקום דילמא מיאוס במידי משמע דלגבי הכי מקום השאר ושאר מקומות שבגוף שווין אלא השאר ושאר מקומות שבגוף שווין אלא דאתא עורא וחייש דילמא אתיא למיטעי בעיוני דשער משום דשכיח ביה קטרי האחמיר ביה הפיפה הילכך בעי עיוני בכוליה ואחמיר ביה הפיפה הילכך בעי מיוני בכוליה הופיםה למקום

והיינו דאמרינן בשמעתין (לקמן סז, א) נתנה חבשיל לבנה וטבלה לא עלתה לה טבילה כלומר אם לא חזרה ועיינה בנפשה בשעת טבילה ממש אבל ודאי עיינה בעצמה אע"פ שלא חזרה לחוף נראה שעלתה לה טביל' דהא אע"פ שנחנה בנתיי' מעט חבשיל לבנה סמוך לחפיפה טבילה היא ומזיא לא מיקטרי בחבשיל של בנה.

שער מתקנתא.

והא דאמרינן ונמצא עליה דבר חוצץ אם

סמוך לחפיפה טבלה וכו'. דמשמע עליה על גופה לאו למימרא דחפיפה בכולי גופא היא אלא משום דודאי עיינה בנפשה בשעת חפיפה ואם לא טבלה סמוך לחפיפה ולא חזרה ועיינה בשעת טבילה אע"פ שהיתה משמר' נפשה מליחן חבשיל לבנה וכיוצא בו כיון שמצא עליה דבר חוצץ חוששין דילמא נגעה ולאו אדעתה.

וכן החמירו בנות ישראל על עצמן והמעביר אופא עבדא מדצריכה עבדי ודודי וטכטקי חסרת טכטקי חסרת משמע דשטיפת כל משמע בהא דאמרינן לקמן עבדי חסרת דודי שבגוף הוא דקרירי ממשרו להו. וה"נ בחמימי בשעת חפיפה משום מקומות השער ומיהו מנהגא דנהגן נשי למשטף כולה גופה בעצמה וכאן כשחורה ועיינה בשעת טבילה. עלתה לה טבילה אלא התם בשלא עיינה נחנה תבשיל לבנה וכיוצא בזה ואמרן דלא מזרא דהא לא אפשר מע"ש למ"ש דלא מבילה שלא הקלו בשל תורה אלא בתקות THE'GE CWRITE TWILE EVECE EWAR בע"ש וטובלת למ"ש וכולהו הרחקות וההיא דאמרינן לקמן (סז, ב) בחופפת

דף סז

מנהג זה ימתח על העמוד.

הא דאמרינן ולית הלכתא ככל הני

שמעתא. אלא כי הא דאמר ר"ל אשה

לא תטבול אלא דרך גדילתה וראוי. לאו

למימרא דהנך פלגינן אדר"ל דהא אפשר

דחרווייהו איתנהו אלא גמ' קאמר דלית

הלכתא בכל הני שמעתת' דלא מחמרינן

הלכתא בכל הני שמעתת' דלא מחמרינן

בולי האי בביאת מים בדברים שדרכן להיות

באותו מקום אלא כך מחמרי' בביאת מים

בדר"ל מחמירים ובעי טבילה דרך גדילתה

הסתרים.

הלכתא בכל הני שמעתתא אלא כי הא ולא פליגן אהדדי. כי ההיא דאמרינן ככתובות דלית הלכתא ככל הני שמעתא דוינתה וכחלה ופירכסה ותבעוה לינשא ונתפייסה אבדה מזונותיה אלא כי הא דא"ר יהודה תובעת כתובתה בב"ד אין לה מזונות והא אבדה מזונותיה אלא כי הא דא"ר יהודה תובעת כתובתה בב"ד אין לה מזונות והא אברה מזונותיה אלא כי הא דא"ר יהודה לדא"א) [נמי אף דאפשר] דאיתנהו לכולהו. וכן במסכ' ברכות (דף מב) סלק אסור ילאכול ומר אמר גמר ומר אמר משחא מעכב לאכול ומר ולית הלכתא ככל הני שמעתא אלא לאכול וברק שלשה שאכלו (דף מז ע"ב) ולית הלכתא ככל הני שמעתתא אלא כי הא דא"ר הלכתא ככל הני שמעתתא אלא כי הא דא"ר

> נחמן קטן היודע למי מברכין מומנין עליר ההיא ודאי לא פליגא אשמעחתא דלעיל דט' ונראין כעשרה וט' וארון ושנים ושבת ושני ח"ה המחדרין זה את זה כ"ש קטן ועבד נעשה אותן סניפין לעשרה. והרבה מהן כך. אבל כי איתמר בחלמודו לית הלכתא ככל הני שמעתתא מהא דאמרינן ההיא ודאי

פליגן ומחדא מידחיא חברתה ממש.

ורבינו הגדול ז"ל גורס וליח הלכחא ככל הני שמעחתא אלא כי איחמר הני לענין מהרוח איחמר אבל לבעלה שפיר דמי כי הא דאמר ריש לקיש וכו". וק"ל מנלן מדריש לקיש דלבעלה מוחרת דהא אפשר דכולהו איחנהו. ואיכא למימר כי מייחי דר"ל משום פחחה עיניה ביוחר ועצמה עיניה ביוחר דלא מעכב בטבילה דרך גדילחה נמי הוא שאין אדם נמנע מלפחוח ולעצום עיניו הוא שאין אדם נמנע מלפחוח ולעצום עיניו פעמים הרבה כדרכו ואין המים מחעכבים מליכנס שם כדרך שנכנסין בבית השחי ובבית הסתרים בטובלת דרך גדלתה ולא

תו קשה לי ההיא דגרסינן ביבמות (מז, ב) וכל דבר שחוצץ בטבילה של טהרות חוצץ בגר ובעבד משוחרר ובנדה לבעלה. זו היא גרסתו של רבינו עצמו ז"ל ומשמע דכל

CALLE.

שעל המכה.

דבר שחוצץ בטבילה של טהרות חוצץ בגר ובעבד משוחרר ובנדה לבעלה. והא איכא הני דחצצי לטהרות ולא חצצי לנדה.

ואיכא למימר דה"ק: כל דבר שחוצץ בער נציכא למימר דה"ק: כל דבר שחוצץ בער ובעבד ובנדה ואף על פי שאין טבילתן מפורשת בחורה שהרי טבילת נדה מן הכתוב מפורש לא למדנו אלא מבנין אב אתיא דכתיב ורחצו במים בנין אב לכל הטמאין שיהיו בטומאתן עד עיבואו במים. ומה שאמרו שם במקום שיבואו במים. ומה שאמרו שם במקום ענדה טובלת שם גר ועבד משוחרר טובל לא מפני שטבילת נדה מפורש" יותר אלא לא מפני שטבילת נדה מפורש" יותר אלא מבילה בבת אחת משים דסמכי לה אבמי נדה מחמא מים שהנדה טובלת.

הלכתא ככל הני שמעתתא לפלוף וכוחלי אלא כי הא דאמרן כדר' יוחנן פתחה עיניה ביותר דאמר ר"ל אשה לא תטבול אלא דרך גדלתה ומי שפתחה עיניה ביותר אינו דרך גדלתה. וזה הפירש מוקצה מן הדעת מפני שהוא מקלקל עלינו שיטת התלמוד שאמרו בכמה מקומות ולית הלכתא ככל הני שמעתתא אלא כי הא ובכולן פירושן ידוע שאין הלכה בכל הנזכרות אלא כי הא דבעינן

למימר קמן.

וקשה לן מרייהו דהני שמעתח היכי

אמרינהו והאנן תנן (מקוואות ט, ב)אלו הן

שחוצצין לפלוף שחוץ לעין וגלד שהוא חוץ
למכה ואלו שאין חוצצין לפלוף שבעין וגלד

ואיכא למימר לפלוף שבעין מוקים לה רב עוקבא בלח. והיינו טעמא דלא חייץ משום דלא קפיד עליה וה^{ייל} מיעוטו שאינו מקפיד אבל יבש ודאי מקפיד. ושחוץ לעין דקפיד עליה אפילו לח חוצץ וגלד שעל המכה נמי משום האי טעמא הוא דלא עביד אינש לקלף גלד מכחו משום דקשה למכה עד דיביש ומקליף מנפשיה וקסבר דהוא דוקא של מכה אבל ריבדא דכוסילתא עד חלתא יומין דלא קפיד איניש עלה לא חייצה מכאן ואילך חייצה. אי נמי עד חלתא יומין לחה ולא מעכבה מיהו מכאן ואילך חייצה דיבישה וקפיד עלה.

ואי קשיא לך מאי שנא פתחה עיניה ביותר או שעצמה דלא מעכבי בטבילה ומ"ט קרצה שפתותיה כדתנן כאלו לא טבלה. לא תיקשי דודאי קרצה שפתותיה מעכבת ביאת מים במקום הגלויי אבל פתחה עיניה אינה מעכבת כלום אלא קמטין בעלמא הוא

דעבדה במקום שדרכן בכך ואפשר נמי שאינן מעכבין כלל מלבא בהם מים ממש. הא דאמר ליה רב פפי לרבא **מכדי האידנא כולהו ספק זבות שותינהו ליטבלן ביממא דשבעה.** רש"י ז"ל מפרש כמשמעה לומר שאין לחוש להטבל בלילה אלא יכולין לטבול אותן ביום כדין הזבה דאי לנדה יותר משמיני הוי ואי לזבה טבילתה ביום הז" הוא.

ומחרצים משום דר' שמעון דאמר אחר מעשה של ספירה חטהר מיד ומקצת היום ככולו אבל אמרו חכמים אסור לה לטבול שמא חבא לידי הספק שמא חבא לשמש כיון שטבלה ותראה.

והגאונים כך סוברים שהאשה בזמן הזה אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה שלא תטבול בז' ותראה ותסתור.

ואחרים פרשו דרב פפי לאו אטבילה בלחוד פריך אלא ליטבלו ביממא דז' ויהיו מותרת לבעליהן קאמר שהרי מקצת היום בספירת הזבה כולו הוא. ומתרץ לה משום דר"ש ראמר אסור לעשותה כן להחזיק עצמה בטהורה לאחר ספירה מיד כלומר אסור שתשמש ותעסוק בטהרות שמא תראה ותסתור. וראיה לפירש זה מה שאמרו

> בסוף המפלח (דף כט ע"ב) בכ"א תשמש ר" שמעון היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא חבא לידי הספק הא טובלת אפילו לר" שמעון ואסורה לשמש הא לרבנן מותרת אפילו לשמש אלמא איסורא דר"יש

בתשמיש בלחוד היא.

ור"ש עצמו ז"ל כך כתב שם ר"ש היא דאמר בת"כ אסור לעשות כן לשמש זבה ביום טבילתה. ובודאי דהתם בת"כ מוכח כן דקתני כיון שטבלה טהורה להתעסק בטהרות אבל אמרו הכמים לא תעשה כן שלא חבא לידי הספק. יש"מ דאסור לעשות כן אעסק טהרות קאי וה"ה לתשמיש ולא אטבילה קאי ולפי הפירש הזה מקילין ואומרים דהאידנא טובלות הן ביום וליכא סרך בתה כלל.

אסר אלא להחזיק עצמה בטהורה לטהרות אי נמי לתשמיש אבל שנקל לומר שיהו מיבלו' ביום אינ' נראה דהא רבא דשרא במהוזא משום אבולאי הא לאו הכי אסור בתר חומרא דר' זירא הוה דקא"ל ר' פפא מכדי האידנא כולהו ספק זיבות שויחינהו ומשמע נמי דאהדא דחקון חקנתא ושרא משום אבולאי פריך ליה למה ליה אבולאי

כולהו נמי ליטבלן ביומא דו". אלמא לרבא אית ליה משום סרך ואפילו לבתר הומרא והכי פירכיה אפילו לטבול ולהתירן לבעלן יהיו מותרת, ומתרצין להתירן א"א משו" דר"ש וכיון דאסורות למהרות ולבעלה אין טובלות אלא בלילה ואפילו בח" משום סרך בתה שמא תטבול ותטהר כאמה דודאי כשם שהיא נסרכ' אחר אמה בטבילה דנדה נסרכת אחריה בתשמיש גופה, ואם תאמר תשמיש גופיה גזירה דרבנן ואנן ניקום ונגזור גזירה לגזירה, כיון דבא לידי איסור דכרת גזרינן.

ואי קשיא דרבנן היכי שרו לבעלה בז'

זה תרבות רעה התם בשומרת יום רגילה היא לבא לידי זיבה גדולה הכא כיון שספרה שבעה הוחזקה במעין סתום ואין חוששין לה אלא מדבריהם לר' שמעון, ולפי דעתי שלא נחלקו חביריו עליו כלל מדלא פרכינן תינח לר"ש לרבנן ליטבלן, והא דאמרינן בהמפלת, הא מני ר"ש היא משום דלדיזיה שמעינן לה וכיוצא בה בתלמוד הרבה.

ואחרים השיבו אי ר"ש לאו אטבילה קאי היכי קאמר שמא חבא לידי ספק ודאי לידי ספק באה ואין אנו גורסים אלא שלא חבוא לידי ספק, וכן בהלכות גדולות וכן בת"כ. ויש נוסחא שכתוב בה יבואו לידי ספק.

דף סח

בראשון.

הא דחנן **וחכמים אומרים אפילו בענים לנדתה בדקה וכו**". דוקא בענים אבל

בראשון הואיל והוחזק מעין פתוח לא

דתחלת נדה אין דרכה לפסוק ביומה ואפילו

בדקה ומצאה טהור חוששין לה שמא חורה

וראתה ואין צריך לומר כשלא בדקה כלל

אלא שראתה תחלה דלעולם היא בחזקת

נדה וליכא מאן דפליגי, ומיהו בעני אפילו

ראתה בשחרי' ופסקה טהרה באמצע יום ובין השמשו' לא הפרישה ואחר הימים מצאה טמא הרי זו בחזקת טהרה, ובברייתא תניא דרבי מטהר אפילו במצאה טהור

ואין לפרש דלא פליגי אלא שני וה"ה לראשון דמכדי רבנן בתראי לטפויי מילתא אתו דתנא קמא רישא שביעי קאמר ואוסיפו אינהו אפילו בשנים אם בן לימרו ראשון וכן

פי' רש"י ז"ל ומסחברא אפילו מצאה טהור כשבדקה אח"כ הרי זו חוששת דכיון שאין הפרישה של ראשון לנדה הפרשה גמורה

אין בדיקה של עכשיו מחזיקה בטהרה למפרע ויש לדון בדבר אלא שהוא חומרא.

דף סט

אחד ממא ראיתי אחד עשר טבילות הן, אי שבאה בין השמשות אפילו אמרה סתם יום מטבילין אותה אחד עשר טבילו' שהרי כל ואמרה טמא ראיתי, ואמר רב ירמיה אלא לביאה והכי קתני באה בין השמשות ברייתא דקתני בין השמשות לאו לראיה לפני' בין השמשות. נראה לי דהכי אמר ראיתי ואמר רב ירמיה מדיפתי שבאת והא דקתני ברייתא בין השמשות שמא, ראיתי והפסקתי דבלא הפסקה לא אפעיר. ממא ראיתי והפסקתי ואיני יודעת כמה משמע ליה מעיקרא דהכי קתני יום אחד ותספור ותטבול לזבה, ואיכא למימר דהות לפנינו ראתה ולמה כל הני טבילות תפריש שהרי אנן חוששין שמא עכשיו כשבאת דאררבא קשיא דהא התם לא הפסיקה טהרה אלא טועה דיום א' לא ידענא מאי סייעתא בעי, שאני התם דכיון דילדה ודאי פסיקא על גב דרב מכל מקום בדיקה דהפסקה דאמר סופן אף על פי שאין תתלתן. אף הא דמקשי' טועה דר' יוסי בר הנינא לרב

נמי בין השמשו" ממא ראיתי דקחני שאם אמרה מבעוד יום ראיתי אין כאן י"א ולאו מילחא היא. הא דחנן ביח שמאי אימרים כל הנשים מתוח נדוח. אוקימנא בגמרא מטבילין על גבי נדוח מחוח והיו נדוח חיוח מחביישות החקינו שיהו מטבילין על הכל, ולא למימרא דביח הלל פליגו אהך הכל, ולא למימרא דביח הלל פליגו אהך הקנחא אלא ביח שמאי סברי גזרינן בכולהו לעשוחן כנדוח בין בחיים בין במיחה לטמא באבן מסמא וביח הלל סברי לענין הטבלח כלים עשאום כנדוח, אבל לא לשאר טומאת

ואינו נכון כלל ואחרים העמידו ברייחא זו כב"ש וגם זה שבוש. הא דחנן ומקפת רקורא לה שם. פי' רש"י ז"ל קוצה לה חלה עד שלא תקרא שם ומנחחה בכלי ומקפת מקרבת הכלי אצל העיסה, ולא צריך לישך (אלא מנחחה בכלי ומקפת מקרבת הכל אצל

דחיים ולא לאבן מסמא במיתה.

העיסה).

ולא נראה לי שאין נקרא מוקף אלא בנשוך,
אי נמי לרבי אליעזר בכלי אחד שהכלי
מצרפן כדחנן שחי עיסוח אחח טהורה ואחח
מאה נוטל כדי חלה מעיסה שלא הורמה
הלחה ונוחנין פחוח מכביצה באמצע כדי
ליטול מן המוקף שמע מינה נוגעין ממש
בעינן למוקף. והא דקחני ביח שמאי
אומרים צריכה טבילה. לחרומה מפני
שטבולח יום ארוך הוא והסיחה דעחה מן
החרומה ואם ישראלית היא טובלת לביאח

מקדש. פירש לפיכך טובלת כדי שתכנס

לאחר כפרחה למקדש שהרי מחוסר כפורים שנכנס למקדש ענוש כרח כדאמרונן במס' מכות (דף ח ע"ב) טמא יהיה לרבות טבול יום עוד טמאחו בו לרבות מחוסר כפורים, וכן היא צריכה לטבול לנגיע' דתרומה, וב"ה אומרי' אינה צריכה אבל לקדשים מודי ב"ה דקיי"ל (חגיגה כא, א) האונן המחוסר כפורים צריכין טבילה לקדש והמחוסר כפורים צריכין טבילה לקדש דמעלות דרבנן נינהו למדנו לדברי רש"י דמעלות דרבנן נינהו למדנו לדברי רש"י ז"ל שהחמירו באכילות קדשים יותר מביאת המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן וכן יהי רצון.